

A

ROSSZ MENYASSZONY

— WINDSOR TESTVÉREK —

USA TODAY BESTSELLER

CATHARINA MAURA

Libri

CATHARINA MAURA

A
ROSSZ
MENYASSZONY

Libri
Kiadó

Borítószöveg

„Mindig a tündérmesék boldog befejezésére vágytam, de ilyesmi nem létezik. Talán az igaz szerelem csak annyit jelent, hogy két ember egymást választja a rájuk váró nehézségek ellenére, mert úgy érzik, hogy megéri.

Mert tényleg megéri.”

Raven, mióta az eszét tudja, olthatatlanul szerelmes Aresba. Most pedig szenved, mert a vágyott férfi nem őt, hanem a nővérét vezeti oltárhoz.

Hannah azonban nem jelenik meg az esküvőn... Más körülmények között lefújnak az eseményt, és szomorúan tudomásul vennék a dolgot, ez azonban nem akármilyen esküvő! Itt két illusztris család gyermekének kell egybekelnie, ami óhatatlanul nagy hírveréssel jár. Micsoda botrány kerekedne! A szennylapok kéjesen csámcsognának a fiaskón, hogy a kiismerhetetlen milliárdos médiamogult faképnél hagyta az arája.

Így Ravennek nincs más választása, mint átvenni a nővére helyét... Az ő szemszögéből ez talán nem is olyan nagy tragédia, ám hamarosan megtapasztalja, hogy a házasság Ares Windsorral egyáltalán nem leányálom... Ravennek mégis eltökélt szándéka, hogy elnyerje a férfi szívét. Bármilyen áron, hiszen szerelemben és háborúban minden megengedett. Ez pedig háború!

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Catharina Maura: *The Wrong Bride*

Első kiadás

Fordította

Megyeri Léna

Copyright © 2024 by Catharina Maura

Originally published in the United States

by Sourcebooks, LLC.

Magyar kiadás © Libri Könyvkiadó, Budapest, 2025

Hungarian translation © Megyeri Léna, 2024

Felelős kiadó Gyuricza Eszter

Felelős szerkesztő Palkó Katalin

A szöveget gondozta Varga Anita

A borítót az eredeti felhasználásával készítette Váraljai Viktória

Műszaki szerkesztő Széplaki Gyöngyi

ISBN 978-963-604-508-1

Az elektronikus verziót készítette az eKönyv Magyarország Kft.

*E könyvet azoknak ajánlom, akik érezték már úgy, hogy nem
felelnek meg az elvárásoknak. Nem kell a mások által
megszabott keretekhez igazodnod.*

RAVEN

– Hihetetlen ez a seggfej! – dohog Sierra, miközben beviharzik az irodámba.

Épp egy estélyi ruhát tervezek. A ceruzát az íróasztalra teszem, és kelletlenül felnézek. Néhány nehéz hét után ma reggel végre arra ébredtem, hogy az alkotói válságom elillant. Pontosan tudtam, hogy mit akarok tervezni a következő divatkollekciómhoz, de amíg itt van a legjobb barátnőm, addig esélyem sincs, hogy a papírra varázsoljam a ruhát.

– Jó reggelt, bébi! – köszönök, és elnyomok egy mosolyt. Egyetlen ember van, aki így fel tudja húzni, és kétségem sincs afelől, hogy a sztori, amit elmondani készül, *vad* lesz.

– Xavier Kingston ellopta a koncepciómat, és a sajátjaként mutatta be. *Hónap okig* készültem rá!

Hátradőlök a székből, és szemügyre veszem Sierrát. Hosszú, hullámos barna haja most zilált. Barátnőm mindig kifogástalanul néz ki, de a mai nap kivétel. Úgy tűnik, Xavier ezúttal tényleg felzaklatta.

– Legutóbb nem te szívattad meg őt? Kiszúrtad a kocsija kerekét, hogy elkéssen a tárgyalásáról, miközben tudtad, hogy a pontatlanság az egyetlen, amit az ügyfele nem tűr.

Sierra ördögien elvigyorodik, zöld szeme felcsillan.

– Máskülönben a cége talán tényleg megkapta volna azt a szállodai szerződést. Sok millió dolláros üzlet volt. Őszintén szólva kicsit csalódott vagyok, hogy ilyen könnyű volt kiszúrni vele. Általában okosabb ennél.

A fejemet csóválom, de csak rá figyelek, mert úgysem megy el, míg ki nem panaszkodta magát. A panasz tárgya legfőbb vetélytársa, Xavier Kingston. A King Vállalat és a Windsor Ingatlanügynökség ősidők óta üzleti riválisok, de Xavier és Sierra új szintre emelte a vetélkedést.

– Várható volt, hogy visszavág, nem?

Sierra úgy bámul rám, mintha elárultam volna, de tudja, hogy igazam van. Az az igazság, hogy bár folyamatosan kereszttbe tesznek egymásnak, a végén úgyis nagyjából fele-fele arányban kapják a megbízásokat, és közösen uralják az ingatlanpiacot.

– Bosszút akarok! – csattan fel. – A *rohadék!* Nem hiszem el. *Muszáj* segítened, Raven!

Felveszem a ceruzámat, és megrázom a fejem.

– Nem. Erre nem tudsz rávenni.

Nem örültem meg, hogy kibabráljak egy olyan háborodott milliárdossal, mint Xavier Kingston. Sierra az egyetlen nő a földön, aki megúszhat ilyesmit, és azt hiszem, nem látja be, hogy ő is csak azért, mert Xavier *hagyja*, hogy megússza.

Megcsörren a telefonom, szórakozottan utánanyúlok, ám lefagyok, amikor meglátom a hívóazonosítót. *Ares*. Elszorul a szívem, miközben a készüléket bámulom, és hagyom tovább csörögni.

– Raven! – szól Sierra gyengéd, aggódalmas hangon.

Magamhoz térek a kábulatból, és mosolyt erőltetek az arcomra. Vajon mennyi időre bambultam el?

– A bátyád az – mondom, majd felveszem a telefont.

– Szia, Ares – szólok bele nyugodt hangon, bár zakatol a szívem. Ares nevet, mire belém hasít a vágyakozás.

– Raven! Csodálom, hogy egyáltalán felvetted. Mostanában alig lehet téged elérni. Még nálam is elfoglaltabb vagy.

Hátradőlök, és elmosolyodom. Rég hallottam már, ahogy kimondja a nevemet.

– Mi újság? – kérdezem, miközben jól tudom, hogy bármi miatt hív is, az biztosan fájdalmas lesz számomra. Ares az én gyengém, szégyenletes függőségem, féltett titkom.

– Van kedved eljönni velem vásárolni? Vennem kell valamit Hannah születésnapjára, és ki mástól kérhetnék segítséget, ha nem tőled?

Nemet kellene mondanom. Az *utolsó* dolog, amihez kedvem van, segíteni Aresnek ajándékot választani a nővérem számára. Nem bírom hallgatni, amikor róla beszél, nem bírom látni a szeretetet és az odaadást a szemében. De inkább meghallgatom az áradozását róla, mert legalább találkozom vele.

– Persze – válaszolom jobb meggyőződéselem ellenére.

Sierra összeszűkülött szemmel néz rám, amikor leteszem a telefont.

– Mit akart? – kérdezi.

Idegesen mosolygok, mert tudom, hogy nem fog neki tetszeni, amit hall.

– Szülinapi ajándékot kell vennie Hannah-nak.

Elfordítja a tekintetét.

– Ne menj el vele! – mondja gyengéd hangon. – Ne csináld ezt, Raven! Egyedül is kitalálja, mit vegyen neki. Miért pont *tőled* kér segítséget?

– Semmi baj – válaszolom, bár nem vagyok benne biztos, hogy ez igaz. Évek óta képtelen vagyok nemet mondani Aresnek.

– Már hogyan lenne – mondja Sierra. – Szeretem a bátyámat, de téged is szeretlek. Nem szabad Ares minden csettintésére ugranod, miközben ahányszor találkozol vele, összetörik a szíved.

Tagadón rázom a fejem.

– Nem így van, Sierra. Aresszel barátok vagyunk. Mindig is azok voltunk. Csak képzelődsz.

Összefonja a karját, és szúrós szemmel néz rám.

– Nyugodtan hazudj magadnak, Rave, de engem nem versz át.

Lesütöm a szememet, mert nem tudok tettetni, amikor így néz rám. Ő az egyetlen, aki tudja, mi történt fiatalabb korunkban, és bár próbálom tagadni, azt is tudja, hogy most is ugyanolyan szerelmes vagyok Ares Windsorba, mint akkor.

– Rave, sosem gondoltál rá, mi történt volna, ha az után az éjszaka után bevallod neki, hogyan érzel...?

Felemelem a kezem, és megrázom a fejem.

– Nem számított volna. Mindig is Hannah-t szerette. Attól a pillanattól, hogy megjelent az életében, csak ő létezett számára. Ha megvallottam volna az érzéseimet, csak kellemetlenné vált volna a helyzet. Elvesztettem volna Ares barátságát.

A szemembe néz, és a tekintetében ugyanazt a fájdalmat látom, mint amit én érzek.

– Tényleg csak vársz, és nézed, hogy Ares feleségül veszi a nővéredet?

Az ablak felé fordulok. Nehezen lélegzem.

– Mégis mit tehetnék? Öt éve vannak együtt, Sierra. Ha volt is olyan pillanat, amikor cselekedhettem volna, elszalasztottam. Boldogok együtt, és minden jót kívánok nekik. Ha valamelyikük rájön, hogyan érzek, az a barátságomba kerül Aresszel, és tönkreteszi a már így is feszült viszonyomat a nővéremmel. És mindezt miért? Ares legjobb esetben is csak barátként tekint rám. Sosem fog másként.

Sierra a fejét rázza.

– Én nem vagyok biztos ebben. Szerintem Ares nem olyan boldog, mint ahogy bemeséli magának, és őszintén kétlem, hogy csak barátként tekint rád, Rave. Lehet, hogy tagadja, de mindig volt köztetek valami. Már jóval azelőtt, hogy Hannah feltűnt a színen, ő pedig sosem volt képes elfeledtetni téged. Hiába próbálta, nem tudta igazán átvenni a helyedet Ares életében.

A kezemet bámulom, nem tudom, mit mondhatnék. Utálom, amikor hiú reményeket ébreszt bennem. Ares nemsokára a

sógorom lesz, és szigorúan meg kell húznom a határokat kettőnk közt, ha túl akarom élni az esküvőjüket.

– Raven, biztos vagyok benne, hogy csakis azért vannak még együtt, mert tudják, hogy nincs más választásuk. Hozzám hasonlóan Aresnek is azzal kell összeházasodnia, akit a nagyfi kijelöl számára... csak hogy ő eredetileg nem Hannah-t jelölte ki. Hanem *téged*.

Belesajdul a szívem a szavaiba. Még most is emlékszem arra a napra, amikor a szüleim elmondták, szeretnének nyugdíjba vonulni, és úgy döntöttek, hogy a függetlenfilm-gyártó cégüket, a Dreamessence-t egyesítik a Windsor Mediával. A Windsorok

és a Du Pontok egészen addig üzleti vetélytársak voltak, de a tervezett egyesítés mindent megváltoztatott – és nem csak a szüleim számára.

Azt akarták, hogy szeretett cégük a családban maradjon, és mivel a Windsorok híresek arról, hogy az örököseik elrendezett házasságokat kötnek, meg is találták a tökéletes megoldást. Egy Windsor és egy Du Pont közti házasságnak köszönhetően a cég a családban maradhat, és mindkét család az ellenőrzése alatt tarthatja az üzleti ügyeket.

Akkoriban még nem Hannah-t választották ki erre a célra, hanem engem. Mivel barátnők voltunk Sierrával, úgy gondolták, én vagyok a legalkalmasabb. Csak húszéves voltam, amikor megkötötték az egyezséget, de boldoggá tett a dolog, és úgy tűnt, Ares sem bánja.

Aztán minden megváltozott, amikor magammal vittem Hannah-t Sierra huszonegyedik születési bulijára. Élénken emlékszem arra az éjszakára. Én láttam meg Arest először, de Hannah az, akiről nem vette le többé a szemét.

Kettő

RAVEN

A szívem kihagy egy ütemet, amikor meglátom Arest. Az irodaház előtt, a kocsijának dőlve vár rám.

Sötét haját, markáns állát és zöld szemét nézem. A szeme pont olyan, mint Sierráé. Nem igazság, hogy a korral egyre vonzóbb leszel. Valahányszor találkozom vele, úgy érzem, egyre elérhetetlenebb számomra. Ares felnéz, és amikor meglát, kihúzza magát. Az arcán mosoly bujkál.

– Szia! – mondom, miközben kinyitja nekem a kocsiajtót.

Ares rám mosolyog, én pedig visszamosolygok rá. Valószínűleg később megbánom, hogy beadtam a derekam, de addig minden pillanatot kiélvezek.

– Hová megyünk? – kérdezem, amikor beszáll mellém.

Felém fordul.

– *Raven!* – Bosszús a hangja. Ahányszor csak kimondja a nevemet, zakatol a szívem. – Miért nem látlak mostanában?

Őszintén feldúltnak tűnik, mintha tényleg hiányoztam volna neki, és a tűz, amit próbálok féken tartani, ismét fellobban.

– Nagyon elfoglalt vagyok. – A hangom gyenge és szelíd, képtelen vagyok meggyőzően hazudni neki. – Rengeteget dolgozom. Nagyon sok modellmunkám van, miközben próbálom fejleszteni a divatmárkámat is. Komolyan mondom, van olyan nap, hogy enni és aludni sincs időm.

Ares bólint, de a tekintetében aggodalmat látok. Ráadja a gyújtást.

– Lassíts kissé, Rave! Vigyázz magadra, jó? Nem lehet mindig dolgozni, kell, hogy legyen társasági életed is. Mikor találkoztál

utoljára a szüleiddel?

Kényszeredetten mosolygok, és összefonom a karomat. Minél idősebb vagyok, annál ritkábban látom a szüleimet. Az ő életük Hannah körül forog, és utálok olyan helyen lenni, ahol nem látnak szívesen. Nem kellene kirekesztettnek éreznem magam az otthonomban, de ez a helyzet.

– Sierra nemrég bent járt nálam az irodában – mondom. – Tudod, vannak barátaim is.

Ismerős tekintettel néz rám: mintha átlátna a hazugságaimon és tereleéseimen.

– Mit szeretnél venni idén? – kérdezem könnyed, barátságos hangon.

Mosolyogva néz rám.

– Mit szólnál egy ékszerhez?

Bólintok.

– Esetleg egy extravagáns darabhoz?

Ares olyan üveges tekintettel néz rám, hogy elnevetem magam, mire ő is elmosolyodik.

– Rég hallottalak így nevetni, Raven. Hiányzott.

A mosoly leolvad az arcomról, és sajgó szívvel lesütöm a szemem. Bárcsak ne mondana ilyeneket! Csak barátként és leendő sógornőjeként tekint rám, de amikor azt mondja, hiányoztam neki, nehéz emlékeztetni magam erre. Erősebben szorítom a táskámat, és mély lélegzetet veszek.

– Az extravagáns ékszer a szolid elegancia ellentéte.

Ares mosolyog.

– Mi lenne, ha te választanál?

– Mint minden évben? – Szúrós szemmel nézek rá.

Még mindig mosolyogva leparkol az egyik Windsor áruháznál, és szinte kiugrik a kocsiból, hogy átsiessen a másik oldalra kinyitni nekem az ajtót. A kezét nyújtja, és én elfogadom, miközben a szemébe nézve kiszállok az autóból.

Vakuk villanása riaszt meg minket, és amikor oldalra pillantok, észreveszek egy vigyorgó paparazzót, aki egy ideje a nyomomban van. Csikorgó fogakkal indulok felé, de elrohan, mielőtt egy szót is szólhatnék.

Ares a hátamra teszi a kezét. Ránézek.

– Tudhattam volna, hogy ha nyilvános helyre hozlak, ez történik – mondja. – Sajnálom, Raven. De elintézem. Az a fotó sosem fog napvilágot látni.

Megrázom a fejem, és elindulok az áruházzal felé.

– Semmi baj. Hozzászoktam már. Nem bujkálhatok, csak mert tudom, hogy bármikor lefotózhatnak. Régebben megijesztett a dolog. A közvélemény. De most már csak egy kis kellemetlenségnek tekintem, ami a munkámmal jár.

Ares hallgat, míg a bejáráshoz érünk.

– Lehet, hogy testőröket kéne adnom melléd – szólal meg ismét. A hangja dühös, én pedig meglepve nézek rá.

– Dehogya! Sosem vagyok veszélyben, Ares. Már így is alig van magánszféram, nincs szükségem rá, hogy valaki folyton a sarkamban legyen.

Úgy néz rám, mintha vitába akarna szállni velem, de szerencsére nem szól egy szót sem, miközben belépünk

Hannah egyik kedvenc ékszerüzletébe.

Amint meglátja Arest, az üzletvezető feszültté válik, és ideges mosollyal siet hozzánk. Idősödő férfi, az ősz haj nagyon jól áll neki. Ha nem lenne ilyen feszült, akkor pontosan azt az eleganciát sugározná, amit ez az üzlet megkövetel.

– Mr. Windsor! – mondja, majd elkerekedett szemmel felém fordul. – *Raven!* – Úgy futtatja végig a tekintetét a testemen, ahogy a férfiak szokták. Korábban undorítónak találtam ezt, mert tudtam, hogy bizonyára valamelyik fehérneműkampányom jár a fejükben, de mostanra megszoktam. – Raven, *nahát!* Micsoda megtiszteltetés találkozni önnel! A nevem Andy, ma én leszek szolgálatukra.

Ares teste megfeszül, és átkarolja a vállamat. Meglepetten sandítok rá, és látom, hogy alig leplezett dühvel néz az üzletvezetőre.

– Majd igénybe vesszük a szolgálatait, ha szükségünk lesz rá – mondja éles hangon, és feszülten az üvegvitrinek felé terel.

– Mi a baj? – kérdezem, amint hallótávolságon kívül kerülünk.

Ares leveszi rólam a kezét, és a fejét csóválja.

– Ez a férfi szakmailag egy nulla. Hogy nézett rád az előbb? Mégis mi volt ez? Először lefotóznak, amint kiszállunk a kocsiból, most meg ez?

Megeresztek egy kis kacajt.

– Ares! – mormolom. – Már nem az a kislány vagyok, akit egykor ismertél. Az év legjobban fizetett modellje lettem, és számos terméknek, amit ebben az áruházban kínálnak, én vagyok a márkanagykövete. Nem csoda, hogy a férfi felismert. A reakciója pedig kifejezetten enyhe volt. Ha jól emlékszem, az

arcom egy hatalmas plakáton szerepel, ezt az áruházat reklámozva.

– Enyhe? – csattan fel Ares. – *Enyhe?* Hiszen csorgott a nyála!

Mosolyogva belékarolok.

– Mit csinálsz Hannah mellett? Lehet, hogy ismert vagyok, de az biztos, hogy Hannah sokkal híresebb nálam. A modellek általában nem olyan népszerűek, mint az élvonalbeli színésznők. Ha ez zavar, hogyan birkózol meg az őt övező figyelemmel?

Sóhajtván a hajába tűr.

– Azt hiszem, alábecsülöd a saját népszerűségedet. Ráadásul a nővéredet állandóan testőrök veszik körül, úgyhogy miatta nem kell aggódnom. Te viszont túl makacs vagy.

Felszisszenek, és elfordulok, hogy megszemléljem a kiállított ékszereket. A szemem végigfut az eljegyzési gyűrűkön. Elképzelhetetlennek tűnik, hogy valaha is eljegyezzenek. Nem hiszem, hogy hozzá akarnék menni bárkihez Aresen kívül.

Megakad a szemem az egyik gyűrűn, és pár pillanatig elképzelem, hogyan mutatna az ujjamon.

Nagyot sóhajtok, aztán a nyakláncok felé terelem Arest. Egy gyémánt nyakék kelti fel a figyelmemet.

– Mit szólnál egy ehhez hasonlóhoz?

Ares odahívja Andy-t, aki a kezembe adja a nyakláncot, majd a mögöttem lévő tükörrre mutat. Magam elé tartom az ékszer-t, és gyönyörködöm benne, ekkor Ares gyengéden összefogja a hajamat, hogy ne legyen útban.

– Próbáld fel! – mondja.

Megrázom a fejem.

– Jaj, nem! Ez Hannah-é lesz. Nem kell felpróbálnom, anélkül is tudom, hogy tetszeni fog neki.

Ares fejcsóválva átnyúl felettem, és rám adja a nyakláncot. Amint hozzáér a bőrömhöz, megborzongok, de ő ezt észre sem veszi.

– Ha tetszik, megveszem neked, Raven. Majd találunk valami mást Hannah-nak.

Elkerekedik a szemem. Ares rám mosolyog a tükörben.

– A te születésnapod is közeleg – emlékeztet.

– Ez túl sok – mondom, miközben kikapcsolom a láncot –, de köszönöm. Hannah-nak nagyon fog tetszeni, mindenképpen vedd meg neki.

Ares bólint, majd átveszi tőlem az ékszer-t, közben a szeme elidőzik az arcomon.

– Hé! – mondja gyengéden. – Minden oké köztünk, Rave? Mostanában úgy érzem, kerülsz engem. Hannah túl nagy terhet rakott rád az esküvővel kapcsolatban? Tudom, hogy sok előkészületet te végeztél el helyette. Csak szólj, ha sokallod, jó? Utálom, ha hirtelen eltűnsz.

Átkulcsolom a karját, és rámosolygok.

– Minden rendben köztünk, Ares. Csak nagyon elfoglalt vagyok, ennyi az egész.

A tekintete elárulja, hogy átlát rajtam, de szerencsére nem firtatja a dolgot. Nem mondhatom el neki, hogy a puszta gondolattól, hogy feleségül veszi Hannah-t, minden olyan véglegesnek tűnik. Most tényleg elveszítem őt, és így az utolsó reményem is elszáll. Nem mondhatom el neki, hogy a szívem összetört, és nem hiszem, hogy valaha is össze tudom illeszteni a darabkáit.

Három

RAVEN

– Nem hiszem, hogy jó ötlet ilyen közel ültetni Astorékat Ares fivéreihez – mondja anya. – Muszáj meghívnunk őket, hiszen egy szinten vannak a Windsorokkal... de távolabb kell ülniük egymástól. Ha jól emlékszem, Adrian Astor nagyon nem szíveli Ares öccsét, Lexingtont.

Homlokráncolva felnézek az ültetési rendből.

– Adrian nem kedveli Lexet? – kérdezem meglepetten. Az meg hogy lehet? Lexington az egyik kedvencem az egész világon, és együtt járt az Astor Főiskolára Leiával. Ő mutatott be engem Leiának és Adriannek.

– Igen, így hallottam. Ha jól értettem, Adrian nem viseli jól Lexington *pajkosságát*.

Á. Megértően elvigyorodom. Lex bizonyára azzal bosszantotta fel Adriant, hogy flörtölt Leiával. Igen, ezt el tudom képzelni. Adrian egyáltalán nem megbocsátó, úgyhogy biztosan még mindig neheztel rá.

– Rendben, akkor távolabb ültetjük őket. – Anya bólint, aztán átrendezi a névtáblákat Hannah esküvői helyszínének miniatűr modelljén. – Mindennek tökéletesnek kell lennie – mormolja. – Hannah nagyon várta ezt a napot.

Nehéz megállnom fintorgás nélkül.

– Anya, Hannah háromszor halasztotta el az esküvőt. Nem hiszem, hogy annyira türelmetlen.

Anyám villámló szemmel néz rám.

– Raven, az azért volt, mert nagyon megterhelő a munkája. Te sosem fogod megérteni, milyen színésznőnek lenni. Neked csak

állnod kell egész nap, és szépnek lenned. Hannah-val más a helyzet. Ő nem megy haza egy nyamvadt fotózás után. Sokszor hetekig távol van, és olyan helyszíneken dolgozik, ahol nincs kényelem. Tényleg azt hiszed, hogy el *akarta* halasztani az esküvőt? Csak azért tette, mert nem volt más választása. Lehet, hogy nem érted meg, de legalább maradj csöndben, ha nem tudsz kedveset mondani.

Az ajkamba harapok, hogy ne szóljak vissza neki. Pontosan tudja, hogy a fotósok milyen hajcsárok, és hogy milyen keményen dolgozom. Néhány héttel ezelőtt kihűléssel vittek kórházba, mert a hóban kellett leforgatnom egy reklámfilmert. Nem akarom magam Hannah-hoz hasonlítani, de szeretném, ha anyám nem intézné el annyival a munkámat, hogy „csak állnom kell, és szépnek lennem”.

Azt hiszem, mindegy, mit teszek. Anyámat csak az érdekli, hogy nem léptem a nyomdokaiba, ahogyan Hannah tette. Anya híres színésznő volt, és neheztel rám, amiért engem nem érdekel a színészet. Mindegy, mennyit dolgozom, sosem lesz elégedett velem.

Remegő kézzel nézem át a beszállítók listáját. Miért teszem ezt magammal? Miért jövök haza egy esküvő kedvéért, amiben nem akarok részt venni, csak hogy anyámmal legyek, akinek mindig csak második leszek az ő szeme fénye mögött? Még csak azt sem kérem, hogy ugyanúgy bánjon velem, mint

Hannah-val. Csak egy kis darabkát szeretnék a szeretetéből. Ez olyan nagy kérdés?

– Ne haragudj – mondja anya feszülten. – Nagy terhet ró rám az esküvő, és rajtad töltöttem ki a mérgemet. Sajnálom, Raven. De megérted, ugye? Ez a házasság mindkét családnak nagyon sokat jelent. Már évek óta tervezzük a cégegyesítést, és ha letudtuk az esküvőt, elvégezhetjük a maradék papírmunkát, aztán Hannah és Ares kezébe adhatjuk az egyesült céget. A Windsorok semmit sem

hajlandók elintézni az esküvő előtt, apádnak és nekem pedig szükségünk van a forrásaikra.

– Megértem, anya.

Ekkor rám mosolyog.

– Mindig aranyos lány voltál, Raven. Nélküled biztosan nem tudtam volna ezt végigcsinálni.

Visszamosolygok rá, és örülök, hogy nem kerülte el a figyelmét az a rengeteg munka, amit beleöltem ebbe. Hannah alig folyt bele az előkészületekbe, és bár fájdalmas folyton a közelgő esküvőjével foglalkoznom, annak örülök, hogy anyával lehetek. Ez ritkán fordul elő.

– El sem hiszem, hogy az én kicsi lányom hamarosan feleség lesz – mormolja, miközben újra elrendezi a virágokat a borbirtok makettjén. Ares és Hannah esküvője a borbirtokon lesz. – Amikor a nővéred kicsi volt, abban sem voltam biztos, hogy elég ideig él majd ahhoz, hogy szerelmes legyen. Sok mindenről azt hittem, nem lesz ideje átélni. Most mégis itt van, nemzetközi szupersztár lett, és hamarosan hozzámegy a világ egyik legkapósabb milliárdosához. Mindeközben rólam és apátokról is gondoskodik, lehetővé téve, hogy végre nyugdíjba menjünk, hiszen tudjuk, hogy a cégünk jó kezekbe kerül.

Bűntudat és nyugtalanság mar a gyomromba. Nem lenne szabad féltékenynek lennem a testvéremre, és nem lenne szabad irigyelnem tőle a büszkeséget, amit anya szemében látok. De azt kívánom, bárcsak néha nekem is jutna belőle.

– Gyönyörű menyasszony lesz.

Némi aggodalommal néz rám.

– Hogy állsz az esküvői ruhával? Megcsináltad a Hannah által kért módosításokat?

Bólintok. Valahányszor a nővérem elhalasztotta az esküvőt, szinte mindent megváltoztatott a ceremóniával, aztán a ruhával kapcsolatban is, ennek köszönhetően újabb heteket kellett dolgoznom rajta.

– Persze.

– Kedves, hogy téged kért fel a megtervezésére – mondja anya némi habozás után. – Szép tőle, hogy lehetőséget ad neked. Biztos voltam benne, hogy egy híres márkát választ, így azonban neked is segít az előrejutásban. Amint a világ meglátja Hannah-t a ruhádban, az összes híres barátnője követni akarja majd a példáját. Mindig ő diktálja a divatot.

Az ajkamba harapok.

– Anya, egy rakás divatdíjat nyertem már. Az első kollekcióm óta kétéves várólista van az esküvői ruháimra, ami még hosszabb lett, amióta Alanna Sinclair az én kreációmban ment férjhez. A márkám elég közkedvelt, és nem kevésbé elismert, mint a régebbi divatházak.

Engesztelően néz rám, és ez bosszant.

– Jaj, hát persze. – Felkapja az egyik esküvői meghívót. – Ne felejtjük el, hogy ezeket személyesen kell kézbesíteni három nappal a ceremónia előtt. Mindennek titokban kell maradnia.

Ha a paparazzók felbukkannak, tönkreteszik Hannah nagy napját. Jó lenne, ha ellenőriznéd, hogy minden rendben van-e a kézbesítő céggel.

Sóhajtva felállok.

– Persze – válaszolom, és felkapom a táskámat. – Holnap megcsinálom.

Anya homlokráncolva néz rám.

– Nem maradsz itt vacsorára?

– Nem. Korán reggel fotózásra kell mennem.

Bólint.

– Nagyszerű. Nem lenne jó, ha kövérnek tűnnél a koszorúslányruhában.

Fájó szívvel hátat fordítok anyámnak, és távozom. Valahányszor találkozom vele, szörnyű embernek érzem magam. Örülnöm kellene Hannah-nak, és megtiszteltetésnek kellene vennem, hogy bevon az esküvőjébe... de valójában utálok a

dolgot. Utálom azt az embert, akivé otthon válok. Sehol máshol nem szoktam ilyen kétségbeesetten kapálózni a figyelemért és az elismerésért, és bár fáj Hannah-t Aresszel látnom, sosem nehezteltem rá, amiért Ares őt szereti. Mégis, valahányszor hazamegyek, szörnyű gondolatok kavarognak a fejemben.

Mi lenne, ha Ares engem venne feleségül?

Mi lett volna, ha nem viszem el Hannah-t Sierra szülinapi bulijára?

Mi lenne, ha nem lennék hajlandó segíteni az esküvőszervezésben?

Mi lenne, ha ráhajtanék Aresre, és ellopnám a nővéremtől?

Jobb ember vagyok ennél, de otthon mindig önmagam legszánalmasabb verziójává változom.

– Kicsim!

Felnézek apámra, aki sokatmondóan sóhajt.

– Hadd kísérjelek ki, kislányom.

Bólintok, és belekarolok apámba. Hallgatunk, miközben elkísér a sportkocsiig, amit Ares segített kiválasztani nekem.

Apa kinyitja előttem az ajtót, aztán habozik egy kicsit.

– Szeretlek, Raven – mondja. – Anyád is szeret, csak nemigen tudja kimutatni.

Az ajkamba harapok.

– Azzal sosincs gondja, hogy a Hannah iránti szeretetét kimutassa.

Apa gyengéden a fülem mögé simítja a hajamat.

– Tudom – mormolja. – Azért érzi szükségét, hogy ennyire nyilvánvalóvá tegye, mert Hannah sokat szenvedett kiskorában. Anyád azt hiszi, hogy kárpótolhatja azért a sok fájdalomért, amit a betegsége miatt elszenvedett, ha most ráönti a szeretetét. Inkább önmaga miatt csinálja, nem Hannah miatt, és ez nem jelenti azt, hogy téged nem szeret.

Bólintok, mert nem akarok tovább erről beszélni. Nem akarom, hogy apám sajnáljon, vagy szükségét érezze, hogy megnyugtasson.

Most az egyszer nem akarom, hogy hazugságokkal vigasztaljanak.

Lábujjhegyre állok, és pusztit nyomok az arcára.

– Szeretlek, apa.

– Vezess óvatosan, jó? Írj egy üzenetet, amint hazaértél. Most már tudom, mire valók azok az emóció izék. Majd visszaküldök egy felfelé tartott hüvelykujjat.

– Emojik? – kérdezem kuncogva.

– Az lesz az.

– Ügyes vagy, apa. Ha hazaértem, küldök egy ház emoji-t, oké?

– Ez lesz a titkos nyelvünk. – Rám kacsint, én pedig alig bírom visszatartani a nevetést.

Na ez az. Ezért járok haza anyám viselkedése ellenére. Mert apának igaza van. Mélyen belül szeretnek engem. Talán nem annyira, amennyire Hannah-t szeretik, de azzal már régen megbékéltem.

Sosem fogok felérni a nővéremhez. Sem a szüleim, sem Ares szemében.

Négy

ARES

Erősebben markolom a telefonomat, és mély lélegzetet veszek. – Hannah, megígérted, hogy eljössz velem. Ebben a hónapban ez már a harmadik alkalom, hogy az utolsó pillanatban mondod le a közös programot. Nem tudtál volna időben szólni?

A telefonban recseg a vonal, Hannah felsóhajt.

– Sajnálom, Ares. Te is tudod, hogy ott akartam lenni ma. Támogatni akartam Ravent, és együtt lenni veled, de nem tudok elszabadulni. Újra kell vennünk néhány jelenetet, és nem megy túl jól.

– Mindig ugyanazok a kifogások, Hannah. Én tényleg próbálok támogató lenni, de nagyon megnehezíted a dolgot. Nem járja, hogy mindig nekem kell alkalmazkodnom.

– Tudom – mondja gyengéd hangon. – Kárpótolni foglak érte.

– Azért csinálod, mert nem akarod, hogy együtt lássanak minket, vagy lefotózzanak velem? Egy hónap múlva lesz az esküvőnk. Ne feledd a megállapodásunkat. Amint összeházasodtunk, úgyis nyilvánosságra hozzuk a kapcsolatunkat, szóval miért olyan nagy baj, ha ma este együtt látnak minket?

– Ares, nem erről van szó, hidd el. Az esküvő miatt szabadságot veszek ki, de előtte még keményebben akarok dolgozni. Nem szeretném, ha miattam csúsznánk a menetrenddel.

Beletúrok a hajamba, és a plafont bámulom.

– Értem – mondom leverten. Tényleg megértem, de kezdem feladni a reményt, hogy valaha is másként lesznek a dolgok. Régebben azt hittem, én vagyok a legszerencsésebb a testvéreim

közül. Dion szóba sem áll a menyasszonyával, a többi testvérem pedig még nem is tudja, kivel kell majd összeházasodnia. Egyedül én voltam olyan szerencsés, hogy jóval az esküvőnk előtt szerelmes lettem a lányba, akit a nagyanyám kiválasztott számomra. Csakhogy mostanában ez az egész már nem igazán tűnik szerelemnek, és szerencsésnek sem érzem magam. Minden gépies és erőltetett, az esküvőnk iránti lelkesedés pedig elpárolgott.

– Nem jön, mi?

Felnézek. Az öcsém, Lex áll a küszöbön, az ajtófélfának támaszkodik. Rezenéstelen arccal néz rám, de a szeme elárulja, hogy bosszús. Az első gondolatom az, hogy megvédem Hannah-t, de ma nincs hozzá erőm.

– Nem.

– Rossz lesz, ha egyedül mész. Tudod, milyenek a nők az ilyen eseményeken. Le sem fognak szállni rólad. Kár, hogy nem tudok veled menni.

Megrázom a fejem.

– Semmi baj. Korán reggel megy a géped, igaz? És amúgy is utálod a szórakoztatóipart.

Lex vezeti a Windsor Motors céget, és ha jól emlékszem, hamarosan bemutatja a legújabb elektromos autónkat. Mindannyian a Windsor cégbirodalom más-más részéért

felelünk. Az én kezemben vannak a szórakoztatóipari cégek, Lexington a gépjárművekkel foglalkozik, Sierra az ingatlanokkal, Zane a hoteljainkat menedzseli, Lucáé a vagyionkezelés, Dioné pedig a külföldi befektetéseink. Hatunk közt oszlik el a Windsor Részvénytársaság, amely a piac sokkal nagyobb részét fedi le, mint ahogy a legtöbben sejtik.

– Minden rendben lesz – mondom az öcsémnek. – Ez csupán egy divatbemutató. Rengeteg ilyen szponzoráltam. Csak megmutatom magam, aztán lelépek.

Lex rám mosolyog.

– Raven is ott lesz, úgyhogy nincs miért izgulni. Ő a mai este sztárja. Nem tudom, hogy csinálja, de egyre szebb. Tényleg sajnálom, hogy nem tudok elmenni.

Önkéntelenül megfeszülök, és gyanakvó tekintettel nézek rá. Mióta tartja szépnek Ravent? Mindig úgy éreztük, mintha a kishúgunk volna. Vajon Lexington most már más szemmel nézi?

– Honnan tudod, hogy ott lesz?

Most jut eszembe, hogy nemrég egy művészeti galériában jártak kettesben. Csak nincs köztük valami?

Lex rám vigyorog, és felmutatja a telefonját.

– Nemrég beszéltem vele.

Micsoda? Raven alig veszi fel a telefont nekem, de arra van ideje, hogy Lexszel társalogjon?

Lex kiismerhetetlen tekintettel kuncog.

– Mondd meg Ravennek, hogy üdvözlöm, jó?

Bólintok, de tudom, hogy nem mondom meg. Valamiért nagyon zavar a gondolat, hogy Lexington együtt lehet Ravennel, és nem csak a Ravennel kapcsolatos – nagyon is helytelen – visszatérő álmom miatt.

Rémes hangulatban indulok el a rendezvényre, és valójában azt sem értem, miért vagyok ideges. Már hozzászokhattam volna, hogy Hannah felültet, de ettől nem lesz könnyebb. Évek óta titokban tartjuk a kapcsolatunkat, mert félünk a médiafelhajtástól. Hannah attól tart, ha kiderül, azzal fogják vádolni, hogy protekciója van. Tudom, milyen keményen dolgozik, és ez a fajta figyelem csak bajt hoz az emberre. Megértem az álláspontját, de már belefáradtam az egészbe.

Belépek a zsongó terembe, megállok a sarokban, és a kifutóra nézek. Ritkán járok divatbemutatókra – aki egyet látott, az mindet látta, ráadásul egyáltalán nem érdekel a divat. Ma azonban le sem bírom venni a szemem arról a nőről, aki uralja a színpadot.

Raven szűk ruhában lejt végig a kifutón, és nem sokat hagy a képzeletre. Csodálattal nézem. Legalább olyan keményen dolgozik,

mint Hannah, csakhogy ő sosem hagyja cserben a szeretteit. Tudom, hogy gyakran jelenik meg a húgom bejelentés nélkül az irodájában, akárcsak a nagyanyám. Néha azt kívánom, bárcsak Hannah jobban hasonlítana Ravenre. Habár nővérek, nagyon különbözők.

A gondolataim elkalandoznak, és eszembe jut, amikor a nagyanyám először említette a Windsorok és a Du Pontok közti házasság ötletét. Akkor még azt akarták, hogy Ravent vegyem feleségül. Sőhajtok. Raven közben megfordul, és visszafelé lejt a kifutón. Megmagyarázhatatlan veszteségérzet kerít hatalmába.

– Mr. Windsor!

Mosolyt erőltetek az arcomra, miközben az est szervezője felé fordulok, és felkészülök a kötelező bájcsevejre. A szórakoztatóiparban nagyon sok múlik azon, hogy láss és lássanak, de nekem már nagyon elegendem van ebből. Belefáradtam a képmutatásba, a hamisságba; abba, hogy látszatvilágban élek. Valami valódira vágyom.

– Jó néhány modellje szerepelt ma a kifutónkon – mondja büszkén Jonas. – A Windsor Media igazi nagyágyú. Van még bármi, ami nem az ön kezében van? Számos magazinja és egy napilapja van, az öné az egész divatipar, és persze ott van a produkciós cége. Nem is értem, hogyan csinálja. Megtisztelő, hogy időt szakított, és eljött a rendezvényemre ma este.

Bólintok, és próbálok társalogni vele, de egyfolytában Lexington jár a fejemben. Tényleg van valami közte és Raven között? Éppen ki akarom menteni magam az elhúzódó seggnyalásból, amikor felfigyelek a hátam mögött zajló beszélgetésre.

– Attól tartok, nem lehet. – Megmerevedem, amikor meghallom Raven hangját, és felé fordulok. Szomorúnak tűnik, mégis széles mosollyal néz az előtte álló férfira.

– Elnézést – mondom Jonasnak, és alig bírom leplezni az udvarias tekintetem mögött rejlő idegességet. Vajon mi borította ki

ennyire Ravent?

– Csak egyetlen randit – mondja a férfi. – Többet fizetnék érte, mint amennyit egy év alatt keresel.

Megfeszül az állam, a kezem ökölbe szorul. Amikor Raven látható megkönnyebbüléssel észrevesz, igyekszem ellazulni. Rámosolygok, és végig rajta tartom a szemem, miközben átkarolom a derekát, és közelebb húzom magamhoz.

– Hát itt vagy, Raven! – mormolom, aztán szembefordulok az előttünk álló férfival.

Egy pillanatig dühösnek tűnik, aztán felismer, és megenyhül a tekintete.

– Mr. Windsor! – szólal meg az előbbinél jóval szelídebb hangon.

Pontosan tudom, ki ő, de átkozott legyenek, ha ezt elárulom. Üres tekintettel bámulok rá, majd visszafordulok Ravenhez.

– Nemrég beszéltünk egy forgatókönyv kapcsán, amelyet elküldtem a Windsor Mediának – emlékeztet a férfi. Híres rendező, és éppen most akartam elfogadni a filmtervét, mert Hannah nagyon akarta a főszerepet. Nos, erről ennyit.

A hüvelykujjammal Raven derekát simogatom, ő pedig közelebb hajol hozzám, a teste az enyémhez préselődik. Raven az egyik legerősebb nő, akit ismerek, de ha tőlem vár segítséget, az csak egyet jelenthet. Ez a seggfej már nem először zaklatja.

– Csak arra emlékszem, hogy az előbb ajánlatot tett Ravennek. Érdekes, mert nincs abban a helyzetben, hogy megsértse a hölgyet.

– Örömtelenül felnevetek. – Többet akar neki fizetni, mint amennyit egy év alatt megkeres? Ő a világ legjobban fizetett modellje, és maga? Azt nem tudom, hogy maga kicsoda. De azt tudom, hogy jobb, ha másfél méternél nem megy közelebb Ravenhez, mert ha megteszi... annak én fizettetem meg az árát.

Elkerekedett szemmel, bűnbánó tekintettel bámul Ravenre. Nem akarom, hogy akár csak ránézzen. Raven sokkal jobbat érdemel az ilyen szarháziknál.

– Nem tudtam – mondja szelíd hangon a férfi.

Még erősebben szorítom Ravent, és elmosolyodom.

– Most már tudja, úgyhogy húzzon el.

Bólint, és fogcsikorgatva távozik, de leszarom. Csak a mosoly érdekel Raven arcán.

– Még most is úgy gondolod, hogy nincs szükséged testőrré?

Leheletnyi ingerültséggel néz fel rám.

– *Ares!* Nem voltam veszélyben, miért lenne rá szükségem?

Fejcsóválva elengedem.

– Milyen gyakran történik veled ilyesmi?

– Nagyon ritkán – mondja, de közben gyorsan balra pillant, ami elárulja, hogy hazudik. Amióta csak ismerem, mindig ezt csinálja, amikor füllent.

– Nem szabad egyedül lenned az ilyen eseményeken. Nem kísért el senki?

Az elmúlt években mindössze egy férfival láttam együtt, de ő nemrég megházasodott, amitől igencsak megkönnyebbültem. Van valami Silas Sinclairben, amit nem kedvelek, és nem csupán az, hogy ő azon kevés ember egyike, aki érinthetetlen a számomra. Próbáltam rávenni nagyit, hogy váltsa le a cégét – ők felelnek a biztonságunkért –, de hajthatatlan volt ez ügyben. Nem tudom, mi zavar vele kapcsolatban, de azt hiszem, talán az, ahogyan Ravenre nézett, jobban mondva ahogyan *nem* nézett. Raven megérdemli, hogy egy férfi életének középpontja legyen, de Silas szinte észre sem vette. Nyilvánvalóan valaki más rabolta el a szívét.

– Nem. Ma egyedül vagyok itt. Az ügynököm nemsokára csatlakozik hozzám, de most még a színfalak mögött van.

Végignézek rajta, és megrázom a fejem.

– Tudod, nem értem, hogyan lehetséges, hogy sosem volt komoly kapcsolatod? Hogyan lehet szingli egy olyan nő, mint te?

Lekap egy pohár pezsgőt egy tálcáról, és rám mosolyog.

– Egyszerűen nem találtam olyan férfit, aki lenyűgözött volna. Nem akarok megelégedni kevesebbel, csak a teljes odaadással.

Mindent elsőprő szerelemre vágyom, és hajlandó vagyok várni rá.

Teljes odaadás, mi? Igen, ő pontosan ezt érdemli. Kíváncsi vagyok, milyen férfi tudná levenni a lábáról. Egy pillanatra felvillan előttem egy kép Ravenről és Lexingtonról, és meghűl a vér az ereimben.

– Raven!

Oldalra néz, majd mosolyogva visszafordul hozzám.

– Az ügynököm az – mondja. – Azt hiszem, itt az ideje a végtelenül hosszú és állítólag feltétlenül szükséges társalgásoknak. Később találkozunk, jó?

Bólintok, és miközben elmegy, a tekintetem a rá váró férfira siklik. Ahogy az ügynök Ravenre néz, az minden, csak nem professzionális. Úgy tűnik, a férfi el van ragadtatva tőle, én pedig nyugtalanul egyik lábamról a másikra állok. Szeretném, ha Raven boldog lenne, de rettegek, ha arra gondolok, hogy beleszeret valakibe.

Az ember a húgával kapcsolatban érez így, nem? Ez nem teljesen ugyanaz, mint amit olyankor érzek, ha Sierra randijairól hallok, de azért elég közel van hozzá. Csakis erről lehet szó.

ARES

– Ez jelenjen meg minél több helyen – rendelkezem, miközben a Raven divatcégeről szóló cikket nézem. Tegnap este nem tudtam róla, de az egyik bemutatott márka az övé volt. Amennyire meg tudom állapítani, a legújabb kollekcióját jól fogadták, és több figyelmet érdemel, mint amennyit eddig kapott.

Mi értelme, hogy egy rakás pletyka- és divatlap tulajdonosa vagyok, ha nem tudom felhasználni őket arra, hogy egy barátom munkáját támogassam? Remélem, olyan nagyra nő majd a cége, hogy idő hiányában abba kell hagynia a modellkedést.

Utálom, hogy a férfiak vágyának tárgya lett. Nem látnak a szépsége mögé, nem látják benne a vicces és kedves nőt. Tudom, mennyire mérgező ez az iparág, és nem akarom, hogy részese legyen. Szeretném, ha biztonságban, a kamerák mögött állna, nem pedig előttük.

Raven nem önmaga mostanában, és aggódom miatta. Tartok tőle, hogy ez az egész már túl sok neki. A folyamatos fogyókúra, a fotósok szigorú elvárásai, a gyakran kemény munkakörülmények. Sosem értettem igazán, miért csinálja ezt az egészet. Persze elmondhatatlanul gyönyörű, de valahogy nem illik hozzá ez a pálya.

De a divattervezés tényleg neki való. Ott kibontakozhat a kreativitása, miközben abban a közegben mozog, amelyet gyerekkora óta ismer, a hírnév legrosszabb oldalát pedig elkerülheti.

– Bradford Manson hívott – mondja a titkárom, Dom. – Az általa beküldött forgatókönyvről érdeklődött. A feljegyzéseid alapján úgy

tűnik, készen állunk finanszírozni a projektjét. Beindíthatom a dolgot?

Összeszorítom a fogam, és szűrős szemmel nézek rá.

– Nem! – csattanok fel, mivel eszembe jut, hogyan beszélt tegnap Manson Ravennel. – Csak egy darab szar, aki arra sem érdemes, hogy az a lány beletörölje a lábát.

– Tessék? – hüledezik Dom.

Legyintek.

– Felejtsd el. Nem akarom még egyszer annak a seggfejnek a nevét hallani. Többé nem dolgozunk vele, és terjeszd el, hogy az a színész vagy színésznő, aki vele dolgozik, *sosem* kaphat munkát a Windsor Mediától. Ugyanez áll bárkire, aki pénzt ad neki.

Dom szeme elkerekedik.

– Mit művelt ez a szerencsétlen, hogy halálcsókot érdemelt tőled? Ezek után az életben nem lesz többé munkája.

Elvigyorodom a hülye kifejezés hallatán. Ha valaki a Windsorok feketelistájára kerül, azt „halálcsókként” emlegetik, mert lassú méregként hat, és akit érint, gyakran rá sem jön, csak amikor már késő, és a karrierje romjain ül.

Megrázom a fejem.

– Leszarom, hogy fog-e még valaha dolgozni. Erre azelőtt

kellett volna gondolnia, hogy kinyitotta a száját. Majd meglátjuk, ezután honnan szerez pénzt bármire is. Kibaszott seggfej.

A titkárom döbbenten bólint. Általában nagyon is racionális vagyok – muszáj annak lenni egy ilyen hatalmas egókkal teli szakmában. De ez a rohadék hamarosan megtudja, mi történik, amikor elveszítem a türelmemet.

– Most jut eszembe – mondom Domnak, miközben az ujjaimmal az íróasztalomon dobolok –, az egyik áruházunkban van egy Andy nevű üzletvezető. Rúgják ki. Valamelyik ékszerboltban dolgozik, a nevét elfelejtettem. Amelyik Hannah kedvenc márkája, az lesz az.

Dom idegesen megköszörüli a torkát.

– Az áruházak az ingatlanokhoz tartoznak, az pedig Sierra területe. Tudod, hogy nem szereti, ha beleszólunk a munkájába.

Hátradőlök a székemben, és a titkáromra nézek. Százkilencvenkét centi magas, és gyakran a testőrömnek nézik, a húgom nevének említésére mégis megretten. De nem hibáztathatom ezért. A húgom ugyanis egy kicsit zakkant.

– Hívd fel Sierrát, és mondd meg neki, hogy Andy egyfolytában Ravent bámulta, amíg ott voltam vele, ezért azt akarom, hogy eltűnjön. Nyilván szeretné, hogy a legjobb barátnője anélkül járkálhasson az áruházában, hogy tárgyiasítanak és csorgatnak rá a nyálukat, vagy nem?

Dom szeme elsötétül a dühtől.

– Megsértette Ravent? – Összeszorítja a fogát, és elszántan bólint. – Máris intézem.

Figyelem, ahogy kimasírozik, és elnyomok egy mosolyt. Nemcsak én és a családom imádjuk Ravent, hanem mindenki, akivel csak kapcsolatba kerül. Nagyon szeretetre méltó, és ezt az egész világ látja, csak ő nem.

Kibámulok az ablakon. Tényleg nem tetszik, hogy védelem nélkül járkál. Mi történt volna, ha nem vagyok ott tegnap? Mi lett volna, ha az a rohadék Brad nem fogadja el a visszautasítást?

Fogom a telefonomat, és a képernyőre bámulok. Miközben felhívom azt az embert, akit annyira *utálok*, kénytelen vagyok lenyelni a büszkeségemet. Lehet, hogy seggfej, de akkor is ő a legjobb abban, amit csinál.

– Silas Sinclair – szól bele a telefonba.

Pusztán a hangjától megcsikordul a fogam.

– Itt Ares Windsor.

– Tudom. Van hívószámkijelzőm. Manapság minden telefonnak van.

Nagyon utálok ezt az embert.

– Kéne két újabb testőr. A legjobb embereidet akarom, de van egy kis nehezítés.

– Nehezítés? – kérdezi kíváncsian.

Megfeszül az állkapcsom, amint hirtelen magam előtt látom őt Ravennel. Ők ketten évekig se veled, se nélküled kapcsolatban voltak. Bárcsak lenne más, akitől ilyen szívességet kérhetek, de ez a barom tényleg a legeslegjobb ezen a területen.

– Azt akarom, hogy láthatatlanok legyenek. Úgy kell védelmezniük valakit, hogy az illető nem tudhat róla. Azt akarom, hogy minden fenyegetést elhárítsanak, mielőtt akár csak felmerülhetnének. Ide tartoznak az olyan férfiak, akik zaklatják, vagy akik nem fogadják el a visszautasítást. Nem érdekel, hogyan csinálják, de abban a pillanatban, hogy a lány egy kicsit is kényelmetlenül érzi magát, lépjenek közbe.

Sötéten felnevet azon a hihetetlenül irritáló hangján.

– Kinek van szüksége ilyen erős védelemre? A menyasszonyodnak? Hiszen őt már védi egy emberünk.

Felnézek a plafonra, és érthetetlen módon megborzongok.

– Raven Du Pontnak.

Silasnak egy pillanatra elakadt a szava.

– Ennyi mindent megtennél, hogy titokban megvédelmezd?

Behunyom a szemem, és mély lélegzetet veszek.

– Igen.

– Sokba fog kerülni.

– Ebben biztos voltam.

– Egy szívességbe. Bármikor beválthatom, és nem tagadhatod meg.

Kibaszott Silas Sinclair. Pontosan tudja, mennyit ér egy szívesség egy Windsortól.

– Bármit, csak ezt ne.

– Akkor azt hiszem, mást kell keresned, Windsor.

Bassza meg. A rohadék seggfej.

– Törődtél vele valaha is? – csattanok fel.

Érdes hangon felnevet.

– Igen, és még most is törődöm vele. A feleségemmel együtt úgy szeretjük Ravent, mint egy családtagot, és ez mindig is így lesz.

– És mégis ekkora árat kérsz a védelméért?

– Nem keverem a munkát a magánélettel.

– Micsoda baromság. Az egész cégedet azért alapítottad, hogy megtaláld a feleségedet.

Megint felnevet, én pedig még sosem éreztem ekkora

készítést, hogy behúzzak valakinek.

– Igen – ismeri el. – Alanna az egyetlen kivétel.

– Rendben – szűröm a fogam között. – Egyetlen szívesség. Azzal a feltétellel, hogy nem ártok vele senkinek, és nem ellenkezik az elveimmel.

– Megbeszéltük – mondja. – Raven sosem fog rájönni, hogy a legügyesebb és legkegyetlenebb embereim védelmezik éjjelnappal. – Aztán a barom újra elneveti magát. – Csak hogy tudd, Raven titokban évek óta a védelmemet élvezi, mégpedig ingyen. Épp most fizettél hatalmas felárat azért, hogy senki ne hajthasson rá, ami engem sosem érdekelt. Szerintem kérdezd meg magadtól, hogy miért tetted.

Bontja a vonalat, én pedig majd felrobbanok. Kibaszott seggfej.

ARES

Ideges vagyok, amikor leparkolok a Du Pont-villa előtt. Várom kellene Hannah esti születésnap ünnepségét, csak hogy ideje megváltoztak köztünk a dolgok, és egyre nehezebb nem tudomást venni erről.

Most, hogy már csak néhány hét van az esküvőnkig, mintha minden probléma, ami valaha is felmerült köztünk, egyre nagyobb volna. Lehet, hogy csak beijedtem, de ennél súlyosabbnak tűnik a dolog. Néha azon gondolkodom, vajon nem azért kezdtünk-e el egyáltalán járni, mert tudtuk, hogy az elrendezett házasság miatt a végén úgyis együtt kell lennünk?

De vajon tényleg így van-e? A szüleim ugyanis *Ravent* szánták nekem. Ha én nem... ha nem lett volna az az éjszaka, akkor vajon most Ravennel készülnék az esküvőmre?

Beletúrok a hajamba, és reszketve veszem a levegőt. Most már nem számít. Nem forgathatjuk vissza az idő kerekét, és hiába vagyok berezelve, el kell vennem Hannah-t, ha meg akarom tartani az állásomat és az örökségemet.

Megacélozom magam, és kiszállok a kocsiból, de furcsa érzés tör rám. Egy ideje nem vagyok önmagam, és nem igazán értem, miért. Nem csak az esküvőről van szó, ez több annál.

– Ares!

Meglátom Hannah apját, aki szélesen mosolyog az ajtóban. Régen találkoztunk, és biztos vagyok benne, hogy van egy üveg jó whiskyje, amit meg akar osztani velem. Ami leendő apósomat illeti, vele megnyertem a főnyereményt. Nagyon kedves fickó, és hamar a második apámmá vált. Ettől egy kicsit könnyebb elviselni

a saját apám hiányát. A szülők hirtelen elvesztése miatti fájdalom sosem múlik el, de idővel enyhül kissé.

– Arthur! – Kezet rázok vele, aztán bekísér. A hátsó udvarból nevetés hallatszik.

– Hogy megy a munka, fiam? Alig látlak mostanában. Itt alszol ma?

Bólintok.

– Nagyon sok a munkám, de ezt a hétvégét szabaddá tettem.

Hannah felnéz, és látja, hogy az ajándékával a kezemben felé tartok. Szerencsére csak néhány közeli barátnője és a családja van itt ma este. A nagyobb események túlságosan stresszesek mindkettőnk számára, és az utóbbi időben az ilyenek csak újabb feszültségeket szültek a kapcsolatunkban. A mai este pont olyan, amilyenre szükségünk van.

Átkarolom, és gyors pusztit lehelek az arcára.

– Szia, Han! – mormolom, aztán elhúzódom, és felmutatom az ajándékát.

– Ares! – kuncog. – Alig várom, hogy kibontsam!

A barátnői köré gyűlnek, miközben kinyitja a dobozt, és nagyon izgatottnak tűnnek. Hannah összes barátnője színésznő, úgyhogy sosem tudom megállapítani, őszinték-e a reakcióik.

– Ez csoda szép – mondja. – Segítesz felvenni?

Bólintok, átveszem tőle a nyakláncot, majd a nyakára csatolom.

– Fantasztikusan áll neked – mormolom, ám közben felvillan előttem, ahogyan Raven maga előtt tartja a láncot.

Mosolyogva rám néz.

– Csodálkoztam, miért keringtek lesifotók rólad és Ravenről. Mivel egy ékszerboltnál fényképeztek le titeket, elég furcsa pletykák keltek szárnyra. Most kiderült, hogy emiatt volt az egész.

Bólintok. Amióta Raven híres lett, nem nagyon jár el, és megértem, miért. A média megőrül, ha észreveszik valahol. Mostanában csak akkor látom, ha a Windsor-birtokon jár, vagy ha

Hannah-val van. A hírnév nem úgy változtatta meg, mint Hannah-t, hanem csak még visszahúzóbb lett.

Hannah-t körbeveszik a barátnői, miközben a nyakláncát mutogatja. Sóhajtok, és hátralépek. Olyan ritkán jut ideje a szeretteire, hogy szívesen hagyok neki egy kis teret. Úgyis enyém lesz vele az egész éjszaka.

Szerzek egy italt, és elindulok a sarokban álló hintaágy felé. A legkevesbé sem lepődöm meg, amikor meglátom, hogy Raven ül rajta, és a tabletjét nézi. Biztosan a legújabb terveket készíti a márkája számára. A gondolatra elmosolyodom. Leülök mellé, és meglököm a hintaágyat, mire rám pillant.

– Ares! – Van valami abban, ahogy kimondja a nevemet. Olyan más. Furcsa függőség ez számomra.

– Miért ücsörögsz itt egyedül, Muffin?

Elneveti magát, és ez a hang roppant üdítő a körülöttünk hallható hamis nevetések közt.

– Tényleg így fogsz hívni életünk végéig?

Bólintok.

– Nagyon jól emlékszem a muffinos kulcstartóra, pólóra és kitűződre. Akkoriban *tényleg* nagyon szeretted a muffint.

Rám néz, de a tekintetében nincs rosszallás.

– Tizennégy éves voltam, és ilyen korszakom volt. Azt hiszem, jobb, hogy nem az emós korszakomban találkoztunk. Az katasztrófa lett volna.

Mosolygok, és az estélyi ruhára sandítok, amelyet éppen tervez. Mindig is lenyűgözött a tehetsége.

– Nem válaszoltál a kérdésekre – emlékeztetem. – Miért üldögélsz itt egyedül? Nem a nővéreddel kéne ünnepelned?

Lecsukja a tabletjét, és felém fordul.

– Megpróbáltam. – Elcsuklik a hangja, és igyekszik mosolyt erőltetni az arcára.

Igen, valószínűleg tényleg megpróbálta. Raven mindig próbálkozik. Sosem értettem, miért, de a szüleik mindig Hannah-t

favorizálták, mindig ő állt a középpontban. Az első találkozásunk Ravennel úgy történt, hogy Sierra elhívta a családi nyaralásunkra, mert a szülei lemondták a vakációjukat, hogy Hannah-t elkísérhessék egy meghallgatásra.

Hannah is természetesnek veszi, hogy Raven mellette áll, és azt hiszem, ezt ő is tudja. Raven szervezte meg szinte az egész esküvőnket, és ma este is azért ücsörög itt, mert tudja, hogy Hannah kiakadna, ha nem jönne el, de valójában semmit nem tesz azért, hogy Ravent bevonja az ünneplésbe.

– Sajnálom, Muffin. Úgy tűnik, ma egy csónakban evezünk.

Megrázza a fejét.

– Minket bármikor láthat, de a barátaival alig van ideje találkozni, szóval megértem.

Raven folyton ezt csinálja: mentséget keres Hannah-nak.

Vajon észreveszi egyáltalán, mit tesz?

– Megmutatod, mit rajzolsz?

Bólint, és közelebb ül, így a karja súrolja az enyémet. Lágy szellő táncol a bőrünkön.

– Arra gondoltam, hogy különböző testszínű árnyalatokkal kísérletezem, amelyekre sok gyöngyöt tervezek. Testhezálló, de elegáns darabok lennének.

Átlapozza a terveit, én pedig halvány büszkeséget érzek.

– Ugye tudod, hogy lenyűgöző vagy?

Döbbsen néz rám. Imádom, hogy mindig elpirul, amikor bókolok neki. Raven tényleg különleges lány, és örülök, hogy a barátomnak mondhatom.

– Hé, hoztam neked valamit. Tudom, hogy még korai, hisz csak egy hónap múlva lesz a születésnapod, de úgy gondoltam, erre már most szükséged lehet.

Felmutatom a kis papírzacskót, amit magammal hoztam. Raven tágra nyílt szemmel átveszi. Figyelmesen nézem, miközben kihúzza a dobozt a zacskóból. A szívem hevesen ver. Mikor voltam

utoljára ennyire ideges ilyen egyszerű dolog miatt, mint egy ajándék?

Raven felkiált, én pedig felsóhajtok.

– Ares! Hiszen ez a tablet még meg sem jelent! Előrendeltem, de még hat hónapig nem lesz elérhető. Hogyan... – Megfordítja a tabletet, és elmosolyodik, amikor meglátja a hátulján a beépített zománcozott muffint. – Húha! Te... hogyan? Ez nem csak... ezeket nem szabják személyre!

Igen, ez tényleg megért minden szívatást, amit Lexingtontól kaptam, amikor könyörögtem neki, hogy kérjen egy szívességet Aria Callahantól. Ha személyesen ismerném, kihagytam volna Lexet a dologból, de sajnos nem ismerem. Csak annyit tudtam, hogy a nő Amara Grant sógornője, és mivel Amara és Leia jó barátai Lexnek, tudtam, hogy nem fog neki gondot okozni, bármennyit szívózik is velem. Callahanék a legtöbb techcében érdekeltek, ha pedig mégsem, akkor megvannak azok a kapcsolataik, amelyek nekem nincsenek.

– Ismerek valakit, aki ismer valakit, aki ismer valakit – mondom rejtélyesen. Nincs az az isten, hogy hagyjam Lexet learatni ezt a babért. Nem ő érdemelte ki Raven mosolyát, hanem én.

– Imádom! – sikkant Raven. Mikor láttam utoljára ilyen őszinte örömet a szemében? – El sem hiszem, hogy ezt megtetted értem. Hiszen *utálsz* ajándékot vásárolni!

Megrázom a fejem.

– Nem is igaz. Minden évben én választottam ki az ajándékodat. Összevonja a szemöldökét.

– Hát nem Dom volt?

– Dom? – kérdezek vissza sértődötten. – Csak nem állította az a barom, hogy ő választotta az összes ajándékodat az évek során?

Raven elneveti magát, és megszorítja a karomat.

– Nem, azt hiszem, csak alaptalanul ezt feltételeztem. Nagyon tetszik a tablet, Ares. Tényleg, igazán imádom. Ez a legjobb

ajándék, amit *valaha* kaptam. Alig várom, hogy megrajzolhassam rajta a következő terveimet.

Elmosolyodom, amikor bekapcsolja, és elkezd játszani a beállításokkal.

– Pihensz te egyáltalán? Folyton dolgozol, Raven. Nem sok embert ismerek, aki nálam is többet dolgozik, de te közéjük tartozol. Ez nem egészséges.

Ám ő csak vállat von.

– Nem baj. A munka lefoglalja az agyamat. Jobb így. Rámeredek.

– Mi elől menekülsz?

Raven megmerevedik, és szélesen elmosolyodik, de a tekintete olyan, mint az űzött vadé.

– Hé, úgy látom, Hannah imádja a nyakláncot. Megmondtam, nem?

Kuncogok, és ellököm a lábammal a hintaágyat. Mindig szórakoztat, ahogyan témát vált, valahányszor olyan kérdést kap, amit nem akar megválaszolni.

– Igen, jól választottál. Köszönöm. – Mosolyogva rásandítok. Olyan nevetségesen gyönyörű. Tökéletesen értem, miért olyan híres. Hannah is csinos, de amúgy szomszéd lányos módra. Sokféle szerepre alkalmas, és nagyszerű színésznő, de objektíven nézve a dolgot, a szépségét tekintve Raven egész más kategóriába tartozik.

– Muszáj néha lazítanod, Raven. Hadd vigyelek ki a strandra holnap reggel – mondom. – Még mindig szereted nézni a napfelkeltét?

Lesüti a szemét.

– Itt maradsz éjszakára?

Bólintok.

– Gondoltam, így egyszerűbb, ha inni fogok.

Raven elfordítja a fejét, a profilja pont olyan gyönyörű, mint az összes többi része. Nem értem, hogyhogy még szingli.

– Azt hiszem, én hazamegyek a lakásomba. Így Hannah valamelyik barátnője alhat a szobámban.

Bólintok, és furcsán csalódottnak érzem magam. Már éppen fel akarom ajánlani, hogy valamikor máskor csinálhatnánk valamit együtt, amikor Hannah szólít. Felnézek, Raven pedig elhesseget.

– Ares! – ismétli meg Hannah felém nyújtott karral.

Sóhajtva felállok, és még egyszer visszanézek Ravenre, de már bele is temetkezett az új tabletjébe.

Ahogy közeledik az esküvő, egyre erősebben érzem, hogy Raven kerül engem. Nem tudom, miért ez a távolságtartás, de azt tudom, hogy utálom a dolgot.

RAVEN

A rendszámfelismerő működésbe lép, és a Windsor-villa szigorúan őrzött kapui kitárulnak az autóm előtt. Jó ideje nem bírok kilábalni a rosszkedvből, és bízom benne, hogy Sierra majd elvonja a figyelmemet.

Egész héten csak Aresre gondoltam. Egyfolytában az jár a fejemben, hogyan nézett rám, amikor átadta az új tabletemet, és mennyire örült, amikor látta, hogy tetszik nekem. Utálom, hogy reményt ad, de észre sem veszi. Benne van minden figyelmes gesztusában, minden együtt töltött pillanatunkban. Az agyam mostanában azzal gyötör, hogy látom magam előtt Arest és Hannah-t a szüleink házában, amint elmondják a házastársi esküjüket, vagy ahogyan csókolóznak a szobámmal szomszédos hálósobájukban. Az elmém eldöntötte, hogy kínozni fog, én pedig nem tehetek ellene semmit.

Csak felejtetni szeretnék.

Nem is tudom felidézni, mikor aludtam otthon olyankor, amikor Ares is ott volt. Sóhajtva a hajamba túrok. Nem, ez hazugság: nagyon is élénken emlékszem a Hannah hálósobájából átszűrődő hangokra. Szomszédos a szobánk, és az ágyunk a közös fal mellett van. Egész éjjel hallgattam az átszűrődő zajokat.

Mindez évekkkel ezelőtt volt, de azóta sem bírom rávenni magam, hogy a szüleim házában aludjak, ha Ares is ott éjszakázik. Egyszerűen nem megy.

– Raven, kicsikém! – kiált fel Anne nagyí, amikor belépek.

Kitárja a karját, én mosolyogva átölelem.

– Nagyí! – mormolom, és jól megszorongatom.

Vigasztalón megszimogatja a hátamat, a belőle áradó jellegzetes levendulaillat mosolyra késztet.

– Nehéz napod volt? – kérdezi.

– Inkább nehéz hetem – válaszolom.

– Gyere! Szólok a személyzetnek, hogy tálalják fel a csokis sütit, amit reggel készítettem.

– Húha! – mormolom. – Ilyen az igaz szeretet. Tényleg szeretsz engem, ugye, nagyí? Mindig tudtam, hogy én vagyok a titkos kedvenced.

Kuncogva bekísér a központi ház nappalijába. Úgy terveztem, egyenesen továbbmegyek Sierra házához, de Anne nagyí csokis sütijének nem tudok ellenállni. Nagyí háza a birtok közepén áll, amelyhez bonyolult folyosórendszerrel kapcsolódnak a Windsor testvérek házai. Valahányszor ide jövök, először mindig megállok nagyí házánál, ahelyett, hogy egyenesen Sierra otthonához hajtanék.

Nagyí leül, és megpaskolja a lábát. Nevetek, lefekszem a kanapéra, és a térdére hajtom a fejemet. Masszírozni kezdi a fejbőrömet, én meg behunyom a szemem.

– Fáj a szíved – mondja gyengéd hangon.

Megfeszül a testem, nem tudom, mit mondhatnék. Félek, hogy átlát rajtam. Anne nagyinak félelmetes érzéke van hozzá, hogy kiismerje az embereket, és leleplezze a titkaikat. Nagy erőfeszitésembe telt, hogy idáig megőrizzem az enyémet.

– Csak fáradt vagyok, nagyí. Azt hiszem, túl keményen dolgozom.

– Pontosabban túl elszántan menekülsz – javít ki.

Elhallgatok, mert tartok tőle, hogy ha megszólalnék, elárulnám magam. Mély lélegzetet veszek, és Anne nagyí kezére koncentrálok. Mindig könnyen el tudta oszlatni az aggodalmaimat. Mindig megadta nekem az otthont és a szeretetet, amiben nem volt részem, és soha nem kért semmit cserébe.

Most megint azt kívánom, bárcsak én házasodnék be ebbe a családba. Szeretem a nővéremet, de óhatatlanul neheztelek rá. Nem elég, hogy az övé a szüleim és Ares szeretete, de hamarosan az övé lesz az összes Windsoré is. Ő lesz Sierra sógornője, Ares felesége. Lehet, hogy megszokták, hogy én is ide járok, de sosem fogok *közéjük tartozni* úgy, ahogy Hannah.

– Rave! Te kis nagyirabló szajha!

Sierra hangjára elmosolyodom, és átkarolom Anne nagyi derekát, aki kuncogva tovább masszíroz.

– Azt hittem, azért jöttél, hogy velem legyél, pedig valójában nagyi miatt vagy itt. Micsoda pimaszság!

Hallom, hogy valamit ropogtat, és döbbenten felülök.

– Az az enyém! – kiáltom. – Az *én* sütim!

Rávetem magam, de eltartja tőlem a tálat.

– Sierra, komolyan mondom! Add ide a sütit!

Vihogva a szájába töm még három darabot.

– Te elloptad a nagymamámat, én pedig elloptam a sütidet!

Tágra nyílt szemmel nézek Anne nagyira, támogatást keresve.

– Nagyi! – kiáltom, de ő csak a fejét csóválva kuncog, aztán észrevesz mögöttünk valakit.

Megfordulok, és meglátom Arest a sarokban, aki éppen Sierrát és engem videóz a telefonjával.

– Szerintetek mennyit kapok egy olyan felvételért, amin a szupermodell sütiért harcol?

– Jaj, ne, nem teheted! – mondom fogcsikorgatva, és felé indulok.

Vigyorogva a feje fölé tartja a mobilját. Elég magas vagyok, de Ares százkilencvennyolc centi, így könnyedén föléem tornyosul – nem mintha ez megállíthatna.

Felugrom, és a telefonjáért nyúlok. Dühít, hogy nem érem el.

– Add ide azt a telefont! – dörrenék rá.

– Különben? – kérdezi vigyorogva.

A szemem összeszűkül, megragadom a vállát, elrugaszkodom, a lábamat a derekára kulcsolom, és megkaparintom a telefonját. Arest meglepetésként éri a manőver, hirtelen megfordul, és durván a falhoz nyom, a tekintete az enyémbé fúródik.

Te jó ég, mit művelek?

– Megvan – mondom tettetett lazasággal, és kitörlöm a videót a telefonjából. De máris leolvad a mosoly az arcomról, mert meglátom a következő fényképet a galériájában. Hannah-ról készült: az ágyban fekszik, a testét jórészt eltakarja az ágynemű, és szélesen mosolyog. Azonnal felismerem a kép helyszínét. A szüleim házában készült, valószínűleg Hannah születésnapján.

Eltolom Arest, ő óvatosan letesz a földre.

– Bocs – mondom, és visszaadom a mobilját.

Zavartan ráncolja a homlokát.

– Mi a baj?

Megrázom a fejem, és elindulok Sierra háza felé. A barátnőm utánam jön. Néhány pillanatig olyan volt, mint gyerekkorunkban, mielőtt Hannah és Ares járni kezdett. Lazának és egyszerűnek tűnt minden, ám a valóság egészen más.

– Mit láttál a telefonjában? – kérdezi gyengéd hangon Sierra.

– Egy fotót Hannah-ról. Az ágyban.

Sierra megfogja a kezem, és az ujjait az enyémbé fonja, miközben a háza felé tartunk.

– Sajnálom, szívem.

Megrázom a fejem.

– Az én hibám.

– Tudod, mi kell most neked? – kérdezi. – Jól be kell rúgnod. Menjünk, és szidjuk addig a hülye bátyámat, amíg jobban nem érzed magad. Mit szólsz hozzá?

Bólintok, és megszorítom a kezét. Most, hogy rövidesen itt az esküvő, talán tényleg erre van szükségem. Egy vad éjszakára, amikor végre lezárom ezt az egészet.

ARES

– Utállak! – kiáltja Sierra a hátsó ülésen, majd Ravenhez fordul. – Te is utálod?

Raven bólint.

– Igen – mondja, aztán homályos tekintettel rám néz a visszapillantó tükörben. – Utállak – suttogja elcsukló hangon.

Valamiért szíven üt, ahogy ezt mondja, és tompa fájdalom kúszik a mellkasomba. Tudom, hogy mindketten részegek, de Raven még sosem nézett így rám.

– És mégis miért, Muffin?

Elfordítja a fejét, és Sierra vállára dőlve összebújik a húgommal. Sóhajtok, és igyekszem az útra koncentrálni, miközben összezavarodva próbálok hazavezetni. Raven és Sierra eléggé maguknak valók, és utoljára a főiskola idején láttam őket részegnek vagy másnaposnak. Minek vedeltek ennyit ma éjjel? Én meg mi a fenét követtem el, amivel kiérdemeltem a gyűlöletüket, miközben zokszó nélkül elmentem értük hajnali háromkor?

Szórakozottan leparkolok a házam előtt, és csak akkor jövök rá, hogy a központi házhoz kellett volna vinnem őket, de a lányok már ki is ugranak a kocsiból, és a bejárati ajtóhoz rohannak.

– Nyisd ki! – parancsolja Sierra, miközben a szeme még mindig villámokat szór.

– Ha kinyitom, akkor nem lesztek dühösekre rám? – Nem is emlékszem, mikor volt rám utoljára mérges a kishúgom. Bár tíz évvel idősebb vagyok nála, mindig is közel álltunk egymáshoz. Nem értem, mi folyik ma itt.

Raven odalép hozzám, és megfogja a karomat.

– Miért nem engedsz már be minket? – kérdezi szenvedő hangon.

Jaj, basszus!

– Máris, kicsim, persze hogy beengedlek.

Átfogom a derekát, és a bejárathoz húzom, aztán az ujjlenyomatom segítségével kinyitom az ajtót. Sierra lesújtó pillantást vet rám a házba menet, aztán lerúgja a magassarkúját, és a konyhába szalad.

– Gyere! – mondom Ravennek, de ő csak a fejét rázza.

– Nem akarok menni – mondja. – Vigyél oda.

Bájos hangja és zsémbes tekintete meglep, és elnevetem magam. Raven sosem kért tőlem segítséget, és sosem viselkedett elkényeztetetten. Nagyon aranyos így.

– Jól van, Muffin. – Lehajolok, egyik kezemet a térde alá teszem, és a karomba emelem. Kuncog, a fejét a mellkasomra hajtja, amíg a kanapéhoz cipelem. Ahogy rám néz... abban nincs gyűlölet, de a kocsiban biztos voltam benne, hogy azt látom a szemében.

– Miért vagytok rám ilyen dühösek?

Óvatosan leteszem a kanapéra, ő pedig megrázza a fejét.

– Titok.

– Mióta vannak titkaid előttem?

Raven dallamosan felnevet.

– *Évek óta* vannak titkaim előtted.

– Tényleg? Árulj el egyet!

Végignéz a testemen, majd a tekintete megállapodik a szürke melegítőnadrágomon.

– Valahányszor ez van rajtad, azon merengek, hogy nézne ki, ha állna a farkad. Vajon ki tudné venni minden részletet?

Elkerekedik a szemem, és idegesen köhintek. Erre *egyáltalán nem* számítottam.

– Hogy *micsoda*?

Raven csak vállat von, aztán lehajol, hogy levegye a cipőjét, így tisztán látom a mellét a ruhában. Nincs rajta melltartó. *Francba.*

Így ment el otthonról? Merem remélni, hogy Silas testőrei jól végezték a dolgukat.

– Ne kérdezz olyat, amire nem akarsz tudni a választ – mondja.

A torkomat köszörülöm, és elfordulok.

– Ránézek Sierrára – mondom, aztán elmenekülök abba az irányba, amerre a húgomat láttam eltűnni. Kalapáló szívvel tartok a konyha felé. Raven sohasem viselkedett illetlenül velem. A legkisebb jelét sem adta, hogy férfiként tekintene rám. Mi a franc? Mégis mi volt ez a melegítőnadrágos megjegyzés?

– Sierra! – kiáltom.

Felsóhajtok, amikor meglátom, hogy a húgom a konyhapadlón alszik, kezében egy darab sajttal, amelybe nyilvánvalóan beleharapott. Mi baja van ma a lányoknak?

Sebesen jár az agyam, miközben beviszem Sierrát a hálósobámba. Még félálomban is azt mormolja, hogy utál. Mi a fenét tettem, amivel kiérdemeltem a haragjukat? Próbálok visszagondolni, hogy mondhattam- vagy tehettem-e bármi rosszat az elmúlt napokban, de semmi nem jut eszembe.

Óvatosan leteszem Sierrát az ágyamra, betakargatom, aztán bizonytalan léptekkel visszatérek a nappaliba. Máskor mindig jól érzem magam Raven társaságában, de most ideges vagyok.

– Rave!

A kanapén találok rá, törökülésben. Felnéz, és rám mosolyog.

– Ares! – Mindig tetszett, ahogy kimondja a nevem. Van benne valami szexi, ma éjjel különösen.

Megpaskolja maga mellett a kanapét, én pedig megrázom a fejem.

– Gyere, kicsim, ideje ágyba bújni.

– Nem – mondja ingerülten. – Ül ide!

Sóhajtva engedelmeskedem.

– Mi van veled, Rave? Miért vagy ma ilyen feldúlt? Miért hajtogatja Sierra, hogy utál engem?

Oldalra billentett fejjel néz rám. Nyilvánvalóan részeg.

– Tényleg tudni akarod?

Bólintok, mire ő vigyorogva felhúzza a térdét, majd felém fordul. Mire észbe kapok, Raven lovaglólülésben az ölembe telepszik, a kezét a vállamra teszi.

Halkan felnyögök, amint megérzem a fenekét a combomon, aztán átkulcsolom a derekát.

– Mit művelsz, Muffin?

– Szeretnék itt ülni, Ares.

– Nem szabad.

– Tudom, de akkor is megteszem.

– Raven, mennyit ittál?

Közelebb húzódik, mire összeszorítom a fogam. Pont a farkamon ül, és bár nagyon igyekszem, semmi másra nem bírok gondolni.

– Nem eleget – mondja. – Sosem volt elegendő bátorságom, és azt hiszem, ezt örökké bánni fogom, érted?

Még sosem láttam ilyen megkínzottnak. Azt hittem, jól ismerem Ravent, de most rájöttem, hogy vannak eddig feltáratlan mélységei.

– Mit fogsz bánni?

Átkulcsolja a nyakamat, és elfordítja a fejét.

– Azt, hogy nem harcoltam a férfiért, akit szeretek. Ha megtettem volna, most másként állnának a dolgok? Boldogabb lennék?

Szorosabban fogom a derekát, a szívem zakatol.

– Ki az? Silas Sinclairról beszélsz? – Vajon megbánta, hogy elengedte, és nem küzdött érte, amikor Alanna visszatért az életébe?

– Ó, Silas! – kuncog Raven. Utálok, ahogy kimondja a nevét. Mindent utálok abban az emberben. – Nem. Silas és Alanna most is részei az életemnek, és mindkettőjüket nagyon szeretem. Azt hiszem, Alannát még Silasnál is jobban szeretem. A lehető legjobb értelemben őrált.

Ránézek, és próbálom megfejteni az arckifejezését.

– Akkor kiről beszélsz?

A szemembe néz, és a fejét rázza.

– Ha elmondanám, nem hinnéd el.

– Akkor olyasvalaki, akit ismerek. Csak azt ne mondd, hogy valamelyik öcsém! Lexington az?

Ezen jót kacag.

– Lefeküdjek az öcséddel, Ares? – kérdezi, és körözni kezd a csípőjével az ölemben. *A picsába.*

– Semmi ilyesmit nem teszel, ha kedves számodra Lexington élete.

Szorosabban fogom a derekát, hogy nyugton maradjon, de már késő. Érzem, hogy megkeményedik a farkam, és csak remélhetem, hogy Raven túlságosan részeg, és nem veszi észre, mennyire felizgatott.

– Gyere, kicsim – mondom összeszorított foggal. – Aludnod kéne. Túl sokat ittál, és holnap bánni fogod, amit most teszel.

– Nem fogom – feleli. – Csakis azt bántam meg, amit sosem tettem meg.

Rám néz, és beletúr a hajamba. Az arca olyan közel van az enyémhez, hogy könnyedén megcsókolhatnám. Elfordítom a fejem, ő pedig felnevet.

– Mit csinálsz, Rave?

– Valami olyat, amit nem lenne szabad.

Megmozdul az ölemben, és halkán felnyög, amikor a farkam pont a lába közé kerül.

– Ezt abba kell hagynunk – mondom. – Raven, nem számít, mennyire részeg vagy, ez nem helyes. Az isten szerelmére, a nővéred vőlegénye vagyok!

– Igen – mondja. – De az *enyém* kellett volna lenned.

Meglepetten nézek rá. Igazat mond. Ha Hannah nem könyörgött volna, hogy beszéljek a nagyanyámmal, akkor most Ravent venném feleségül.

Raven elmosolyodik, aztán végigfuttatja az ujjait a mellkasomon, és megmarkolja a pólóm szélét.

– Szeretném ezt a pólót, Ares. Az enyém lehet?

Meglepetten nézek le.

– Én... micsoda? Miért?

Vigyorogva hátranyúl, és egy mozdulattal lehúzza a cipzárját. Megrántja a ruháját, az lecsúszik a derekára.

– Basszus, Raven – mondom pánikban. Nincs rajta melltartó, pedig *nem* lenne szabad félmeztelenül látnom. Megfogom a ruhája elejét, és eltakarom vele a testét. – Muffin, ma igazán próbára teszed a türelmemet. Én próbálkozom, érted? Próbálok kedves és türelmes lenni, de túl messzire mész.

Raven a szemét forgatja.

– Jaj, Ares! Tudod, hányan láttak már meztelenül? Higgadj le. Minden divatbemutató előtt meztelenül vagy alig valamiben járkálok a színpalak mögött. Semmi gond.

Megfeszül az állkapcsom.

– És mások ölébe is beleülsz, Rave? Pontosan tudod, hogy mit művelsz.

Rám mosolyog.

– Keressek valaki mást, akinek az ölébe ülhetek? Mégiscsak Johnnal kellett volna hazamennem.

– Johnnal? Az ügynököd is veletek bulizott?

Bólint.

– Hagynom kellett volna, hogy hazavigyen.

– És az mire lett volna jó, Rave? – kérdezem, de már előre félek a választól.

– Nem tudom. Gondolom, néhány orgazmusra és egy jó dugásra.

Elengedem a ruháját, és hagyom, hogy a derekára csússzon, közben a hajába markolok, és közelebb húzom magamhoz az arcát.

– Mi a franc bajod van, Rave? Egész életedben szende és illedelmes voltál, most pedig meg akarod dugatni magad? Mi a fene folyik itt?

Mosolyogva a pólóm alá csúsztatja a kezét, és a hasizmomat tapogatja.

– A pólódat kértem, Ares, nem azt, hogy megdugj... bár amilyen kemény vagy, szerintem azt is szeretném.

– Ha odaadom a pólómat, elmész aludni? – Bólint. – Rendben. Jól van, Rave. Odaadom a pólómat, de ennek itt vége, oké? Ne provokálj. Nem tudom, mi ütött beléd, de ez nagyon helytelen, és ahogy ismerlek, holnap reggelre igencsak meg fogod bántani.

Raven elvigyorodik, megragadja a ruháját, áthúzza a fején, aztán a földre ejti.

– Bassza meg! Te meztelen vagy! Mi a francért nincs rajtad fehérnemű, Raven? A francba. Ez... ez nem...

Ez annyira helytelen. Nem ülhet a menyasszonyom meztelen húga az ölemben! Mi a francot művelek?

– Nem szeretem a fehérneműt – mondja egyszerűen. A szemem végigsiklik tökéletes testén, a farkam lüktet, és hangosan felnyögök. Mindent megteszek, hogy féken tartsam a gondolataimat, de a *fenébe* is. Annyira rohadtul gyönyörű. A mellbimbója sötét és kemény, tökéletes kontrasztot alkot fehér bőrével. A teste minden négyzetcentimétere csoda szép, még a hosszú lába is, amellyel rajtam lovagol. És persze ott van a csupasz puncija, pont a farkamon. A picsába.

Elszakítom róla a tekintetemet, megragadom a pólóm alját, és egyetlen mozdulattal lerántom magamról.

– Gyerünk! – mondom neki. – Vedd fel!

Feltartja a karját, mire nagy sóhaj kíséretében ráhúzom a pólót, majd átbújtatom rajta a fejét, miközben próbálok csak annyira hozzáérni, amennyire muszáj.

– Alvásidő! – figyelmeztetem.

Csalódottnak tűnik, de bólint.

– Egy kis részed sem akar engem? – A hangja gyengéd, kérlelő, a tekintetében valamilyen kifürkészhetetlen érzelem rejlik.

– Nem – hazudom. – Igen, attól, ahogy mozgatlán rajtam, felállt a farkam, de nem akarlak, Raven. Sem most, sem később. Nem tudom, mi jár a fejedben, de felejtsd el. Tudod, hogy a mai viselkedésed mennyire fájna a nővérednek? Basszus, még *nekem* is fáj, Rave.

Mereven bólint, és elfordul. Elszorul a szívem, amikor látom, hogy egy könnycsepp gördül le az arcán, és azonnal megbánom, amit mondtam. Majd megszakad a szívem Raven szipogásától.

– A francha, Muffin. Annyira sajnálom. Nem úgy értettem, tényleg nem.

– Nem – mondja, és felemelkedik. – Én sajnálom, Ares. Én csak... azt gondoltam... sajnálom. Nekem... mennem kell.

Elkapom a derekát, és visszahúzó magamhoz. Megfogom a fejét, és az arcát a nyakamhoz nyomom.

– Nem mész sehová, Muffin. Ma éjjel nem. Semmi baj, Rave. Mindannyiunknak voltak kínos részeg éjszakái, ez is egy ilyen. Sajnálom.

– Nem annyira, mint én – suttogja. – Tudnom kellett volna. Hát persze, sosem fogsz engem akarni. Sosem fogsz mást akarni Hannah-n kívül.

Sajgó szívvel átölelem. A francha. Annyira zavaros ez az éjszaka. Fogalmam sincs, mi ütött Ravenbe, és bár nem kellene, annak azért örülök, hogy velem volt. Ha más férfival lett volna, vajon mi történt volna?

– Gyere, Muffin. Menjünk aludni, jó?

A karomban tartom, és úgy fekszünk le a kanapéra, hogy Raven hozzám bújik.

– Csak aludj, Rave. Holnapra elfelejtjük az egészet, oké? Gyanítom, hogy túl sokat ittál, és úgysem fogsz emlékezni semmire. Most már aludjunk, jó?

Bólint, és elhelyezkedik mellettem, de bármilyen közel van hozzám, úgy érzem, elveszítem. Muszáj volt azt mondanom, amit mondtam, de azonnal megbántam a szavaimat. Reménykedem, hogy a mai éjjel után semmi sem változik köztünk, de mélyen belül tudom, hogy nem így lesz.

RAVEN

– Raven!

A homlokomat ráncolom Anne nagy hangjára, és még jobban összekucorodom, mert nem akarok felkelni.

– Ares!

Bódult elmém kezd kitisztulni, és megdermedek, amikor rájövök, hogy egy erős kar ölel át. Felvillannak előttem az éjszaka epizódjai, és forogni kezd velem a világ. Jaj, ne!

Megmozdulok Ares karjában, mire felébred, és pislogva rám mosolyog.

– Jó reggelt, kis iszákos – mondja.

A mosoly azonban gyorsan leolvad az arcáról, amikor elnéz mellettem, én meg szégyenemben behunyom a szemem.

– Nagyi! – mondja Ares rémülten, és lanyhul az ölelése. – Mit keresel itt?

Felül, és engem is magával húz. Habozva felnézek, mert tudom, hogy egyértelmű a helyzet. A ruhám a földön hever, Ares csak egy melegítőnadrágot visel, a pólója pedig rajtam van.

Anne nagy kifürkészhetetlen tekintettel néz rám.

– Vad éjszaka? – kérdezi, mire bólintok.

– Sierrával... ööö... túl sokat ittunk, és végül Aresnek kellett gondoskodnia rólunk.

Azután, amit éjjel tettem, nem bírok Aresre nézni. Nincs rendben, hogy rászálltam. Biztos vagyok benne, hogy rettentően dühös, és valószínűleg jóvátehetetlen kárt tettem a barátságunkban a semmiért.

– Hol van Sierra?

Ares megköszörüli a torkát. Vajon észreveszi, hogy még mindig átölel?

– Az én ágyamban fekszik. Jobb, ha hagyjuk még aludni. Nagyon sokat ivott.

Nagyi bólint.

– Mi lenne, ha ti is pihennétek még egy kicsit? Elég... ziláltnak tűntök. Készítettetek nektek valami reggelit. Majd felmelegítitek, miután Sierra is felébredt.

Anne nagy kedves mosollyal az arcán távozik, mi meg Aresszel csak feszengünk.

– Jobb, ha én is megyek. – Felkelek, és szégyenkezve összeszedem a ruháimat.

– Várj! – mondja Ares. Kalapáló szívvel fordulok felé. – Gyere ide, Raven! – utasít, én pedig habozva odamegyek hozzá, és megállok a lába közt.

Hátradől, két karja a kanapé támláján. Évek óta nem láttam így, meztelen felsőtesttel, közszemlére téve a mellkasát és a hasizmait. Vajon tisztában van vele, milyen képet mutat magáról?

– Hogy érzed magad, Rave? Még sosem láttalak olyan részegnek, mint tegnap este. Emlékszel bármire is abból a sok szarságból, amit műveltél?

Behunyom a szemem, és bólintok.

– Ares! – suttogom. – Nagyon sajnálom! Nem tudom szavakkal semmissé tenni, amit tegnap műveltem veled. Nagyon szégyellem magam, és el sem tudom képzelni, milyen dühös vagy rám. Tényleg sajnálom. Nem tudom, mit képzeltem. Nem lett volna szabad... el sem hiszem...

Megragadja a kezemet, és közelebb húz magához.

– Nocsak, ma már nem vagyunk annyira magabiztosak? Tegnap éjjel nem okozott gondot, hogy az ölembe ülj és a pólómat követeld, mindezt pucéran.

Leülök mellé, és átkarolom magam.

– Muszáj emlékeztetned rá? – kérdezem szégyenkezve.

Ares kuncog.

– Semmi baj, Rave. Nem haragszom, csak nem értem. Korábban sosem viselkedtél így, főleg nem velem. Mi a baj? – Beletúr a hajába, és elfordítja a tekintetét. – Persze megértem, ha az ember berúg, és haza akar vinni valakit, mert izgalomra, felszabadultságra vágyik. De te nem ilyen vagy.

Örömtelenül felnevetek.

– Ares, nem ismersz olyan jól, mint hiszed – mondom, és lecsapok az általa felkínált kifogásra. – Csak annyi történt, hogy már egy ideje nem feküdtem le senkivel, és nagyon vágytam rá. Bárki megfelelt volna.

Összeszűkült szemmel mered rám.

– Gyakran csinálsz ilyesmit? Berúgás? Egyéjszakás kalandok? Összepréselem az ajkam, képtelen vagyok a szemébe nézni.

– Mit számít? Felnőtt nő vagyok, Ares. Tudom, mit csinálok, nem kell kioktatnod.

– Raven, muszáj óvatosnak lenned. Nem adhatod oda magadat bárkinek. Arról pedig ne is álmodj, hogy egy ismeretlennel mész haza, értetted? Az ilyesmi még egy átlagos lánynak sem biztonságos, nemhogy neked. Rengeteg férfi vágyának tárgya vagy. Ki tudja, miről fantáziálnak azok a perverzek, akik a fotóidat gyűjtik. Láttam a kommenteket a posztjaid alatt. Egyszerűen nem biztonságos.

Átkarolom magam, fogalmam sincs, mit válaszolhatnék.

– Elmondod Hannah-nak, mi történt?

Sóhajt, és a plafonra szegezett tekintettel hátradől a kanapén.

– Mégis hogyan mondanám el neki, hogy a húga meztelenül ült az ölemben? Tudom, hogy nem rosszindulatból tetted, csak részeg voltál, de Hannah nem így látná a dolgot. Jobb, ha semmit sem mondunk neki. Nekem is voltak kínos részeg pillanataim. Neked is jogod van ilyesmihez. Csak arra kérlek, ígérd meg, hogy többé nem teszel ilyet.

– Sajnálom – mondom. – Többé nem nézek úgy rád. És nem megyek a közeledbe, megtartom a távolságot.

– *Ne!* – csattan fel Ares, és a szemében pánik villan. – *Nem erre gondoltam! Légy szíves, ne igyál annyit, hogy ne tudd kontrollálni, amit teszel vagy mondasz. Ezt meg kell ígéred. Tudod, milyen könnyen kihasználhatalak volna tegnap? Meztelen voltál, Rave. Semmibe sem telt volna letolni a nadrágomat, és beléd csusszanni. Megdughatalak volna, te pedig semmit nem tehetél volna ellene. Jobb, ha nem maradsz kettesben olyan férfival, aki nem tisztel téged; valakivel, aki kihasznál, amikor nem tudsz tisztán gondolkodni.*

Elpirulok a szavaitól. Vajon kísértésbe esett legalább egy pillanatra?

– Értettem – mormolom. – Sajnálom, Ares. Többé nem fordul elő.

– Remélem is. Velem sem, mással pedig főleg nem.

Bólintok.

– Nem fog előfordulni – ígérem. Nem tudom elhinni, amit tettem. Évekig rejtegettem előtte az érzéseimet, egészen tegnap éjszakáig. Szerencse, hogy azt hiszi, csak a részegség miatt viselkedtem így, különben örökre tönkretelhettem volna a barátságunkat. – Tényleg sajnálom, Ares. Nem is tudom, mi mást mondhatnék, mint hogy szégyellem magam, és bűntudatom van.

Rám mosolyog, és elsimít egy tincset az arcomból.

– Semmi baj, Rave. Felejtsük el, jó?

Bólintok, és felállok.

– Mennem kell – mondom. Szükségem van egy kis időre, hogy egyedül legyek, és feldolgozzam, hogy elszállt minden reményem. A szavai most is ott visszhangoznak a fülemben. *Nem akarlak, Raven. Sem most, sem később.*

Valójában mindig is tudtam, de egy részem reménykedett benne, hogy meggondolja magát. Talán önhittség volt részemről,

de úgy gondoltam, ha rámozdulok, akkor nem tud ellenállni, és megadja magát nekem. Több eszem lehetett volna.

– Ki az? – kérdezi. Értetlenül nézek rá. – Ki az a férfi, akiről tegnap beszéltél? Azt mondtad, sajnálod, hogy nem harcoltál a férfiért, akit szeretsz, és a tekinteted most is tele van szomorúsággal. Kiről van szó?

Rámosolygok, és megrázom a fejem.

– Ez csak részeg hablatyolás volt, Ares. Nincs senki.

– In vino veritas – mondja. *Borban az igazság*. Hát igen, ez rám biztosan érvényes. Majdnem elárultam az összes titkomat, mert túl sokat ittam.

– Jól van – ismerem be. – Egyszerűen csak nem akarok beszélni róla.

– Akárki is az, ne próbálj dugással túl lenni rajta. Az ilyesmi sosem működik, a te esetedben pedig vissza is üthet. Túlságosan híres vagy, könnyen botrányba keveredhetsz. Ne kockáztasd a jó híredet valami seggfejért, aki amúgy sem tudja értékelni, amiye van.

Felnevetek és bólintok.

– Igen – mondom egyetértően –, végeztem vele. Nem várok többé arra, hogy egy nap talán lesz esélyem nála. Ideje továbblépni.

Ares bizonytalanul bólint, én pedig azon gondolkodom, valahol mélyen tudja-e, hogy róla beszélek. A tegnapi viselkedésem után legalább sejtenie kellene valamit.

– Gyerünk! – mondja. – Öltözz fel, és hazaviszlek.

RAVEN

Fájó szívvel akasztom le a nővérem esküvői ruháját a vállfáról. Gyönyörű, és fantasztikusan áll majd rajta. De a tervezés és kivitelezés minden másodperce kínszenvedés volt számomra, mert arra emlékeztetett, hogy viszonzatlan szerelmem itt véget ér. Úgy tűnik, Ares szerencsére nem mondott semmit Hannah-nak arról, amit tettem, és ő is túllépett a dolgon. Azt gondoltam, tönkretettem a barátságunkat, ám azóta sokkal több üzenetet küld. Úgy tűnik, aggódik értem, ami elég vicces, hiszen ő az oka a szenvedéseimnek.

Szomorúan nézem Hannah ruháját. Úgy terveztem meg, hogy az uszálya levehető legyen, így valójában két ruha egyben. Máris látom magam előtt, hogyan fog reagálni Ares, amikor meglátja benne, amint az oltárhoz közeledik. Le sem veszi róla a szemét, nekem pedig el kell viselnem, amint úgy néz a nővéremre, ahogyan mindig is szerettem volna, hogy *rám* nézzen.

– Raven! – kiáltja Hannah.

Mosolyt erőltetek az arcomra, és az ajtó felé fordulok.

– Készen állsz az utolsó ruhapróbára?

Bólint, és elégedetten szemléli a ruhát.

– Ez gyönyörű! Te bármit képes vagy megvalósítani!

A fájdalom ellenére rámosolygok.

– Nézzük, passzol-e! Még az esküvő előtti napon is tudok igazítani rajta, hogy tökéletesen álljon, de nem hiszem, hogy túl sokat változna a súlyod a következő két hétben.

Átveszi tőlem a ruhát, és eltűnik a próbafülkében, ahol két öltöztető várja. Arra gondolok, vajon nekem lesz-e alkalmam

valaha felpróbálni az álomruhámat. Nem tudom elképzelni, hogy talállok valakit, akihez férjhez mennék.

Hannah úgy jelenik meg, mint egy szupersztár, és ezúttal őszinte a mosolyom. Csodálatosan néz ki, és szurreális élmény az egyik legkülönlegesebb ruhatervemben látni.

– Azta – suttogom.

Hannah kuncog, és megpördül.

– Ez tökéletes, Rave. Imádom. – Tüzetesen megszemléli magát a tükörben. – Eldöntötted már, hogy hozol-e magaddal valakit az esküvőre? Ne feledkezz meg a titoktartási egyezségről! Az esküvő napjáig senki sem tudhatja, milyen eseményre jön, különben megrohannak minket a paparazzók.

– Tudom – válaszolom. – Ne aggódj. Senkit nem viszek magammal. Az esküvőd napja csak rólad szól, és én ott akarok lenni melletted. Az pedig nem fog menni, ha egy pasit kell szórakoztatnom. És amúgy sem randizom senkivel.

Hannah népszerűsége miatt az esküvőt szigorúan titokban tartják. Még a legközelebbi barátnői sem tudják, hogy a buli, amire hivatalosak, valójában az *es küvője* lesz. Túl nagy a kockázat, hogy kiszivárog a hír, és ha a sajtó kiszagolja, hogy az ország egyik legnagyobb médiacégének vezére összeházasodik egy híres színésznővel, akkor nincs az a biztonsági szolgálat, amely távol tarthatná őket.

– Szerintem jó is, hogy nem randizol senkivel – mondja szórakozottan. – Azt hiszem, ebben a tekintetben szerencsés vagy. Élvezd ki a szingliséget, amíg lehet. Nekem nem adatott meg túl sokáig ez a luxus.

Luxus. Gúnyosan elmosolyodom, és kihúzom magam. Bármit megtennék, hogy a helyében lehessek.

– Minden rendben van? – kérdezem, kényszerítve magam, hogy kedves és nyugodt maradjak. Mostanság úgy átjár a keserűség, hogy szinte érzem a számban az ízét, de nem engedhetem, hogy észrevegyék rajtam.

– Nem tudom – mondja halkan. – Aresszel mostanában folyton veszekszünk. Már barátoknak is alig mondanám magunkat, kész örület, hogy összeházasodunk. Néha elgondolkodom, hogy talán másként alakultak volna a dolgok, ha nem Ares lett volna az első pasim. Korábban nem volt komoly kapcsolatom, és mindig úgy éreztem, mintha tanulófázisban lennénk. Sőt olykor az jár a fejemben, mi lett volna, ha azután találkozunk, hogy már voltak korábban kapcsolataim. Ha korábban megtanultuk volna a magunk leckéit, most minden könnyebb lenne?

Meglepetten pislogok, nem tudom, mit feleljek. Ares és Hannah mindig tökéletes párnak tűnt számomra. Sosem gondoltam, hogy vannak problémáik, pedig valójában nem meglepő.

– Han, annak is megvan a szépsége, ha együtt fejlődtek. Amit ti ketten együtt tettetek és elértetek... az elismerésre és irigylésre méltó. Lehet, hogy másként is alakulhattak volna a dolgok, de nem így történt, ti pedig a lehető legjobbat hoztátok ki a leosztott lapokból.

Bólint. A tekintetében sebezhetőséget látok.

– Talán így van, Rave. De tudod, nem vagyok benne biztos. Olyan nehéz ez az egész. A Windsoroknak annyi szabályuk van a házasságra vonatkozóan. Tudtad, hogy Aresszel a házasságunk első három évében nem tölthetünk távol egymástól három egymást követő éjszakánál többet? Ez örökség, de ha megszegjük a feltételeket, Ares elveszti az örökségét. Annyira mások, mint mi vagyunk. Amikor fiatalabb voltam, csodálatosnak találtam őket. Mintha a királyi családba házasodnék be. De most? Ma már inkább terhesnek érzem az egészet, ami feszültséget szül a kapcsolatunkban és a karrieremben is. Nem tarthatok egy év szünetet, Ares pedig nem tud mindig velem jönni a forgatásokra. Hogyan tudnánk betartani a hároméjszakás szabályt? – Beletúr a hajába, és sóhajt. – Gondolom, neked nehéz ezt megérteni. Nagy kár, hogy nem volt elég tehetséged a színészethez. – Hallgat egy sort. – Másrészről viszont áldás is. A te életed olyan... jó. Ott a

modellkedés és az azzal járó elismertség, de mellette marad elég idő a saját cégedre is. Az én karrierem túlságosan megterhelő az ilyesmihez. Még anyának sem tudtam segíteni a Dreamessence-ben. A cégegyesítés után Aresszel együtt kéne menedzselnünk, de mégis honnan lesz rá időm?

A szívem kihagy egy ütemet, és a nővéremre bámulok. Nem volt elég tehetségem... nagyon jól tudja, hogy ez nem igaz. Azért hagytam ott annak idején a színészetet, mert neki szorongást okozott, hogy velem kell versengenie. Könnyörgött, hogy gondoljam át a dolgot, mert utálná, ha egymás ellen kéne harcolnunk a szerepekért, és azt mondta, a színészet sokkal inkább az ő területe, így hát megadtam magam. Sosem a tehetségen múlt a dolog.

– Biztos vagyok benne, hogy a háromnapos dologban hajlandók lesznek engedni, Han – felelem végül. Fáradt vagyok, ma nincs hozzá erőm, hogy kiálljak magamért. – Csak beszélj Anne nagyival.

Legyint, és nagyot sóhajt.

– Azt hiszed, nem próbáltam? Hajthatatlan. Nagyi azt akarja, hogy egyáltalán ne dolgozzak. Ahogy közeledik az esküvő, annál több kételyem van.

Mély lélegzetet veszek, és kényszerítem magam, hogy a nővérem szemébe nézzek.

– Szereted Arest, igaz?

– Teljes szívemből.

– Akkor minden rendben lesz, Han. Tudom, hogy áldozatot kell hoznod azért, hogy vele légy, és biztos vagyok benne, hogy fordítva is így van. Ares évek óta nem vállalhatja fel a kapcsolatokat a karriered miatt. Ez nem volt könnyű neki, nem gondolod? Biztosan rengeteg dolog van, amit emiatt nem tehetett meg veled. Most itt az ideje, hogy te is áldozatot hozz. Elvégre erről szól a házasság, nem igaz? A kompromisszumokról.

Bólint, aztán visszafordul a tükör felé, és a ruháját nézegeti.

– Azt hiszem, igazad van. Az a legrosszabb, hogy Ares tökéletes. Minden problémánk *miattam* van. Tudom, hogy ő *mindent*

megérdemel, mégis nehéz félretenni az egómat és az ambícióimat. Az emberek egy év alatt is elfeledkeznének rólam. De mi lesz három év alatt?

Fejcsóválva kuncogok.

– Te Hannah Du Pont vagy. Kizárt, hogy bárki elfelejtene téged. Tíz évre is eltűnhetnél, az sem változtatna semmin.

Rám mosolyog.

– Köszönöm, Rave – mondja gyengéd hangon. – Erre most nagy szükségem volt. Beszélnem kellett valakivel, aki nem ítél el az önzésemért és a helytelen gondolataimért.

Megrázom a fejem, és visszamosolygok rá.

– Minden rendben lesz, tesó. Két hét múlva te leszel a világ legszebb menyasszonya, és hamarosan minden kételyed csak rossz emléknek fog tűnni.

Bizonytalanul bólint.

– Mellettem leszel, ugye?

– Mindig – ígérem.

Mindig ott leszek neki, még akkor is, ha közben újra és újra darabokra törik a szívem.

Tizenegy

ARES

Tudom, hogy álmodom, amikor meglátom az ártatlan mosolyát, miközben a teste az enyémhez préselődik. Évek óta újra és újra visszatér ez az álom. Most is ugyanaz a piros ruha van rajta, mint amit mindig visel az álomban; az, amelyik Sierra huszonegyedik születésnapján volt rajta.

A ruha olyan rövid, hogy ha lehajol, kilátszik a feszes feneke, elől pedig az anyag rásimul a mellére, alig takarva valamit.

– Ares! – könnyörög. – *Kérlek!*

Évek óta nem láttam ilyen félénknek.

– Nem tudod, mit kérsz tőlem, Raven – suttogom, és beletúrok a hajába. Megfeszítem az állkapcsomat, és a hajába markolva hátrahúzom a fejét.

A mellkasa hevesen hullámszik, a pupillája kissé kitágult. A lihegése vágyakozásról árulkodik. Úgy tűnik, mintha némán könnyörögne, hogy csókoljam meg, hogy maszatozjam el a vörös rúzsát.

– *Pontosan* tudom, hogy mit kérek, Ares.

Lüktet a farkam. Megfordítom Ravent, és nekinyomom a falnak.

– Nem is lenne szabad itt lenned, kislány. Túl fiatal vagy. Túl ártatlan. Mégis mit képzelsz, mit művelsz?

Rám mosolyog, felfelé csúsztatja a kezét a mellkasomon, és átkulcsolja a nyakamat.

– Nem vagyok olyan ártatlan, mint hiszed.

Összeszűkül a szemem, a testemet az övének nyomom.

– Mit jelentsen ez? – Birtoklón megsimítom az arcát. – Nem ez az első alkalom, hogy éjnek idején beosonsz egy férfi

hálószozájába?

Balra pillant, és elmosolyodik.

– Nem.

Rávigyorgok, és újra a hajába túrok. Olyan kétségbeesetten akarom, hogy fel sem tudom fogni. Egész este úgy nézett rám, mint aki azt akarja, hogy megdugjam, de nem gondoltam, hogy cselekedni is fog.

– Te kis hazudós – suttogom még közelebb hajolva hozzá, az ajkam már súrolja az övét. – Tudod, hogy utálok, ha hazudnak nekem, Raven. Ne akard, hogy megbüntesselek.

Oldalra billenti a fejét, az ajka futólag hozzáér az enyémhez.

– Büntess meg, Ares! Könnyörgök – suttogja.

Felnyögök, miközben nyersen az ajkára tapad a szám. Már nagyon régóta vágyom rá, hogy megcsókoljam, és ez a csók még annál is jobb, mint képzeltem. Raven lábujjhegyre áll, a kezét bizonytalanul a nyakamra csúsztatja, végül a hajamba tűr. Belenyög a számba, és pedig szétfeszítem az ajkát, és még mélyebben csókolom.

Bassza meg. Whisky- és bűnize van. A nyelve összegabalyodik az enyémmel, a csókjától megrándul a farkam. Meg kell tudnom, hogy akkor is ilyen ügyes-e a nyelve, ha a farkamat beleteszem abba a forró szájába.

– Raven! – nyögöm, és elhúzódom tőle. Zsong a fejem, mindketten túl sokat ittunk. Szinte nem is gondolkodom, amikor a fogam közé veszem az alsó ajkát, mert még többet akarok. – Le kell állnunk – suttogom, mert tudom, hogy így lenne helyes.

A szám a nyakát súrolja, és amikor megcsókolom a füle tövét, Raven levegőért kap.

– A kishúgom legjobb barátnője vagy – suttogom.

A szemembe néz, most egy kicsit kevesebb a tekintetében a vágyakozás.

– Hát csak ennyi vagyok számodra?

Szorosabban fogom, és a fejemet rázom.

– Nem – vallom be. – De tíz évvel idősebb vagyok nálad. Ez... nem helyes, bébi. Még túl korai.

– *Nem* – mormolja a számba. – Ha nem lenne helyes, nem lenne ilyen jó érzés, Ares.

A kezét lejjebb csúsztatja a testemen, és amikor a farmerem elejéhez ér, behunyom a szemem. Ujjaival végigsimít a farkamon, én pedig majd eszemet vesztem. Annyira szeretnék benne lenni.

Egy kicsit elhúzódom tőle, hogy a szemébe nézhessek, amelyben a saját vágyamat látom tükröződni. Ő is éppannyira akarja ezt, mint én. Megragadom a ruháját, és amikor kezdem lehúzni róla, Raven az ajkába harap.

– Innen nincs visszaút, Raven. Ha ma megduglak, az enyém vagy. *Örökre*.

Rám mosolyog, és csábos tekintettel felemeli a karját, jelezve, hogy levehetem róla a ruhát.

– Már most is a tiéd vagyok, Ares.

Az ajkamba harapok, és lassan vetkőztetni kezdem, a szívem közben vadabbul kalapál, mint valaha. Eddig ismeretlen sürgetéssel vágyom rá, de nem akarom elrontani a dolgot. Ha megteesszük, azt akarom, hogy tökéletes legyen számára.

– De gyönyörű vagy – nyögök fel, amikor feljebb húzom a ruháját, és elővillan a mellbimbója. – Fogalmad sincs, hányszor fantáziáltam már rólad, bébi. Tudom, hogy helytelen, de mindig is kívántalak.

A ruhája a földre hullik, most már egy szál bugyiban áll előttem. A karját keresztbe téve próbálja eltakarni magát.

– Ne! Ne takargasd magad előttem, szerelmem! – Lehajolok, gyengéden a karomba veszem, és az ágyhoz viszem. Óvatosan leteszem rá, aztán hátrébb lépek, hogy levegyem a pólómat.

A farkam lüktet attól, ahogyan rám néz. A francba. Mindjárt elélvezek, pedig még semmi mást nem tettem, csak megcsókoltam.

Furcsán ideges vagyok, amikor a lába közé térdelek, és fölé hajolok.

– Mondd csak, bébi... odaadtad már valakinek a puncidat? Légy őszinte. Nem szeretnék fájdalmat okozni, Rave.

Egy kicsit habozik, aztán megrázza a fejét.

– Te jó ég – nyögök fel. Ez a gyönyörű nő... a leendő menyasszonyom. Hivatalosan még egyikünk sem hozta szóba a nagymamám és az ő szülei közti egyezséget, de mindketten tudjuk, hogy elkerülhetetlen a dolog. Néhány év múlva ő lesz a feleségem.

Raven megfogja az övemet, és remegő kézzel kicsatolja.

– Lehet, hogy tapasztalatlan vagyok, de akarom ezt, Ares.
Kérlek!

Elmosolyodom, aztán felkelek, hogy levegyem a farmeromat. Raven mosolyogva feltérdel, és az alsónadrágom pántjával kezd játszani.

Kuncogva beletúrok a hajába.

– Szeretnéd, ha lekerülne? Akkor neked kell levenned rólam.

Közelebb húzom az arcát, már alig bírok a vágyammal. Egyszerűen lehetetlen ellenállni neki.

– Ne gondold, hogy nem teszem meg – mondja incselkedve. Az ajka súrolja az enyémet, az ujjaival a farkamat cirógatja. Bassza meg. Érezni akarom a kezét.

A kezét az alsónadrágomba csúsztatja, és amikor húzogatni kezd a farkamon, behunyom a szemem.

– Ares – suttogja. – Ez... ez nem fog beférni.

Kétségbeesett tekintete láttán elnevetem magam.

– Dehogynem, bébi. Ígérem. Olyan nedves leszel, hogy legfeljebb egyetlen pillanatig fog fájni. Mire beledugom a farkam az édes kis puncidba, addigra már könnyörögni fogsz érte.

Ekkor elmosolyodik, és az alsónadrágomat letolva szabaddá teszi a farkamat. Az a tekintet... te jó ég. Annyira gyönyörű.

– Akarlak – suttogom, és az ajkam az övét keresi.

Raven belenyög a számba, én pedig alig bírom türtőztetni magam, miközben visszadöntöm az ágyra, és fölé hajolok. Szédelve. Túl sokat ittam ma este.

– Bébi! – mondom, miközben vonakodva elszakadok tőle. – Talán várnunk kellene. Mindketten sokat ittunk, Rave. Nem akarom, hogy az első alkalmad egy részeg káosz legyen.

Megrázza a fejét, a szemébe könnyek gyűlnek.

– Kérlek, ne utasíts el, Ares – suttogja. – Nem bírom... én...

Egy csókkal elhallgattatom, és a farkam a lába közé nyomom. Most már csak a bugyija választja el a testünket. Belenyögök a szájába, egy percig sem tudok tovább várni.

– Annyira kívánlak, Raven. Soha, egy percig se gondold, hogy nem így van. Ha egy szobában vagyunk, minden erőmre szükségem van, hogy ellenálljak neked. Mindig kívánni foglak.

A szemembe néz, és hitetlenkedve elmosolyodik. A tekintetünk egymásba fúródik, miközben végigsimítom a testét, és belenyúlok a bugyijába.

– Csodás – suttogom. – Készen állsz rám.

Bólint.

– Én is régebb óta kívánlak *téged*, mint gondolnád.

Kuncogva az alsó ajkába harapok. Elképesztő ez az egész. Raven felszisszen, és félrebillentett fejjel csókot követel, amit meg is adok neki.

A mutatóujjamat belecsúsztatom a puncijába, és felnyögök, amikor megérzem, milyen nedves. Te jó ég!

Elhúzódom tőle, feltérdelek, az ujjaim a bugyijával játszadoznak.

– Emeld fel a csípődet, bébi!

Engedelmeskedik, én pedig türelmetlenül lerántom róla a fehérneműt, majd újra fölé hajolok.

– Látni akarlak – mondom. – Mindig emlékezni akarok arra, ahogyan először elélvezel tőlem.

Olyan szégyenlősen mosolyog, hogy bármennyire lüktet is a fejem, a szívem kihagy egy ütemet. Igen, erre mindig emlékezni fogok.

Ismét a lába közé nyúlok, két ujjamat belecsúsztatom, miközben a hüvelykujjammal a csiklóját masszírozom.

– Mondd el, hogyan szereted! Mondd el, hogyan szoktad kielégíteni magadat!

Elmosolyodik.

– Általában rád gondolok közben.

Te jó ég! Hangosan felnyögök, és az ajkamba harapok. Ha csak elképzelem, hogy rólam fantáziálva megujjazzza magát, kis híján elélvezek. A fenébe. Hogyan tegyem kellemessé az első alkalmát, miközben ennyire kívánom a punciját?

– Türelmes akartam lenni veled – mormolom, miközben az ujjaimmal megkeresem a G-pontját, ő pedig felnyög –, de teljesen megőrjítesz, és ezt te is nagyon jól tudod, ugye?

A hüvelykujjammal a csiklóját, a másik két ujjammal a G-pontját masszírozom, durván és könyörtelenül.

– Ares! – nyögdécseli. – Ó, istenem, Ares!

Ahogy nyög... a picsába. Pusztán a hangjától el tudnék élvezni. Raven ajka szétnyílik, a szemembe néz, aztán a testét előnti a gyönyör, a puncija összerándul az ujjaim körül.

– Ares! – nyögi, miközben elélvez, és ez a leggyönyörűbb látvány, amit valaha láttam. Egyetlen alkalom, és máris függő lettem. Örület, és tudom, hogy életünk végéig enyém lesz ez a nő.

Figyelem, miközben édes mosollyal az arcán megnyugszik a teste.

– Gyönyörű vagy – suttogom. – Tudod, hogy ma este, amikor beléptél, teljesen beléd estem?

Elkerekedik a szeme. Mosolyogva közelebb tolom hozzá a farkam.

– Nézz rám! Mondd, hogy akarod, Raven! Én nem... nem akarom elvenni a szüzességedet, ha nem vagy benne biztos. Te

és én... a sorsunk egy életre összefonódik, de még nem vagyunk házasok. – Azt akartam mondani, hogy megértem, ha szeretné a

saját életét élni, mielőtt el kell köteleződnie mellettem, de képtelen vagyok rá. Én akarok lenni számára az első és egyetlen.

– Te vagy az egyetlen, aki valaha is kelleni fog nekem – válaszolja. Lassan belé csusszanok. Raven felnyög, elkerekedett szemmel próbálja megszokni a méretemet. – Ez fáj – suttogja. – Csak légy gyors, kérlek!

Az ajkamba harapok, és még jobban belé hatolok. Amikor tövig benne vagyok, fájdalmas kiáltás szalad ki a száján.

– Annyira jó – nyögöm, és a homlokomat ráhajtom az övére. A puncija puha és forró, tökéletesen fonja körbe a farkamat. Próbálok mozdulatlan maradni, hogy legyen ideje hozzám szokni. Félek, hogy fájdalmat okozok neki.

Egy kicsit elhúzódom tőle, hogy ránézhessek. Fél karral könyökölök, míg a másik kezemmel az arcát simogatom.

– Légy a feleségem! – suttogom. – Tudom, hogy a nagyanyám és a szüleid már megállapodtak, de mi ketten sosem beszéltünk erről. Raven, hozzám jössz feleségül?

– Ares! – suttogja. A hangja furcsán távolinak tűnik, én pedig felnyögök.

– Ne! – könyörgök, mert nem akarom, hogy vége legyen, de nem tudok tovább az álomban maradni. – *A francha!*

– Ares!

Döbenten felülök, és körbenézek a hálósobámban, végül észreveszem a nagyanyámat. Keresztbe font karral áll az ágyam mellett.

– Elkéstél a szokásos közös reggelinkről – jegyzi meg. – Te sosem késel, úgyhogy meg akartam nézni, mi van veled.

Homlokráncolva felveszem a telefonomat. Az összes ébresztőt átaludtam. Ez meg hogy lehet? A rohadt életbe.

– Sajnálom, nagy – mondom. – Adj egy kis időt, hogy elkészüljek, jó? Lent találkozunk.

Rám mered, aztán bólint, és távozik. Amint becsukódik mögöttem az ajtó, visszahanyatlom az ágyra, az arcomat a kezembe temetem.

A francba.

Már megint ez a rohadt álom. Már évek óta kínoz. Lehet, hogy Sierra huszonegyedik születésnapjáról nem sok emlékem van, de a másnap reggelre nagyon is jól emlékszem. Ugyanis nem Raven, hanem Hannah mellett ébredtem fel.

Tizenkettő

ARES

Egyre erősebben markolom a telefonomat, forttyogok a dühtől.

– Tudod, hogy nagyfi ragaszkodik a heti közös ebédhez. Mi az, hogy nem tudsz eljönni? – kérdezem Hannah-tól.

– Sajnálom, Ares. Elhúzódott a megbeszélésem. – Nem tűnik őszintének a mentegetőzése.

– Han, minden héten elhúzódik a megbeszéléсед. Elegem van belőle, hogy mentségeket gyártsak neked. – Nyilvánvaló, hogy a nagyanyám az utóbbi időben nem elégedett Hannah-val. Ezt elég erőteljesen kinyilvánította a közös reggelinken, én pedig többé nem fogom megvédeni őt.

Hannah-t nem igazán érdekli az esküvőnk, és folyton lemondja a meghívásokat, hogy nagyival találkozzon. Számomra fontos a család, ez az egyetlen dolog, amiben muszáj egyformán gondolkodnunk. Csakhogy nem így van. Hannah- nak semmi sem fontosabb a karrierjénél, és tartok tőle, hogy ez akkor sem fog megváltozni, ha összeházasodunk.

– Ares, már így is annyi mindent fel kell áldoznom, ha hozzád megyek. Viccelsz velem? Tudod, hány szerepet kellett visszautasítanom, csak mert nem tudjuk összehangolni az időbeosztásunkat? Miért nem próbálsz jobban támogatni?

A fogamat csikorgatva beletúrok a hajamba.

– Han, mégis hogyan lehetnék ennél támogatóbb? Beleegyeztem, hogy *évekig* titkoljuk a kapcsolatunkat, nehogy a kollégáid protekcióval vádoljanak, vagy arról cikkezzenek a pletykalapok, hogy én egyengetem a karrieredet. Csendben, a partvonalról támogatlak, és cserébe én is csak ugyanezt a

támogatást kértem tőled. Han, neked nem kell a karrieremet segítened, de a családom életében részt kell venned. Minden héten ott kell lenned a közös vacsoránkon, és néha el kell jönnöd a jótékonyági villásreggelinkre is. Szeretném, ha kezdenél úgy viselkedni, mintha *egy család* lennénk.

– *Ares!* – csattan föl. – Komolyan azt állítod, hogy neked köszönhetem a karrieremet? Lehet, hogy miattad kaptam meg pár szerepet, de nem lehetnék sikeres tehetség nélkül. Ezt ne vedd el tőlem!

A plafonra meredek, és nagy lélegzetet veszek.

– Nem figyelsz rám – mondom tompa hangon. – Sosem állítottam, hogy neked köszönheted a karrieredet. Annyit mondtam, hogy tőlem kaptad a szerepeket, amelyekben sikeres lettél. Rengeteg tehetséges színésznő van, és nagyon kevés lehetőség. Előfordult, hogy csak azért fektettem be egy filmbe, mert akartál benne egy bizonyos szerepet. Sosem kértem semmit cserébe, de most kérek. Azt kérem, hogy kezdj el törődni a családommal és velem.

– Ez baromság, Ares. Miért nem vagy egy kicsit megértőbb? És különben is, miért hozod fel állandóan, hogy titkoljuk a kapcsolatunkat? Olyan nehéz megérteni, hogy a magánéletemet szeretném megtartani *magamnak*?

Miért van az, hogy ahányszor szóba hozom, hogy cserben hagy, a végén mindig visszafordítja a dolgot, és én leszek a rossz?

– Han, nem tudom megint végigcsinálni ezt. Inkább ne is beszéljünk róla, jó? Egyébként is mennem kell, különben elkésem a vacsoráról.

– Rendben!

Leteszem a telefont, és behunyom a szemem. Fogalmam sincs, hogyan jutottunk ide. Fiatalabb korunkban jól mentek a dolgaink. Ráfognám a hírnévre, de Ravent az sem változtatta meg.

Borzalmas kedvemben vagyok, amikor átmegyek a saját házamból a központi házba, ahol a nagymamám lakik. A családi

vacsora mindig a hetem fénypontja volt, és korábban Hannah is imádta. Mikor változott meg? Mióta nem érdekli, hogy a családunk tagja lesz?

Meglepetten megtorpanok, amikor meglátom Ravent a hosszú asztalnál Sierra és Lex között. Éppen nevetgélnek, amitől mély vágyakozás hasít belém.

Raven egy ideje kerül engem, ha írok neki, csak tömondatokban válaszol. Nem tudom, mi van vele, de úgy sejtem, szégyelli magát a múltkori részeg viselkedése miatt. Bárcsak meggyőzhetném róla, hogy nem haragszom, és nem változott köztünk semmi.

Sierra épp mond valamit Ravennek, aki nevetésben tör ki. Nehéz elmagyarázni, de ahogy látom ott ülni Ravent, furcsa féltékenység kerít hatalmába. Ez az... én is ezt akartam Hannah-val. Azt akartam, hogy a család része legyen, hogy együtt nevessen a testvéreimmel.

– Ares! Gyere, ülj le! – szól Zane. Elszakítom a tekintetemet Ravenről, és leülök a szokásos helyemre Zane és Luca közé.

– Mindjárt éhen halok – mondja Zane, és rám bámul. – Hol a fenében voltál eddig?

– Biztosan megint Hannah-val veszekedett – szól közbe Luca.

– *Fiúk!* – kiáltja nagyí.

Ránézek a nagyanyámra. Az asztalfőn ül, mint mindig. Ő az, aki összetartja a családunkat, és utálok, hogy csalódást kell okoznom neki. Amióta a szüleink tizenöt éve meghaltak egy repülőgépszerencsétlenségben, nagyí mindkettőjük szerepét átvette. Tudom, hogy nem könnyű neki, de nagyon igyekszik, és mindent megad nekünk. Nem sokat kér tőlem, mégis mindig cserben hagyom.

Nagyí rám mosolyog, de látom a szemében a csalódottságot. Tudom, hogy ma este szeretne volna megbeszélni az esküvőt Hannah-val és velem, és egyetlen mentség sem jut eszembe, amit ne használtam volna fel korábban.

– Elkéstél, édesem – mondja nagyí, én pedig bocsánatkérően bólintok. Sosem kezdünk enni, amíg nem vagyunk mind együtt,

vagyis megvárakoztattam őket.

– Lássunk hozzá! – mondom, így jelezve, hogy Hannah tényleg nem jön. Nagyi összepréselt ajakkal bólint.

A fivéreim egy percig sem haboznak, de feltűnik, hogy Lexington nem magának szed először, ahogy szokott. Nem, először Raven tányérját tölti meg, és Sierra vidáman figyeli őket. A tekintetem ide-oda jár közöttük, és elszorul a gyomrom. Biztos, hogy van köztük valami, és ez egyáltalán nem tetszik.

– Ares! – szólít meg nagyi, ezért kényszerítem magam, hogy elszakítsam a tekintetem Lexről és Ravenről. Meglepődve látom, hogy nagyi nem tűnik dühösnek, inkább kíváncsinak. – Hannah ezek szerint nem tudott eljönni?

Bólintok, és felkészülök a hegyi beszédre a családi értékekről és a közös vacsoráink fontosságáról, ehelyett nagyanyám csak bólint.

– Nem számít. Itt van Raven.

Ravenre sandítok, és én is bólintok. Igen, itt van. Az elmúlt években több családi vacsorán vett részt, mint Hannah. Így kerültek közel egymáshoz Lexszel? Vajon Raven az öcsém, nem pedig a húgom miatt van most itt?

– Miért vagy ma olyan csöndes? – kérdezi Zane. – Nincs valami jó sztárpletykád?

– Ez az, tesó – csatlakozik Luca. – Imádom a munkahelyi drámáidat. Mesélj!

Bosszankodva megrázom a fejem. Az öcsém rohadtul pletykásak. Tényleg szörnyűek, és ma nincs kedvem szórakoztatni őket.

Csendben fogyasztom el a vacsorát, közben néha Ravenre és Lexre pillantok. Raven épphogy köszönt nekem ma, és kizárólag akkor veszi le a szemét Lexről, ha Sierra mond neki valamit. Mintha mi, többiek nem is léteznénk.

Megkönnyebbülten felsóhajtok, amikor a vacsora békésen véget ér anélkül, hogy az esküvőmre terelődne a szó, vagy nagyi kioktatna.

Raven mosolyogva feláll, és eltűnik a teraszajtó mögött. Bizonyára nagy hintaágyához tart.

Lexington zavartan körbenéz, nyilvánvalóan Ravent keresi. Mielőtt egyáltalán átgondolnám, mit teszek, azon kapom magam, hogy elindulok Raven után. Nem tudom, miért, de nem akarom egyedül hagyni Lexszel.

A hintaágyban ülve találok rá, nagy számtalan növényét nézegeti, a haját enyhe szellő borzolja. Amikor meghallja, hogy valaki közeledik, felnéz, és a szeme meglepetten elkerekedik.

– Nahát – mondja –, Ares!

– Csalódottnak tűnsz. – Leülök mellé, és mozgásba hozom a hintaágyat. Elbűvölően néz ki sárga, leheletvékony pántos nyári ruhájában. Vajon Lexington kedvéért vette fel?

– Nem, dehogy.

Rásandítok.

– Lexet vártad? – Egy egészen kicsit megvillan a szeme, én félrebillentem a fejem. – Szóval?

– Én... nem.

– Helyes. Szeretem az öcsémet, de nem hozzád való. Csapodár alak. Senki más mellett nem fogja elkötelezni magát, csak amellet, akit nagy kijelöl számára.

Raven elneveti magát, és a fejét csóválja.

– Te most aggódsz miattam?

Bólintok.

– Hát ne tedd. Különben is, miből gondolod, hogy komoly kapcsolatot keresek? Meddig fogsz még Sierrát és engem gyereknek tekinteni?

Fogcsikorgatva nézek rá. Kihívóan mosolyog, én pedig közelebb hajolok hozzá, egy ujjamat az álla alá helyezem, és felemelem a fejét.

– Ne is álmoldj róla, Raven.

Ő csak mosolyog, és felvonja a szemöldökét.

– Felnőtt vagyok, Ares. Ahogyan Lex is.

Majd felrobbanok, amint látom magam előtt Ravent Lex ágyában. Megragadom az állát.

– Leszarom, hogy felnőtt vagy, Raven. Nem dughatsz az öcsémmel, értetted?

Dacosan néz rám.

– Különben mi lesz? Sierra bátyja vagy, nem az enyém. Nincs jogod beleszólni a szexuális életembe.

– Nem is fogok, amíg nem az egyik öcsémmel dugsz.

Összeszűkült szemmel néz rám.

– Miért érdekel ennyire?

Elengedem, és zavartan elfordítom a fejem. *Tényleg*, miért érdekel ennyire?

– Fontos nekem a családom – nyögöm ki végül. – Nagyí és Sierra is szeret téged. Éppen annyira a család része vagy, mint Hannah, vagy talán még jobban. Nem akarom, hogy bujaságból összezavard a családi dinamikát. Ha szakítotok, az mindkettőtöknek kellemetlenséget okoz, és mindannyiunkra hatással lesz.

Fürkész tekintettel néz rám, és kissé félek, hogy átlát rajtam.

– Ó – mondja végül –, értem.

Megbántottnak, csalódottnak tűnik. *Bassza meg*. Mi a francért nem bírtam befogni a számat? Miért van az, hogy Raven közelében mindig elveszítem a hidegvéremet? Évek óta a legrosszabbat hozza ki belőlem. Őrültként viselkedem a közelében, és nem értem, miért.

Tizenhárom

ARES

– Ezeket a streamingszolgáltatókat tervezzük felvásárolni – mondja Dom, amikor elem teszi a küszöbönálló üzletkötések részletes összefoglalóját, de alig bírok figyelni rá.

Beletúrok a hajamba, miközben ő tovább fecseg az időbeosztásomról; filmekről, amelyekbe be kéne fektetnem; szponzori szerződésekről és ki tudja, még miről.

Mindig is szerettem a pörgős és feszített tempójú munkámat, de most szükségem van egy kis szünetre. Hetek óta nem vagyok önmagam, és nem tudok rájönni, mi készített ki ennyire. Talán a folyamatos veszekedés Hannah-val, és a közelgő esküvőnk?

Vagy esetleg Raven?

Próbálom elfelejteni, de valahányszor elkalandoznak a gondolataim, azon kapom magam, hogy látom magam előtt, ahogyan az egész testét felfedve ül az ölemben. Sosem nézett rám korábban úgy, mint aznap este, és azt a tekintetet nem tudom kivenni a fejemből.

Sokat gondolkodtam azon, ki lehetett az, aki annyira kiborította aznap. Nem vagyok hülye. Nyilvánvaló, hogy odavolt valakiért, és nem bírom elviselni a gondolatot, hogy ekkora fájdalmat okozott neki. Mi lett volna, ha nem vagyok ott? Tényleg hazavitt volna egy idegen fickót? Vagy az ügynökét, *Johnt*? Esetleg elment volna ahhoz a férfihoz, akit nem bír elfelejteni? Akiről azt mondta, szereti? Ki a franc lehet az? Régóta nem láttam együtt senkivel. Sóhajtok, és kényszerítem magam, hogy a munkára koncentráljak. Magam elé húzom és gondosan átolvasom a jelentéseket.

Kivágódik az irodám ajtaja, Dommal meglepetten felnézünk. Hannah lép be, arcán feszült mosoly.

– Megnéztem a napirendedet – mondja. – Most szabad vagy, igaz?

Bólintok, mire leül velem szemben az íróasztal túloldalán. Dom összeszedi a dokumentumokat, majd kimentti magát, és kettesben hagy minket.

– Hannah! – mondom meglepetten. Egy kezemen meg tudnám számolni, hányszor jött be az irodámba. Az a legnagyobb félelme, hogy elterjed, nekem köszönheti a karrierjét, ezért igyekezett megelőzni mindenféle pletykát.

– Mi szél hozott?

Feszülten mosolyog. Az elmúlt hetekben alig beszéltünk, és ha mégis, akkor csak veszekedtünk. Még a születésnapján is csak egyórányi béke jutott, mielőtt nekem esett, hogy nem foglalkozom eleget a barátnőivel – azokkal a barátnőikkel, akik elől titkolja a kapcsolatunkat, sem megerősítve, sem cáfolva, hogy együtt vagyunk.

– Beszélnünk kell – mondja gyengéd hangon.

Hátradőlök, és sóhajtok. Mi a franc van már megint? Tudom, hogy nagy a nyomás mindkettőnkön, de kimerültem. Belefáradtam a folytonos hadakozásba. Szeretnék visszamenni az időben akkorra, amikor még boldogok voltunk együtt, és örültünk a közös jövőnknek.

– Miről szeretnél beszélni? – kérdezem higgadtan.

– Ares – mondja elcsukló hangon. – Nem tudom megtenni. Én... nem mehetek hozzád.

Az íróasztalomra könyökölök, belemarkolok a hajamba, és behunyam a szemem.

– Hannah, a jövő héten lesz az esküvőnk. Már háromszor elhalasztottad.

– Ares, komolyan beszélek. Minél többet gondolkodom, annál jobban nyomaszt a dolog. A családot szabályai miatt három évig

nem tölthetünk távol egymástól három egymást követő napnál többet, de mégis hogyan működhetne ez? Te nem tudsz szabadságot kivenni, hogy elkísérj a forgatásokra, én pedig nem hagyhatok ki három évet. Hány év lehet még hátra a fénykoromból? Most vagyok a karrierem csúcán, ezt nem dobhatom el. Talán egy nap majd jó lesz az időzítés számunkra, de mindketten tudjuk, hogy most nem az.

Ránézek, és látom a fájdalmat a szemében. Úgy tűnik, ezúttal tényleg komolyan beszél.

– Hannah – mondom gyengéden –, én megértelek, drágám. De a mi házasságunk nem csak rólad és rólam szól. Hanem a családunkról és a cégeinkről is. Szerencsések vagyunk, hogy egymásba szerettünk, de végső soron ez egy elrendezett házasság. Nem olyasmi, amiből bármelyikünk kiszállhatna.

Megrázza a fejét.

– Tudom. Nem azt mondom, hogy sosem fogok hozzád menni. Csak nem most. Egy nap ott tartunk majd az életünkben, hogy gyerekeket akarunk, én pedig kevesebbet akarok dolgozni... de ez még nem most van, Ares. A házasságot nem lehet félvállról venni. Ha most hozzád mennék, félek, hogy ezt a feszültséget nem élné túl a kapcsolatunk. Az biztos, hogy a karrierem nem bírná ki.

Elnémulok, a szavai visszhangzanak a fülemben. Talán igaza van, de most már késő.

– Han – mondom kedvesen –, tudom, hogy aggódsz, és értem, hogy megvisel a stressz, de minden rendben lesz. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy kiszálljunk ebből.

Feláll, és a fejét rázza. Hosszan mered rám, a tekintetéből sugárzik a fájdalom.

– Sajnálom, Ares – mondja.

Előveszi az eljegyzési gyűrűjét a zsebéből, leteszi az íróasztalomra, és pár pillanatig bámulja, majd felém tolja. Alig hordta, mégis szörnyű érzés, hogy visszaadja.

– Hannah, ne csináld ezt – kérlelem.

– Sajnálom.

Mielőtt megállíthatnám, elviharzik, én meg csak bámulok utána. Végignézem, ahogyan becsapódik az irodám ajtaja, és a gondolataim teljesen összekuszálódnak. Nem ez az első eset, hogy Hannah berezel, és pláne nem az első eset, hogy a karrierje miatt aggódik, de ez most más.

Véglegesnek tűnik... nekem pedig halvány fogalmam sincs, mihez kezdjek most.

Tizennégy

ARES

Lex, Luca és Zane mereven bámul, egyikük sem tudja, mit mondjon. De nem is ez aggaszt igazán. Hanem az, hogy Dion is itt ül velem szemben a nappalim kanapéján. Ritka alkalom, hogy mind az öten együtt vagyunk, hiszen Dion Londonban él. Az, hogy éjszaka iderepült, azt bizonyítja, hogy aggódnak értem.

– Mi ez a baromság, hogy egy héttel az esküvő előtt szakítottok?
– kérdezi végül Dion. – Úgy volt, hogy te vagy köztünk a szerencsegyerek, faszfej. Te vagy az egyetlen, aki azt veheti el, akit amúgy is szeret, erre előállsz ezzel a szarsággal.

Beletúrok a hajamba, és a plafont bámulom.

– Nem így terveztem, Dion. Én is ugyanúgy meglepődtem, mint te. Igaz, hogy voltak problémáink, de melyik párnak nincsenek? Nem gondoltam, hogy Hannah tényleg lemondja az esküvőt.

Luca felnyög, és megtaszítja Dion vállát.

– Elég szar vagy ebben a vigasztalás dologban. Miért gondoltuk, hogy neked fog a legjobban menni közülünk? – Lexingtonra néz, és bólint. – Gyerünk, Lex, te jössz. Használd valami jóra azt a doktori fokozatot.

Lex a homlokát ráncolja, és fejcsóválva néz Lucára.

– A doktori fokozatot *rob otikáb ól* szereztem. Mégis hogyan segítsék rajta? Készítsek neki egy robotmenyasszonyt?

Zane felröhög.

– Szerintem még annak is izgalmasabb lenne a személyisége Hannah-énál. Ne mondjátok nekem, hogy tényleg sajnáljátok ezt a szakítást! Hagyjuk már ezt a szerelmi házasság rizsát, mert ha Aresről van szó, a szerelem nyilvánvalóan vak.

Megrázom a fejem, és a számhoz emelem a whiskys poharat.

– Kösz, srácok – mondom. – Máris sokkal jobban érzem magam.

Az öcséim tovább vihorásznak, és akkor leesik a tantusz. Aggódnak miattam, de érezhető a megkönnyebbülés a levegőben. A fivéreim nem azért dühösek, mert szakítottunk Hannah-val, csak engem sajnálnak, mert szomorú vagyok.

– Tényleg nem bírtátok őt, vagy csak próbáltok felvidítani?

Egymásra sandítanak, majd Lex és Zane oldalba böki egymást, mindkettő a másikat noszogatva, hogy beszéljen. Végül Dion szólal meg.

– Nem arról van szó, hogy nem bírtuk, Ares. De nyilvánvalóan nem hozzád való. Hannah egy igazi díva, és vannak pasik, akiknek ez bejön, de te nem ilyen vagy. Mindannyian láttuk, mennyire kikészít téged, hogy lesed minden kívánságát, miközben alig kapsz valamit cserébe. Még felvállalni sem volt hajlandó a kapcsolatokat! Mindig úgy éreztem, hogy jobbat érdemelsz nála, szóval nem, nem sajnálom, hogy elhagyott. Valakinek meg kellett tennie kettőtök közül, és tudtam, hogy te nem leszel képes rá. Te kitartottál volna mellette, csak hogy megfelelj nagy elvárásainak.

Lex sajnálkozó tekintettel néz rám.

– Ares! – kezdi. – Mondd el az igazat! Boldog voltál vele az elmúlt években, vagy egyszerűen csak hozzászoktál a helyzethez?

Fogcsikorgatva elfordítom a fejem.

– Ki a fene vagy te? *Szókratész?* – csattanok fel.

Luca a fejét csóválja.

– Látjátok, fiúk, kerüli a választ. Tudjátok, hogy ez mit jelent, ugye? Ares tisztában van vele, hogy nem volt boldog, de a végtelenségig lojális. Még most sem hajlandó bevallani.

A fivéreim egyetértően bólintanak. Felállok. Elég ebből a baromságból, most a legkevesbé erre van szükségem. Már éppen otthagynám őket, amikor egy kedves, gyengéd hang megállít.

– Ares!

Megfordulok, és meglátom a nagyanyámat, aki Sierrával együtt áll az ajtóban. Remek. Miért is ne tartsunk családi kupaktanácsot a házamban?

Sierra bocsánatkérően mosolyog rám, mintha érezné, hogy a lehető legrosszabbkor rohantak le. A húgom soha nem mondott egy rossz szót sem Hannah-ra, de az, hogy évek alatt sem sikerült összeemelegedniük, mindent elárul. Csodálkozom, hogy ezt korábban nem vettem észre.

– Sajnálom, hogy Hannah elhagyott – mondja nagyí –, de ez az esküvő meglesz, akár vele, akár nélküle.

– Micsoda? – kérdezem zavarodottan. – Mégis miről beszélsz, nagyí?

Nagyanyám elmosolyodik.

– Eredetileg úgysem Hannah-t szántam neked. Most bebizonyosodott, hogy igazam volt. Kivételt tettem veled, de nem kellett volna.

Visszasüppedek a fotelba, és elborít a rettegés. Mi ez az egész? Biztos nem úgy érti, ahogy gondolom, vagy igen? Sierra nem állna ott ilyen nyugodtan, ha így lenne, igaz?

– Ha Hannah nem hajlandó hozzád menni, akkor Ravennek kell megtennie. Ha ő is elutasít, akkor a Du Pontokkal kötött szerződés semmissé válik, az örökségedet pedig felezem, függetlenül attól, hogy talállok-e neked másik lányt.

– *Nagyí!* Én... nem vehetem el Ravent! Ez... ez *nevetséges!* – Az öcsémre nézek támogatásért, de ők üres tekintettel bámulnak maguk elé, mintha nem mernék bevallani, hogy egyetértenek nagyival. Mi a franc?

– Nem megy. Vele nem, nagyí. Ő a barátom. Te is tudod, hogy mindig úgy tekintettem rá, mint Sierrára. – A húgomra nézek, de szikrányi ellenkezést sem látok a szemében. Az a lány, aki vadul nekem esett, amikor réges-régen a fogszabályzója miatt csúfoltam Ravent, most angyali mosollyal az arcán álldogál. Tényleg nem szól egy szót sem Raven érdekében?

– Raven sosem egyezne bele – mondom. – Évekig jártam a nővérével. Miért fogadná el, hogy hozzám jöjjön feleségül?

Ha arra gondolok, hogy belekényszerítem Ravent valamibe, amit nem akar, a rosszullét kerülget. Lehet, hogy megtenné kötelességtudatból, de aztán örökké neheztelne rám.

– Ne tedd ezt vele – könyörgök. – Ravent nem szabad gúzsba kötni. Nem lehet, nagy! Adj egy kis időt, és észhez térítem Hannah-t. Ott lesz, ígérem.

Nagy! mosolyog.

– Nem lesz ott. Ajánlom, hogy beszélj Ravennel, mielőtt én teszem meg, Ares. Nem lett volna szabad ennyi szabadságot adnom neked. Jó oka van, hogy a házasságaitokról én döntök. Évszázados hagyomány, amiben sosem csalódtunk, a kedvéért mégis kivételt tettem. Rossz ötlet volt, és most minél gyorsabban ki akarom köszörülni a csorbát. Nem mondom le az esküvőt. Megtartjuk, és elveszed a lányt, akit kiválasztottam számodra.

– Sierra! – csattanok fel. – Tényleg csak állsz, és nézed, hogy ez történik Ravennel?

Rám mosolyog, és megfogja nagyanyám kezét.

– Bízom nagyiban – mondja. – Jobban tudja, hogy mi a jó neked, mint te magad. És őszintén szólva nálad jobb férjet nem is kívánhatnék a legjobb barátnőmnek. Sosem bánnál vele rosszul, idővel pedig boldoggá is teszed majd, igaz?

Fogcsikorgatva próbálom megfékezni az indulataimat. Elment az esze? Figyelem, ahogy maga után húzza nagyit, és eltűnnek az ajtó mögött.

Megragadom a whiskys poharat, felhajtom a tartalmát, aztán lecsapom az asztalra.

– *Bassza meg!* – ordítom. Fortyogó dühvel az öcsém felé fordulok. – Kösz, hogy kiálltatok melletttem, seggfejek.

Dion rám mosolyog.

– Tudod, Sierrának igaza lehet. Talán nagy! tényleg tudja, mi a legjobb neked.

Dühösen megrázom a fejem.

– Basszátok meg! – mondom. – *Mindannyian!*

Tizenöt

RAVEN

Nyugtalanság bujkál bennem, amikor belépek a szüleim házába. Anya homályosan fogalmazott a telefonban, és attól, ahogyan beszélt velem, kényelmetlenül éreztem magam. Túl kedves, túl hízelgő volt. Nem tudom, mit akarhat, de abban biztos vagyok, hogy nekem abból semmi jó nem fog származni.

A gyanúm beigazolódik, amikor meglátom, hogy a nappaliban ott ül Anne nagyi, vele szemben pedig feszült arccal a szüleim. Habozva ülök le, nem tudom kifürkészni őket. Mi folyik itt? Talán valamilyen esküvői dráma? Valamit elrontottam az előkészületekkel kapcsolatban?

Anne nagyi biztatóan rám mosolyog, ám kalapáló szívem ettől sem nyugszik meg. Minden ösztönöm azt súgja, hogy valami nincs rendben, és az egész miattam van.

– Hannah és Ares felbontotta az eljegyzésüket – mondja Anne nagyi. – Hannah még egy ideig a karrierjére szeretne koncentrálni, ezért a kapcsolatuk befejezése mellett döntött.

Hitetlenkedve pislogok. Hannah... *mit csinált?* Megköszörülöm a torkom, és a szüleimre nézek, de gyászos arcuk láttán rájövök, hogy ez nem vicc.

– Én... akkor most... átütemezzük az esküvőt? – kérdezem zavarodottan. Hannah már háromszor elhalasztotta az esküvőt, úgyhogy nem vagyok túlságosan meglepve, de ez most kétségtelenül az utolsó pillanatban történt. A legtöbb dolgot, például a helyszínt, nem fogom tudni lemondani büntetés fizetése nélkül.

Anne nagyi a fejét rázza.

– Nem mondjuk le az esküvőt. Ez a házasság már réges-rég esedékes, és mindig is elrendezett házasságnak készült. Hagytuk a fiatalokat szabadon szárnyalni, most pedig megfizetjük az árát. A legjobb, ha minél előbb helyrehozzuk a dolgot.

Anya és apa borús tekintettel néz rám.

– Neked kell hozzámenned Areshez – mondja anyám.

Ideges nevetés tör ki belőlem, mire apa álla megfeszül. Ezt nem gondolhatják komolyan!

– Anya – mormolom. – Ez valami vicc? Hannah és Ares már többször elhalasztották az esküvőjüket. Nincs itt semmi újdonság. Majd megoldjuk.

Anne nagyí rám mosolyog, és megrázza a fejét.

– Nem vicc, kedvesem. Többé nem vagyok hajlandó befogadni Hannah-t a családba. Ha meg akarjuk valósítani a cégegyesítést, akkor *te* leszel a menyasszony.

Zavartan beletúrok a hajamba.

– Beszéltél már Hannah-val és Aresszel? Anne nagyí, nem tudom, mi folyik itt, de ez biztosan csak félreértés. Mi lenne, ha én beszélnék Hannah-val?

Megrázza a fejét.

– Ha meggondolná magát, akkor sincs többé helye a családukban. Mindig is azt akartam, hogy Ares téged vegyen feleségül, és talán az élet így teszi lehetővé, hogy jóvátegyem a hibámat, mielőtt késő lenne. Az esküvőt megtartjuk, a menyasszony pedig *te* leszel.

A szüleimre sandítok, de egyikük sem képes a szemembe nézni. Ez... ez nem lehet igaz.

– Ares tud erről?

Anne nagyí bólint.

– Őt is tájékoztattam. A Windsoroknál nagy hagyománya van a sikeres elrendezett házasságoknak, és ezzel ő is tisztában van. Pontosan tudja, mit várunk el tőle.

A homlokomat ráncolom, a gyomrom felfordul. Mi folyik itt pontosan? Hannah nem is mondta nekem, hogy megint szakított Aresszel, most pedig közlik velem, hogy a helyébe kell lépnem? Ez nevetséges, és képtelenség, hogy Hannah vagy Ares ebbe beleegyezne.

Felállok, és cikázó gondolatok közepette az ajtó felé indulok. Időre van szükségem, beszélnem kell Hannah-val és Aresszel. Biztos vagyok benne, hogy az egész csak félreértés, ami radikális lépésre készítette a nagyit.

– Raven! – Nagyfi hangja éppen akkor állít meg, amikor megfogom a kilincset. – Az erőfeszítéseid hiábavalók. Ha szeretnéd, hogy létrejöjjön a cégegyesítés, meg kell tenned a magad részét. Hozzá kell menned Areshez.

Rámeredek, és látom az elszántságot a szemében. Távozás előtt udvariasan bólintok, a szavai ott visszhangoznak a fejemben. Nagyfi a legkedvesebb asszony, akit ismerek, de ha elhatározza magát, akkor nincs visszaút. Vasmarokkal kormányozza a Windsor családot.

Szórakozottan megyek át a házon, azt sem tudom, mit gondoljak.

– Kicsim!

Apám hangjára megfordulok. Bűnbánó arccal tart felém.

– Nagyon sajnálom, hogy így rád zúdítottuk ezt a dolgot. A Windsorok minket is csak most tájékoztattak. Bárcsak másként mondhattam volna el neked a hírt!

Bólintok, miközben apám beér engem.

– Ez... Apa, ugye tudod, hogy ez nevetséges? Ares és Hannah szeretik egymást.

Apa a fejét rázza.

– Azt hiszem, az most már nem elég. Most, hogy a Windsorok eldöntötték, nem fogadják el Ares feleségének, a szerelem már nem menti meg őket. Ez Hannah döntése volt, Rave.

Megtorpanok a folyosón, és felé fordulok.

– Az ő döntése volt, de én fizetem meg az árát.

Apa mély lélegzetet vesz, a tekintetében bizonytalanságot látok.

– Sajnálom, Raven. Hajthatatlanok. Az egyezés eleve úgy szólt, hogy te házasodsz össze Aresszel. Csak azért tettek kivételt, mert Hannah beleszeretett Aresbe. Átvállalta a terhet, amit neked kellett volna cipelni, de ez a te terhed lett volna.

Elfacsarodik a szívem, és megrázom a fejem.

– Ha úgy volt, hogy én megyek hozzá, akkor Hannah-nak távol kellett volna tartania magát Arestől. Apa, nem várhatod, hogy hozzámenjek a nővérem exéhez! Nem teheted ezt velem. Hát nem látod, mennyire zavaros ez? Nem ítélhetsz arra, hogy olyasvalaki felesége legyek, aki a *nővérem* e szerelmes.

Apa reszketve belélegzik, és elfordul.

– Sajnálom, Raven, de nincs más választásod. Évek óta rá vagyunk utalva a Windsorokra. Ha meghíúsul a cégegyesítés, csődbe megyünk. Ha meg akarod tartani a cégedet és a befektetést, amit ígértem neked, hozzá kell menned.

Elkerekedik a szemem csalódottságomban.

– Te most *feny egetsz* engem?

Apa nagyot sóhajt.

– Nem, Raven. Csak az igazat mondom. Ha nem mész feleségül Areshez, mindenünket elveszítjük. A Windsorok annyi mindent tettek értünk... egy élet is kevés lenne, hogy mindent visszafizessek nekik. Kicsim, gondold át a dolgot. Ares jól bána veled, a Windsorok pedig imádnak téged. Nem nagy ár ez mindazért cserébe, amit a cégegyesítéssel kapunk. Ne feledd, ha te leszel Ares felesége, a cégünk a *te* kezébe kerül, nem Hannah-éba. Erről gondoskodom. Te öröklöd majd a részvényeimet, még akkor is, ha anyád Hannah-nak adja az övéit.

Hitetlenkedve ráncolom a homlokomat. Ezt nem gondolhatja komolyan. Ugye nem hiszi, hogy ez az ajánlat picit is vonzó számomra? Fogcsikorgatva távozom, a cipőm sarka hangosan kopog a márványpadlón.

Meg kell találnom Hannah-t. Nem tudom, mit képzels, de nem fogom én elvinni helyette a balhét. Talán szeretem Arest, de nincs szándékomban elfogadni a testvérem levetett pasiját.

Tizenhat

RAVEN

Leparkolok Hannah lakása előtt, és bemegyek. Ha valami nagy dolog történik, Hannah mindig otthon bujkál, ahelyett, hogy vállalná a tettei következményeit. Kivörösödött szemmel néz fel rám a fotelból.

Sóhajtok, amikor meglátom rajta a pandás pizsamát és a popcornt az asztalon. Persze hogy a *Szerelmünk lapjait* nézi. Egy részem együttérez vele. Nehéz döntést hozott meg, és az, hogy ezt az esküvője előtt egy héttel tette meg, arra utal, hogy komolyan is gondolja. Biztosan összetörte a szívét, hogy választania kellett Ares és a karrierje között.

– Raven! – mondja, és kitárja a karját. Elnyomok egy mosolyt, leülök mellé, és megölelem. A hátát kezdem simogatni, ő pedig a vállamra hajtja a fejét. – Sajnálom – mondja. – Tudom, mennyi időt öltél ebbe az esküvőbe, de nem tehetem meg. Hiába szeretem Arest, nem áldozhatom fel a karrieremet, és nem vagyok hajlandó életem végéig a családja fojtogató szabályai szerint élni. Én erre képtelen vagyok, Rave.

Elhúzódom tőle, és fürkésző tekintettel nézem.

– Hannah – mormolom. – *Muszáj* megtenned. Már késő kiszállni. Innen tényleg nincs visszaút. Ha most kiszállsz, akkor itt a vége. Akkor köztetek mindennek vége Aresszel. Tényleg ezt akarod? Tudom, hogy szereted, ő pedig még a földet is imádja, amin jársz. Tudom, hogy boldoggá tesz téged, Han.

Megrázza a fejét.

– Nem megy, Rave. Tényleg nem. Ha hozzámegyek, csak neheztelni fogok rá mindazért, amit elveszítetek miatta.

– Hannah! – A hangom gyengéd, de dorgáló. – Ez nem egyszerűen szerelmi házasság, hanem elrendezett házasság. Gondoltál rá, mi lesz anyával és apával? A céggel és mindennel, amink van? A Windsorok támogatása nélkül nem élünk túl.

Átkarolja magát, a szemében bizonytalanság villan.

– Nem fognak ártani nekünk. Tudom, hogy nem.

Keresztbe fonom a karomat, és rámeredek.

– Han, ma Anne nagyí járt nálunk. Ragaszkodik hozzá, hogy a jövő héten megtartsuk az esküvőt... veled vagy nélküled. Ha nem teszed meg, akkor... azt akarják, hogy én menjek hozzá helyetted.

Hannah szeme elkerekedik.

– *Micsoda?* Ezt nem mondod komolyan!

– De igen. Apa azt mondta, ha nem teszem meg, elveszítem a céget és a nekem ígért befektetéseket. Anne nagyí figyelmeztette, hogy ha meghíúsul az esküvő, minden támogatást megvon a cégüktől.

Hannah a hajába túr.

– Csak így próbálnak nyomást gyakorolni rám, Rave. Biztosan nem kényszerítenének erre téged. Különben meg Ares sem egyezne bele. Ez beteges.

Bólintok, de közben elszorul a szívem. *Beteges. Helytelen.* Valószínűleg Ares is pont így vélekedik a helyzetről.

– Nem tudom, Hannah. Szerintem nem blöffölnek. Nekem úgy tűnt, apa aggódik, Anne nagyit pedig még sosem láttam ilyen komolynak.

Hannah a fejét rázza.

– Ne aggódj – nyugtatgat. – Nem kell ilyesmit tenned, Rave. Nem fognak rákényszeríteni. Csak fenyegetőznek, és téged akarnak felhasználni arra, hogy meggondoljam magam, de hiába.

– Hannah! – fogom könyörgőre. – Tényleg képes lennél végignézni, hogy Ares feleségül vesz valaki mást? Hogy feleségül vesz *engem*? Tudom, hogy szereted őt, Han, úgyhogy kérlek, jól gondold át a dolgot. Mi van, ha mégsem blöffölnek? Akkor tényleg

félreállsz, és Ares sógornője leszel? Mert ez fog történni. Apa világosan megmondta, hogy ha nem leszel ott aznap, akkor nekem kell az oltár elé állnom, különben elveszítek mindent, amiért dolgoztam.

Tudom, hogy nagyit azt mondta, többé nem fogadja be Hannah-t, de biztos vagyok benne, hogy nem ellenkezik, ha Hannah még most meggondolná magát. Ő csak azt szeretné, ha Ares boldog lenne, márpedig ő Hannah-val lenne boldog. Mindig is így volt.

Hannah elfordul, és beletúr a hajába.

– Biztos vagyok magamban, Rave. Képtelen vagyok rá. Nem adom fel az életemet senkiért. Még Aresért sem.

Hitetlenkedve meredek rá.

– Még akkor sem, ha ez azt jelenti, hogy mást vesz feleségül? Hannah bólint.

– Ha ez a sorsunk, hát legyen.

Megragadom a vállát, és megrázom.

– Hannah! – fakadok ki. – Térj észhez, az isten szerelmére!

Hát nem látod, mit művelsz velem? Te könnyedén kiszállsz, de velem mi lesz? Házasságra kényszerülök egy olyan férfival, aki mindig is *téged* szeretett, ha pedig visszautasítom, akkor az *én* karrieremnek van vége. Ne tedd ezt velem, Han! Ne tedd ezt Aresszel!

A szemembe néz, a tekintetében dac és hitetlenség keveredik.

– Erre nem kerül sor, Raven. Nem veszíted el a cégedet. Sem apa, sem Anne nagyit nem hagyná, hogy ez megtörténjen. Tudod, nagyit mindig jobban szeretett téged, mint engem. Ha nem megyek hozzá Areshez, akkor sem fog téged megbüntetni ezért. Ne aggódj, jó? Ne fogsz belekényszerülni egy szerelem nélküli házasságba, vagy bármi is az, ami miatt aggódsz. Felejtse el a félelmet, amit apa ültetett el benned, Rave. Minden rendben lesz. Ígérem.

Megrázom a fejem.

– Nem – suttogom. – *Semmi* sem lesz rendben. – Fogalmam sincs, hogyan bírhatnám jobb belátásra. Ha Hannah nem gondolja

meg magát, azzal három életet tesz tönkre, beleértve a sajátját is.

Tizenhét

ARES

Raven hangjára megdermedek, és behunyt szemmel Sierra hálószoobaajtájának támaszkodom. Kit akarok átverni? Azért jöttem, mert tudtam, hogy itt találom, nem azért, mert a húgommal akarok beszélni.

– Tartok tőle, hogy nem tudom rábeszélni – mondja Raven. – Már csak néhány nap van hátra, és majd szétvet az idegesség. Ha Hannah nem jelenik meg az esküvő napján, akkor *nekem* kell hozzámennem.

– Az tényleg olyan szörnyű lenne? – kérdezi Sierra.

Kalapáló szívvel várom Raven választát, de semmit sem hallok. Összeszedem magam, és bekopogok Sierra ajtaján. Amikor kinyílik, a húgom elkerekedett szemmel bámul rám.

Egy kezemen meg tudnám számolni, hányszor jártam itt. Mivel kénytelenek vagyunk egymás közelében élni a testvéreimmel, nagyon kényesek vagyunk a privát szféránkra, és más körülmények közt sosem szegném meg az íratlan szabályt, hogy elkerüljük egymás személyes tereit.

A mai nap azonban más. Nem Sierra, hanem Raven miatt vagyok itt. Elnézek a húgom mellett, bele a mogyoróbarna szempárba, melyben most szenvedést látok.

– Raven, beszélhetnék veled?

Habozik, de aztán bólint, és felkel a húgom ágyáról. Suhogós ruhájában odalép hozzám. Még ilyen szomorúan is gyönyörű.

– Gyere velem!

Elindulok a házam felé.

– Hová megyünk? – kérdezi gyengéd hangon.

– Hozzám.

Furcsa belegondolni, hogy Raven talán hamarosan ott fog élni velem. Egyikünk sem ezt akarja, de minden egyes nappal világosabbá válik számomra, hogy elkerülhetetlen a dolog.

Mindketten a saját illúzióinkba ringatjuk magunkat azzal kapcsolatban, hogy Hannah meggondolja magát, és minden úgy lesz, ahogyan lennie kell.

De mindketten tudjuk, hogy nem így lesz.

Raven szótlantul követ a házamat a Sierra házával összekötő folyosón. Talán jobb lenne a központi ház nappalijába menni, de nem biztos, hogy ott kettesben tudnánk beszélni.

Bekísérem az otthonomba, amire most friss szemmel nézek. A ház nagy részét Hannah alakította ki és rendezte be az évek során, hiszen mindketten arra számítottunk, hogy egy nap közösen fogunk itt élni. Kíváncsi vagyok, Raven mit gondol róla. Tetszik neki a Hannah által választott monokróm színvilág? Bele sem merek gondolni, milyen lehet elképzelni, hogy a nővéred életét kell élned.

– Kérsz egy italt? – kérdezem, miközben leül a fehér bőrkanapéra; arra, amelyen néhány héttel ezelőtt együtt aludtunk el.

Raven a fejét rázza, és kérdően néz rám.

– Nem, köszönöm – mondja. – Miről akartál beszélni velem?

Leülök mellé, és felé fordulok.

– Pontosan tudod, miről akarok beszélni veled, Raven. Nem kerülgethetjük tovább a témát.

Lesüti a szemét, próbálja leplezni az idegességét.

– Ares – suttogja elcsukló hangon.

Nem bírom nézni, hogy így szenved. Utálok, hogy nekem is szerepem van benne, és kínoz a tudat, hogy ezután csak még jobban összetöröm a szívét.

– Beszélek vele – ígéri, de én csak a fejemet rázom, és megfogom a kezét.

– Te is tudod, hogy nem számít. Gondolod, hogy én nem próbáltam?

Lenéz összekulcsolt kezünkre, és visszahúzza az övét, úgy dajkálva, mintha nem bírná elviselni az érintésemet.

– Újra meg kell próbálnunk – mondja. A szemembe néz, az arckifejezése szíven üt. Reményvesztettnek és megtörtnek tűnik. Ennyire kínozza a gondolat, hogy hozzám kell jönnie?

– Muffin – suttogom. – Kifogytunk az időből és a lehetőségekből. Tudom, hogy nem akard ezt, és sosem gondoltam volna, hogy ilyen helyzetben találjuk magunkat... de mégis itt vagyunk. Egyikünk sem szállhat ki ebből, szóval mi lenne, ha inkább megpróbálnánk együtt szembenézni vele?

Szenvedő tekintettel néz rám.

– Ares! – mondja. – Nem mehetek hozzád. *Nem lehet.* Hogyan gondolhatsz egyáltalán ilyesmire, miközben ezer éve szerelmes vagy a nővérembe? Hogy képzeled, hogy a feleséged leszek, amikor te mindig csak Hannah-ra fogsz vágyni?

A szemébe nézek, nem tudom, mit válaszolhatnék. Igaza van. Most is, miközben itt ülök vele, fáj a szívem Hannah miatt, és mindazért, amiről azt hittük, a miénk lesz.

– Raven! – mormolom. – Ez egy elrendezett házasság. Amíg szeretet és tisztelet van köztünk, minden rendben lesz. Évek óta barátok vagyunk, nem igaz? Nem is kívánhatnánk ennél jobb közös alapot.

Felszisszen és elfordul.

– Ares, én szerelmet akarok. *Igaz szerelmet.* Boldog házasságot és hűséges férjet. Meg tudod ezt adni nekem?

Az arcvonásait tanulmányozom. Piszze orrát és hegyes állát. Nem akar rám nézni, mert fél a válaszomtól, és azt kívánom, bárcsak másként lehetnének köztünk a dolgok. Ha visszamehetnék az időben, akkor is ugyanazokat a döntéseket hoznám meg?

– Igyekszem – mondom. – Nem garantálhatom, hogy boldoggá tudlak tenni, de esküszöm, hogy meg fogom próbálni. Ami a hűséget illeti... igen, Raven. Csodálkozom, hogy egyáltalán úgy érezted, meg kell kérdezned. Attól a pillanattól, hogy a feleségem leszel, esküszöm, hogy hűséges leszek hozzád.

Felém fordul, és felvonja a szemöldökét.

– Most könnyen mondd ezt, amikor próbálsz rábeszélni erre a házasságra, de hogyan lesz ez a gyakorlatban, Ares? Képes leszel távol tartani magadat Hannah-tól?

Összepréselt ajakkal bólintok.

– Igen, Raven. Sosem csalnám meg a feleségemet. Nem vagyok tökéletes, de erkölcsös ember vagyok. Sosem aláználak meg téged vagy a házasságunkat. Hannah meghozta a maga döntését, amikor elhagyott, és többé nincs visszaút.

Kihívóan néz rám.

– Tényleg azt gondolod, hogy valaha akarni fogsz engem?

Képes leszel úgy rám nézni, hogy ne jusson eszedbe Hannah? – Végigfuttatja a tekintetét a testemen, és egy pillanatra megakad a szeme az öltönytadrágomon. – Vagy úgy tervezed, hogy önmegettartóztatóan élsz a házasságunk alatt? *Meztelenül* ültem az öledben, és még akkor sem kellettem neked.

Beletúrok a hajamba, miközben felvillan bennem a kép, ahogyan Raven alattam fekszik. Az a visszatérő álom nem lenne tiltott fantázia többé.

– Raven! – suttogom. – Te vagy az egyik leggyönyörűbb nő a világon. Esélyem sincs ellenállni neked. Minden egyes pillanat, amíg az ölemben ültél, kínszenvedés volt, de nem lehetett... én nem lépek félre, Raven. Akkor egy ujjal sem érhettem hozzád.

Lefegyverezve, meglepetten néz rám. Rámosolygok, aztán zavartan elfordulok. Magamnak sem mertem soha bevallani, milyen lenyűgöző Raven, és mennyire vonzónak találom. Ő mindig is tiltott gyümölcs volt számomra. Mostanáig.

– Ares, ha megteesszük... ha tényleg sor kerül erre... akkor azt akarom, hogy tudd, többet várok szeretetnél és tiszteletnél. Elvárom, hogy tarts tisztes távolságot a nővéremtől, bármi volt is köztetek korábban. Ha meghozom ezt az áldozatot, nem hagyhatom, hogy később megbánjam. Ha hozzád megyek, azt akarom, hogy feleségedként bánj velem.

Elszánt tekintetétől lángba borul a szívem, és kényszerítenem kell magam, hogy nyugodt maradjak. Mit akar ezzel mondani? Úgy érti... úgy érti, azt akarja, hogy működjön a házasságunk? Arra számítottam, hogy tényleg csak érdekházasságot akar, de lehetséges, hogy tévedtem?

– Ha rajtam múlik, bármit megadok neked, Raven. Amit csak kérsz, a tiéd – beleértve *engem* is.

Elkerekedik a szeme, aprót bólint, majd elfordul.

– Nem fogod megbánni? – kérdezi. – Nem fogod megbánni, hogy feláldoztad a boldogságodat az örökséged kedvéért? Nem fogsz végül neheztelni rám, amiért közéd és Hannah közé álltam?

Gyengéden megfogom az arcát, és magam felé fordítom.

– Nem – ígérem. – Nem fogok neheztelni rád, Raven. Mindkettőnk számára szerencsétlen ez a helyzet, és sosem fogom elfelejteni, hogy te is ugyanannyit adsz fel, mint én. Nem neheztelhetek rád *Hannah* választása miatt. Nem fogok ilyesmit tenni veled.

Kifürkészhetetlen tekintettel bólint. Raven mindig is édes, kedves lány volt. Azt a nőt, aki most néz rám, nem ismerem, és nem tudom, mit gondoljak róla. Ez a beszélgetés egyáltalán nem úgy alakult, ahogy számítottam.

Úgy gondoltam, azt mondja majd, hogy ha összeházasodunk is, sosem lehet köztünk több barátságnál. Nem számítottam rá, hogy hűséget fog követelni tőlem. És amíg ki nem mondtam, nem is sejtettem, hogy szívesen meg is adom neki.

– Remélem, Hannah meggondolja magát – suttogja Raven. – Mindig is azt akartam, hogy boldog légy, Ares. Nem akarok én

lenni az, aki elveszi ezt tőled.

– Nem leszel – ígérem. – Mi ketten meg fogjuk ezt oldani, Raven. Ha össze kell házasodnunk, megtaláljuk a magunk boldogságát. Talán nem lesz könnyű, de ha ez a sorsunk, akkor majd kialakulnak a dolgok.

A szemében felvillanó óvatos bizakodás mélyen belül megmozdít bennem egy érzést. Egy érzést, ami nagyon hasonlít a reményre.

Tizennyolc

RAVEN

Sierra felakasztja Hannah esküvői ruháját a menyasszonyi öltözőszoba szekrényére, és elmosolyodik.

– Gyönyörű leszel benne.

Megrázom a fejem, miközben fel-alá kezdek járkálni.

– Nem. Hannah most már bármelyik pillanatban itt lehet. Nem fogja hagyni, hogy Ares mást vegyen feleségül, főleg nem *engem*.

Legjobb barátnőm bosszús tekintettel mered rám.

– Nem értelek – mondja. – Egész életedben szerelmes voltál Aresbe. Miért *akarod*, hogy Hannah eljöjjön?

Megtorpanok, és szomorúan nézek Sierrára.

– Mert Ares őt szereti. Ha elvesz is feleségül, mindig Hannah- ra fog vágyni. Így is elég nehéz látni, hogy mennyire szereti, de mire jó, hogy hivatalosan az én férjem, ha közben a szíve a nővéremé? Ezt nem élném túl, Sierra. Inkább leszek továbbra is a barátja, mint az a nő, aki közé és az igaz szerelme közé áll. Nem akarok pótlék lenni, aki folyton Hannah-ra emlékezteti. Ha most összeházasodunk, sosem leszek képes kilépni Hannah árnyékából. Mindig csak olcsó utánzat maradok.

Sierra elgondolkodva megrázza a fejét.

– Tudod, mindig nagyon furcsának találtam ezt. Sosem

értettem, hogy valaki, aki olyan ragyogó, mint te, miért érezheti, hogy más árnyékában él. Hannah olyan, mint a hold, Raven. Egy magányos éjszakán talán szép, de hűvös és távoli. Te viszont? Te vagy a nap. Melegséget és boldogságot sugársz, és körbevesz a jószág. Ha adsz neki egy esélyt, Ares élete is körülöttesz fog forogni. Ismerem a bátyámat, bébi. Ha tényleg adsz egy esélyt

ennek a házasságnak, boldoggá fog tenni. Sokszor mondtam már, de most megint elmondom: *mindig is* volt valami közted és Ares közt. Most végre bevallhatjátok, és ez lesz a legjobb dolog, ami történhet veletek.

Beletúrok a hajamba, és megrázom a fejem.

– Sierra! – figyelmeztetem. – Ez nem a megfelelő nap a kis hegyi beszédeidre és a romantikus ábrándjaidra.

Ő azonban csak mosolyog, és kézen fogva a Hannah-nak előkészített öltözőasztalkához vezet.

– Majd meglátod – mondja. – Ez valami újnak a kezdete. Beléd fog szeretni, és ha így lesz, akkor majd mondhatom, hogy *én megmondtam*.

Kopognak. Döbbsen látom, hogy belép a kedvenc sminkesem, nyomában három lánnyal.

– Mit keresel itt, Enrique?

Rám mosolyog, majd Sierra felé bólint.

– Csak bízd rám a dolgot – mondja neki.

Sierra megszorítja a vállamat, aztán elindul. A tekintetemmel követem, ahogy átvág a szobán. Mit művel? Nem gondolhatja komolyan, hogy ma oltár elé állok!

A tükörben figyelem, ahogyan Sierra kedélyesen mosolyogva átgőzöli Hannah ruháját. Ma mindennél nyilvánvalóbb, mennyire örült a legjobb barátnőm. Aggódnia kellene miattam és Ares miatt, ehelyett egész nap le sem lehet vakarni a vigyort az arcáról.

Enrique sminkelni kezd, mialatt egy fodrász hozzálát a frizurám elkészítéséhez, én meg most már tényleg ideges vagyok. Ez nem történhet meg, ugye?

Előveszem a telefonomat, és ma ötvenhetedjére is megpróbálom felhívni Hannah-t. Miután eljöttem tőle, a nővérem eltűnt, és úgy hallottam, legutóbb egy St. Tropez-i strandon látták. Nagyon remélem, hogy rájött, mit művelt, és még idejében észhez tért. Ha nem ér ide egy órán belül, jóvátehetetlen hibát követ el.

– Gyönyörű vagy – mondja Enrique, miközben elvégzi az utolsó simításokat az arcomon. Az elmúlt években minden gálára és díjátadóra ő készítette a sminkemet, de ma felülmúlta önmagát.

Egyetlen pillanatra elképzelem, mit fog szólni Ares, ha meglát, de aztán megrázom a fejem, és gondolatban leszidom magam. Szörnyű lehet számára a mai nap. Egészen addig, amíg meg nem lát az oltár előtt, Hannah-t fogja várni. Nem csodálattal néz majd rám, hanem csalódottan és neheztelve.

Kopogtatnak, mire idegesen felegyenesedem. Nyílik az ajtó, és anyám lép be. Tágra nyílt szemmel nézek rá, ő egy pillanatig habozik, aztán megrázza a fejét. Összegörnyedek, miközben átjár az alattomos megkönnyebbülés. Hannah nincs itt.

– Sajnálom – mondja anya. – Enriquére és a társaira néz, majd egy pillanatra összeszorítja az ajkát. – Sajnálom, hogy a nővéred nem lesz itt ezen a különleges napon. Nem tudom, mi ütött belé, de remélem, nem fogja megbánni, amit tett.

– Én is remélem – mormolom. Mi lesz, ha rájön, hogy hibázott? Mi van, ha üldözni fogja Arest, és a bocsánataért könyörög? Amit Ares nekem ígért, az semmi ahhoz a rengeteg ígérethez képest, amelyet ők ketten az évek során tettek egymásnak. Balsorsra ítélem magam, amiért belemegyek ebbe?

Anyá Sierrához megy, és együtt óvatosan rám adják Hannah esküvői ruháját. Neki terveztem, így nem passzol rám tökéletesen, de nem vészes. Magamnak másmilyen ruhát terveztem volna, így ez egy újabb emlékeztető, hogy pusztán helyettesítem Hannah-t. Ma itt minden az övé lett volna, és ettől a gondolattól rosszul vagyok.

– Csodásan nézel ki – mondja anya, de képtelen a szemembe nézni. – Köszönöm, drágám – suttogja. – Tudom, hogy nem könnyű ez neked. Sajnálom, hogy így alakult, de talán ez a sors keze. Eredetileg te lettél volna Ares menyasszonya. Talán Anne nagyinak igaza van, és minden jól fog alakulni.

Ránézek, és megfeszül az állkapcsom.

– Ezzel nyugtatod magad, amiért ilyen helyzetbe hoztatok? Így hallgattatod el a lelkiismeretedet?

Anya arca megrándul, és lesüti a szemét.

– Raven! – suttogja. – Én... én tényleg sajnálom. Ha apáddal nem kényeztettük volna el a nővéredet, ez nem történt volna meg. Bárcsak... bárcsak jobban bántam volna veled! Bárcsak jobban figyeltem volna rád! Ha így lett volna, akkor talán ez a pillanat is másként alakul kettőnk közt. Az áldozatod semmivel sem lenne kisebb, de talán jobban tudnám, hogyan vigasztaljalak és bátorítsalak.

Zavartan ráncolom a homlokomat. Anya sosem adta a legkisebb jelét sem, hogy tisztában van az elfogultságával, és azzal, ahogyan kirekesztettek apámmal a családból.

A kezébe fogja az arcomat, és bólint.

– Tudtam – mondja. – Persze hogy tudtam, hogyan érzel. Csakhogy apáddal büntudatunk volt a nővéred miatt. Gyerekkorában sokat betegeskedett, évekig otthon kellett maradnia, közben kimaradt az iskolából, és nem volt esélye barátokat szerezni, vagy egyáltalán gyerekek lenni. Sajnálom, Raven, talán semmit sem jelentenek a szavaim, de ezt akkor is el akartam mondani. A köztünk lévő távolság ma még jobban fáj nekem. Azt kívánom, bárcsak olyanok lehetnénk, mint minden más anya és lánya az esküvő reggelén. Bárcsak a körülmények ellenére bízhattál volna bennem! De most már kinyílt a szemem, Raven. Látom, mit tettem, és hogy mivé vált ettől a nővéred.

Könny gyúlik a szemembe, szaporán pislogok. Aprót bólintok, de nem tudom, mit mondhatnék. A legkevesbé sem számítottam rá, hogy anyám ezt fogja ma mondani.

Anya megragadja a vállamat, és rám mosolyog.

– Gyerünk! – mondja. – Apa már vár ránk az ajtó előtt.

Bólintok, és nehéz szívvel követem őt. Ha elindulok az oltár felé, már nem lesz visszaút. Teljes szívemből remélem, hogy nem fogom megbánni, ami következik.

Tizenkilenc

ARES

A négy fivérem mellett állok a gyönyörű szőlőbirtokon, amelyet Hannah-val együtt választottunk az esküvőnk helyszínéül. Velem szemben Hannah barátai ülnek, és egymás közt sutyorognak.

A meghívójukon csak az állt, hogy a Windsor és a Du Pont család meghívja őket, de esküvőről nem esett szó. Azért tettünk így, hogy ne jelenhessenek meg a ceremónián a paparazzók, de ez most más szempontból is a kezünkre játszik.

Amint az oltárhoz állok, be kellett volna jelentenem, miért gyűltünk össze, de hogy tehetném meg, amikor nem tudom, ki a menyasszony?

– Így lesz a legjobb – mondja Lex, és Luca egyetértően bólint.

– Még meggondolhatja magát – mondom, ám ők csak a fejüket rázzák.

– Nem fogja – feleli Zane –, és egy nap majd megköszönöd neki.

Dion szúrós szemmel néz rám.

– Bármilyen történjék is ma, Ares, ne feledd, hogy Windsor vagy, és mi nem magunk választjuk a feleségünket. Ez hagyomány, mely nemzedékek óta jól szolgált minket, úgyhogy bízz benne, rendben?

Fogcsikorgatva bólintok.

– Majd én is emlékeztetlek rá, amikor eljön a te időd. – A fivéreim közül Dion az egyetlen, akinek szintén már évekkal ezelőtt elrendezték a házasságát. Most is látom a menyasszonyát a terem végében. Velük azonban más a helyzet, hiszen Dion nem itt él. Amennyire tudom, csak akkor találkoznak, ha nagyi kényszeríti

őket, vagy a maihoz hasonló különleges alkalmakkor. Hannah-val és velem ellentétben ők sosem jártak együtt.

Lex sóhajt, és a hajába túr.

– Tényleg annyira szörnyű Ravent feleségül venni? Mi lenne, ha átvinném a helyedet?

Megfeszülök, az arcom lángba borul a dühtől. Az öcsém rám néz, és sejtelmesen elvigyorodik.

– Mi az? – kérdezi Lex. – Nem tudod elviselni a gondolatot, hogy Raven mással legyen? Azt hittem, nem akarod feleségül venni!

– Baszd meg! – fakadok ki.

A fiúk jól röhögnek rajtam, én meg elfordulok, hogy ne is lássam őket. Ha Ravenre és Lexingtonra gondolok, ideges leszek. Nem lenne szabad birtoklási vágyat éreznem Raven iránt, mégis így van.

Felcsendül a zene, és kitarul az ajtó. Minden elhomályosul körülöttem, miközben visszafojtott lélegzettel várok. Vajon Hannah meggondolta magát? Csak nem fog eldobni többévnyi közös tervezetést és a gondosan építgetett szerelmünket?

Levegőért kapok, amikor Raven megjelenik a folyosó végén az édesapja karján. Két lépés között megtorpan, rám néz, én meg kényszerítem magam, hogy mosolyogjak.

Raven Du Pont. Sosem gondoltam volna, hogy ő fog felém jönni egy olyan ruhában, amely csodásan áll rajta, de nem neki készült. Milyen érzés lehet a nővére helyébe lépni? Ezen a napon semmi sem az övé, még a férfi sem, akihez hozzámenni készül.

Arthur gyászos arckifejezése ellenére rám mosolyog, aztán a kezembe adja Raven remegő kezét. Megszorítom, miközben az arcát fürkészem. Egész testében reszket, a szemében félelem és bizonytalanság, amikor a szertartásvezető belefog a ceremóniába.

– Azért gyűltünk ma itt össze, hogy tanúi legyünk Raven Du Pont és Ares Windsor egybekelésének – mondja, mi pedig mindketten megkönnyebbülten felsóhajtunk.

Eszembe sem jutott, hogy szóljak neki a menyasszonycseréről. El sem tudom képzelni, mennyire megalázó lett volna mindkettőnk számára, ha Hannah nevét mondta volna.

Erősebben szorítom Raven kezét, és a hüvelykujjammal a kézfejét simogatom, igyekszem megnyugtatni.

– Raven! – suttogom.

Átható tekintettel néz a szemembe.

– Lélegzetelállítóan nézel ki.

A vállában egy kicsit enged a feszültség, és ezúttal őszintén elmosolyodik. Nem hiszem el, hogy *Ravent* veszem feleségül. A húgom legjobb barátnőjét, az exem hűgát. Nem kellene esküvői ruhában itt állnia mellettem.

És mégis itt vagyunk. A sorsunk ezzel megpecsételődött. A Windsoroknál nem szokás elválni. Mennyi mindent kellett feláldoznia azért, hogy ma itt legyen? Milyen árat fog még követelni tőlünk ez a házasság?

A szertartásvezető szól, hogy cseréljünk gyűrűt, nekem meg önkéntelenül ökölbe szorul a kezem. A gyűrűt, amelyet Zane a kezembe ad, Hannah választotta.

Raven annyi fájdalommal a szemében néz rám, miközben az ujjára húzom a gyémántköves vékony gyűrűt, hogy a lélegzetem is eláll. Tökéletesen illik az ujjára az ékszer, mégis helytelennek tűnik az egész.

Remegő kézzel húzza az ujjamra a platina karikagyűrűt, de nem néz közben a szemembe. Nyilvánvaló, hogy a mai nap minden mozzanata szenvedés a számára, és semmit sem tehetek, hogy jobban érezze magát.

– Most már megcsókolhatja a menyasszonyt – mondja a szertartásvezető, mire Raven megdermed.

Közelebb lépek hozzá, gyengéden a kezembe fogom az arcát, majd a homlokomat az övéhez érintem.

– Hát itt vagyunk – suttogom. – Ettől a pillanattól a feleségem vagy. Gondoskodom rólad, óvlak és védelmezlek. Tudom, hogy

nem erre vágytál, de esküszöm, hogy mindent megadok neked, Raven.

Egy kicsit elhúzódik, hogy a szemembe nézzen, aztán apró mosollyal az arcán bólint. Vigyorogva közelebb hajolok hozzá, az ajkam súrolja az övét. Illedelmes csókot terveztem, amellyel az egybegyűlteket kedvében járhatunk, de amint az ajkam az övéhez ér, elpárolog az illedelmességem.

Beletúrok Raven hosszú hajába, közelebb húzom magamhoz, és eddig ismeretlen vágyakozással vetem rá magam. Felnyög, mire szétfeszítem az ajkát, és még mélyebben csókolom. Ez az ígérete mindannak, ami ezután következik. Most már a *feleségem*, és ennek megfelelően szándékozom bánni vele. Ez a csók eskü és bátorítás. A mai naptól az övé vagyok. Nem ezt akartam, de megpróbáljuk a legjobbat kihozni a helyzetből.

Amikor elhúzódok tőle, az arca kipirult, a rúzs elkenődött, és nem bírom ki, hogy ne mosolyogjak meglepett arca láttán. A szemében bujaság villan.

– Hölgyeim és uraim, Mr. és Mrs. Windsor! – kiáltja a szertartásvezető, mire szembenézünk az ünneplő násznéppel.

Nagyi elégedetten bólint, de Raven szülei képtelenek a lányuk szemébe nézni. Nem is csodálom. A cégük érdekében feláldozták a lányuk boldogságát. Éveken keresztül elhanyagolták, most meg ez? Nagyon sokkal tartoznak neki.

– Gyere! – mondom Ravennek. – Minél előbb túlesünk a formaszagokon, annál hamarabb leléphetünk.

Nem szeretném, hogy a szükségesnél egy másodperccel is többet kelljen töltenie egy olyan ruhában, ami nem az övé, miközben a nővére álomesküvőjét kell eljátszania.

Húsz

ARES

– Gratulálok! – mondja a produkciós cégemhez tartozó egyik színésznő. Talán Jessicának hívják. – Amikor megkaptam a meghívót, sejtettem, hogy valami ilyesmiről van szó, de valamiért azt hittem, Hannah lesz a menyasszony. Mindig is azt gondoltam, titokban van valami közted és Hannah között, de most már minden világos. Őt csak mint sógornódet támogattad.

Elfacsarodik a szívem a gondolatra, hogy Hannah a *sógornőm*, pedig most már az. Mosolyt erőltetek az arcomra, Raven megfeszül mellettem.

– A Du Pont és a Windsor család régóta jó barátságban van – felelem, mert nem tudom, mi mást mondhatnék.

A színésznő Ravenre mosolyog.

– Most már értem, miért nem keringtek rólad pletykák mostanában. Titokban Aresszel randizgattál.

Megszorítom Raven derekát, és közelebb húzom magamhoz.

– Igen – mondja Raven. – Aresszel mindketten elég visszahúzódnók vagyunk, ezért mindent megtettünk, hogy kerüljük a reflektorfényt, és ez továbbra is így lesz.

Bólintok, aztán pusztit nyomok a halántékára. Elegem van ebből a rohadt színjátékból. Kérdések végtelen sorával kellett szembenéznünk, amikre egyikünknek sincs válasza, és ettől teljesen kimerültem. Biztos vagyok benne, hogy Raven is.

Amikor Jessica távozik, Raven nekem dől, én meg nagy műmosollyal közelebb vonom magamhoz.

– Húzzunk el innen – mondom.

Olyan vidáman vigyorog, hogy egy pillanatra még engem is megtéveszt.

– Ezer örömmel – mondja ragyogó arccal.

Nem bírom megállni, elnevetem magam.

– Röhöjés ez az egész, de játszuk el az utolsó jelenetet – mondom, aztán lehajolok, és a karomba veszem Ravent. Üdv rivalgás közepette viszem ki a teremből, mindkettőnk arcán az elvárt hatalmas mosoly.

Kint limuzin vár ránk. Óvatosan leteszem Ravent. Megkönnyebbülten sóhajt, ami kissé rosszulesik. Azt hiszem, egy részem azt kívánja, bárcsak ne utálná a mai nap minden egyes pillanatát; azt, hogy hozzám kellett jönnie.

Kinyitom neki a kocsiajtót, és mielőtt beszáll, egy pillanatra megdermed. Csak amikor én is követem, akkor értem meg a reakcióját. Az autóban összefont karral, arcán megtévesztően derűs mosollyal nagyí ül.

– Raven *Windsor!* – mondja. – Üdvözöllek a családukban!

Raven feszülten bólint. Ugyanúgy mosolyog, mint egész nap tette, de észreveszem, hogy remeg a keze.

– Miért vagy itt, nagyí? – kérdezem fáradtan. A mai nap egy nagy káosz volt, és nem hiszem, hogy sokáig bírom.

– Ma minden úgy ment, ahogy vártam, de megértem, hogy mindketten zavartak és bizonytalanok vagytok a jövőt illetően, ezért szeretném biztosan tudni, hogy ismeritek a szabályokat, amelyeket be kell tartanotok a házasságotok első három évében. – Nagyí most rám néz. – Te talán ismered, de Raven nem.

– Majd én...

– Nem – vág a szavamba. – Az lesz a legjobb, ha én ismertetem őket, hogy tudjátok, mit várunk el tőletek.

Sóhajtva, fájó szívvel Ravenre sandítok. El sem tudom képzelni, milyen nehéz lehet neki a mai nap, és a legkevésbé sem szeretném, ha szabályok és feltételek zúdulnának rá.

– Raven! – kezdi nagy kedves, sőt gyengéd hangon. – Ahhoz, hogy Ares örökölhessen a részvényeit, te pedig örökölhessd a szüleid részesedését az egyesített cégből, be kell tartanod néhány szabályt. Nem tudom, mennyit ismersz ezek közül, ezért inkább az összeset elmondom, rendben?

Raven vonakodva bólint.

– Egy. Aresszel nem tölthettek távol egymástól három egymást követő éjszakánál többet.

Raven megdermed, és átkarolja magát, láthatóan kényelmetlen neki a helyzet. Nem terveztem a mai napnál tovább, és a gondolat, hogy közös szobánk lesz... elég furcsa. El sem tudom képzelni, milyen lesz. Nagyon kedvelem Ravent, de még sosem töltöttünk együtt néhány óránál többet, főleg nem kettesben.

– Kettő. Amíg együtt vagytok, egy ágyban kell aludnotok. Nem élhettek külön életet, és nem lehet külön hálószoatátok.

Raven feszeng, és azon gondolkodom, vajon azt próbálja-e kitalálni, hogyan kerülhetné meg nagy szabályait. Gyanítom, a saját bőrén fogja megtapasztalni, hogy a nagyanyám nem viccel.

– Három. A következő három évben házasnak kell maradnotok. Ha ennyi idő után úgy érzitek, hogy tényleg nem illetek össze, büntetlenül elválhattok. Mindazonáltal a Windsor családban még sosem fordult elő válás, és nagyon bízom benne, hogy ti sem lesztek kivétel.

Raven kifürkészhetetlen tekintettel néz rám. Mindig azt mondtam, hogy sosem válnék el, de az Hannah-ra vonatkozott. De Raventől? Ebben már nem vagyok ennyire biztos. Talán a válás jelenti a megoldást minden problémánkra.

– Négy. Hűségesnek kell lennetek egymáshoz. Ha bármelyikőtök megcsalja a másikat, mindketten elveszítetek mindent. Raven elveszti a szülei cégét, Ares pedig az örökségét. Mindannak, amik vagyunk, és amit felépítettünk, a család az alapja. A *ti* családok pedig veletek kezdődik.

Raven bólint, de a tekintetében ellenkezést látok. Ugye nem gondolta, hogy összevissza hancúrozhat, miközben az én nevemet viseli? Összepréselem az ajkamat, és elfordulok. Ez a házasság kész katasztrófa.

– Az ötödik és utolsó szabály, hogy valódi esélyt kell adnotok a házasságotoknak. Legyetek nyitottak rá, hogy működhetsz a dolog mindkettőtök számára.

Nagyi kedves mosollyal néz ránk. Különös, milyen aranyosnak látszik, miközben vasmarokkal irányítja a sorsunkat.

– Ne ragaszkodjatok a házasság előtti életetekhez. Adjatok egymásnak esélyt, én pedig három év múlva a nevetekre íratom a céget, így a tiétek lesz az ország legnagyobb médiatársasága. Ares, te megkapod az örökségedet is. – Elhallgat, a tekintetét ide-oda jártatja kettőnk között. – Tudom, hogy ez az egész nagyon hirtelen jött, ezért a következő négy hétre felmentelek benneteket a családi kötelezettségek alól. Nem kell megjelenetek a családi vacsorákon és jótékonysági eseményeken. Csak annyit kérek, hogy koncentráljatok a házasságotokra. Töltsetek együtt időt, ismerjétek meg jobban egymást. Hamarosan az egész világ tudni fog rólatok, a külvilág nyomása pedig újabb terhet ró a kapcsolatotokra. Töltsetek együtt minőségi időt, mielőtt ez megtörténik.

Ravennel mindketten bólintunk, bár nem nagy meggyőződéssel. Vajon mi jár a fejében? Fogalmam sincs, milyen lesz a házasságunk, és nem tudom, ő mit akar és mit vár tőlem. Azt sem tudom, hányadán állok Hannah-val. Minden nagyon zavaros, és Raven mindennek a közepébe csöppent.

– Most pedig vidd be a menyasszonyt, ahogy illik! – utasít nagyi, amikor a kocsit megáll a házam előtt.

Engedelmesen bólintok, a tekintetem összeakad Ravenével, miközben lehajolok. Bizonytalannak és rémültnek tűnik, és utálom, hogy ez miattam van. Utálom, hogy egyáltalán végig kellett ezt csinálnia.

Egyik karommal átkulcsolom a derekát, a másikkal a térde alá nyúlok, és felemelem. Raven levegőért kap, aztán a nyakam köré fonja a karját.

– Ares! – mondja, és a gyönyörű mogyoróbarna szemében olyat látok, ami megtorpanásra késztet. – Nem kell ezt tenned. – Megbántott, elgyötört a hangja. A mai nap talán nehéz a számomra, de számára éppen olyan nehéz. Mindketten sok mindent elveszítettünk.

– Hallottad nagyit – mondom. – És különben is, az egész személyzet minket fog figyelni.

Erre a végszóra megjelenik az ajtóban Donna, a házvezetőnőm. Illedelmesen a földet bámulja, de érzem rajta az izgatottságot. A házam személyzete Hannah-t várta. Nem fogják szóba hozni a dolgot, de mégis kellemetlen a helyzet.

Beviszem Ravent a házba, és fájó szívvel indulok vele a nappali felé. Érzem magamon a tekintetét, de képtelen vagyok a szemébe nézni. Fogalma sem lehet, hányszor képzeltem el, hogy a nővérét tartom így a karomban... de ha helyesen akarok cselekedni, akkor biztosítanom kell, hogy soha ne tudja meg.

Huszonegy

ARES

Érzem magamon Raven tekintetét, miközben beviszem a nappaliba, de képtelen vagyok ránézni. Miattam került ebbe a helyzetbe. Határozottabban kellett volna győzködnöm Hannah- t. Utána kellett volna mennem, amikor értesítettek, hogy elhagyta az országot. Ehelyett ölbe tett kézzel néztem, hogy felfordul az életünk, és az egésznek Raven fizeti meg az árát.

– Kell egy ital – mondom Ravennek, amint leteszem a földre. A bárszekrényemhez megyek, és töltök egy pohár whiskyt tisztán.

– Legyen kettő – mondja Raven, és leül a kanapéra.

Remegő kézzel veszi át tőlem a poharat. Elfordítom a tekintetem, felhajtom az italt, és azonnal töltök egy újat. Valamiért eszembe jut, ahogyan megcsókoltam ma, és ahogyan *visszacsólt*.

– Sajnálom – mondom, miközben leülök vele szemben, tisztos távolságra tőle. Gyönyörű ebben az esküvői ruhában, amelyet nem neki kellett volna viselnie.

– Mit?

Kényszerítem magam, hogy ránézzek, és nagyot sóhajtok. Most már a feleségem, de mit jelent ez kettőnk számára?

– Hogy megcsókoltalak.

Hátradől, és belekortyol az italába.

– Kellemetlen lett volna, ha nem teszed. Nem sokan tudnak rólad és Hannah-ról, akik pedig mégis, azokat köti a titoktartási szerződés. A legtöbb vendég azt hitte, az esküvőnk valódi, és szerencsére sikerült megőriznünk a *látszatot*.

Bizonytalanul bólintok. Ravennel sosem volt köztünk kellemetlen helyzet. Mindig jól éreztük magunkat egymás

társaságában, még akkor is, ha csak csendben üldögéltünk együtt. Most valahogy minden más. Ma mindketten sok mindent elveszítettünk, és kezdem úgy érezni, hogy bizonyos értelemben egymást is elveszítettük.

– Azt hiszem, beszélnünk kellene... *rólunk* – mondom.

Raven megmerevedik.

– Igen. Kellene.

Beletúrok a hajamba, és a mennyezetet bámulom.

– Sajnálom, hogy így alakultak a dolgok, Raven. Ha arra gondolok, hogy miattam nem élheted azt az életet, amelyet elképzeltél magadnak... *bassza meg!* Nagyon sajnálom.

– Ares! – A hangja gyengéd, de határozott. Felegyenesedem. – Ez nem a te hibád. Bevallom, én sem hittem, hogy Hannah nem jön el, de most már így alakult. Házasok vagyunk.

Házasok. A francba. Kibaszott nagy szívás ez az egész. A menyasszonyom hűgát vettem feleségül! Hogy a francba történhetett meg? Micsoda baromság ez? Mély lélegzetet veszek, és ledöntöm az italomat. Kell egy kis folyékony bátorítás, hogy szembenézzek ezzel a szarsággal.

– Raven, szeretném, ha tudnád, hogy nem várok el tőled semmit. Csak annyit kérek, hogy tegyünk úgy, mintha őszinte esélyt adnánk a házasságunknak... legalább a nagy előtt.

– *Legalább a nagy előtt* – mondja fürkésző tekintettel. – Ez meg mit jelent?

Meglazítom a csokornyakkendőmet, és kigombolom az ingem felső gombját.

– Azt, hogy csak akkor kell megjátszanunk magunkat, ha ő is jelen van. Ha elhiszi, hogy tényleg mindent megpróbálunk, békén hagy minket. A testvéreim közül én vagyok az első, aki megházasodik, ezért én sem tudom pontosan, mire számíthatok, de ismerem a nagyanyámat. Ha úgy érzi, hogy nem próbálkozunk, mindenféle tervet eszel ki, és azt jobb elkerülni. Te csak kedves, idős asszonyként ismered a nagyit, mert ilyennek mutatkozik

előtted, de valójában nem egyszerű eset. Nagyon szeretem, de néha igazi rémálom.

Raven feláll. Álomszerűen néz ki az esküvői ruhában. Egész nap próbáltam uralkodni magamon, nehogy megbámuljam, de képtelenség ellenállni neki. Elragadóan néz ki, a ruha mély V kivágása kiemeli szép dekoltázsát. Helytelennek tűnik a szükségesnél egy másodperccel is tovább bámulni, de alig bírom levenni róla a szemem. Furcsa belegondolni, hogy ez a gyönyörű nő most már a *feleségem*.

– Tehát úgy teszünk, mintha dolgoznánk a házasságunkon, és mindeközben mit fogsz tenni?

Odalép hozzám, és a lábam közé térdel a kanapéra. Azután közelebb hajol, a kezét a vállamra teszi. Nagyon kell igyekeznem, hogy ne vegye észre, mennyire megbabonáz.

– Úgy tervezed, hogy a nővéremmel dugsz, miközben én betartom a házasságunk szabályait?

Megfeszül a testem. Meglep a kérdés és a Raven hangjában bujkáló düh.

– Dehogy! – csattanok fel. – Mégis mit képzelsz rólam, Raven?

Még erősebben szorítja a vállamat, a szeme villámokat szór. Még sohasem láttam ilyen dühösnek. Az a Raven, akit én ismerek, mindig kedves és türelmes, de ez a nő itt előttem egészen más.

– Nem tudom, Ares. De nagyon úgy hangzik, mintha arra kérnél, hogy játsszam el a feleséged szerepét három évig, hogy utána elválhass tőlem, és visszamehess a nővéremhez. Kényelmes megoldás mindkettőtöknek, igaz? Hannah elmenekül, hogy a karrierje ne szenvedjen törést a házassági szabályaitok miatt, és a következő három évben a színészkedésre koncentrál, miközben *én* vagyok bezárva ebbe a házasságba. Tényleg elveszel az életemből három évet, és feláldozod Hannah-ért?

A feleségemre nézek. Sértődött, bizonytalan és mérges, méghozzá jogosan. Nem igazán tudom, mire kértem, de most már érzem, hogy nem a megfelelő szavakat választottam.

Átkulcsolom a derekát, amivel sikerül meglepnem.

– Nem – válaszolom. – Nem áldozok fel három évet az életedből, Raven. Csak annyit mondok, hogy be kell tartanunk pár szabályt, és ha ezt eljártsszuk a nagyfi előtt, az megkönnyíti mindkettőnk életét. – Mély lélegzetet veszek, az agyamban teljes a zűrzavar. – Nem tudom, mit tartogat számunkra ez a házasság. Azt sem tudom, hányadán állok Hannah-val. Jelen pillanatban egy csomó mindent nem tudok, Rave.

Raven bólint, és csüggedten elhúzódik. Mindkettőnknek nehéz napja volt, és egy ideig nem is lesz könnyebb az életünk.

– Nem kell mindent most kitalálnunk. Mindent a maga idejében, rendben? – mondom. – Mi lenne, ha körbevezetnélek, aztán lefeküdnénk aludni?

Raven bólint, én mosolyt erőltetek az arcomra. Mindig jól éreztük magunkat egymás társaságában, de most csak megjátsszuk, hogy nem fáj nekünk a helyzet. Borzalmas volt ez a mai nap. Raven most már a feleségem, a távolság mégis nagyobb köztünk, mint valaha.

Huszonkettő

RAVEN

Ares körbevezet a házában. Kába vagyok. Idáig csak a nappaliját és a konyháját láttam. A ház nagyjából akkora, mint Sierráé, de az elrendezése más. Sierráé jórészt egyterű, míg Aresnek sok szobája van.

Mindenhol látom a nővérem keze nyomát, és ez nagyon furcsa érzés. Emiatt csak még nyilvánvalóbb, hogy itt minden Hannah-é lett volna. Azt hiszem, bizonyos értelemben most is az övé. *Arest* is beleértve.

Nyilván a moziszobát is azért alakította ki, hogy privát vetítéseket tarthasson Hannah filmjeiből. A nővérem iránt érzett szerelme ott van a ház minden szegletében, amelyet mostantól az otthonomnak kell tekintenem.

– Szeretem, ha van privát szférám, ezért nem vesz körbe személyzet egész nap. A házvezetőnő és a szakács napközben jönnek, amikor a munkahelyemen vagyok, így nem zavarnak téged. Nem is fogsz találkozni velük. Később megmutatom, hogyan töltsd le az applikációt, melyet az egész családuknak használ. Lehet, hogy már láttad is Sierránál. Ha bármire szükséged van, csak küldesz egy kérést az appon keresztül, és elintézik neked, legyen szó bevásárlásról vagy falfestésről. Csapatnyi emberünk van, akik szinte bármilyen ügyet képesek megoldani. – Bólintok, és követem tovább a házban. – Ez az utolsó szoba. A hálósobám – mondja Ares. – Vagyis, gondolom, most már a *hálósobánk*.

Kinyitja előttem az ajtót, én vonakodva, összeszorult gyomorral lépek be. Nyilván rengeteg közös emléke van Hannah-val a házban, és ez fokozottan igaz a hálósobára.

Ares a hajába túr, és mélyeket lélegzik, miközben végigjártatja a szemét a szobán, amelyen a nővéremmel akart osztozni.

Még sosem jártam a hálósobájában, és már az, hogy itt állok, olyan, mintha megsérteném a privát szféráját. Ares habozva, bocsánatkérő tekintettel fordul felém.

– Napközben átszállították a bőröndjeidet. Mindent, amire szükséged van, megtalálsz a gardróbban. Gyere, megmutatom.

Követem, de megtorpanok, amikor meglátom a nővérem kedvenc szépítőszerével teli öltözőasztalkát. Tompa fájdalom kúszik a mellkasomba, és védelmezően átölelem magam. Ares évekig osztozott Hannah-val ezen a szobán. A nővérem itt aludt, ha átjött hozzá, ami, úgy tűnik, elég gyakran előfordulhatott.

Ares követi a tekintetemet, és megdermed.

– Én... – Bűnbánó tekintettel masszírozni kezdi a nyakát. – Erre nem gondoltam, Raven. Az egész olyan hirtelen történt. Egészen ma reggelig azt reméltem... még nem volt időm...

Megrázom a fejem.

– Semmi baj – mondom, és megacélozom magam, mielőtt a szemébe nézek. – De tudnod kell, hogy nem kellenek a levetett cuccai. Nem akarom, hogy körbevegyenek a kapcsolatotok emlékei. Lehet, hogy a házasságunk nem szokványos, de attól még szeretném megkapni az alapvető tiszteletet. Nem fogok a házasság alatt a nővérem árnyékában élni.

– Hát persze – mondja Ares gyengéd hangon. – Megértem és sajnálom. Összecsomagoltatom a holmiját, és elszállítatom. Ehhez mit szólsz?

Bólintok, és fájó szívvel elfordulok. Bárcsak elmondhatnám neki a teljes igazságot – hogy nem akarom látni, mennyire szereti a nővéremet, és milyen közös életet tervezett vele. Bárcsak azt mondhatnám neki, hogy nézzen rám, és tényleg lásson engem, csak *egyetlenegyszer*.

Ehelyett szaggatott lélegzettel a tükörhöz megyek, és megállok előtte.

– Nagyon kimerültem, és őszintén szólva másra sem vágyom, csak hogy mielőbb lefeküdjek. – Nincs már erőm megjátszani magam. – Segítenél kigombolni a ruhámat?

Ares megáll mögöttem, és a tükörben a szemembe néz. Gyengéd kézzel veti át a hajamat a vállamon, hogy hozzáférjen a hosszú gombsorhoz az esküvői ruhán. Még ez a ruha sem az enyém. Hannah-nak terveztem. Szinte olyan, mintha ellopnék mindent, ami az övé volt, és ez az egész helytelennek tűnik.

Ares egy pillanatig habozik, mielőtt megkínzott tekintettel kigombolja a felső gombot a ruhán. Biztosan arra gondol, milyen csodálatosan állt volna Hannah-n. Vajon hogyan nézne most, ha Hannah állna előtte?

Ares félúton megáll, és a tekintetünk találkozik a tükörben.

– Meddig akarod, hogy kigomboljam?

Mosolyt erőltetek az arcomra, és próbálok úgy tenni, mintha nem zakatolna a szívem; mintha az érintése nem lenne rám hatással. Mit lát, amikor rám néz? Van legalább egy aprócska része, amelyik vonzónak talál?

– Végig – mormolom. – Elég kényes az anyag, és nem akarok kárt tenni benne, miközben megpróbálom én magam kigombolni.

Bólint, és újra a feladatra koncentrálni. Tényleg nem érez semmit, miközben vetkőztet? Ahogy megcsókolt a ceremónián, az segített elhittetni az egybegyűltekkal, hogy az esküvőnk nem színjáték, de a ridegség, amellyel azóta kezel, elvette a reményt, amit akaratlanul keltett bennem.

Libabőrös leszek, amikor az ujjai hozzám érnek, és behunyt szemmel eljátszom, hogy a mai nap nem kínszenvedés Ares számára. A képzeletemben ő is annyira kíván engem, mint én őt, és senki másra nem gondol, csak rám.

Ha másként alakulnak köztünk a dolgok, vajon most türelmetlenül, szenvedélyesen döntene az ágyra? Az óvatosság helyett, amivel most közelít hozzám, vajon vad és féktelen lenne, mint évekkkel ezelőtt?

Ares lassan gombolja ki a ruhát. Azt hittem, hátralép, ehelyett megragadja a vállamat. Rásandítok a tükörben, és látom, hogy úgy néz rám, mint még soha. A tekintetünk találkozik, és egy pillanatra megesküdnék, hogy vágyat látok a szemében. Mit tenne, ha most megfordulnék és megcsókolnám? Rettegek attól, hogy mi lesz, ha Hannah megtudja, tényleg hozzámentem helyette Areshez. Amint visszajön és a bocsánatáért esedezik, elszáll az esélyem, hogy ez a házasság működjön.

Megpördülök, és Ares mellkasára teszem a kezem, de minden mozdulatomat eddig nem ismert félelem irányítja.

– Ares! – suttogom.

Mintha a hangom kábulatból ébresztené, egy lépést hátrál, és a hajába tűr.

– Ne várj rám a lefekvéssel – mondja szigorú hangon.

Bólintok, és miközben otthagy, cikáznak a gondolataim. Talán biztosítani akarta a privát szférámat, de én nem erre vágyom.

Egyszer azt mondtam az egyik legjobb barátnőmnek, hogy ha valaha úgy érezném, van esélyem a férfinál, akit szeretek, akkor mindent megtennék: ha kell, akár a harctól sem riadnék vissza. Hát most úgy érzem. Ez az én esélyem.

Huszonhárom

RAVEN

Kopogtatásra ébredek. Zavartan pislogok, majd a mellettem fekvő Aresre nézek. Nem gondoltam volna, hogy valaha ebben a helyzetben találjuk magunkat... hogy együtt ébredünk fel, *házasokként*.

Ismét kopognak. Felülök, és hagyom, hogy a derekamra csússzon a lepedő.

– Ares! – mormolom.

– Hm? – Lustán pislog, aztán sóhajt, kinyitja a szemét, és felém fordul. – Raven! – suttogja álmatagon. A fekete csipke hálóingemet nézi, a tekintete elidőz a mellemen. Tegnap nem jött be a hálósobába, amíg el nem aludtam, és nem voltam biztos benne, hogy reggel itt lesz, amikor felébredek. Nem lepett volna meg, ha a kanapén töltötte volna az éjszakát. Nem lehetett könnyű neki, hogy itt fekszem az ágyában, holott a nővéremmel szeretne lenni.

– Ares, kedvesem! – kiáltja Donna. – Valaki... valaki van a bejáratnál.

Megdermedek.

– Hannah – suttogom. Belém mar a bűntudat, amit szégyen követ. – Mit mondunk neki? – kérdezem remegő hangon.

Ares felül, felém fordul, így láthatóvá válik kék kockás pizsamája. Hannah-nak is ugyanilyen van. Már a látványtól görcsbe rándul a gyomrom. Azért vette fel ezt a darabot, mert hiányzik neki Hannah, vagy egyszerűen csak annyira összefonódott az életük, hogy nem tud megszabadulni a közös emlékektől?

Ares rám bámul, és biztos vagyok benne, hogy észrevette, milyen ideges vagyok.

– Mit szeretnél, mit mondjak neki?

Lesütöm a szemem, és nagy levegőt veszek.

– Azt akarom, hogy ugyanazt mondd neki, amit nekem mondtál az oltár előtt. Azt mondtad, mindent megadsz nekem, Ares. Azt kérem, hogy tartsd be az ígéretedet. Tudom, mennyire szereted, de nem engedem, hogy megcsalj, és azt sem, hogy megalázz. Elvárom a tiszteletet, amely feleségedként megillet. Ugyanazt a tiszteletet, amelyet Hannah is megkapott volna, ha nem hagy tegnap faképnél az oltárnál.

Ares elfordul, és bólint.

– Értettem – mondja egyszerűen. Felnézek, és meglepetten látom, hogy bátorítón mosolyog rám, mintha leolvasná az arcomról a félelmet, amelyet annyira próbálok elrejtetni. – Öltözzünk fel. Biztosan mindkettőnkkel beszélni akar. Használd csak az itteni fürdőszobát, én lemegyek a konditermünkhöz tartozó fürdőbe.

Bólintok, és kikászálódok az ágyból, miközben ezer aggály cikázik az agyamban. Nem akarom együtt látni őket. Idáig valahogy sikerült egy kitalált világban élnem, amelynek Hannah nem része. Meggyőztem magam, hogy megúszhatom, ha a helyébe lépek.

De valójában tudtam, hogy nem menekülhetek előle örökké.

Meglepődöm, amikor kijövök az öltözőszobából, és ott találok Arest az ágyon ülve, amint éppen vizes haját szárogatja egy törülközővel. Azt hittem, előrement, hogy kettesben beszélhessen Hannah-val, helyett itt van, és rám vár.

Végigméri a ruhámat, aztán elfordítja a tekintetét.

– Készen állsz? – kérdezi, és feláll.

Megrázom a fejem.

– Nem – vallom be. Ismerem a nővéremet. Mindig is tehetséges színésznő volt, és még én sem tudok ellenállni a képességeinek.

Félek tőle, hogy minden elszántságom elpárolog, amint szemtől szemben állok vele.

Ares rám mosolyog, de a szeme komoly marad.

– Minden rendben lesz. Gyerünk!

Bólintok, és követem a nappaliba, ahol Hannah már vár ránk. Felpattan, Areshez rohan, és a karjába veti magát. Ares átöleli, a szemét behunyja, az arcára kiül a szenvedés. Látszik, hogy nagyon hiányzott neki Hannah, én pedig még soha életemben nem éreztem magam ennyire betolakodónak, mint ebben a pillanatban.

– Mondd, hogy nem igaz! – kérleli Arest remegő hangon.

– Sajnálom, Hannah. – Az ő hangja is éppolyan elkínzott, és rettenetes érzés, hogy jelenleg egyedül én vagyok az, aki kettőjük közt áll.

Hannah eltolja magától Arest, és miközben egy könnycsepp gördül le az arcán, rám néz.

– Raven, ez csak valami beteg tréfa, ugye? Kérlek, mondd, hogy így van! – Örömtelenül, árnyalatnyi kétségbeeséssel a hangjában felnevet.

Megrázom a fejem, és előnt a bűntudat. Tényleg szereti.

Lehet, hogy Hannah önző, de az Ares iránt érzett szerelme mindig is az egyik legszebb tulajdonsága volt.

– Hogy mehettél hozzá a vőlegényemhez? – mondja hitetlenkedve. – Hogyan egyezhettél bele, hogy összeházasodsz valakivel, aki sosem fog szeretni? Miért tetted ezt velem, Raven? Ha távol tartottad volna magad, egyszerűen elhalasztják az esküvőt, és Arest sem hibáztathatták volna.

– Hannah! – mondom védekező hangon. – Több mint százszor hívtalak telefonon. Szöveges üzenetet küldtem, hangüzenetet hagytam, még e-mailt is írtam. Minden lehetséges módon megpróbáltalak elérni, de te *szándékosan* kerültél. Elmondtam neked, hogyan fenyegetett meg apa, hogy minden forrást megvon a cégetől, ha nem állok oltár elé, és mégsem jöttél el. Lehet, hogy

te hajlandó voltál kockára tenni a jövődet, de én nem kockáztattam az *enyémet*.

Könnyes szemmel néz ránk.

– Ares! – mondja remegő hangon. – Hogy tehetted? Az isten szerelmére, ő a *húgom!* Ez... – A tekintete kettőnk között cikázik. – Ti ketten... csak nem...?

– Nem – vágja rá Ares. – *Soha*. Sosem szerettem mást rajtad kívül, Hannah. Nem is fogok. Hogyan is akarhatnék mást, mint téged?

Elfacsarodik a szívem, de igyekszem továbbra is közömbös arcot vágni. Egy részem retteg, hogy tényleg így van, és bármit teszek is, Ares sosem fog szeretni. De a másik részem tudja, hogy örökké bánni fogom, ha meg sem próbálom.

– Mit jelent ez számunkra, Ares? Mi lesz *velünk*?

Ares rám néz, de erre a kérdésre én sem tudom a választ. Sőt, legalább annyira várom a válaszát, mint Hannah.

– Tudod, hogyan vélekedem a házasságról, Hannah. A te döntésed volt, hogy cserben hagysz engem és a kapcsolatunkat.

A nővérem hitetlenkedve néz rá.

– Csak három évig kell házasnak lennetek, igaz?

Ares habozik, aztán bólint.

– Kivárom. Várni fogok rád, Ares.

Figyelem Ares arcát, a remény szikráját, amitől felderül. Fájdalmas látni. Szörnyű érzés, hogy még most is vele akar lenni.

– Három év gyorsan elrepül – mondja kétségbeesetten Hannah.

– Három évig még a karrieremre fókuszálok, aztán amint elváltok, visszavonulok, és hozzád megyek. Most már látom, Ares. A karrierem nem olyan fontos, mint te. Sosem hagytalak volna el, ha tudom, hogy elvetetik veled Ravent.

Fájdalmas tekintettel felém fordul.

– Nagyon sajnálom, Rave. Ez... mind az én hibám. El sem tudom képzelni, milyen nehéz lehet, hogy hozzá kellett menned a sógorodhoz... Tudom, hogy már késő bocsánatot kérni, de tényleg

sajnálom. Esküszöm, hogy helyrehozom. Tudom, hogy három év soknak tűnik, de a végén tiéd lesz anya és apa cége.

A *sógorom*. Legszívesebben rárivallnék, hogy ő most már a *férjem*, és az ő sógora, de nincs szívem megbántani. Ehelyett bizonytalanul bólintok, mert nem tudom, mit mondhatnék. Igaz, hogy Ares felesége vagyok, még sincs hozzá jogom. Itt áll velem szemben a nővérem, a nő, akit Ares szeret, és akivel le akarja élni az életét... nem okozhatok annál nagyobb fájdalmat Hannah-nak, mint amit már amúgy is érez.

Hannah mélyet lélegzik, aztán először Aresre pillant, majd hozzám fordul.

– Bízom mindkettőtökben – mondja, ide-oda jártatva köztünk a szemét. Vágyakozó tekintettel Aresre mosolyog. – Tudom, hogy nehéz helyzetbe kerültél, de én nem kételkedem kettőnk szerelmében, Ares. Öt éve együtt vagyunk. Mindent összevéve három év nem nagy idő – szinte semmi életünk hátralévő részéhez képest.

Azután könyörgő tekintettel felém fordul.

– Ha bárki másról lenne szó, aggódnék, de tudom, hogy te sosem bántanál engem. Tudom, hogy nem árulnál el, és hogy sosem fogod Arest a férjednek tekinteni, bármilyen címkét erőltet is rátok a világ.

Megadóan bólintok. Nem éri meg harcolni. Különben is, Ares talán most az én férjem, de a végén úgyszólván Hannah-é lesz. Látom a szemében. Most is vele tervezi a jövőt. A nekem tett ígéreteket abban a pillanatban semmivé foszlottak, amint meglátta Hannah-t. Mindig is így volt.

Hannah habozik, a szemembe néz, és egy pillanatra elgondolkodom, vajon átlát-e rajtam, érzi-e a vonakodásomat, a fájdalmamat?

– Raven! – mondja feszült hangon. A szívem zakatolni kezd, de mosolyt erőltetek az arcomra. Mielőtt folytathatná, megcsörren a telefonja, ami megment a kérdéstől, amire talán nincs válaszom.

Hannah a telefonjára pillant, és elfintorodik.

– Mennem kell – mondja vonakodva. – Forgatásom van.

Ares megdermed, mert olvas a sorok között. Ha Hannah ma a forgatásra megy, akkor már régen tudnia kellett, hogy nem lesz a násztújtán. Miféle játékot játszik, és meddig hagyja még Ares, hogy megússza?

Figyelem, amint Hannah odamegy Areshez, majd lábujjhegyre állva megcsókolja. Összeszorítom az ajkam, és elönt a méreg. Ares az utolsó pillanatban elfordítja a fejét, így Hannah szája az arcát éri.

Hannah összeszűkülő szemmel néz Aresre, de végül úgy dönt, nem teszi szóvá.

– Hamarosan találkozunk – mondja gyengéd hangon. – Vacsorázzunk együtt, és beszéljük meg a dolgokat, jó?

Ares bólint, és figyel, amint Hannah távozik, ránk hagyva, hogy zűrzavaros jövőnkről gondolkodjunk. Amint becsukódik mögötte az ajtó, Ares felsóhajt, és zavart tekintettel leül a kanapéra.

Tudom, hogy teret kéne hagynom neki, és tisztelnem kellene a határait, de nem teszem. Ez már háború, én pedig nem adom fel harc nélkül.

Magabiztos léptekkel odamegyek hozzá. A fájdalom a tekintetében kis híján elriaszt, de végül a remény győzedelmeskedik.

A vállára teszem a kezem, és fölé tornyosulok.

– Amit mondtam, továbbra is tartom. – Gyengéd, de határozott a hangom. – Nem engedem, hogy megcsalj. Ha a három év lejártá után Hannah-val akarsz lenni, ám legyen. De addig azt akarom, hogy hűséges légy hozzám. Talán azt hiszed, hogy titokban tilosban járhatsz, de nem érdemes vállalni a kockázatot. Ha megcsalsz, én is ugyanannyit veszítek, mint te. Ezt pedig nem hagyhatom.

Átfogja a derekamat. Most nem tudok olvasni a tekintetében. Még sosem nézett így rám.

– Hallom, amit mondasz – feleli kedvesen. – Nem szegem meg az eskümet, Raven. Nem fogok hazudni, és azt mondani, hogy nem nagy a kísértés, mert ez nem igaz. Könnyű lenne úgy tenni, mintha nem lennénk házasok – mintha csak szobatársak volnánk, te pedig még mindig csak a menyasszonyom kishúga lennél. De nem fogok így tenni.

Reszketve kifújom a levegőt, és megkönnyebbülten bólintok. Ez minden, amit kérek tőle. Amíg hűséges hozzám, van esélyem.

Márpedig mindössze egyetlen esélyre van szükségem.

Huszonnégy

ARES

A tükör előtt állok, szórakozottan megigazítom a nyakkendőmet, közben kavarnak az érzéseim. Éjjel megint Ravenről álmodtam, és ez összezavart. Általában elintézem annyival a dolgot, hogy a tudatalattimra nincs befolyásom, de ma egész nap nem ment ki az álom a fejemből, és emiatt büntudatom van. Különösen mert amikor megláttam az ágyamban, nem esett le rögtön, hogy már nem álmodom, és majdnem magamra rántottam, miközben lüktetett a farkam.

A Hannah-val való találkozástól csak még rosszabbul éreztem magam.

Már ősidők óta szerelmes vagyok belé, most mégis a húga a feleségem. Úgy érzem, szörnyű módon elárultam Hannah-t, és nem akarom azzal tetézni a helyzetet, hogy Raven után vágyakozom. Rohadt nagy szívás ez az egész. Néhány nap alatt szétesett az életem.

– Hová mész?

Raven hangjára megdermedek, a pillantásunk találkozik a tükörben. Az ajtóban áll keresztbe font karral. Már a pusztá látványa ellentmondásos érzéseket kelt bennem. Nagyon szép a hosszú selyemruhájában, a haja a mellkasára hullik. Furcsa, hogy itt van a házamban. Tökéletesen illik ide, mégis zavarba hoz.

Figyelem, amint ellöki magát a faltól, és ringó csípővel felém indul. Sikerült szinte egész nap elkerülnöm úgy, hogy bezárkóztam az itthoni irodámba, de tudhattam volna, hogy ez nem mehet így örökké.

Felé fordulok, és mosolyt erőltetek az arcomra.

– Vacsorázni.

Raven megáll előttem, megragadja a nyakkendőmet, és meglazítja.

– Valóban? Kivel?

A szívem hevesebben kezd verni, most másfajta büntudat kerít hatalmába. Ezúttal a Ravennel szembeni büntudat.

– Rave! – mondom gyengéden. Pontosan tudja, kivel találkozom. Ő is ott volt reggel, amikor Hannah arra kért, hogy vacsorázzunk együtt, és beszéljük meg a dolgokat.

A földre ejti a nyakkendőmet, aztán megragadja a galléromat – a mozdulatai elárulják, mennyire dühös.

– Utálok ezt az inget – mormolja, miközben a felső gombot csavargatja.

Nagyot nyelek, amikor Raven elkezd kiigombolni az inget, amit még Hannah vett nekem. Fürkészőn nézem, miközben az ing szétnyílik, és fogalmam sincs, mit tegyek vagy mondjak. Még sosem ért így hozzám, mégsem tűnik furcsának a dolog. Tetszik a birtoklási vágy a szemében és az érintésében. Ez új terület számomra.

– Rave – suttogom. – Mit művelsz?

Nyilvánvalóan dühös, és nem akarom még jobban felbosszantani. Összeszorítja az ajkát, és villámló szemmel néz rám.

– Levetköztetem a *férjemet*. Te mit művelsz?

A csuklójára kulcsolom a kezemet, hogy megállítsam.

– Ez csak egy vacsora.

– Valóban?

Bólintok.

– Raven... esküszöm, hogy betartom az ígéreteimet. Nem számít, milyen múltunk van Hannah-val, és mit érzek iránta, nem foglak megcsalni.

Erősebben szorítom a csuklóját, mire rám néz.

– Ares! – sóhajt fel. – Nem akarlak boldogtalanná tenni. Hannah úgy tett, mintha semmiség volna, de három év igenis nagy idő. Nem igazán tudom, mit tegyek. Őszinte leszek hozzád, nem szeretek osztozkodni, és elég féltékeny vagyok. Abban a pillanatban, amikor összeházasodtunk, az *enyém* lettél. Nem hagyom, hogy a bolondját járassátok velem, és feláldozzatok az önző céljaitokért. Nem leszek az álcád, miközben a nővéremmel dugsz a hátam mögött. Nem tudom, hogyan fog működni a házasságunk, és azt is jól tudom, hogy szereted Hannah-t, de örült vagy, ha azt hiszed, hogy félreállok, és nézem, amint vele randizgatsz. – Kiszabadítja a csuklóját a kezemből, és hátralép. – Szeretném, ha boldog lennél, Ares... de nem vele. Nem így. Azok után nem, amit tőlem kértetek.

Elismerően mosolygok rá. Raven mindig kedves és nyugodt volt, de kezdem azt hinni, hogy eddig nem ismertem igazán. Az elmúlt hetekben megváltozott, és azt hiszem, tetszik a változás. Odahajolok hozzá, és kisimítom a haját az arcából.

– Értem, amit mondasz, Raven. Ez az egész helyzet számomra is zavaros, de igazad van. A tiéd vagyok... És te? Te pedig az enyém vagy. Időbe fog telni, mire megtanuljuk kezelni ezt a házasságot, de egyet megígérhetek: sosem foglak elárulni, és sosem foglak szándékosan megbántani.

Bólint, aztán elfordul, látom, hogy egy kicsit enyhült a dühe. Figyelem, amint az ingek között válogat a szekrényemben. Kiválaszt egy fehéret, és leakasztja a vállfáról.

– És Raven! – mondom. – Én *egyáltalán nem* osztozom. Ha arra kérsz, hogy tartsam távol magam Hannah-tól, akkor jobb, ha te is távol tartod magad más férfiaktól.

Felém fordul, és a szemembe néz.

– A tiéd vagyok – mondja, és a szívem kihagy egy ütemet –, csak a tiéd. Van valami a tekintetében, ami az álmomra emlékeztet, és az emléktől rögtön megkeményedik a farkam. Elfordulok Raventől, és nagyot sóhajtok. Ellentmondásos érzelmek

kavarognak bennem. Ő a *feleségem*, mégis büntudatom van, ha így gondolok rá.

Raven odajön, és a kezembe adja a fehér inget. Arra számítok, hogy elmegy, ehelyett megragadja a rajtam lévő inget, és lehúzza rólam. A francba. Nagyon közel van, és bár nem lenne szabad, az jár a fejemben, vajon mit szólna, ha megcsókolnám.

– Majd én – mondom, és elhúzódom tőle. Túlságosan bensőségesnek tűnik, ha hozzám ér. Túl soknak. Azt az egy éjszakát kivéve, amikor Sierrával berúgtak, Raven mindig illedelmes távolságot tartott tőlem, és most nem tudom, hogyan kezeljem ezt az új verzióját.

Raven figyeli, ahogy felveszem az inget, amit kiválasztott nekem.

– Ne okozz csalódást – mondja olyan halkán, hogy alig hallom.

A szemébe nézek, sugárzik belőle a sebezhetőség.

– Nem fogok – ígérem. Egyikünk sem tudja, hogyan kezelje ezt a házasságot, de ennyit megtehetek. Megtartom a neki tett ígéreteimet.

Raven bólint, és végig követ a szemével, amíg elindulok.

Útban az étterem felé egyfolytában az jár a fejemben, hogyan nézett rám. Megbántottnak és csalódottnak tűnt.

Nem tudom, mit gondoljak. Ő és én... Nem tudom, mit tartogat számunkra a jövő, de kezd érdekelni, milyen lehet a következő három évünk. Azt gondoltam, Raven távolságot akar tőlem tartani, hogy Hannah karjába lök majd, de ahogy ma hozzám ért... az nagyon bensőséges volt, és erre nem számítottam.

– Ares!

Amint belépek a privát terembe, amelyet lefoglalt, Hannah odasiet hozzám. Átkarolja a nyakamat, lábujjhegyre áll, és az ajka egy pillanatra súrolja az enyémet, mielőtt sikerül eltolnom magamtól.

- *Ne!* - csattanok fel, és a kézfejemmel megtörlöm a számát.

Hannah értetlenül néz rám.

– Ares... kérlek, ne haragudj!

Elmegyek mellette, leülök, de nem húzom ki neki a széket, ahogyan máskor tenném. Hannah rám mered, aztán ő is leül.

– Ares...

– Hol voltál? – kérdezem. – Az esküvőnk napján hol voltál?

Elfordítja a tekintetét, átkarolja magát, a szeme megtelik könnyel.

– Tényleg nem hittem, hogy megteszik ezt Ravennel – mondja remegő hangon. – Éppen megkaptam álmaim szerepét, és próbáltam húzni az időt. Azt gondoltam, ez az egyetlen megoldás. Nem gondoltam, hogy a nagyanyád képes megbüntetni téged az én tetteim miatt.

Hátradőlve nézem. Oly sok éve szeretem már, de vajon nem csak azért, mert erőltettük a kapcsolatunkat?

– Kockáztattál és vesztettél, Hannah.

Rám mosolyog, és félrebillenti a fejét.

– Elég váratlanul ért, de Raven bele fog egyezni, hogy három év múlva elváljatok. Ez az egész csak egy kicsit írta át a terveinket. Korábban Ravennel is lógtál együtt néha, miért ne tehetnénk most mi is ugyanezt? Senkinek nem kell megtudnia.

Keresztbe fonom a karomat, és örömtelen mosollyal nézek rá.

– Arra kérsz, hogy csaljam meg a feleségemet? A szeretőm akarsz lenni, Han?

– Ő nem az igazi feleséged! – csattan fel szikrázó szemmel. – Különben is, Raven nem fogja bánni a dolgot. Vagy cölibátusban akarsz élni három évig?

Az álmom jut eszembe. Nem, az biztos, hogy nem fogok cölibátusban élni.

– Hannah! Nagyon jól tudod, hogy a házasság szent a Windsor családban, és én sem jelentek kivételt. Nem csalom meg a feleségemet, akárki legyen is az. Olyan tisztelettel bánok vele, amilyet megérdemel. A te döntésed volt, hogy elhagysz, és Ravennel együtt kell viselnünk a következményeket.

– Hibáztam, Ares. Tudom, hogy így van... de ez... te és én együtt vagyunk, mióta az eszemet tudom. Nem értem. Most tényleg azt mondod, hogy a *húgoddal* akarsz együtt lenni?

Beletúrok a hajamba.

– Nem – mondom. – De olyan nincs, hogy a kecske is jóllakjon, és a káposzta is megmaradjon. Döntést hoztál, és most együtt kell élned a következményekkel. Lehet, hogy három év múlva újra együtt lehetünk, de az is lehet, hogy rájövünk, a kapcsolatunknak már rég vége volt, mielőtt te kiszálltál belőle. Tényleg nem tudom, Han. Annyit tudok, hogy már nem fogok úgy táncolni, ahogy te fütyülsz.

– Ares, mit jelent ez az egész?

– Azt jelenti, hogy köztünk vége. Abban a pillanatban, hogy összeházasodtam Ravennel, te a sógornőm lettél, akár tetszik, akár nem.

Elkerekedett szemmel néz.

– Ares, tudom, hogy haragszol, de ne csináld ezt!

Megrázom a fejem.

– Nem *én* csinálom, Hannah. *Te* csináltad.

Megfogja a kezemet, és összefonja az ujjainkat.

– Ares, nem akarlak elveszíteni. Kérlek, adj esélyt, hogy jóvátegyem. Kérlek, szívem. Ez... hát nem látod, hogy ez az egész micsoda örület? Nem veszíthetlek el. Azt sem tudom, ki vagyok nélküled.

Feszülten mosolygok.

– Megpróbálhatunk barátok lenni, Han, de ez a legtöbb.

– Barátok? – kérdezi zavartan. – Hogyan lehetnénk mi barátok?

Na igen, hogyan lehetnénk? Mindezek után hogyan maradhatunk egymás életének részei anélkül, hogy megbántanánk egymást vagy Ravent?

Huszonöt

RAVEN

Az ujjamat Sierra házának ujlenyomat-felismerőjéhez érintem, és kinyílik az ajtó. Harapnivalókkal megrakodva lépek be.

– Raven! – Sierra felül a kanapén, leteszi az öléből a laptopját, és homlokráncolva néz rám. – Mit keresel itt? Nem Aresszel kéne turbékolnotok?

Nagyot fújok, és lerogyok a kanapéra, mire Sierra ölelésre tárja a karját. Szavak helyett szorosan átölelem, mert nem tudom, mit mondhatnék.

– Ennyire rossz a helyzet?

Bólintok, és még erősebben szorítom.

– Most éppen Hannah-val van.

Sierra lefejt magáról, hogy a szemembe nézhessen.

– Hogy *micsoda*?

– Vele vacsorázik.

– Ugye csak viccelsz? – mondja idegesen. – Az esküvőtök másnapján elment vele vacsorázni? Mi a franc? Hol vannak?

– Ne csináld! – figyelmeztetem. – Ma ne csinálj örültséget. Azért jöttem át, mert nem akartam egyedül maradni a *Hannah-szentélyben*, amit Ares az otthonának nevez. Nem lehetne, hogy csak bekapcsoljunk valami hülye valóságshow-t és betömjünk egy rakás tiltott kaját?

Sierra összeszűkült szemmel néz rám, aztán felkapja a zacskó csipszet, amit hoztam, és a szoba másik végébe hajítja.

– Ez most *nem* a tiltott kaják ideje, Raven. Évek óta távolról szereted a bátyámat. Most már a *felesége* vagy. Ez pedig a Windsor családban tényleg jelent valamit. Csak tennünk kell róla, hogy

nagyi megtudja, hol van most Ares, és biztosíthatlak, hogy *soha* többé *meg sem próbál* találkozni Hannah-val. Te vagy a nagy legidősebb menyee, és nem fogja hagyni, hogy Ares rosszul bánjon veled.

Tétovázok, mert szívesen választanám a könnyebbik utat, de tudom, hogy nem lenne helyes.

– Sierra! – mondom fejcsóválva. – Ne tegyünk ilyet, jó? Nem segít rajtam, ha megpróbáljuk erőszakkal távol tartani Arest Hannah-tól. Attól csak még inkább vele akar majd lenni, azt meg főleg nem akarom, hogy megpróbáljon kijátszani.

Sierra összeszorítja az ajkát, és megállja, hogy ellentmondjon.

– Gyere velem!

Sóhajtvá követem a hálósobájába. Feszült testtartásából tudom, hogy valamit tervez, és nem vagyok biztos benne, hogy jól járok, ha részese leszek az újabb gonosz kis ötletének.

– Tessék! – mondja, és átnyújt egy bevásárlószatyrot. – Ezt ma vettem neked. Sejtettem, hogy szükséged lesz rá.

Belekukkantok a szatyorba, és elkerekedik a szemem, amikor rájövök, mi van benne. Kuncogva előhúzok egy csipkés hálóinget.

– Ez... ez nevetséges. – Felkacagok, amikor alaposabban megvizsgálom a falatnyi anyagot. – Jó néhányszor voltam fehérneműmodell, de ez még számomra is röhejes. – Ismét belenyúlok a szatyorba, és kiveszek egy tangát. – Ennek meg mi értelme? Nincs is ágyékrésze.

Sierra felvonja a szemöldökét.

– Könnyebb hozzáférés. – Elveszi a szatyrot, turkál benne, végül előhúz két hálóinget, egy fehérret és egy pirosat. – Ezek nagyon jól állnak majd rajtad. Elég sokat mutatnak, úgyhogy Ares mindenképpen felfigyel a testedre.

Az ajkamba harapok, és átveszem tőle a piros hálóinget.

– Nem is tudom – mondom. Hannah-val elég más a testalkatunk. Ő kicsit alacsonyabb, és hacsak nem tart szigorú diétát, sokkal teltebb nálam. Nem tudom, hogy Ares vonzónak

találna-e engem a nővérem után. – Nem vagyok benne biztos, hogy jó ötlet kihangsúlyozni a testemet.

Sierra kikapja a kezemből a hálóinget, a szeme villámokat szór.

– Te nem vagy normális! – fakad ki. – Te vagy az egyik legszebb nő a világon, és ezt még csak nem is az elfogultság mondatja velem. Egy csomó magazin ugyanezt írta rólad. Vedd elő azt a magabiztosságot, ami a kifutón sugárzik rólad, Rave!

Lesütöm a szemem.

– Nézd, Sierra... van valami, amit nem mondtam el neked.

Homlokráncolva leül az ágyára.

– Emlékszel arra az éjszakára, amikor elmentünk bulizni, és annyira berúgtunk, hogy Aresnek kellett értünk jönnie?

Barátnőm bólint. Figyelmesen néz, miközben elmesélem neki, hogyan másztam Ares ölébe, hogyan próbáltam elcsábítani, és ő miket mondott.

– Egyáltalán nem esett kísértésbe, Sierra. Egy kis részem azt gondolta, hogy ha tényleg mindent beleadok, akkor megadja magát, de nem sikerült. Nem voltam rá hatással.

Sierra elfordul, és a fejét rázza.

– Ezt erősen kétkem, Rave. De még ha így lenne is, most már más a helyzet. Korábban elérhetetlen voltál számára, de most a felesége vagy. Ha gyakran lát lenge öltözetben, tuti, hogy megkíván. Képtelen lesz ellenállni neked három évig, és megcsalni sem fog.

Keresztbe fonom a karomat, és vonakodva bólintok.

– Igazad van – hagyom rá. – Azt én sem hiszem, hogy meg fog csalni.

Rám mosolyog, és felmutatja a hálóinget.

– Ha lefekszetek egymással, a végén úgyis beléd szeret. Tudom, hogy szerinted mindig a nővéredet fogja szeretni, de én azt mondom, ez baromság. Korábban is láttam, hogyan néz rád, és mindig is megingathatatlan kötelék volt köztetek. Csak egy kis ösztönzésre van szüksége. Ares erkölcsös ember, és amíg úgy érzi,

hogy veled és Hannah-val is jól tesz, ha távol tartja magát tőled, addig így fog tenni. Adj rá okot, hogy beadja a derekát. Hidd el, ha csak egyszerűen a szemébe mondod, hogy szeretnéd, ha kielégítené a fizikai szükségleteidet, kártyavárként fog összeomlani. Tudom, hogy akar téged. Csak éppen magának sem vallja be.

Sierrát nézve azon gondolkodom, vajon csak ábrándozik, vagy tényleg igaza van. Úgy érzem, aznap este, amikor Ares hazavitt minket, én már kiterítettem a lapjaimat, és veszítettem. Félek újra kiszolgáltatni magam.

– Higgy nekem – mondja Sierra. – Ismerem a bátyámat, és *nem* csak Hannah kishúgaként tekint rád. Ha nem akarsz túl rámenős lenni, akkor csak egyet tegyél meg, jó? Viseld a hálóingeket, amelyeket vettem neked, és figyeld, hogyan reagál. Szép lassan csábítsd el, amíg végül kapitulál. Csak figyeld, mit tesz, Rave. Biztos vagyok benne, hogy előbb-utóbb elárulja magát. Kíván téged... a vágy és a szerelem közti határ pedig nagyon vékony.

Kezembe veszem a fehér hálóinget, és alaposan megnézem. Falatnyi darab, alig takar valamit... ez igazán túlzás.

– Csak próbáld meg, Rave.

– Rendben. Megpróbálom, de ha visszaüt a dolog, megnézheted magad.

– Nem fog visszaütni – ígéri. Sierra nagyon biztosnak tűnik a dolgában... bárcsak kölcsönvehetnék egy kicsit a magabiztosságából! Mit lát Ares és köztem, amit én nem látok?

Huszonhat

ARES

Amikor hallom, hogy nyílik a bejárati ajtó, leteszem a kávéscsészémet a pultra, és az előszobába megyek.

Raven megdermed. Vizes a haja, és ugyanazt a ruhát viseli, mint tegnap. Nyilván máshol töltötte az éjszakát, mert az holtbiztos, hogy nem az én ágyamban aludt, ahol kellett volna.

– Hol voltál? – kérdezem tettetett nyugalommal.

– Ares! – mondja, és a kezét a mellkasára teszi. – Korán keltél ma.

Rámeredek, remélve, hogy észreveszi, mennyire dühös vagyok.

– Kérdeztem valamit.

A homlokát ráncolva próbál elmenni mellettem, de megragadom a csuklóját, és magamhoz húzom.

– *Hol voltál?* – rivallok rá.

Összeszorított foggal néz rám.

– Szerinted van jogod ezt kérdezni, miután tegnap a nővéremmel vacsoráztál? Ne légy álszent.

Még közelebb húzom, a teste most súrolja az enyémet.

– Igen, jogom van hozzá, Raven. *A férjed* vagyok.

Megvillan a szeme, és örömtelenül elmosolyodik.

– Nem mondhatnám, hogy úgy viselkedsz – mondja vádlón. – Az esküvőnk utáni napon elmentél vacsorázni Hannah-val. Egyáltalán itthon aludtál az éjjel, vagy csak most értél haza? Megdugtad, Ares?

Megfeszül az állkapcsom, miközben megfordulok, és a falnak nyomom Ravent.

– Mit kérdeztél? Hogy *megdugtam-e?*

Raven dühösen néz rám, de a tekintetében fájdalmat látok. Homlokomat az övéhez érintem.

– Nem – suttogom. – Nem dugtam meg, Raven. Persze hogy nem. Hűséget ígértem neked, és én mindig betartom az ígéreteimet. Tényleg ilyen kevésre tartasz?

Átkarolja a nyakamat. A francba. Olyan jól illik egymáshoz a testünk.

– Nem tudom, mit gondoljak, Ares – vallja be. – Nem hittem volna, hogy ilyen helyzetben találjuk magunkat, de most, ha már így alakult, nem fogok félreállni, amíg te a saját boldogságodat kergeted.

Kissé elhúzódom tőle, hogy a szemébe nézhessek.

– Megértelek. Elismerem, hogy nagy áldozatot hoztál. Talán helytelen volt, hogy elmentem vacsorázni Hannah-val, de úgy gondoltam, jobb túlesni ezen a beszélgetésen. Nem azért mentem el, mert hiányzott, vagy mert kettesben akartam lenni vele, Rave. Azért mentem, hogy meghúzzam a határokat, és lezárjam vele a dolgot.

Raven szeme elkerekedik.

– Tényleg megtetted?

Kisimítok egy tincset az arcából.

– Persze hogy megtettem. Talán néhány év múlva visszatalálunk majd egymáshoz. Ki tudja? De addig nem lehet több számomra barátnál. Nem foglak becsapni téged. Hannah meghozta a maga döntését, és most neki is éppen úgy együtt kell élnie vele, mint nekünk.

Úgy néz rám, mintha nem tudná eldönteni, hogy az igazat mondom-e, de gyanítom, hogy semmit nem mondhatok, amivel meggyőzhetném. Majd az idő megmutatja, hogy őszinte voltam.

– Hol voltál? – kérdezem most már nyugodtabban.

– Sierránál – feleli. Megkönnyebbülten felsóhajtok. Hát persze. Gondolhattam volna.

– Ne menj el itthonról anélkül, hogy értesítenél, és vedd fel, ha hívlak. Nemcsak azért, mert nem tölthetünk túl sok időt egymástól távol, hanem mert aggódtam is miattad, Rave. Tudom, hogy nem akartál megházasodni, de mégis megtörtént, és ez új kötelezettségekkel jár. Az egyik az, hogy az ilyesmikről mindig szólj nekem.

– *Itthon* – ismétli meg undorodó arccal. – Ez nem az én otthonom – mondja fáradtan –, és abban sem vagyok biztos, hogy a *tiéd*. Ez Hannah otthona.

Hátralépek, és körülnézek. Igaza van. Szinte mindent Hannah választott, ami ebben a házban van. Hagytam, hogy tegye, amit akar, és az lett az eredménye, hogy sosem szerettem igazán a saját otthonomat. Hogyhogy nem vettem észre korábban?

– Raven! Komolyan gondoltam, amit akkor mondtam, amikor összeházasodtunk. Egyikünk sem ezt akarta, de most már férj és feleség vagyunk. Jól fogok bánni veled, és ezt azzal kezdem, hogy jövő hónapban hivatalosan is bejelentem a házasságot.

– Tessék? – kérdezi elkerekedett szemmel. – Azt hittem...

– Azt hitted, titokban tartjuk? Nem lehet. Már így is terjednek a pletykák az esküvőnkről. Jobban járunk, ha megerősítjük a hírt. Nem fogok bujkálni a saját *feles égemmel*. Egyébként is, gondolod, hogy nagyfi annyiban hagyná a dolgot? Ha mi nem jelentjük be, majd megteszi ő. Így legalább mi dönthetünk róla, hogy mi hangozzon el.

Raven elgondolkodva bólint.

– Mi lesz három év múlva? Mit mondasz majd a sajtónak? Azért válsz el, hogy elvehesd a feleséged nővérét?

– Elmondom az igazat. Bebizonyítom, hogy Hannah-val évekig jártunk, de aztán arra kényszerítettek téged és engem, hogy összeházasodjunk.

Fürkészőn néz rám, de nem tudom, mit szeretne látni.

– Jobb lenne, ha titokban tartanánk, Ares. Nem akarom, hogy én legyek az elhagyott feleség. És azt sem, hogy én legyek a gonosz

a történetekben.

Összeszorított foggal közelebb lépek hozzá, és örömtelenül rámosolygok.

– Nem leszek a mocskos kis titkod, Mrs. Windsor. A nevemet viseled, hát tedd büszkén.

Raven zavartan pislog, de aztán megérti. Úgy néz rám, mintha belém látna, mintha látná a bizonytalanságomat, amit Hannah ültetett el bennem azzal, hogy oly sokáig titkolta a kapcsolatunkat.

– Csak azért javasoltam, mert szerintem neked is így lenne a legjobb, Ares. De ha nem szeretnéd, nem fogom eltitkolni a házasságunkat. Én nem ő vagyok.

Elengedem Ravent, és elfordulok. Bárcsak megőriztem volna a hidegvéremet! Miért van az, hogy Hannah-val végtelen volt a türelmem, de Ravennel más a helyzet?

– Ne tedd! – csattanok fel, és azt sem tudom, rá vagyok dühös, vagy magamra. – Ne rejtegesd a házasságunkat. Négy hét múlva hivatalos bejelentést teszek a közösségimédia- oldalaimon, és erősen ajánlom, hogy te is tégy így. A sajtósaink már dolgoznak a közleményünkön.

Elmosolyodik, aztán bólint.

– Persze. Csak mondd, mikor. Van egy aranyos fotó az esküvőnkről, amit szívesen megosztanék.

Hatalmas megkönnyebbülést érzek a szavai hallatán. A házasságunk talán nem valódi, de legalább nyilvános lesz. Nincs bujkálás, nincsenek kifogások. Hannah-val is mindig így szerettem volna.

Raven elmegy mellettem, én pedig követem a gardróbba. Figyelem, amint leakaszt egy ruhát a szekrényből. Mindössze egy napba telt a személyzetnek, hogy összecsomagolják Hannah holmiját, és a helyükre tegyék Raven dolgait, ennek ellenére nehéz teljesen eltüntetni Hannah nyomait. Itt mindent ő tervezett, beleértve a gardrób berendezését is. Sosem éreztem, hogy szeretnék változtatni rajta, most mégis így van. Legalább három

évig Raven lesz a feleségem. Ő pedig azt mondta, nem szeretne Hannah árnyékában élni. Biztosítanom kell, hogy a kérése teljesüljön.

Huszonhét

ARES

Nyílik a konyhaajtó, meglepetten felnézek. Raven az, sportmelltartót és olyan szűk legginget visel, hogy képtelen vagyok levenni róla a szemem. Megdermed, hogy itt lát.

– Jó reggelt – mondja erőltetett mosollyal.

– Jó reggelt.

Mostanában furcsán állnak köztünk a dolgok. Mintha már nem tudnánk, hogyan viselkedjünk egymás közelében, pedig korábban jó barátok voltunk. Azt hiszem, miattam van. Mindennap korán kelek, és sokáig dolgozom, hogy ne kelljen vele együtt ágyba bújnom. Szörnyen érzem magam, hogy belekényszerítettem ebbe a házasságba, de attól nem lesz jobb a helyzet, ha kerülöm. Sőt úgy tűnik, emiatt még kellemetlenebbül érzi magát. Bizonyára úgy gondolja, hogy nem látom szívesen a házamban. Össze kell szednem magam.

Raven a kávégéphez megy, így remek rálátás nyílik a fenekére. Ez az egyik ok, amiért egész héten kerültem. Most, hogy együtt élünk, lehetetlen nem észrevenni, hogy elképesztően gyönyörű. Már a szexi hálóingjei látványától is elvesztem az eszem. Félek, hogy valami helytelent teszek vagy mondok. Abban a furcsa helyzetben vagyunk, hogy bár összeházasodtunk, csak barátok vagyunk, és nem tudom, hogyan kezeljem a dolgot.

– Ares!

Ránézek, és mosolyt erőltetek az arcomra.

– Azt kérdeztem, kérsz-e kávé.

Megrázom a fejem, aztán a hűtő felé intek.

– Nem, köszönöm. A reggelid a hűtőben van. Donna azt mondta, alig eszel valamit. Nem ízlik az itteni étel?

Egy pillanatra megfeszül, aztán megrázza a fejét.

– Nem erről van szó. Csakhogy nem ehetek túl sokat, Ares. Modell vagyok, emlékszel?

Felállok a konyhapult mellől, és odamegyek hozzá. Átkulcsolom a derekát, az ujjaim közepén összeérnek.

– Rave, nyugodtan ehetnél többet. Akkor is te lennél a legszexibb nő a világon.

Elkerekedik szeme, aztán elmosolyodik.

– Valóban?

Amikor rájövök, mit mondtam, az ajkamba harapok. Mi bajom van? Pontosan ettől tartottam. Sosem okozott gondot, hogy jó mélyre eltemessem a Ravennel kapcsolatos illetlen gondolataimat, ezért nem értem, mi változott most.

Elengedem, és hátrébb lépek, de Raven utánam jön, és megragadja a nyakkendőmet.

– Abbahagyhatnánk ezt? – kérdezi esdeklőn.

– Micsodát?

– Ezt – suttogja. – Hogy kerülgetjük egymást. Egy hete házasok vagyunk, de azóta alig találkoztunk, és főleg nem beszélgettünk. Miért érzem úgy, hogy elveszítettem az egyik legjobb barátomat?

Váratlanul érnek a szavai. Megsimogatom az arcát.

– Rave! – mormolom. – Én csak... úgy gondoltam, jobb, ha hagyok neked teret. Az elmúlt néhány nap *kimerítő* volt mindkettőnknek. Félttem, hogy kellemetlenül érzed magad velem. Bekerültünk egymás személyes terébe, és nem akartam túl sok lenni a számodra.

Nem ez a teljes igazság, de ez a legtöbb, amit most mondhatok neki.

– Így is van – mondja. – *Tényleg* kellemetlenül érzem magam attól, hogy kerülsz engem. Furcsa, és utálok, hogy így van. Ares, mi mindig barátok voltunk. Miért kéne ennek megváltoznia? A

házasságnak közelebb kellett volna hoznia minket egymáshoz, nem? Tényleg ennyire utálod, hogy a feleséged vagyok?

Mellbe vág a fájdalom a tekintetében. A francba.

– Micsoda? Nem, Raven. Mi a franc? – A derekára kulcsolom a kezem, és könnyedén felültetem a konyhapultra. A szeme elkerekedik, a kezét a mellkasomra teszi.

A két lába közé állok. Nem tudom, mit kéne mondanom, de hirtelen sürgős szükségét érzem, hogy megnyugtassam.

– Egyszerűen csak büntudatom van, Rave. Haragszom Hannah-ra, és dühös vagyok magamra, amiért ezt tettem veled. A picsába. Én csak... – Hogyan magyarázhatnám el neki, milyen nehéz elfogadnom, hogy az élet, amelyet olyan gondosan elterveztem, szertefoszlott? Hogyan mondjam el, hogy össze vagyok zavarodva, és nem értem, miért nem visel meg jobban a dolgok alakulása, és az, ahogyan Hannah-val elváltunk? A szívemnek össze kellett volna törnie, mégis többnyire nem Hannah-n jár az eszem, hanem Ravenen. Helyesen akarok cselekedni, de nem tudom, hogyan tegyem. Nem akarom lenyesni a szárnyait, és nem bírom elviselni, ha elhalványul a mosolya. Nem akarom, hogy úgy érezze, csapdába esett ebben a házasságban. Rettegek, hogy neheztelni fog rám, amiért erre kényszerítettem.

Raven mély lélegzetet vesz, és a szemembe néz.

– Én sosem leszek ő – mondja gyengéden –, ezzel tisztában vagyok, Ares. Tudom, hogy nem az a nő vagyok, aki mellett szeretnél felébredni. Tudom, hogy nem bírod elviselni, hogy az ágyadban fekszem. Megértem. Tudom, hogy szenvedsz, Ares. De kérlek... kérlek, ne távolodj el tőlem! Ha túl nagy kérés, hogy feleségedként bánj velem, akkor csak a barátságodat kérem. Hiányzol, Ares. Mit tegyek? Hogyan tegyem számodra elviselhetőbbé a jelenlétemet?

– Elviselhetőbbé? – ismétlem meg zavarodottan. – A fenébe is, Muffin! – A homlokomat az övéhez érintem, és mélyen belélegzek. Ravennek mindig vaníliásmuffin- és napfényillata volt. Az évek

során sok minden változott, de ez nem. – Rohadtul sajnálom. – Elhúzódom, hogy a szemébe nézhessek. – Nem miattad van, bébi. A jelenléted a házamban egy kicsit sem kellemetlen. Ellenkezőleg. Attól tartok, hogy az *én* közelségem kellemetlen *neked*. Őszinte leszek veled, Rave, elég nehéz feldolgoznom mindazt, ami történt. Nehéz elhinni, hogy a feleségem vagy, és nem tudom, mit jelent ez kettőnk számára.

Olyan édesen mosolyog rám, hogy elszorul a szívem.

– Hiszen megbeszéltük, hogy nem kell mindent azonnal eldöntenünk. Annyit azonban elmondhatok: sehol máshol nem lennék szívesebben, mint itt. Nem nagyon tehetsz olyat, amitől kellemetlenül érezném magam, de ha mégis, szólni fogok. – Az ajkához emeli az ujját. – Ez a száj nagyon ügyesen tud panaszkodni. Nem vagyok elveszett nő, akit meg kell védened, Ares. Nem lennék itt, ha nem *választottam* volna azt, hogy hozzád megyek.

Az ajkára téved a pillantásom, és nagyot nyelek. A francha. Olyan jó íze volt az esküvőnk napján, és azóta is szeretném újra megízlelni. Mit szólna hozzá, ha elmondanám, hogy azért vagyok így összezavarodva, mert akarom őt, és minden egyes éjszaka róla álmodom? Azt gondolná, hogy egy beteg állat vagyok?

– Értettem – mondom. – Mostantól jobban fogok igyekezni.

Raven bólint.

– Ne kerülj többé engem, jó?

– Megígérem.

Huszonnyolc

RAVEN

Nehéz szívvel pillantok csörgő telefonomra, miközben leparkolok Ares háza előtt. Furcsa érzés, amikor remélni *akarsz* valamit, de tudod, hogy hiába. Mi ez egyáltalán? Van neve? Nem is annyira remény, mint inkább vágyakozás.

Azt kívánom, bár lenne erőm remélni, hogy az anyám azért hív, mert hiányzom neki. Aprót sóhajtok, megfogom a táskámat, és kiszállok a kocsiból, miközben ötödjére is elutasítom a hívását, de ez nem tántorítja el anyámat. A telefonom azonnal újra csörögni kezd, így végül megacélozom magam, és felveszem.

– Anya! – Az ujjamat az ujjenyomat-olvasóhoz nyomom, mire kinyílik a bejárati ajtó.

– Raven! Már egy órája hívogatlak. – Ingerültnek hangzik, és máris furcsa fájdalom terjeng a szívem tájékán. – Mi tartott ennyi ideig?

Kihangosítom a telefont, és leveszem a kabátomat.

– Fotózáson voltam, ami elhúzódott, mert bármit csináltam, a fotós nem volt elégedett a képekkel. Nagyon kimerültem, anya. Utána rögtön hazajöttem, így a legtöbb hívásod vezetés közben érkezett.

– Raven, nincs a kocsidban kihangosító funkció? Te jó ég, csak nem lehet olyan nehéz beszerezni!

Az ajkamba harapok, hogy visszafogjam a kibukni készülő választ. Nincs értelme vitázni vele. Úgyis én lennék a rossz, és most nincs hozzá erőm, hogy felbosszantsam magam.

– Miért hívtál, anya?

Pár pillanatig habozik.

– Hannah egész héten maga alatt volt. Otthon kuksol, és ahányszor meglátogatom, mindig sírva találom. Nem tudom, mit csináljak, Rave. Tudnál beszélni vele? Megkérdeztem, hogy hallott-e felőled, és azt mondta, még csak fel sem hívtad. Hogy tehetted ezt, Raven? Tudod, milyen érzékeny, és most nagy szüksége van mindannyiunkra.

A telefonomra meredek, aztán lehajolok, hogy levegyem a cipőmet, és nyerjek egy kis időt. Anya annyira más volt az esküvőm napján, és reménykedtem benne, hogy a változás tartós lesz; hogy végre rájött, igazságtalanul bánt velem. Tudhattam volna, hogy nem így lesz. Abban a pillanatban, amint Hannah előkerül, elfeledkezik az összes nekem tett ígéretéről. Mindenkiel így van.

– Anya! – kezdek bele óvatosan. – Az egyetlen ok, amiért hozzámentem Areshez, az, hogy Hannah *visszautasította*. Nem értem, mit vársz tőlem. Néhány nap alatt *mindent* elveszítettem. Ott kellett hagynom az otthonomat, amelyet én rendeztem be, és *imádtam*, és be kellett költöznöm valakihez, aki nem akarja, hogy itt legyek. Szerinted én hogy érzem magam? Mit gondolsz, milyen érzés olyan ember feleségének lenni, aki rám se bír nézni, mert arra a nőre emlékeztetem, akivel valójában lenni szeretne? Nem gondolod, hogy Hannah tartozik *nekem* egy bocsánatkéréssel, amiért nekem kellett vállalnom a felelősséget az ő önzése miatt? *Ne* mondd nekem, hogy hívjam fel és vigasztaljam meg, mert ez az egész káosz, amibe belekerültünk, *miatta* van.

– Te önző kislány! – fakad ki anyám. – Sosem változol, igaz? Sosem leszel képes felülemelkedni a dolgokon. Hát nem látod, hogy tönkreteszed a kapcsolatodat a nővéreddel? Hannah azért nem keres téged, mert összetört a szíve, és sosem ment jól neki, hogy elmondja, ha szenved. Pontosan tudod, miért van így, Raven. Azért, mert annyi éven át beteg volt, és tehernek érezte magát. Nem mondom, hogy Hannah nem hibázott, de te is hibás vagy. Mindketten tudjuk, hogy a házasságod Aresszel csak átmeneti,

szóval mibe telne megvigasztalni Hannah-t? Tényleg annyira nehezedre esne felhívni és megnyugtatni?

– És *neki* nehezére esne ugyanezt megtenni velem?

Anya felsóhajt.

– Hatalmasat csalódtam benned, Raven. Nem is értem, hogyan lehettek mindketten a lányaim, amikor ennyire különbözők vagytok. Bárcsak jobban hasonlítanál a nővéredre!

Örömtelenül felnevetek.

– Üdv a klubban, anya. *Mindenki* azt kívánja, hogy olyan legyek, mint Hannah, de nem vagyok. *Sosem* leszek olyan. – Beletúrok a hajamba, és a plafonra bámulok.

– Nem – ért egyet anyám. – Sosem leszel olyan, mint ő, de megpróbálhatsz legalább feleolyan jó lenni. Hívd fel a nővéredet, Raven.

Lecsapja a telefont. Az ajkamba harapok, próbálom visszatartani a könnyeimet, de hiába. Valahányszor anyámmal beszélek, mindig úgy érzem, hogy szörnyű lánya vagyok. Egyszerűbb lenne megadni magam, és csak tenni, amire kér, de tudom, hogy utána még inkább utálnám magamat.

– Raven!

Megfordulok. Ares összefont karral a falnak dől. Abból, ahogyan rám néz, rájövök, hogy már jó ideje állhat ott. Nagyot sóhajtva behunyom a szemem, és elönt a szégyen.

– Muffin! – mondja gyengéden.

– Nem kérek a sajnálatodból. – Végigmérem a szürke melegítőnadrágot és a fehér pólót, amely kiemeli izmos karját. Utálom, hogy kívánom. Utálom, hogy a felesége vagyok, mégis én vagyok az, akit a legkevésbé akar látni. – Vagy nem is a sajnálatodat kínálad? Hadd találjam ki, te is úgy gondolod, hogy fel kéne hívnom a drágalátos Hannah-tokat, igaz?

Elrugaszkodik a faltól, és elindul felém, de feltartott kézzel megrázom a fejem.

– Felejtse el. Bármilyen is az, nem akarom hallani.

Megpróbálok elmenni mellette, de megragadja a csuklómat, és nem enged tovább.

– Muffin, csak annyit akartam kérdezni, hogy volt-e ma időd enni. Melegítsek neked valamit?

Meglepetten pislogok, és megrázom a fejem.

– Nem – mondom lehajtott fejjel. – Köszönöm, Ares, de én csak... szeretnék korán lefeküdni.

Kiszabadítom a csuklómat a szorításából, és nehéz szívvel bemenekülök a hálósobába. Ma van az első alkalom, hogy előttem ért haza, és biztos vagyok benne, hogy ez a reggeli beszélgetésünknek köszönhető. Megkértem, hogy ne kerüljön engem, erre most én menekülök előle.

Zihálva megyek be a fürdőszobába. Örülöm kellene, hogy Ares végre itthon van velem, de jelen pillanatban azt kívánom, bár ne lenne itt. Mélységes fájdalom terjed szét a mellkasomból az egész testemben, végül a torkom is elszorul. Miközben levetkőzöm, forró könnyek peregnek az arcomon, és alig bírom türtőztetni magam. Próbálok mélyeket lélegezni és visszatartani a sírást, de amint a zuhanyból kiáramló víz a bőrömhöz ér, összeomlok.

Nem csak anyám miatt van, aki folyton fájdalmat okoz nekem. Minden más miatt is. Miért van az, hogy bármit teszek, sosem vagyok elég jó?

Halk sírásomat elnyomja a zuhany hangja, és a falnak dőlve átadom magam a szenvedésnek, amit annyira próbálok eltitkolni.

Általában az egyetlen dolog, amiben sikeresnek érzem magam, a munkám, de ma az sem ment jól. A fotózáson számtalanszor meg kellett ismételniünk a képeket, mert nem tudtam felvenni a *megfelelő* arckifejezést. Ráadásul a következő ruhakollekcióm anyagbeszerzésével kapcsolatban is gondjaim akadtak. Már anyám hívása előtt is szörnyű napom volt, de utána csak még rosszabb lett. Tényleg olyan nagy kérés, hogy az anyám *engem* vigasztaljon, ha rossz napom van, ahelyett, hogy arra kérne, pátyolgassam a nővéremet?

Miért nem lehetek soha senkinek én az első? Mi van bennem, ami miatt nem érdemlem meg? Miért nem érhetek fel soha Hannah-hoz a szüleim szemében? És Ares szemében? Mi van meg benne, ami bennem sosem lesz? Miért nem elég az sem, ha a legjobbat nyújtom?

Próbálok lélegezni és visszanyelni a könnyeimet, de előnt az elsőprő vereség érzete. Lehet, hogy hozzámentem Areshez, mégis alig bír megmaradni a közelemben. Most már a felesége vagyok, csak hogy ez a barátságunkba került... és biztos vagyok benne, hogy hosszú távon még nagyobb árat fogok fizetni. Rá fog menni a nővéremmel és a szüleimmel való törékeny kapcsolatom is.

Huszonkilenc

ARES

Összeszorított foggal hallgatom az ajtó túloldaláról, hogy a feleségem sír a fürdőszobában. Próbál csendes lenni, én pedig szörnyen érzem magam. Kétségtelenül én vagyok az egyik oka a fájdalmának, és nem tudom, hogyan segíthetnék rajta.

A vízzubogás elhallgat, én hátrálok egy lépést, és elindulok az ágyunk felé. Fogom a telefonomat, és azon gondolkodom, mihez kezdjek. Először arra gondolok, hogy üzenetet küldök Sierrának, és megkérem, jöjjön át, de aztán elvetem az ötletet. Ha Ravennek a húgomra lenne szüksége, akkor átment volna hozzá, nem igaz?

Amikor Raven kijön a fürdőszobából, a szokásos szexi hálóingek egyike helyett egy túlméretezett pólót visel, mégis, most valahogy még ellenállhatatlanabbnak néz ki, mint általában. Amikor meglátja, hogy az ágyon ülök, megtorpan, és elfordítja a tekintetét. Bizonyára azt reméli, hogy nem veszem észre, milyen vörös a gyönyörű szeme.

Kényszerítem magam, hogy elforduljak, és úgy teszek, mintha belemerülnék a telefonomba. Nem tudom, hogyan közelítsek Ravenhez. Szeretnék segíteni neki, de nem akarok tolakodó lenni, ha most nem erre van szüksége.

Raven szótlánul befekszik mellém az ágyba. Arra számítottam, hogy mond valamit, bármit, ehelyett hátat fordít, és összegömbölyödik.

Egy ideig csak figyelem. Nézem, ahogyan kicsi keze a paplant markolássza, és hallgatom szaggatott lélegzését. Olyan, mintha bármelyik pillanatban újra elsírhatná magát, de nagyon próbálja visszatartani. Ma este mindennél jobban szeretném, ha én

lehetnék a bizalmasa. A világ minden kincsét odaadnám, ha hozzám fordulna, amikor szívfájdalma van, vagy vigaszra vágyik.

Mélyet lélegzem, aztán megnyitom az appot, amellyel mindent irányíthatok a házban. Nem tudom, hogy lejjebb csavarjam-e a lámpákat, vagy kapcsoljam le mindet. Vajon Raven mit szeretne? Abból kiindulva, hogy az előbb éppen a fürdőszobában bujkált, szerintem sötétségre vágyik.

A fények kialszanak, én meg elveszetten lefekszem Raven mellé. Még csak néhány napja vagyunk házasok, de máris számtalan oldalát láttam, melyekről nem is tudtam, hogy léteznek. Ha velem volt, mindig kedvesnek és gondtalannak tűnt, de most már látom, hogy erő és gyengeség egyaránt lakozik benne. Emiatt csak még szebbnek látom. Nem hasonlít egyetlen nőre sem, akit ismerek. Az a karcsú váll számos terhet cipel, többnyire mások helyett.

Felé fordulok, de megtartom a távolságot kettőnk között.

– Rave! – suttogom. A teste megfeszül, de nem válaszol, csak még szorosabban markolja a paplant. A rohadt életbe. Szörnyű érzés látni, hogy szenved, és nem tudok segíteni rajta. Hallottam, miket mondott az anyjának... basszus. Fogalmam sem volt, hogy ennyire nemkívánatosnak érzi magát mellettem. Az anyjával való kapcsolatát nem tudom rendbe hozni, de azt nem szeretném, ha bizonytalan lenne a házasságunkban. Hogy mégis így van, az azt bizonyítja, hogy a férjeként elbuktam.

Habozva kinyúlok, és a karjára teszem a kezem. Szípgöngy kezd, és azt hiszem, hogy elhúzódik tőlem, de felém fordul.

– Ares! – mondja elcsukló hangon, és ismét előnti a szemét a könny. – Én... kaphatnék egy ölelést?

A picsába. Mellbe vág a fájdalom a hangjában. Elszorul a szívem, és erősebben húzom magamhoz, mint terveztem, az egyik kezemet alácsúsztatva, a másikkal átkarolva. Szorosan ölelem, a teste az enyémhez simul.

Raven belefúrja az orrát a nyakamba, és szaggatottan lélegezve átkarol. Az érintése óvatos, vonakodó, mintha félne, hogy túl sokat vár tőlem. A feleségem, mégis alig mer kérni egy *ölelést*. Ennyire kellemetlenül érzi magát mellettem?

– Ezt nem is kell megkérdezned – suttogom, miközben szorosan ölelem, és a haját simogatom. Olyan erősen szorít, hogy azon kapom magam, egy kicsit én is még erősebben karolom át. Hihetetlen, milyen jól összeillik a testünk. Egyenetlenül lélegzik, mintha még mindig próbálná visszatartani a könnyeket, ezért lassan, vigasztalón a hátát kezdem simogatni.

– Jól vagy, Muffin?

Megrázza a fejét, és a pólóm hátulját kezdi csavargatni.

– Nem mondhatnám. – Annyira megbántottnak tűnik, hogy pár pillanatra elvakít a méreg. Az egyik legnehezebb dolog, amit valaha tettem, az volt, hogy végighallgattam az anyjával folytatott beszélgetését, és nem avatkoztam közbe. Legszívesebben mindenkit tönkretennék, aki bántja Ravent, de nem tehetem, ha az *anyjáról* van szó.

– Beszélj velem, bébi. Mondd el, mi jár abban a gyönyörű elmédben.

Felnéz, és fészkelődni kezd az ölelésemben, ettől a melle erősen hozzám préselődik. Minden erőmre szükségem van, hogy ne arra figyeljek, milyen érzés a karomban tartani.

– Túl sok ez az egész, Ares. Annyira... *nemkívánatosnak* érzem magam. Annyira *szeretetlennek*. Egyszerűen... úgy érzem, hogy mindenkinek csalódást okozok; hogy bármit teszek, sosem elég az elvárásaiknak. Ma még a munka is szörnyű volt, pedig... Hogyan bukhattam így el? Az egy dolog, hogy minden másban csődöt mondtam az életben, de eddig a karrierem volt a mentsvárom. Nekem csak... egyetlen kis győzelemre lett volna ma szükségem. Egyetlenegyre.

Szaggatottan lélegzik, mintha megint próbálná visszafojtani a könnyeket. Nem tudom, melyik fotóssal volt ma, de az biztos, hogy

a fickó soha többé nem dolgozhat Ravennel. Sőt egyáltalán nem dolgozhat *soha többé*. Legalábbis nem ebben a szakmában. Az ő érdekében remélem, hogy szereti a természetfotózást, mert azt az egy utat fogom számára nyitva hagyni.

– Aztán ott van az anyám, és ott vagy te. Mindketten azt szeretnétek, ha valami, vagyis *valaki* olyan lennék, aki nem vagyok, és ez fáj. Ne érts félre. Egyáltalán nem hibáztatlak. Megérttem. Tényleg megérttem, de...

– Nem! – szakítom félbe. – *Nem* érted, Raven. Megfordítom, így a hátára kerül, én pedig rajta fekszem. Tágra nyílt szemmel néz rám, miközben az alkaromra támaszkodom, hogy a szemébe nézhessek. Egy pillanatra megvillan valami a szemében, amit felismerek. *Magány. Vágyakozás.* Ezeket az érzéseket én is jól ismerem, és nem akarom, hogy Raven valaha is így érezzen *miattam*.

– Nem kell, hogy bármi vagy bárki más legyél. Soha. *Te* vagy a feleségem, Raven. Te, és nem más. Nem kell összehasonlítani magad senkivel, és nem kell máshoz mérned magad, mert ha hiszed, ha nem, már minden mércét túlszárnyaltál, amit mások állítottak neked. Csak azért, mert nem tudnak vagy nem akarnak elismerni, attól te még csodálatos vagy. Úgy vagy tökéletes, ahogy vagy. És ezt nem csak azért mondom, hogy kiengeszteljelek. Hanem azért, mert ez az *igazság*. Annyira lojális vagy, hogy képes voltál feláldozni mindent, amit elterveztél, és hozzám jönni feleségül. Elképesztően gyönyörű vagy, és okos is, *igazán okos*. Hány nőt ismersz, akinek jól menő modellkarrierje és sikeres vállalkozása van egyszerre? Bassza meg, aki nem látja, milyen értékes vagy, Rave. Basszák meg mind!

– Beleértve téged is?

Meglepetten pislogok, és rávigyorgok. A farkam önkéntelenül megmoccan a szavaitól.

– Igen – suttogom kaján vigyorral –, én is.

Az ajkába harap, és a fájdalom helyett valami más jelenik meg az arcán, ami leginkább vágyra emlékeztet. A francba. A

homlokomat az övéhez érintem, és megpróbálom visszaterelni a beszélgetést a korábbi mederbe, de nem segít, hogy ilyen közel van egymáshoz az ajkunk. A köztünk lévő kémia... ez mindig is ott volt, de most már nem lehet nem tudomást venni róla.

– Most komolyan, Rave... sajnálom, hogy én is hozzájárultam

a mai szomorúságodhoz. Annyira rohadtul sajnálom, hogy el sem hinnéd. – Mély lélegzetet veszek, mire az ismerős muffinillattól szinte túlcsordul a szívem. – Én azt akarom, hogy itt legyél, Rave. Senki mással nem osztanám meg szívesebben az agyamat. *Senkivel.* Lehet, hogy nem hiszed el, de így igaz. Attól a pillanattól kezdve, hogy összeházasodtunk, az utolsó gondolatomig bezárólag hűséges vagyok hozzád. Senki másra nem gondolok, csak rád. Ha rád nézek, csak a *feleségemet* látom. Semmi mást. *Senki mást.* Nincs hely másnak rajtad kívül, sem az elmémben, sem a szívemben. Lehet, hogy azt hiszed, füllentek, és ez csak egy gyenge kísérlet arra, hogy megvigasztaljalak. Megértem, de bébi, idővel majd rájössz, hogy igazat mondok. – Szűzies csókot nyomok a homlokára. – Nem akarom, hogy nemkívánatosnak érezd magad nálam, mert nem így van. Van fogalmad róla, mennyit jelent nekem, hogy úgy döntöttél, hozzám jössz? Elmenekülhettél volna az egész elől, és magamra hagyhattál volna a következményekkel, de nem tetted. Ott voltál, amikor a legnagyobb szükségem volt rád, és eddig nagyon keveset tettem, hogy ezt megháláljam neked. Mostantól jobban fogok igyekezni, rendben? Én csak... nekem is nehéz volt ez az egész, és ostoba módon azt gondoltam, tudom, mire van szükséged. Kemény lecke árán tanultam meg, hogy eddig csak egy kis részedet ismertem, és időbe telik, amíg felfedezem a többit is. Megengeded, Rave? Türelmes leszel velem? Megbocsátod, hogy így elcseszttem?

A hajamba tűr, mire nagyot nyelek. Ahogy rám néz... igen, attól úgy zakatol a szívem, ahogyan még soha korábban. Bizalom és remény van a tekintetében, és felébred bennem a vágy, hogy a csillagokat is lehozzam neki az égről. Nem akarom cserben

hagyni, és mostantól nem is fogom. Sosem voltak még ilyen heves érzelmeim senki iránt. Kétségbeesetten vágyom rá, a szívemmel is. Az iránta érzett szenvedélyem túlmutat a testiségen, és ez olyasmi, amit még sosem éltem át.

– Türelmes leszek veled – mormolja –, egy feltétellel. Tartsd tiszteletben a kérésemet, Ares. Nincs találgatás, nincs agyalás. Kérlek, Ares. Kérlek, kommunikálj velem. Tudod, mennyire nehéz volt bevallanom, hogyan érzek? Én csak... egész héten úgy éreztem, elveszítelek, és... nem akarom, hogy találgatnom kelljen. Kérlek, ne tedd ezt velem.

Oldalra döntöm a fejem, és puha csókot lehelek az arcára, pont az ajka szegletébe.

– Sajnálom – mondom, és az alkaromra támaszkodom, hogy a szemébe tudjak nézni. – Ígérem, hogy mostantól kommunikálni fogok veled, bármennyire nehéz is. Én csak... annyira hozzászoktam ezekhez a rohadt játszámákhöz, hogy ez... ez teljesen új nekem, Rave.

A kezébe fogja az arcomat.

– Te őszinte leszel velem, én pedig türelmes leszek veled. Mit szólsz?

Zakatoló szívvel bólintok. Nem hiszem, hogy valaha is átéltem ennyire *igazi* pillanatot. Senkivel. Na persze évek óta az első nő, aki miatt elvesztettem végtelen türelmemet, az, aki éppen alattam fekszik: a *feleségem*.

– Rendben – suttogom. – Megígérem.

Olyan édesen mosolyog rám, hogy belesajdul a szívem.

– Akkor légy őszinte velem, Ares. Mondj el valamit, amit senki más nem tud rólad! Add nekem egy részedet, amelyet senki más nem birtokol.

A szám mosolyra görbül.

– Hiszen már a tiéd a vezetéknevem, Raven. Ez az egyetlen, ami soha nem lehet senki másé.

– Soha?

Megrázom a fejem, majd megragadom Ravent, és vele együtt a hátamra gurulok. Helyezkedni kezd, a fejét a mellkasomra teszi, a lábát átveti a csípőmön. A belső combja ingerlően súrolja a farkamat. Vajon észrevette, mennyire kemény vagyok?

– Soha – ígérem. Abban a pillanatban, amikor összeházasodtam Ravennel, tudtam, hogy Hannah és köztem mindennek vége. Nem is lett volna szabad elgondolkodnom azon, hogy három év múlva elválok tőle – hacsak ő nem kéri. Én nem ilyen vagyok, ő pedig jobbat érdemel.

Rám néz, és elmosolyodik, ami különös hatással van rám. Nem tudom elmagyarázni, de biztos vagyok benne, hogy mindig emlékezni fogok arra, ahogyan most néz rám.

– Jobban érzed magad, Muffin?

Bólint, mire átkarolom, és egészen addig simogatom a hátát, amíg lelassul a légzése. Miközben elalszik a karomban, a plafont bámulom, és cikáznak a gondolataim. El sem hiszem, hogy ennyi ideig távol tartottam magam tőle, miközben *mindez* már rég az enyém lehetett volna. Csak egy éjszaka kellett, és azt hiszem, máris függő lettem.

ARES

Raven irodájának épületét bámulom, és visszagondolok a legutóbbi alkalomra, amikor itt jártam. Azért jöttem érte, mert ajándékot akartam venni Hannah születésnapjára. Raven távolságtartóbb volt a szokásosnál. Talán csak hiú ábránd, de lehetséges, hogy azért viselkedett úgy, mert nem akarta, hogy feleségül vegyem Hannah-t? Megrázom a fejem, beletúrok a hajamba, és belépek az épületbe. Egy ideje össze vagyok zavarodva. Talán csak kognitív disszonancia az egész, talán csak próbálom meggyőzni magam, hogy mégiscsak lehet valami köztem és Raven között... de az is lehet, hogy van igazság a sejtésem mögött.

Amikor belépek, a recepciós nő szeme elkerelkedik, és felpattan az asztaltól.

– Mr. Windsor! – mondja meglepetten.

– Jó napot. Elnézést, amiért váratlanul állítok be. Megmondaná, hol találom a feleségemet?

Elmosolyodik, és az egyik ajtóra mutat.

– Raven az irodájában van.

Köszönetképpen bólintok, majd benyitok Raven irodájába, és a látványtól lehervad a mosoly az arcomról. Kedves feleségem az ablak előtt áll, az arca mindössze pár centire van Diego Massimo, a híres és módfelett jóképű divattervező arcától.

Mégis mi a fene zajlik itt? Mi a francért áll olyan közel Ravenhez? Amikor a fickó rám néz, gyilkos indulatok ébrednek bennem. Raven a pasas ingén nyugtatja a kezét, és amikor meglát, hátrébb lép.

– Ares! – Megdöbbszentnek tűnik, mintha megzavartam volna valamit, és ettől fellobban bennem a féltékenység.

Összeszorított foggal odamegyek hozzá, átkarolom a derekát, és durván magamhoz húzom. A szeme tágra nyílik, én a dühöm ellenére rámosolygok, és szabad kezemmel a hajába túrok.

– Muffin! – mondom, a fogaim között szűrve a szót.

Kérdő tekintettel néz rám.

– Mit keresel itt? – A hangja tompa és egy kicsit zavarodott. Azt gondoltam, örül majd, hogy lát, de láthatóan nem így van. Lehet, hogy nem én vagyok az egyetlen, akinek elvarratlan szálak vannak a múltjában?

Örömtelenül rámosolygok, megmarkolom a haját, és olyan közel hajolok hozzá, hogy az orrom súrolja az övét.

– Miért? Talán nem lephetem meg a feleségemet a munkahelyén? – kérdezem elég hangosan ahhoz, hogy Massimo is hallja, hogy *feleségemnek* neveztem. Aztán még közelebb hajolok, az ajkam már súrolja az övét. Raven levegőért kap, én a fogaim közé veszem az alsó ajkát, és egy ideig szívogatom, aztán oldalra döntöm a fejem, és rendesen megcsókolom. Raven szinte elolvad, amikor a nyelvem a szájához ér, és rögtön elnyílik az ajka. Te jó ég! Nem hiszem, hogy valaha is megunnám, hogy vele csókolózom, hogy az *enyém* lehet. Raven a nyakam köré kulcsolja a karját, és lábujjhegyre áll, mire elmosolyodom, és egy kicsit elhúzódok tőle, hogy a szemébe nézhessek.

Kicsinyes dolog megjelölni a területemet Diego szeme láttára, de leszárom. Különösen, ha Raven így mosolyog rám.

– Ez igazán kellemes meglepetés – mormolja Raven. Megkönnyebbülök, hogy ezt mondja, és nem látok aggodalmat vagy bűntudatot a szemében. Biztosan nem érne így hozzám, ha lenne valami közte és Diego között.

Raven Diegóra sandít, és egy kicsit odébb lép, de én továbbra is szorosan fogom a derekát, nem engedem el magam mellől.

– Ő a férjem, Ares Windsor – mondja Diegónak.

A pasas bosszúsan bámul ránk. Biztos, hogy rá van indulva a feleségemre.

– Tehát igazak a pletykák – mondja, és a hangjában némi csalódottság érződik.

Raven mosolyogva néz rám. Hetek óta nem láttam ezt a mosolyt.

– Diegóval közös kollekción dolgozunk. Együtt tervezünk néhány nagyon izgalmas darabot.

Bólintok, és kisimítom a haját az arcából, mert hirtelen sürgős szükségét érzem, hogy mindenki tudja, ő az enyém. Nem szeretném, ha bármi kétség merülne fel, amikor más férfiakkal van. Világossá akarom tenni, hogy hozzám tartozik, és nem értem, hogy miért, mert sosem volt bennem túl erős a birtoklási vágy.

– Alig várom, hogy lássam a terveidet, Muffin. Biztos vagyok benne, hogy fantasztikusak – mormolom.

Rám nevet, én pedig visszamosolygok rá. Alaptalan félelmem elpárolgott. Úgy tűnik, Raven észre sem veszi, hogyan érez iránta Diego, és ez jól van így.

– Szeretném, ha ma tudnál egy kis időt szakítani rám, Rave. Elhoztam a laptopomat, hogy dolgozhassak, amíg végzel.

Raven szeme tágra nyílik.

– Nahát! Ami azt illeti, már végeztem. A maradék munkát otthon is be tudom fejezni. – Mosolyogva Diegóhoz fordul, aztán ellép mellőlem. – Megcsinálom a módosításokat, amiket ma megbeszéltünk, és elküldöm neked.

Diego ide-oda jártatja a tekintetét közöttünk, aztán vonakodva bólint. Biztos vagyok benne, hogy úgy tervezte, a megbeszélésük után elhívja Ravent vacsorázni, de ha rajtam múlik, ilyesmi nem fog megtörténni.

– Akkor nemsoká találkozunk, szépségem – mondja Diego, majd udvariasan felém bólint, és távozik. Amint az ajtó bezáródik, Ravenhez fordulok, miközben majd szétvet a méreg.

– Miért állt olyan közel hozzád? – fakadok ki.

Sejtelmes tekintettel néz rám, és édesen mosolyog.

– Csak megigazítottam a nyakkendőjét.

– Ilyet ne csinálj többet – mondom feszesen. – Az egyetlen férfi, akit megérinthetsz, *én* vagyok.

Elkerekedik a szeme a meglepetéstől, és egy pillanatig azt hiszem, elküld a fenébe. Ehelyett nevet.

– Valóban, Ares? – Megfogja a nyakkendőmet, és játszadozni kezd vele. – Mi van, ha olyan igényeim vannak, amiket nem tudsz kielégíteni?

Majd szétrobbanok a dühtől, amint elképzelem egy másik férfival, aztán a derekára kulcsolom a kezem, és felkapom. Raven levegőért kapkod, miközben az íróasztalához viszem, felültetem a szélére, szétnyitom a lábát, és közéjük állok. A szoknyája felcsúszik a combján, így megpillantom tűzpiros bugyiját.

– Muffin, nem lehet olyan igényed, amit ne tudnék kielégíteni – ígérem. A combjára kulcsolom a kezem, és közelebb húzom magamhoz, hadd érezze, hogyan keményedik meg a farkam. – *Nem* fordulhatsz senki máshoz, csakis hozzám, érted? Ha szexet akarsz, megkapod. Ha akarod, most azonnal megduglak ezen az asztalon. Ne is álmodj róla, hogy mással lehetsz. Világosan fejeztem ki magam?

Bólint, de a tekintetében tükröződő érzelmet nem tudom értelmezni. Még sosem nézett így rám. Talán az az este, amikor berúgott, mégsem volt véletlen. Talán egy kis része tényleg akar engem.

Az elmém megtelik képekkel arról, ahogyan alattam fekszik, és a farkamat körbeveszi forró és szűk puncija, amitől elveszítem az eszem. Talán... az álmom mégis valóra válhat. Sosem mertem így gondolni Ravenre, de most már a *feleségem*.

Raven megköszörüli a torkát, aztán lángoló arccal, idegesen elfordítja a tekintetét. Bizonytalanságot és kétkedést látok a szemében, de nem értem, miért. Hát nem érzi, mennyire felizgatott? Lehetetlen, hogy ne lássa, milyen hatással van rám.

Most mindennél jobban szeretném, ha tudná, csakis rá gondolok. Újra és újra eszembe jutnak az anyjának mondott szavai, és valahányszor felidézem a beszélgetést, forr bennem a düh. Szeretném, ha Raven tudná, hogy ha csak ránézek, elveszítem a fejem. Ha a közelemben van, szinte lehetetlen bármi másra gondolni, de mit tegyek, hogy ezt ő is elhiggye?

– Mit keresel itt egyáltalán? – kérdezi remegő hangon.

Elengedem, és kényszerítem magam, hogy tisztán gondolkodjak.

– Szeretnélek elvinni valahová. Egy kis meglepetés – mondom gyengéd hangon.

– Hová?

Kinyújtom a kezem, és ő habozva megfogja.

– Majd meglátod.

Raven nagyon csendes, miközben a kocsihoz kísérem, és azon morfondírozom, mire gondolhat. Talán túllőttem a célon azzal, amit az előbb mondtam? A picsába. Miért van az, hogy a közelében mindig elveszítem a hidegvéremet? A puszta gondolattól, hogy talán lefekszik mással, elborult az agyam, és ettől teljesen összezavarodtam. Hannah-val kapcsolatban sosem éreztem ilyet. Egyáltalán nem érdekelt, hány pasi van oda érte, úgy gondoltam, ez a munkája része. Raven esetében ezt nem tudom szétválasztani.

Nem értem az érzéseket, amelyeket a feleségem ébreszt bennem. Szomorúnak kellene lennem, amiért véget ért a kapcsolatom Hannah-val, és azt hiszem, kicsit neheztelnem kellene a Ravennel való házasság miatt, de nem így van, és fogalmam sincs, miért.

– Hol vagyunk? – kérdezi, amikor leparkolok egy épület előtt, ami az egyik barátomé.

– Mindjárt meglátod. Menjünk! – Megkerülöm a kocsit, kinyitom az ajtót, és a kezemet nyújtom. Furcsa érzés, mert Hannah-val sosem járkáltunk kézen fogva. Mindig félt, hogy

lefotózzák velem. De Raventől nem fogadok el nemleges választ. Nem nagy dolog, de azt akarom, hogy fogjuk egymás kezét, amikor együtt vagyunk.

Raven az enyémekebe kulcsolja az ujjait, én elmosolyodom, miközben belépünk az épületbe.

– Szeretném, ha tudnád, hogy szándékomban áll betartani a neked tett ígéreteimet, Rave. Azt mondtad, az otthonomat nem érzed a magadénak, és igazad volt. Úgyhogy változtassunk ezen, jó?

Meglepetten néz rám, amikor rájön, hová hoztam.

– Castello Designs – mormolja.

Elmosolyodom, amikor a barátaim, Selena és Damien elének jön, hogy üdvözljön minket. Ez a házaspár készíti a legjobb építészeti és belsőépítészeti terveket, amelyeket valaha láttam. Selena összekulcsolt kezünkre pillant, és elmosolyodik.

– Csak nem Mr. és Mrs. Windsor? – mondja vigyorogva. – Megtisztelő, hogy minket választottatok az otthonotok berendezéséhez.

Raven kérdően néz rám, én megnyugtatón visszamosolygok rá.

– Ők a barátaim, ezért már a hivatalos bejelentés előtt meséltem nekik az esküvőnkéről.

A feleségem rám mosolyog, és ez a mosoly lángba borítja a szívemet. Nem hiszem, hogy láttam már ilyen boldognak, amióta összeházasodtunk, és erről csakis én tehetek. Jobban kell igyekeznem.

– Selena, Damien, ő a feleségem, Raven Windsor.

Raven *Windsor*. Nagyon tetszik a keresztnéve a vezetéknevem előtt. Különös élvezet, de imádom kimondani.

Azt hittem, Selena ugyanolyan ridegen bánik majd Ravennel, ahogy Hannah-val tette, de fölöslegesen aggódtam.

A barátaim megtagadták, hogy együttműködjenek Hannah- val, és bár megtehettem volna, nem kényszerítettem rá őket. Éppen ezért nem voltak nagy reményeim, amikor néhány napja

felhívtam őket, mert azt gondoltam, Ravennel sem lesznek hajlandók együtt dolgozni, de legnagyobb meglepetésemre nagyon örültek a megkeresésemnek. Nem tudom, miért gondolták meg magukat, de gyanítom, hogy Raven az oka. Különös, mert szerintem sosem találkoztak korábban.

Selena félrevonul Ravennel, hogy megbeszéljék az átépítési terveket, Damien pedig mindentudó tekintettel megveregeti a vállamat.

– Csak bízd ránk – mondja –, olyan otthont építünk neki, amit sosem akar majd elhagyni.

Mosolyogva bólintok. Remélem is. Raven a legjobbat érdemli.

Harmincegy

ARES

HANNAH

Hiányzol, Ares. Meddig nem veszel még tudomást az üzeneteimről? Azt mondtad, lehetünk barátok, de most már szóba sem állsz velem.

Megkaptam a főszerepet a *Ragyogó csillagokban*. Tudom, hogy a te kezéd is benne van. Tudom, hogy még mindig törödsz velem, Ares. Ígérem, tiszteletben tartom az általad szabott határokat. Tudom, hogyan vélekedsz a házasságról – mindenkinél jobban tudom. Annyira nagy baj, hogy szeretném, ha továbbra is az életem része lennél? Tévedek, ha azt gondolom, hogy te is ugyanezt szeretnéd?

A közös vacsoránk óta Hannah minden áldott nap üzenetekkel bombáz, de egyre sem válaszoltam. Furcsán ellentmondásos érzéseim vannak. Egyrészt dühös vagyok, amiért így faképnél hagyott az oltárnál, másrészt meg is könnyebbültem. Nem kéne, hogy így legyen, mégis ez a helyzet.

Nyílik az irodám ajtaja. Elteszem a telefonomat, ismét válasz nélkül hagyva Hannah üzenetét. Raven lép be piros hálóingben, ami a legmerészebb fantáziáimat is túlszárnyalja. Próbálom nem a testét bámulni, de ez vesztes csata. Az anyag olyan keveset takar, hogy nyugodtan lehetne áttetsző is. Látom sötét mellbimbója körvonalát, és nem vagyok benne biztos, hogy visel bármit is a hálóing alatt. Az ajkamba harapok, mert eszembe jut, hogyan nézett rám, amikor elmondta, hogy nem szeret bugyit hordani.

Csupasz puncival ült az ölemben, és a szemembe nézett. Mi lett volna, ha aznap éjjel követem a vágyamat?

Megpróbálom elszakítani a tekintetemet Ravenről, de kudarcot vallok. Mindig lefegyverzően gyönyörű volt, de az, hogy így öltözve látom, egészen másként indít be. Mindent a szemnek, semmit a kéznek, és én teljesen odavagyok érte.

– Nézd csak! – mondja, miközben felül az íróasztalomra, így a melle pont szemmagasságba kerül. Annyira közel van hozzám... mit tenne, ha itt és most szétnyitnám a lábát?

Megköszörülöm a torkomat, és a kanapéra nézek, amit Raven meg akar mutatni.

– Ez a sötétebb jobban tetszik – mondom, miután átlapozom a választékot.

Elmosolyodik.

– Reméltem, hogy ezt mondod, mert nekem is az a kedvencem.

Meglepetten nézek rá.

– Tudod, nem kell ám kikérned a véleményemet. Tégy, amit csak akarsz.

Raven megrázza a fejét.

– Azt nem akarom. Már így is betolakodónak érzem magam.

Gyengéden megfogom a kezét.

– Ne tedd, Rave. Semmi szükség, hogy így érezz. Ez most már a te otthonod.

– A mi otthonunk – javít ki. – Azért kérem ki a véleményedet, mert szeretném, ha te is szeretnéd az otthonunkat.

Összefonom az ujjainkat. Sokkal élvezetesebb együtt berendezni az otthonunkat, mint ahogy vártam. Tényleg a miénk lesz, de ez keserédes érzés, mert egyben azt is jelenti, hogy megszabadulok mindentől, ami Hannah-ra emlékeztet. Ravennel egy ideje nem beszélünk róla, és remélem, hogy ez így is marad. Furcsa, ahogyan próbálunk buborékban élni, és úgy tenni, mintha nem lettem volna évekig a nővére jegyese, de úgy tűnik, egyelőre működik.

– Végeztél a munkával? – kérdezi a laptopomra sandítva.

– Igen. Kimerültem – mondom, és kikapcsolom a gépet.

Raven a pizsamámra néz.

– Akkor menjünk aludni.

Megragadja a kezem, és maga után húz. A hálósobába megyünk. A Hannah-hoz fűződő emlékeim napról napra felülíródnak, míg végül körülnézek, és nem látok majd semmi mást, csak Raven nyomait.

Raven elengedi a kezemet, és pironkodva átmegy az ágy másik oldalára. Az óta az este óta, amikor a karomban aludt el, mindennap együtt feküdtünk le, de Raven még mindig zavarban van emiatt. Furcsa, mert korábban természetesen viselkedtünk egymás társaságában.

Bebújunk az ágyba, aztán mosolyogva felé fordulok.

– Miért vagy ideges, Muffin?

Kuncog, aztán ő is az oldalára fordul, így szembe vagyunk egymással.

– Nem is tudom. Talán mert ez az egész még új nekünk.

A szemébe nézek, igyekszem nem a mellét bámulni.

– Valóban az? Hiszen nem is olyan régen a karomban aludtál el a kanapén.

Megvillan a szeme, aztán elfordítja a tekintetét, és nyakig pirul.

– Muszáj emlékeztetned rá? Nagyon szégyellem magam amiatt, ahogyan aznap éjjel viselkedtem, Ares. Nem tudok elégszer bocsánatot kérni.

Gyengéden a kezem közé fogom az arcát, és visszafordítom magam felé.

– Ne kérj bocsánatot – suttogom. – Szemernyit sem bántam, bármit mondtam is neked aznap.

Bólint, és behunyja a szemét, most így próbál elbújni előlem.

Ezúttal annyiban hagyom a dolgot.

– Nem is olyan rossz, igaz? – suttogja végül. – Aznap éjjel azt mondtad, sosem fogsz engem akarni, és ezt tudom is. Tudom, hogy

sosem leszek Hannah, de...

– Ne! – vágok közbe. – Ne ejtsd ki a nevét a szádon az ágyunkban, Rave!

Fájdalmas tekintettel néz rám.

– Lehetek őszinte? Nem érzem úgy, mintha ez a *mi* ágyunk lenne. Minden éjjel úgy érzem, hogy az *ő* ágyában alszom.

Raven elfordul, de utánanyúlok, és erővel visszafordítom magam felé.

– Akkor dobjuk ki ezt a rohadt ágyat, Raven. – Elkerekedik a szeme. – Rendeljünk egy újat.

Bólint, aztán habozva megfogja a pizsamám gallérját.

– Kidobhatnánk ezt is?

Zavartan nézek le. Egyszerű kék kockás pizsama.

– Tudom, hogy Hannah-val összeillő pizsamátok volt, és lehet, hogy gyerekes, de...

Felülök, és Ravent is magammal húzom, míg végül mindketten a sarkunkon ülünk az ágyban.

– Hát vedd le rólam, asszony!

A paplan a derekára csúszik, miközben remegő kézzel a mellkasom felé nyúl. A tekintetünk találkozik, és Raven egy pillanatig habozik, aztán kigombolja a legfelső gombot. Figyelem, ahogyan szép arca elpirul, és a légzése felgyorsul, miközben feltárul csupasz mellkasom. Amikor az utolsó gombot is kigombolja és az ing szétnyílik, Raven megragadja a galléromat.

Forró tekintettel néz rám, amint letolja a pizsamafelsőt a vállamról. A mozdulatai lassúak, az ujjai súrolják a bőrömet, végül ott vagyok előtte félmeztelenül.

Megemelem a csípőmet, és kihívóan félrebillentem a fejem. Raven habozik, így megragadom a kezét, és a nadrágom derekára teszem.

– Azt mondtad, meg akarsz tőle szabadulni. Akkor vedd le ezt is.

Az ajkába harap, aztán megmarkolja a nadrágot, és lassan kezdi lehúzni.

Elakad a lélegzete, amikor meglátja kidolgozott hasizmait, én pedig nem tudom megakadályozni, hogy a farkam megkeményedjen. Amint kipirult arccal, félig elnyílt ajakkal hozzám ér... *Bassza meg.*

Égészen a combomig lehúzza a nadrágot, mire elvigyorodom.

– Jó kislány – suttogom, ő pedig vágyakozva pillant rám. Pontosan így nézett aznap éjjel is, amikor az ölemben ült, és ez a tekintet azóta is kísért álmaimban.

Magamban mosolyogva leveszem a nadrágot, így már csak egy alsónadrág van rajtam, és jól látszik az erekcióm. Raven rábámul, aztán az alsó ajkába harap. Kemény mellbimbója elárulja, hogy kíván.

– Mindig is utáltam pizsamában aludni – mondom halkan, mintha tudat alatt félnék, hogy megtöröm a pillanat varázsát. – Csak nem akartam, hogy kényelmetlenül érezd magad, amiért félmeztelen vagyok.

Megrázza a fejét, és újra a szemembe néz.

– Egyáltalán nem érzem magam kényelmetlenül. Folyton alulöltözött férfi modellek társaságában vagyok, emlékszel?

Ideges leszek, amikor eszembe jut, hogy intim fotósorozatokon pózol más férfiakkal. Meg kell találnom a módját, hogy átjöjjön az én cégemhez. A menedzserében sem bízom. Úgy tűnik, Raven nem fogja fel, mennyire gyönyörű. Olyan, mintha magában szétválasztaná a modellt énjét a valódi énjétől, és az ő fejében az utóbbi nagyon is tökéletes. Sosem értettem, miért, de elhatároztam, hogy meggyőzőm az ellenkezőjéről.

– Ó, nagyon is jól emlékszem – válaszolom feszülten. Közelebb hajolok hozzá, és kisimítok egy hajtincset az arcából. – Ha jól tudom, a legutóbbi fehérneműkampányod valahogy így nézett ki, ugye?

Magamhoz húzom, a hajába túrok, aztán hátradöntöm a fejét, hogy szabaddá tegyem a nyakát. Amikor a füléhez hajolok, és a fogaim a fülcimpáját súrolják, Raven levegőért kap.

– Valahogy így pózoltál Tom Fosterrel, nem igaz? Mondd csak, szerelmem, ő is ilyen kemény volt, amikor a karjában tartott?

Megcsókolom a nyakát, aztán a fogaimat a bőréhez érintem, végül beleszívok, és hagyok egy kis jelet. Raven lélegzete elakad, aztán a mellét a mellkasomhoz nyomja, amitől megvadulok. Határozott kézzel beletúr a hajamba.

– Nem – mondja csábos hangon. – Ő nagyon profi. Hidd el, ezek a fotózások nem olyan intimek, mint amilyennek tűnnek. Rengetegen vesznek körbe minket, és gyorsan váltogatjuk a pózokat.

Megcsókolom a nyakát.

– Helyes – mondom. – Akkor a fickó még holnap is termelhet szén-dioxidot.

Raven elneveti magát. A hangja egyenesen a szívemig hatol, és olyan vágyakozást érzek, ami sokkal mélyebb a testi sóvárgásnál.

– Nem is tudtam, hogy ilyen erős benned a birtoklási vágy – suttogja.

Hátrébb húzódok, és a szemébe nézek. Fél kézzel megragadom a haját, a másik kezem a derekára kulcsolódik.

– Korábban nem is volt. Csak *miattad* van. Te... igen, te mindent megváltoztattál. Azt akarom, hogy egészen az enyém légy, Raven.

Amikor rám néz, a tekintetében sebezhetőséget látok.

– Hiszen már a tiéd vagyok, Ares.

Az ujjaimmal végigsimítok a derekától a bordáin keresztül a melle aláig.

– Nem – suttogom. – Még nem. Nem egészen. De az enyém leszel.

A két kezem közé fogom az arcát, hüvelykujjam az ajkát súrolja. Kinyitja a száját, és amikor a nyelve elhalad az ujjam mellett, majd eszemet vesztem. Rohadtul szexi a kócos hajával, az észvesztő hálóiingében, ezzel a csábító tekintettel.

– Lehetek őszinte? – súgom. – Nem bírok ellenállni neked. Egyfolytában azon jár az eszem, ahogyan csókolóztunk az

esküvőn, aztán az irodádban. Többet akarok, Raven. Muszáj újra megízlelnem téged.

Habozva közelebb hajol, az ajkunk majdnem összeér.

– Csak tessék – suttogja. – Vedd el, amit akarsz.

Amikor a szám az övéhez ér, felnyögök. A keze ugyanolyan sürgetőn jár a testemen, mint amilyen sürgető a vágy, amit érzek. Raven nyögdecselni kezd, mire a farkam vágyakozva megmoccan. Elképesztő érzés, ahogyan a nyelve játszik az enyémmel, és már tudom, hogy érezni akarom a farkamat abban a csinos kis szájában. Semmi kétség, a feleségem igazi varázslónő.

– Raven – suttogom a szájába, aztán elhúzódok. Raven duzzadt ajakkal liheg. *Bassza meg*. Még sosem volt ilyen gyönyörű.

Vigyorogva megtaszítom a vállát, hogy hátradőljön az ágyra.

– Ares! – nyögi szinte könyörögve.

– Van fogalmad róla, milyen nehéz dolgom volt az utóbbi időben, bébi? Ahogy ezekben a szexi kis szerelésekben járkáltál a házban... Valahányszor rám mosolyogsz, elgyengülök.

Az alkaromra támaszkodva fölé hajolok, a farkam a puncijának nyomódik.

– Nem te vagy az egyetlen, aki szenvedett, Ares – suttogja Raven.

Mosolyogva ráhajolok, az ajkamat az övéhez érintem egyszer, kétszer, aztán mélyen megcsókolom. Fantasztikus érezni a testét, és ez az egész annyira szürreális. Hozzányomom a csípőmet, mire felnyög, és átkulcsol a lábával, mint aki még többet akar. Te jó ég!

De hirtelen eltol magától, mire felnyögök, és zavartan nézek rá. A fejével a telefonja felé int, úgy tűnik, nem tudja, mit csináljon. Nem is hallottam, hogy megszólalt az ébresztője.

– Ez meg mi a franc?

Felülök, miközben a farkam sátrat csinál az alsónadrágomból.

– Az egyik kampányom most élesedik Ázsiában. Benne van a szerződésemben, hogy egy órán keresztül aktívnak kell lennem a közösségi médiában.

Beletúrok a hajamba, és hangosan felnyögök.

– Ugye csak viccelsz?

Megrázza a fejét, és nyomkodni kezdi a telefonját.

– Tudom, hogy szörnyű az időzítés, de...

Visszahúszom magam mellé és megcsókolom, aztán megmarkolom a haját.

– Hagyd a francba a kampányt – suttogom két csók között. – Kifizetem a büntetést. Bármit megteszek, ha hagyod, hogy tovább csókoljalak.

Kuncogva eltol, a nyilvánvaló vágyakozás ellenére dorgálón néz rám.

– Nem – mondja. – Én nem ilyen vagyok. Utálok megbízhatatlannak tűnni.

Felül az ágyban, és nagyot nyögök, amikor látom, hogy felölti a dolgozó nő arckifejezését. Most már biztosan nem hagyja, hogy megcsókoljam.

Mellé ülök, a vállunk egymáshoz ér, miközben próbálom nyugtatni lázadozó farkamat. Nem emlékszem, mikor kívántam utoljára ennyire valakit. Azt hiszem, még soha.

Raven felkiált, aztán elneveti magát, és megint elpirul. Kíváncsian áthajolok a válla fölé, és a telefonjára nézek.

– Mi a fasz? – kikapom a kezéből a telefont, és a pöcsképre meredek, amit az Instagramon kapott. – Ez meg ki a franc?

Olyan féltékenység borít el, amelyet még sosem éreztem. A fejem megtelik képekkel Ravenről és valami pasiról, akit eddig rejtegetett előlem.

– Fogalmam sincs – mondja, és visszaveszi a telefonját. – Folyton ilyeneket kapok. – Figyelem, amint kitörli az üzenetet, aztán a legnagyobb nyugalommal megnyitja a következőt, észre sem véve, mennyire mardos a féltékenység.

Mégis mi a franc bajom van? Biztos vagyok benne, hogy Hannah is számtalan ilyen üzenetet kapott, de egyszerűen a

munkája részének tekintettem. Ravennel kapcsolatban viszont képtelen vagyok ugyanígy érezni.

– Raven!

Kérdőn felvonja a szemöldökét. Az ujjaiba kulcsolom az ujjaimat.

– Hol a francban van a karikagyűrűd?

Elkerekedik a szeme, aztán elfordul.

– Levettem.

– Hogy érted, hogy *levetted*?

Kihúzza a kezemből a kezét, és a paplan alá dugja.

– Egyszerűen csak... túlságosan Hannah stílusa, nem az enyém. Nem érzem helyesnek, hogy viseljem.

A hátamra gördülök, és a plafont bámulom. Megpróbálom rendezni a gondolataimat, de nem nagyon sikerül.

– Jövő héten – mondom nyersebben, mint terveztem. – Jövő héten veszünk neked egy új gyűrűt, és azt *hordani fogod*.

Harminckettő

ARES

Homlokráncolva pillantok az órára. Mindjárt este tíz, és Raven még nincs itthon. Ez a harmadik nap, hogy ilyen sokáig dolgozik, és kezdek aggódni. Túlhajszolja magát. Minden áldott reggel az itthoni edzőteremben kezdi a napját, aztán mindössze egy gusztustalan zöld smoothie-val a kezében indul el. Egy teljes munkanapnyi modellkedés után átmegy az irodájába, és még órákig dolgozik. Túl keményen hajtja magát, közben alig eszik, és nem is pihen eleget. Ez nem mehet így sokáig, de nem tudom, hogyan vegyem rá, hogy jobban vigyázzon magára.

Egy kicsit amiatt is aggódom, hogy talán kellemetlen volt neki, amikor megcsókoltam, és ezért jön haza későn. Akkor úgy tűnt, tetszik neki a dolog, de már ismerem őt. Azóta bőven volt ideje rágódni a dolgon, és talán büntudata van, teljesen fölöslegesen.

Megcsörren a telefonom. Elmosolyodom, mert azt gondolom, Raven az. Újabban fel szokott hívni a kocsiból, miközben hazafelé tart, és mostanra ez lett a napom egyik kedvenc része.

Csakhogy ezúttal nem ő hív.

A képernyőt bámulva hezitálok, felvegyem-e. Végül úgy döntök, felveszem.

– Ares!

– Szia, Hannah.

– Istenem, annyira hiányoztál! Én csak... miért nem veszed fel soha? Ares, tudom, hogy dühös vagy rám, és meg is értem. Ezúttal tényleg nagyon elrontottam, és tudom, hogy megbántottalak, de kérlek, ne nézz levegőnek! Azt nem bírom elviselni.

Hátradőlök a vadonatúj kanapén, és sóhajtok.

– Han, megfordult valaha a fejedben, hogy az én igényeim különbözhetnek a tieidtől? Tudom, hogy utálsz, ha nem beszélek veled, de most mindenekelőtt térre van szükségem.

– Ares, mi ütött beléd? Te... sosem bántál velem így. Tényleg sajnálom, szívem. Esküszöm, nem tudtam, hogy erre kényszerítik Ravent. Nem akartam, hogy ilyen helyzetbe kerüljünk. Valóban azt hiszed, hogy azt akartam, a *húgomat* vedd feleségül? El tudod képzelni, mennyire dühös vagyok, hogy belement ebbe?

Megfeszül az állkapcsom, és beletúrok a hajamba.

– Nem az ő hibája. Nem teheted felelőssé a *te* döntéseidért.

– Ares! Mindez nem történt volna meg, ha kimarad az egészből. Fogalmam sincs, mi járt a fejében. Úgy sejtem, anya és apa cégére fáj a foga.

Nyílik az ajtó, és angyali mosollyal Raven lép be.

– Figyelj, most mennem kell. Majd később beszélünk.

Mielőtt Hannah bármit mondhatna, leteszem a telefont, közben Raven homlokráncolva figyel. Hannah azonnal ismét hív, mire büntudattól gyötörve elutasítom a hívást. Semmi mást nem tettem, csak beszélgettem Hannah-val, mégis olyan érzésem van, mintha megcsaltam volna a feleségemet.

– Ki volt az? – kérdezi halkán Raven.

– Hannah – felelem némi habozás után.

Raven rám mered, aztán felhorkan, és megrázza a fejét. Dühösen elmegy mellettem a hálószoza felé.

– Semmi sem történt – mondom, miközben elindulok utána. – Legutóbb azt mondtam neki, hogy lehetünk barátok, de azóta nem válaszoltam az üzeneteire, ezért felhívott.

Raven megtorpan, és hátranéz a válla fölött.

– Barátok! – mondja gúnyosan.

– Rave! – Könyörgő a hangom.

Bemegy a fürdőszobába, és becsapja maga után az ajtót.

A picsába. Most mihez kezdjek? Abban sem vagyok biztos, hogy bármi rosszat tettem. Az isten szerelmére. Pedig jól mentek a

dolgok köztem és Raven közt, erre elcseszem. Tudtam, hogy semmi jó nem sülni ki belőle, ha Hannah-val beszélek. Pontosan tudom, hogy mit akar tőlem, és tisztában vagyok vele, hogy nem adhatom meg neki. Igazából nem is *akarom*, de ezt Raven úgysem hinné el. Hogyan is hihetné, amikor évekig együtt látott a nővérével?

Leülök a közösen kiválasztott ágyra, és próbálom kitalálni, hogyan engesztelhetném ki. Amikor összeházasodtunk, hűséget ígértem neki, és azt akarom, hogy tudja, sosem inognék meg. Ha mást nem is, de azt tudnia kell, hogy sosem fogom átverni.

Raven egy szál törülközőben jön ki a fürdőszobából, de amikor meglátja, hogy az ágyon ülök, megtorpan. A szeme dühösen megvillan. Habozva felé nyújtom a kezem.

– Gyere ide, Rave!

Összeszűkült szemmel néz rám, de engedelmeskedik. Odaáll a lábam közé, és a szemembe néz.

A kezébe nyomom a telefonomat.

– Nézd meg! Egyetlen üzenetére sem válaszoltam. Nézd végig a híváslistámat. Ma vettem fel először, amikor hívott.

– Azt hiszed, nem teszem meg? – csattan fel Raven.

Rámosolygok.

– Bébi, azért adtam oda a telefonomat, mert azt *akarom*, hogy megtedd. Nem játszadozom veled. Csak őszinte vagyok, hisz erre kértél.

A telefonomra mered, és valódi kínszenvedést látok a tekintetében. Aztán gyászos pillantással visszaadja a telefont.

– Nem érdekes – mondja. – Nem akarom látni.

Egy pillanatig csak nézem.

– Őszinteséget kértél, igaz? Akkor most légy te is őszinte. Szeretném tudni, miért néztél így a telefonomra.

Raven a szemembe néz, és felsóhajt.

– Emlékszel, amikor a nagyi sütit sütött, te pedig felvetted videóra, ahogyan Sierrával harcoltunk érte?

Bólintok, és a farkam a puszta emlék hatására megmoccan. Raven rám mászva próbálta elvenni tőlem a telefont, én pedig hozzányomtam a falhoz, amitől a testünk összepréselődött. Csak néhány pillanat volt, de most is emlékszem, milyen volt érezni őt magam mellett.

– Amikor kitöröltem a videót, megláttam a legutóbbi fotódat. Hannah-ról készült, az ágyban. Azért nem akarom megnézni a telefonodat, mert nem akarok ilyesmiket látni.

A csuklójára kulcsolom a kezem, és engesztelően nézek rá.

– Türelem – emlékeztetem. – Légy türelmes velem!

Meglepetten néz rám.

– Semmi rosszat nem tettél, Ares. Én nem... nem rád vagyok mérges. Leginkább magamra.

Erősebben szorítom a csuklóját, és megrázom a fejem.

– Nem, bébi. A feleségem vagy. Nem számít, hogyan és miért házasodtunk össze, csak az számít, hogy most házasok vagyunk. Hidd el, én is rohadt dühös lennék, ha az exeddel telefonálgatnál, úgyhogy igenis rosszat tettem. Amit tőled nem fogadnék el, azt én sem tehetem meg. Meg kell beszélnünk, Hannah része maradhat-e az életünknek, és ha igen, hogyan. De ezt nem most rögtön kell megtennünk. Mi lenne, ha mindketten átgondolnánk a dolgot, és ha eldöntötted, milyen határokat szeretnél húzni Hannah és köztem, elmondanád? Bárhogy döntesz is, én azt tiszteletben tartom.

Hitetlenkedve mered rám.

– És ha úgy döntök, hogy többé ne beszélj vele?

Rámosolygok.

– Akkor nem fogok. A feleségem vagy, Raven. Mindig te leszel számomra az első mindenki más előtt. *Mindig.*

Összeszorított ajakkal bólint, a tekintete óvatos reménnyel telik meg. Nem tudja, de ha azt kérné, a csillagokat is megpróbálnám lehozni neki az égről. Bármit megtennék a kedvéért.

Harminchárom

ARES

A telefonom fotógalériáját görgetem, és keserédes érzések járnak át. Hannah mindig utált fotózkodni velem, úgyhogy többnyire egyedül szerepel a képeken. Alig van közös fotónk, és egy sincs, amelyen mosolyognék. Mindegyik kép erőltetettnek tűnik, mintha úgy érezném, szívességet tesz, amiért hajlandó közös fényképen szerepelni velem.

Nagy sóhajjal feltöltöm a családommal és a barátaimmal készült fotókat a felhőbe, aztán megnyitom a gyári beállítások visszaállítása menüpontot. Pár pillanatnyi habozás után rákattintok. Tiszta lapra vágyom. Ravennel erre van szükségünk, de a való életben nincs rá lehetőség. Nem adhatunk valódi esélyt egymásnak, amíg a múlt terhei nyomják a vállunkat. Azt hittem, fájdalmas lesz kitörölni életem egy részét, de az jobban fájna, ha megbántanám Ravent. Ezt már rég meg kellett volna tennem.

Kicsit furcsán állnak köztünk a dolgok Ravennel. Sokáig úgy tettünk, mintha Hannah nem lenne tényező az életünkben, és ez egy darabig működött, de csak egy darabig. Már így is eleget bántottam Ravent, nem kockáztathatom, hogy elszomorítsa valami, amit a telefonomban talál. Mindkettőnknek nehéz, ha szembesülünk a Hannah-val közös múltammal.

Figyelem, ahogyan a telefonom újraindul, aztán magamban mosolyogva megadom új jelszónak a Raven születésnapjából és az esküvőnk dátumából álló számkombinációt. Ha tudtam volna, hogy ilyen jó érzés kitörölni mindent, már rég megtettem volna.

Ekkor belép Raven, és amint meglátja, hogy vigyorogva nézem a telefonomat, elsötétül a tekintete, de aztán mosolyt erőltet az

arcára. Leteszem a telefont, és fürkészőn nézek Ravenre.

– Korábban jöttél haza, mint vártam.

Bólint, és megdörzsöli a vállát.

– Elestem a fotózáson. Egész nap fájt a hátam, ezért úgy gondoltam, inkább itthonról dolgozom a ruhaterveimen.

Felpattanok, és odasietek hozzá.

– Megsérültél? Hogyan történt?

Mosolyogva megrázza a fejét.

– Csak ügyetlen voltam. Egész nap szórakozott vagyok. Tényleg az én hibám volt.

Sóhajtok, a vállára teszem a kezem, és gyengéden masszírozni kezdem. Nem nehéz kitalálni, mi járt a fejében. Valószínűleg elkerülhetetlen volt ez a helyzet. Előbb-utóbb szembe kell néznünk Hannah-val és a közös múltunkkal. Csak arra nem számítottam, hogy mire sor kerül erre, ilyen tisztán látok majd.

Kisimítom a haját az arcából. Mostanában távolságtartó, és nagyon hiányzik nekem. A két kezem közé fogom az arcát, és csókot lehelek a homlokára. A múltkori alkalom óta nem mertem rendesen megcsókolni, mert tartok tőle, hogy máris túl sokat várnék tőle.

– Gyere! – mondom. – Vegyél egy forró zuhanyt, hogy ellazuljanak az izmaid, aztán megmasszírozzak.

Némi habozás után bólint. Ma különösen távolságtartó velem. Általában váltunk néhány üzenetet napközben, de ma egyszer sem válaszolt. Olyan, mintha az a tegnapi hívás ráébresztette volna, hogy sosem leszünk képesek magunk mögött hagyni a múltat.

Sóhajtvá elindulok megkeresni az olajat, amellyel szokás szerint bekeni a testét. Utána kell néznem, hogyan sérült meg. Lehet, hogy fel kell vennem egy biztonsági koordinátort, aki ellenőrzi a fotózások helyszíneit, mielőtt Raven odaér.

– Ares!

Felnézek. Raven néhány lépésre áll tőlem, fehér törülközőbe csavarva.

– Gyere ide! – Megpaskolom az ágyat magam mellett. – Feküdj le!

Raven törülközőstül hasra fekszik. A szívem hevesen dobog. Mégis mi jutott eszembe, hogy masszázst ajánlottam neki? Nem élem túl, hogy hosszasan tapogatom a testét. Hülye ötlet volt, de azért az olaj után nyúlok. Letérdelek mellé, és megfogom a törülközőt.

– Hadd húzzam félre.

Vonakodva bólint, mire lejjebb csúsztatom a törülközőt, így szabaddá válik a válla és a lapockája. Tétovázom, majd még lejjebb húzom, egészen a derekáig.

Nem hiszem, hogy voltam már valaha ennyire ideges ilyen egyszerű dolog miatt, mint egy masszázs. Ravenben van valami ellenállhatatlan. Mikor volt rám nő ilyen hatással? Zakatoló szívvel öntök egy kis olajat a hátára.

– Nem hideg a kezem? – kérdezem, miközben eloszlatom az olajat, és masszírozni kezdem.

Raven jólesően felsóhajt.

– Nem, így tökéletes.

Figyelem az arcát, miközben a hüvelykujjaimmal a nyakát masszírozom, a többivel pedig a fejbőrét dörzsölöm.

– Ó, istenem! – nyög fel Raven. – Ez nagyon jó!

Te jó ég! A farkam megkeményedik. Összeszorított foggal masszírozom tovább a nyakát, körmöm a fejbőrét karcolja.

– Ares! – nyögdécseli, és vissza kell fognom magam, nehogy a hátára fordítsam és megcsókoljam. Bassza meg! Imádom, ahogy kimondja a nevem. – Ez nagyon jó!

– Most kétoldalt föléd térdelek – mondom. Így jobban tudom használni a testsúlyomat.

Raven mocomogni kezd alattam, elveszi a karját az útból. A francba. Vajon tudja, hogy így tisztán látom oldalt a mellét? Te jó ég! Még szerencse, hogy nem érzi, milyen kemény vagyok. Lejjebb csúsztatom a kezem, most a vállát és a hátát kezdem masszírozni,

igyekezve kilazítani az izmait. Egyre lejjebb haladok, míg végül a hüvelykujjam már a derekán lévő mélyedésben jár.

A picsába. Nagyon szeretném, ha most hátulról megdughatnám, miközben a kezemet a csípőjén tartanám. Biztosan jó kislányként fogadná be a farkamat. Hallani akarom a nyögdecslését. Hallani akarom, ahogyan kimondja a nevem, miközben egyre mélyebbre hatolok benne.

Habozva kissé meghúszom a törülközőt, hogy lássam, ellenkezik-e, de nem teszi. Ehelyett kicsit megemeli a csípőjét, hogy levehessem róla a törülközőt, így most már meztelenül fekszik alattam.

– Ne hagyd abba! – mondja, mire magamhoz térek kábulatomból. Tovább masszírozom a derekát, de közben le sem tudom venni a szememet a fenekéről. A teste egyszerűen tökéletes. Lassan mozgatom a kezem a fenékén, a hüvelykujjaimmal a farizmait dörzsölöm.

– Jaj! – nyög fel ismét. – Ez fáj!

– Itt, bébi?

Tovább masszírozom a farizmait, a kezemet egyre lejjebb csúsztatom, míg végül beterítem az egész fenekét, és a hüvelykujjaimmal erősen meggyúrom.

– Igen – nyögi –, ott.

Összeszorított foggal haladok még lejjebb, a hüvelykujjaim a belső combját súrolják. Egy pillanatra abbahagyom, aztán lehajolok, hogy megnézhessem sima punciját.

Te jó ég! Bármit megadnék, hogy széttehessem a lábát, és közé temethessem az arcomat. Muszáj megízlelnem.

Szétterpesztem a kezem, és tovább masszírozom a farizmait, miközben a hüvelykujjamat a combjára nyomom. Raven megmoccan, és addig helyezkedik, amíg a hüvelykujjam már a punciját súrolja. Kissé szétnyitja a lábát, így az ujjam beljebb csusszan, és a csiklójához nyomódik.

Egy pillanatra megállok, és amikor Raven nem húzódik el, elmosolyodom. Lassan újra masszírozni kezdem a fenekét, a hüvelykujjamat a csiklóján tartom. A mozdulataim most már inkább érzékiek, mint gyógyítók, de úgy tűnik, Raven nem bánja. Lopva az arcára pillantok, és amikor látom, hogy a szemét behunyta és elpirult, elvigyorodom.

Szinte észrevétlenül kezdek körözni a csiklóján, miközben úgy teszek, mintha a csípőjét masszíroznám. A légzése lihegésbe vált, én pedig figyelem, amint az ajkába harapva próbálja visszatartani a nyögéseket.

Vigyorogva fokozom a nyomást a csiklóján, miközben a bal kezemet lejjebb csúsztatom, mintha a belső combját akarnám megmasszírozni. Raven leheletnyit megmozdítja a csípőjét, mint aki többre vágyik, mire élvezettel végigsimítom nedves punciját. Mióta van már beindulva?

Kíváncsi vagyok, meddig hagyja, hogy elmenjek. Vajon megengedi, hogy kielégítsem?

Elveszem a hüvelykujjamat, és a számba veszem. Behunyt szemmel ízlelem meg. Bárcsak többet kaphatnék belőle! A fenébe is, azt kívánom, bárcsak négykézlábra állna előttem, hogy hátulról kinyalhassam.

Leveszem a kezemet a puncijáról, és a combja hátulját kezdem masszírozni, türelmesen várva a jelre, hogy többet akar, hogy nem lépem át a határt.

Raven megmoccan alattam, és addig helyezkedik, amíg az ujjaim újra a puncijához érnek, mire elnyomok egy mosolyt. Igen, a kedves feleségem többet akar.

– Tedd szét nekem a lábad – mondom nyers, utasító hangon. – Hadd dolgozzam meg a combizmaidat.

Megfogom a combját, és úgy igazítom a lábát, hogy a feneke felemelkedjen, de a felsőteste meg se mozduljon. Raven továbbra is csukva tartja a szemét, és úgy tesz, mintha semmi sem történt volna, de a légzése elárulja.

Na meg a nedves, duzzadt puncija.

Vigyorogva a kezembe veszem az olajat, aztán a fenekére öntöm, hogy jó síkos legyen.

– Bocs – mormolom. – Azt hiszem, kicsit sok lett, bébi. Mindjárt feltakarítom.

Három ujjammal végigsimítok a hátán, aztán a középső ujjamat egy pillanatra a fenekébe csúsztatom. Raven hangosan felnyög, vérvörös arcát belefúrja a párnába. Ez tetszik neki, mi?

Vigyorogva átfogom a punciját, és a kezem tövét belenyomom.

– Túl sok olajat öntöttem ki – panaszkodom, kifogást gyártva, hogy miért érek így hozzá.

– Nem baj – suttogja Raven. – Csak dörzsöld be. A bőröm majd beissza.

– Valóban?

A puncija alá csúsztatom a kezem, mintha meg akarnám nézni, hogy ott is olajos-e, aztán lassan végigsimítom a bőrét az ujjaimmal, végül, mintha csak véletlenül történne, két ujjam belecsúszik. Imádom, ahogyan Raven a párnába nyögdecсел.

– Mennyi olaj! – sóhajtok, és közben le sem bírom törölni a vigyort a képemről.

Lassan ujjazni kezdem, próbálva megtalálni a G-pontját. Amikor megtalálom, Raven a nevemet kiáltja, mire gyorsítok a tempón. A bal kezemmel a csiklóját simogatom, a jobb eközben úgy jár a puncijában, ahogyan a farkamat szeretném mozgatni benne. Sosem voltam még féltékeny az ujjaimra, de most végig kell néznem, ahogyan eltűnnek feleségem mohó puncijában.

– Ares, *kérlek!*

Elvigyorodom, és egyre erősebben dörzsölöm a csiklóját. Raven az ujjaimnak nyomja a csípőjét, és én másra sem vágyom, csak hogy belecsúsztathassam a farkam. Azt akarom, hogy a nevemet sikoltozza.

– Igen, bébi – hörgöm, ahogyan egyre jobban zihál –, ez az.

Az izmai megfeszülnek az ujjaim körül, és a nevemet kiáltja. Úgy mondja ki, mintha ima volna, és a fenébe is, már pusztán a hangjától én is majdnem elélvezek.

Amikor Raven teste elernyed, kihúzom az ujjaimat, és újra fekvő helyzetbe rendezem a testét. Ellazul alattam, én pedig tovább masszírozom a lábát, mintha nem épp most élvezett volna el tőlem. Mivel egyszer sem nézett rám közben, talán még nem áll készen rá, hogy beszéljen a történetekről, de nem bánom. Egyelőre elég nekem, ahogyan az előbb a nevemet nyögdécselte. Ez sokkal több, mint az elmúlt időszak rideg távolságtartása.

Lehajolok, és csókot nyomok Raven derekára.

– Azt hiszem, újra le kell zuhanyoznod, asszony. Mindenhol összeolajoztalak.

– Igen – suttogja –, én, ő, megyek, és újra lezuhanyozom.

Újabb csókot lehelek a bőrére, aztán elhúzódok.

– Néhány perc múlva konferenciahívásom lesz, úgyhogy nyugodtan pihenj egy kicsit zuhanyzás előtt, szerelmem. – Felsóhajtok, és ismét megcsókolom a vállát.

Leszállok Ravenről, felállok, és miközben kimegyek a szobából, visszasandítok rá. Mosolyogva fekszik, az arcát félig eltakarva... igen, ma biztos, hogy ez a kép fog kísérni álmomban.

Harmincnégy

RAVEN

Akárhogy próbálom, nem bírom kiverni a fejből a tegnapi estét. Ahogyan Ares hozzám ért, pontosan tudta, mit művel, amikor a combomat kezdte masszírozni. Mi történt volna, ha akkor megfordulok? Magáévá tett volna, ahogyan annyiszor elképzeltem?

Az ajkamba harapok, mert eszembe jut, hogyan izgatta a testemet. Mesteri módon játszott velem, úgy tett, mintha csak masszírozna, közben egyre tovább ment, amíg végül már nem bírtam magammal.

Beletúrok a hajamba, összeszorítom a combomat, és próbálom kiverni Arest a fejből, de nem sok sikerrel. Minden nappal egyre jobban kívánom őt.

Halk kopogást hallok, és meglepve fölnézek.

– Raven! – Kiráz a hideg, mert Hannah lép be az irodámba. – Szia! – mondja kedvesen. Egy pillanatig habozik, aztán az íróasztalom előtti székhez megy, és mosolyogva leül velem szemben.

– Szia – válaszolom némi késéssel.

Kimerültebbnek és szomorúbbnak tűnik, mint amilyennek valaha láttam, és előnt a bűntudat.

– Sajnálom – mondja olyan halkán, hogy alig hallom. –

Nekem... már korábban el kellett volna jönnöm hozzád, Rave. Nem voltam túl jó lelkiállapotban mostanában. Azt hiszem, időre volt szükségem, hogy mindent átgondoljak, ugye érted? Amikor elhagytam Arest, én... azt hiszem, nem fogtam fel, mit teszek.

Annyiszor elhalasztottam már korábban az esküvőt, és mindig megúsztam. Azt gondoltam, ezúttal is így lesz.

Lesütöm a szemem, és mély lélegzetet veszek.

– De nem így lett.

– Nem – mondja –, nem így lett.

Kényszerítem magam, hogy a szemébe nézzek.

– Én megmondtam, Han. Könyörögtem, hogy gondold át.

– Tudom. *Tudom*, Rave. Mit akarsz, mit mondjak? Hogy igazad volt?

Megrázom a fejem, és elfordulok.

– Nem, Hannah. Persze hogy nem.

– Te is dühös vagy rám, igaz?

Az ajkamba harapok, és megrázom a fejem.

– Kezdetben az voltam. De most? Már azt sem tudom, hogyan érzek. Azt hiszem, csak megbántott és csalódott vagyok. Hannah, te nemcsak Ares szívét törted össze, hanem az enyémet is. Nem hallgattad meg az aggályaimat, és úgy játszadoztál az életemmel, hogy nem érdekeltek a vágyaim és az álmaim. El tudod képzelni, mennyire fáj, hogy kihasználtál és manipuláltál? A nővérem vagy, Han. Te vagy az, akinek a leginkább kellene törődnie velem, de nem tetted. *Sosem*.

– Raven, te is tudod, hogy ez nem igaz. Hát nem én szereztem neked az első modellmunkádat?

A szemébe nézek, és hitetlenkedve elmosolyodom.

– Nem, Hannah. Te csak annyit tettél, hogy elvittél az egyik premieredre. Ott felfedeztek, és a segítséged nélkül szerződtettek.

Nagy sóhaj kíséretében legyint.

– Nélkülem ott sem lettél volna, de mindegy. Most nem ez a lényeg. Csak azt próbálom elmondani, hogy a magam módján törődöm veled.

Megrázom a fejem.

– Az nem mindig elég, Han. Nem döntheted el, hogy én mit érzek.

– Tehát *mégis* dühös vagy rám – mondja vádlón, mire védekezően megrázom a fejem. Minek próbálkozom egyáltalán?

– Miért vagy itt, Hannah?

Körbenéz az irodában, és elmosolyodik.

– Amikor legutóbb itt jártam, az esküvői ruhámat jöttem felpróbálni. De végül nem viselhettem.

Összeszorítom a fogam, és elfordulok. A ruha keserédes emlékeket idéz fel bennem. Nagy szeretettel és sok munkával terveztem meg, de a viselése nagyon sok fájdalommal is járt.

Hannah álságos mosollyal néz rám.

– Fogadok, hogy gyönyörű voltál benne.

Az előttem fekvő ruhatervre bámulok, mert fogalmam sincs, hogyan reagáljak erre. Már Hannah pusztja jelenléte is ellentmondásos érzelmeket kelt bennem. Arra emlékeztet, hogy minden közös pillanatom Aresszel eredetileg Hannah-é lett volna.

– Kedves hozzád, Rave? Jól bánik veled?

Felpillantok, és nem tudom, mit mondjak, mert eszembe jut, hogyan érintett meg tegnap éjjel Ares. Olyan erős bűntudat kerít hatalmába, amelyet még sosem éreztem, és hirtelen hányinger tör rám.

– Aggódom érted. Ares jó ember, de tartok tőle, hogy rajtad tölti ki az irántam érzett mérgét.

Keresztbe font karra hátradőlök.

– Aresszel mindig is barátok voltunk – mondom halkan. – Ez nem változott. Most is olyan kedves hozzám, mint mindig.

Valami megvillan Hannah tekintetében, de mielőtt azonosíthatnám, már el is tűnik.

– Akkor jó. Örülök neki.

Elfordul, és egy ideig mindketten hallgatunk. Sok minden maradt kimondatlan köztünk, de egyikünknek sincs bátorsága feltenni a megfelelő kérdéseket.

– Tudom, hogy a Windsorok számára a házasság szent és sérthetetlen – kezdi Hannah óvatosan. – Ares sem kivétel. Lojalitásból bármit megtenne, függetlenül attól, hogyan érez.

A homlokomat ráncolom, mert nem tudom, mire akar kilyukadni.

– Tudom, hogy most is szeret engem, és mindig is szeretni fog, de annyira megbántottam, hogy eltaszít magától. Azt hiszem, részben azért van így, mert úgy gondolja, most, hogy házas, távol kell tartania magát tőlem. Érzem, hogy szüksége van rám, de nem enged közel, mert az ellenkezője a házasságról alkotott nézeteivel. Nem bírom látni, hogy szenved, Rave. Tudom, hogy haragszik rám, és tudom, hogy sok fájdalmat okoztam neki. Szeretném jóvátenni, de még a telefont sem veszi fel nekem.

Összekulcsolom az ujjaimat, próbálok nyugodt maradni, miközben csak úgy cikáznak a gondolataim.

– Kérlek, Rave, mondd meg neki, hogy beszéljen velem.

Tudom, hogy nevetségesnek hangzik a kérésem, különösen, mivel nem is igazi a házasságotok. Te magad mondtad, hogy csak barátok vagytok, és mivel tudom, Ares mennyire szeret engem, ez nem is fog megváltozni soha, de ő... hűséges típus. Emlékeztess rá, hogy valaki másnak tartozik hűséggel.

Rámeredek, közben érzem, hogy előnt a csalódottság és a fájdalom.

– Nem azért jöttél, hogy bocsánatot kérj tőlem, igaz? Azért jöttél, mert azt akarod, hogy beszéljek Aresszel az érdekedben.

Keresztbe fonja a karját, és sóhajt.

– Miért ne jöhettem volna mindkét ügyben, Rave? Mindkettőtöket szeretlek, és őszintén szólva ez a te érdeked is. Nem lehet könnyű neked kettőnk között állni. Nem akarod, hogy megint úgy legyen minden, mint régen? Csak próbálom enyhíteni a terheket, amelyeket ez a házasság rótt rád. Nem tudom átvállalni a számtalan társasági kötelezettséget, ami vele jár, de minden másban tudlak támogatni. Ha Ares számíthat rám, akkor nem fog

túl sokat várni tőled, és nem kell teljesen feladnod a saját életedet. Amihez végül majd úgyis vissza kell térned, nem igaz? Tudod, hogy Ares nem akar téged. Öt éve is felbontotta az eljegyzésedet, hogy velem legyen, és most is engem akar.

A nővérem szemébe nézek, és eszembe jut mindaz a fájdalom, amit öt évvel ezelőtt át kellett élnem. Soha többé nem akarom, hogy minden úgy legyen, mint régen. Nem élem túl, ha megint együtt látom őket. Nem veszíthetem el azt, ami most az enyém.

– Nem – mondom halkán –, nem beszélek Aresszel az érdekedben. Ő nem gyerek, én pedig nem vagyok közvetítő. Ne kérj többet, mint amit eddig adtam neked, Hannah, mert már nem nagyon maradt semmi, amit adhatnék.

Hannah szeme döbbenten elkerekedik, nyilván nem számított rá, hogy visszautasítom. Azt hiszem, még soha nem tettem ilyet. Mindig teljesítettem, amire kért. Mindig.

De ennek máától vége.

Harmincöt

RAVEN

Nagy sóhaj kíséretében, fáradtan és idegesen lépek be reggel az edzőterembe. Nem hagy nyugodni a Hannah-val való beszélgetésem, azóta is nyomaszt.

– Muffin!

Meglepetten látom Arest, aki éppen letesz egy súlyt. Mosolyog, és fürkész tekintettel néz.

– Jó reggelt! – mondja, és gyengéden végigsimítja az arcomat. – Későn feküdtél le tegnap. Jól aludtál?

Hirtelen büntudatom támad, és elhúzódom tőle. A Hannah- val való beszélgetés olyan mélyen beleivódott a gondolataimba, hogy semmi másra nem tudok figyelni. *Ha Ares számíthat rám, akkor nem fog túl sokat várni tőled, és nem kell teljesen feladnod a saját életedet. Amihez végül majd úgyis vissza kell térned, nem igaz?*

Erőltetett mosollyal bólintok.

– Igen, csak be kellett fejeznem pár munkát – hazudom.

Otthagynom Arest, és a jógamatracomhoz megyek. Szórakozottan belekezek a nyújtógyakorlataimba. Annyit hánykolódtam éjjel, hogy reggelre mindenem megfájdult.

Mélyen belélegzek, próbálom elhessegetni a lehangoltságomat. Ares nem fog örökké haragudni Hannah-ra.

Mindig így történik. Bármit tett is az évek során, mindig megbocsátott neki. Végül majd azért is megbocsát, hogy faképnél hagyta az oltár előtt, és azt nem akarom végignézni. Nem akarok én lenni a járulékos veszteség a történetükben.

A hátamra fekszem, és a lábamat felemelve próbálom megnyújtani az izmaimat. Jókedvem volt attól, ahogyan Aresszel

alakult a kapcsolatunk, de egyetlen beszélgetés Hannah-val bűntudatot keltett bennem minden egyes közös pillanatért, amit élveztem. Hannah sosem bocsátana meg nekem. Ha megtudja, mi történt köztem és Ares között, soha többé nem áll szóba velem. Igaz, hogy a kapcsolatunk ingatag, de elveszíteni azért nem akarom a nővéremet. Igaza volt, amikor azt mondta, hogy közte és Ares között állok... csak nem úgy, ahogyan ő gondolta.

– Hadd segítsek.

Ares a lábam közé térdel, a kezét a vádlimra helyezi, és segít kitartani a nyújtást. Egy ideig csak nézem, és elfacsarodik a szívem. A legfőbb ok, amiért sosem hajtottam rá, az volt, hogy tudtam, akkor mindent elveszítek. Hiába vagyunk házasok, ez mit sem változott.

Ares a vállára teszi az egyik lábamat, és rám szegezett tekintettel fölém hajol.

– Nagyon csendes vagy, Muffin. Légy őszinte, bébi. Mi jár a fejedben?

A másik lábamat is a vállára teszem, mire még előrébb hajol, és közelebb nyomja a lábamat a testemhez. Olyan közel van... könnyedén megragadhatnám a pólója gallérját, és megcsókolhatnám.

– Hannah meglátogatott – vallom be. Elfordítom a fejem. –

Beszélni akar veled. Azt mondja, nem veszed fel neki a telefont.

Ares állkapcsa megfeszül, és a homlokát ráncolja.

– Valóban? – Bólintok, mire még közelebb hajol. – És mit szeretnél, mit tegyek? Mondd el az igazat. Mit vársz tőlem, asszony?

A szemébe nézek, és mély lélegzetet veszek.

– Azt akarom, hogy rajtam kívül ne nézz senki másra. Azt akarom, hogy az *enyém* légy.

Elmosolyodik, én megkönnyebbülve mosolygok vissza rá. Éveken át nem mertem hangot adni a vágyaimnak, de ő megkönnyíti a dolgot.

– Árulj el még valamit, bébi. Ezeket a nyújtásokat más férfiakkal is szoktad gyakorolni?

Elkerekedik a szemem, és amikor nem válaszolok azonnal, Ares csikorgatni kezdi a fogát.

– Csak az edzőmmel.

Ares megszorítja a lábszáramat, aztán felcsúsztatja a kezét a combomra.

– Soha többé nem csinálhatod ezt senki mással, értetted?

– Miért?

Megvillan a szeme, aztán megemeli a csípőmet úgy, hogy a combom a vállára kerül, a szája pedig mindössze néhány centire van a puncimtól.

– Mert túlságosan szexi vagy így, és senki más nem láthatja ilyennek a feleségemet. – Végighúzza az orrát a belső combomon, amitől libabőrös leszek. – Nincs olyan férfi, aki ebben a pózban ne akarná megízlelni a puncidat. Nem csinálhatsz ilyet többé senki mással, csak velem.

Rámosolygok, közben próbálom elfojtani a feltörő vágyat.

– Különben?

Ares összeszűkül szemmel közelebb hajol, végighúzza az orrát a puncimon, majd odaérinti az ajkát.

– Van fogalmad róla, milyen könnyű lenne kihasználni téged ebben a helyzetben? Szupermodell vagy, bébi. Személyi edzésekre jársz, igaz? Csak te és az edző, édes kettesben...

Bólintok, mire Ares örömtelenül felnevet.

– Ne mondd nekem, hogy sosem akarta ezt művelni veled. – Csókot nyom a puncimra, aztán végighúzza a nyelvét a jóganadrágomon. – Nincs olyan férfi, aki így látva téged, ne arra gondolna, hogyan nézhetsz ki meztelenül, és ne akarná megkóstolni a puncidat. – Vigyorogva csúsztatja feljebb a kezét. – Ígérd meg, hogy senkivel nem csinálsz ilyen gyakorlatokat, Rave.

– És ha nem ígérem meg?

Örömtelenül felnevet.

– Játszadozol velem, bébi?

Mielőtt még felfoghatnám, mit művel, széttépi a nadrágomat az ágyékrésznél. Az anyag könnyedén elszakad, Ares pedig felnyög, amikor látja, hogy nem viselek alatta semmit.

– Te jó ég! – suttogja, majd közelebb hajol, és miközben rám szegez a tekintetét, végighúzza a nyelvét a puncimon.

– Ó, istenem, Ares!

Kuncogva körözni kezd a csiklómon a nyelvével, izgatva, de megtagadva, amit a legjobban kívánok. Aztán lejjebb siklik a nyelve, belém csúsztatja, és azzal dug, amíg zihálni nem kezdek.

– Ares! – mondom könyörgőn.

Elhúzódik, és csókot nyom a combomra.

– Mi az? Mit akarsz, asszony?

A szemébe nézek, és az ajkamba harapok.

– Tudod, hogy mit akarok.

A lábam közé nyúl, a hüvelykujja most úgy ér a puncimhoz, mint amikor megmasszírozott. Tágra nyílik a szemem, mert eszembe jut, hogyan juttatott el legutóbb az orgazmusig.

– Mondd ki, mit akarsz, Raven! Mondd meg, mit tegyek! Azt akarod, hogy a nyelvemmel dugjam meg a puncidat? Az ujjaimmal? Vagy a farkamra vágysz? El akarsz élvezni, szerelmem?

Szorosabbra fonom a lábamat a válla körül, és az arcába nyomom a puncimat. Vigyorogva megadja, amit akarok. Két uja ütemesen ki-be jár bennem, miközben a csiklómat nyalogatja.

– *Igen* – nyögöm, miközben végig a szemébe nézek.

Amikor már éppen elélveznék, mosolyogva elhúzódik.

– Ares, ne! – könyörgök, és próbálom visszatolni a csípőmet az arcába, de ő szorosan lefog.

– Többet akarsz, bébi? El akarsz élvezni?

Bólintok.

– Kérlek, Ares. *Kérlek!* Elégíts ki, szerelmem.

Elmosolyodik.

– Megjutalmazlak, amiért *szerelmemnek* szólítottál, de csak akkor élvezhetsz el, ha megígéred, hogy rajtam kívül egyetlen férfi sem segíthet a nyújtógyakorlataidban. – Elfordítja a fejét, és gyengéden csókot lehel a combomra. – Ezt akarod, nem? A nyelvemtől akarsz élvezni, igaz, bébi?

Megrázom a fejemet.

– Ha ezt megígérted velem, akkor többet akarok. Azt akarom, hogy cserébe te is megígérj valamit. Azt akarom, hogy dugj meg.

Felnyög, és beletúr a hajába.

– Ezer örömmel. Itt és most megduglak, Rave. A farkam készen áll. Mindig készen áll.

Rámosolygok. Meglepő, milyen fesztelennek érzem magam mellette.

– Esküszöm, Ares, te vagy az egyetlen férfi, aki segíthet a nyújtógyakorlataimban.

Nevet, aztán ismét fölém hajol, és dolgozni kezd az ujjával és a nyelvével. Néhány perc múlva ismét közel járok az orgazmushoz, Ares közben le sem veszi rólam a szemét. Roppant szexi, ahogy térden állva figyel a lábammal a nyakában.

– Nem bírom tovább... – Az ajkamba harapok, hogy még ne élvezzek el, de Ares szopogatni kezdi a csiklómat, az ujjait egyre mélyebbre tolja belém. Behunyom a szemem, és hullámokban tör rám életem legerősebb orgazmusa, amitől még a lélegzetem is eláll.

– Nézzenek oda! – hörgi Ares. – Elszakadt jóganadrág, nedves punci és az az elégedett kis mosoly az arcodon. Most olyan vagy, mint a saját kis szajhám, bébi.

Lángoló arccal az ajkamba harapok. Ares gyengéden leteszi a lábamat maga mellé, aztán megragadja a melegítőnadrágja derekát.

– Még nem végeztem veled, asszony.

– Ajánlom is. Megígérted, hogy megdugsz.

Kuncogva letolja a melegítőjét és az alsónadrágját, mire előbukkan vastag farka. Hirtelen elfog az idegesség. Fölém hajol, fél kézzel támaszkodik, miközben a másikkal megigazítja a farkát.

– Van fogalmad róla, hányszor álmodtam erről, Raven?

Belém dugja a farka hegyét, mire felnyögök, és átölelem a nyakát.

– Lassan – mondom neki. – Én... már rég csináltam ilyet.

Rám mosolyog, és egy kicsit beljebb nyomul.

– Menni fog – ígéri. – Meglátod, bébi. Tudom, hogy a puncid tökéletesen illik hozzám.

Megrázom a fejem, Ares pedig az ajkába harapva vár, hogy hozzászokjak a méretéhez. Nem hiszem, hogy tudja, milyen szurreális számomra ez a pillanat. Már régóta vágyom rá, és most itt vagyunk.

– Ares! Főnök, merre vagy? – Elkerekedik a szemem, amikor meghallok egy ismerősnek tűnő hangot.

– Bassza meg! – kiáltja Ares. Eltolja magát tőlem, és villámgyorsan kibújik a pólójából. Mielőtt felfoghatnám, mi történik, felhúzza rám a pólót, hogy amennyire lehet, eltakarjon. Összezárja a combomat, így nem látszik a szakadás a jóganadrágomon, aztán felrántja a melegítőnadrágját.

Egy másodperccel később belép Dom.

– Ares! Változott a mai menetrend, és nem tudtalak elérni.

Amikor beljebb lép, észrevesz Ares széles háta mögött.

– Mrs. Windsor! – mondja, miközben a tekintete ide-oda jár kettőnk között.

– Dom – bólintok.

– Kifelé, Dom! – csattan fel szikrázó szemmel Ares.

Dom vigyorogva engedelmeskedik, és látszik az arcán, hogy nagyon jól szórakozik.

Ares a hajába tűr, és felsóhajt.

– Nekem... most mennem kell, Muffin.

Mosolyogva bólintok.

– Menj! – mondom halkán, vonakodva.

– Ne felejtsd el, Raven. Én sosem szegem meg az ígéretemet.

Elpirulok. Ares feláll.

– Be is hajtom rajtad.

Elindul kifelé, de az ajtónál megtorpan.

– Ne feledd, találkozunk az ékszerésznél. Mára van időpontunk.

Üzenetben megírom a címet.

Bólintok, és pillangók kezdenek röpködni a gyomromban. El is felejtettem a gyűrűt. Csupasz gyűrűsujjamra pillantok, és reménnyel teli szívvel elmosolyodom.

Harminchat

RAVEN

Hevesen dobogó szívvel lépek be az exkluzív ékszerüzletbe, amelyben Ares találkozni akar velem. Az évek alatt, amikor együtt jártunk ékszert vásárolni Hannah-nak, egyszer sem vett neki ajándékot itt, még akkor sem, amikor Hannah könyörgött érte. Mert tudom, hogy előfordult ilyesmi. Ez nem olyan üzlet, ahol bárki vásárolhat, még akkor sem, ha sok pénze van. Legendásan különlegesek az ékszereik, mind egyedi darab.

– Mrs. Windsor! – Az üzlet tulajdonosa meghajol. – Megtisztelő, hogy eljött hozzánk.

– Mr. Laurier, enyém a megtiszteltetés – válaszolom meglepetten.

Szemérmesen csóválja a fejét, úgy tűnik, tényleg örül, hogy itt vagyok, s ettől zavarba jövök. A karrierem során hozzászoktam, hogy szinte bármit megkaphatok, amit akarok, de ezek az ékszerek azon kevés dolog közé tartoznak, amelyek eddig számomra sem voltak elérhetőek.

– Rave! – Felnézek, és amikor meglátom, hogy Ares felém nyújtja a kezét, elmosolyodom. Kézen fog és maga után húz, közben végig engem figyel. Attól, ahogy rám néz, eszembe jut a mai reggel. Miután Hannah megrengette az önbizalmamat, ő rögtön közbelépett és helyrehozta a dolgot, mert megmutatta, mennyire kíván engem. Ha egyelőre nincs is több köztünk szenvedélynél, ez is valami. Máris több, mint amim néhány héttel ezelőtt volt.

– Válasszunk neked egy gyűrűt!

– Mr. és Mrs. Windsor, kérem, kövessenek! – Mr. Laurier egy asztalhoz vezet minket, ahol már vár néhány előkészített modell. – Van valami elképzelésük?

Miközben leülünk, idegesen Aresre sandítok, de ő csak mosolyog, összefonja az ujjainkat, aztán az ajkához emeli összekulcsolt kezünket.

– Amit csak szeretnél, Rave. Nincs értékhatár. Azt szeretném, ha olyan gyűrűd lenne, amit büszkén viselsz. – Aztán Mr. Laurier-re pillant. – Én csak annyit kérek, hogy gravírozzák bele a nevemet a feleségem gyűrűjébe.

A szívem kihagy egy ütemet, és nyakig elpirulok. Fogalma sincs, hány álmomat váltja ma valóra. Egy pillanatig habozok, aztán előveszem a tabletemet. – Rajzoltam valamit – vallom be –, de nem tudom, lehetséges-e megvalósítani.

Mr. Laurier mosolyogva átveszi tőlem a tabletet.

– Természetesen meg tudjuk valósítani, Mrs. Windsor. Körbe köves eternity gyűrű lesz. Hány karátosra gondoltak?

Ares kihúzza magát, és erősebben szorítja a kezemet.

– Azt akarom, hogy a szoba másik végéből is látszódjon – mondja elszánt tekintettel. – Lehetne tíz karát? Esetleg tizenöt.

Elkerekedik a szemem. Areshez fordulok.

– Megőrültél? Az túl sok.

Ares rám néz, és megrázza a fejét.

– Windsor vagy, és a *feleségem*. Semmi sem túl sok.

Mr. Laurier biztatón néz rám.

– Mivel ez életre szóló gyűrű, számos gyémánt lesz rajta, amelyek *össztömege* tíz karát. Biztosítom róla, hogy elegáns lesz az ékszer, Mrs. Windsor. Megértem az aggodalmát, de kérem, legyen nyugodt. A végeredmény lélegzetelállító lesz, méltó az ön rangjához.

Vonakodva bólintok, de nem értem, mitől tartok. Azt hiszem, félek teljesen belehelyezkedni Mrs. Windsor szerepébe. Félek,

hogy az, ami most alakul köztem és Ares között, egyszer csak széthullik, a szívem pedig összetörik.

– Mi a baj? – kérdezi gyengéden Ares.

A pillantásom az ő egyszerű platina karikagyűrűjére téved. Az esküvőnk napja óta nem vette le, amitől meg kellett volna nyugodnom, ehelyett csak idegesebb lettem tőle. Ezt a gyűrűt Hannah választotta neki.

– Kereshetünk neked is egy új gyűrűt? – A szavak kibuknak a számon, mielőtt még átgondolhatnám, és nyomban elszégyellem magam. Nem akarok kicsinyes és féltékeny lenni, de nincs mit tenni. Nem akarom, hogy a házasságunkban bármi is Hannah-hoz kötődjön, de hogyan lenne ez lehetséges, amikor ő maga az oka, hogy egyáltalán házasok vagyunk?

Ares a gyűrűjére néz, és kihúzza a kezét a kezemből. Egy pillanatig biztos vagyok benne, hogy elutasítja a kérésemet, de aztán lehúzza a gyűrűt, és az asztalra teszi.

– Hát persze – mondja egyszerűen. – Válassz, amit szeretnél.

Idegesen mosolyogva megfogom a tabletemet, és megmutatok egy újabb rajzot Mr. Laurier-nek.

– Aresnek egyszerű, széles, sárga arany karikagyűrűt szeretnék, *na*gyon finom madártoll-gravírozással.

Az ékszerész mosolyogva bólint.

– Felteszem, hollótollra gondolt, ami a nevére utal.{*}

Lángoló arccal bólintok. Ares kuncog, és gyengéden átkarolja a vállamat.

– Ez tetszik. – Azután Mr. Laurier-hez fordul. – Két héten belül kérem a gyűrűket, és a feleségemébe csakis a legjobb kövek kerülhetnek.

Elkerekedik a szemem, és a lábára taposok. Elment az esze? Van fogalma róla, milyen hosszú a várólista Mr. Laurier ékszereire? Megtiszteltetés, hogy egyáltalán itt lehetünk, erre ő mindjárt kidobat minket.

– Természetesen, Mr. Windsor. Személyesen fogom kiszállítani az otthonukba.

Mics oda ? Próbálom palástolni a döbbenetemet, de Ares vigyora elárulja, hogy sikertelenül.

– Menjünk haza! – mondja, és a kezét nyújtja. Megfogom, Mr. Laurier pedig kikísér minket, közben egyfolytában hálálkodik, hogy őt választottuk.

– Jól vagy? – kérdezi Ares, miközben a kocsihoz megyünk. Bólintok. Ares homlokráncolva nyitja ki nekem az ajtót. Megvárja, amíg beülök, aztán átsiet a másik oldalra. Annyiszor láttam, hogy ugyanezt tette Hannah-val, és mindig irigykedtem, amikor együtt láttam őket, miközben én a hátsó ülésen ücsörögtem. Mindig reméltem, hogy Ares egy nap az enyém lesz, de most, hogy hivatalosan is összetartozunk, csak ürességet érzek. Próbálom nem elveszíteni a hitemet, de a Hannah-val folytatott beszélgetés nem megy ki a fejemből.

– Raven – fordul felém Ares. Fölém hajol, és megragadja a biztonsági övemet, az arca olyan közel van az enyémhez, hogy ha egy kicsit elfordítanám a fejem, összeérne az ajkunk. Ha tényleg az enyém lenne, pontosan ezt tenném. Beletúrnék a hajába, erősen csókolnám, és alig várná, hogy hazaérjünk. Csakhogy nem az enyém. – Amióta kijöttünk az üzletből, hallgatsz. Mi a baj?

Ránézek, és nem tudom, mit mondjak.

– Lehetek őszinte? Bűntudatom van. Félek akár csak egyetlen boldog pillanatot is átélni veled, mert folyton attól tartok, hogy elveszítelek. Néha úgy érzem, csak kölcsönkaptalak, és bár próbálom legyőzni ezt az érzést, nem mindig sikerül. – Reszket a hangom. – Én is csak annyit akarok, mint bármelyik másik nő: boldog házasságot. Nem akarom megtagadni magamtól, amire vágyom, de el sem vehetem anélkül, hogy megbántanék másokat, hogy...

Ares odahajol, és olyan erővel csókol meg, amire nem számítottam. Apró nyögés tör ki belőlem, mire beletúr a hajamba,

és magához szorít. A csókjától eláll a lélegzetem, és még többre vágyom. Többre abból, amit ad nekem, és többre abból, amivel eltörli a kételyeimet, még ha csak néhány pillanatra is.

Kissé elhúzódik, a homlokát az enyémhez érinti. Pont úgy zihál, mint én.

– Bassza meg mindenki, Raven. A *feles égem* vagy. Az a megtisztelő feladatom és kötelességem, hogy biztosítsam neked, amit kérsz, legyen szó az otthonunk berendezéséről, a karikagyűrűinkről, vagy arról, hogyan kommunikálunk egymással. Ha változást akarsz, változtatni fogunk. Nem indult jól a házasságunk, de hagyd, hogy jóvátegyem, bébi. Nekem is új ez az egész, de én nem csinálok semmit félszívvel. Windsor vagyok, Raven, és te is ugyanolyan jól tudod, mint én, hogy a mi családukban a házasság szent dolog. Amint összeházasodtunk, a tiéd lettem. Talán a szívem még nem egészen tart ott, és talán soha nem is fog, de minden más a tiéd. *Csak a tiéd*. Úgyhogy vedd el, amit akarsz. Kérj, amit csak akarsz. Ha hatalmamban áll, megadom neked.

– Még akkor is, ha a testedet kérem? Az odaadásodat? *Szenvedélyt*? Mi van, ha mindazt akarom, ami az *övé* volt?

Elmosolyodik, és az ujjával végigsimítja az arcomat.

– A *tiéd* vagyok – ismétli meg. – És másra sem vágyom, csak hogy cserébe te is az enyém légy.

Harminchét

RAVEN

Alig bírok tisztán gondolkodni, miközben Ares leparkol a házunk előtt. Felváltva kerít hatalmába a vágy és a félelem. Csodás volt érezni az ajkát az ajkamon; mindig ilyen csókra vágytam. Ez most valahogy más volt, mint az eddigiek. Még jobb, mint az emlék, amely évekig táplálta az iránta érzett szerelmemet, mégsem volt elég. Furcsa, mennyivel intimebb tud lenni egy csók minden másnál, amit eddig csináltunk.

Ares türelmetlennek tűnik, amikor megkerüli a kocsit, és nem tudok olvasni a tekintetében. Amikor kinyújtja a kezét, habozva fogom meg. Sosem gondoltam volna, hogy valaha még együtt lehetünk, egy részem mégis úgy érzi, elkerülhetetlen volt a dolog.

Ujjaimat az ujjaiba fűzöm, ő pedig szorosan fogja a kezemet, miközben furcsán feszült hangulatban a bejárathoz megyünk. Félek, máris megbánta, hogy megcsókolt. Vagy talán csak azért tette, mert úgy érzi, férjemként ez a kötelessége. Ahogy mostanában hozzám ért... azt akarom, hogy minden igazi legyen. Tudom, mennyire tiszteli a házasság intézményét, és nem csodálkoznék, ha emiatt az én igényeimet a sajátjai elé helyezné. De én nem ezt akarom. Őt akarom: egészen, igazán és önként.

Ha a legkisebb esély is van rá, hogy megbánja a velem való együttlétet, akkor meg kell hátrálnom, mielőtt még túl késő lenne. Mielőtt tönkreteszek mindent, amink van.

Ares kinyitja az ajtót az ujjlenyomatával, és amikor belépünk, az ajtó pedig becsukódik mögöttünk, elengedem a kezét.

– Ares! – suttogom fájó szívvel, miközben fogva tart az iránta érzett vágyakozás. – Hajlamos vagyok túlgondolni a dolgokat,

ezért nagyon fontos számomra a nyílt kommunikáció. Megbolondulok, ha azon kell agyalnom, hogyan érzel irántam. Amikor legutóbb kezdeményeztem, visszautasítottál, és azt mondtad, sosem fogok kelleni neked, ami megsebezte a szívemet, és megrengette az önbizalmamat. Azóta sokat változtak köztünk a dolgok, de tudnom kell, hogy nem pusztán kötelesség vagyok számodra. Ezért most felteszek egy kérdést, *egyetlenegyszer*. Ha a válaszod nem, akkor elmegyek lefeküdni, és mindketten úgy teszünk, mintha soha semmi nem történt volna.

Ares bólint, a tekintetében kíváncsiság villan.

– Tényleg akarsz engem? Ha nem lennénk házасok, akkor is kellenék neked?

Mosolyogva, türelmetlen és magabiztos léptekkel elindul felém. Átkarolja a derekam, az ajka a korábbi szenvedéllyel tapad az enyémre. Csókolózás közben felnyög, és a keze türelmetlenül kalandozik a testemen. A falnak nyom, megfogja a combomat, és a csípőjére emeli.

Zihálok, amikor elhúzódik, hogy csókot nyomjon az államra, aztán a fülem tövébe, végül a nyakamra. Bizsergető érzés.

– Ez elég jó válasz, Raven? Annyira akarlak, hogy az már fáj. –

Lihegve a foga közé veszi a fülcimpámat. – Sokkal többször álmodtam a puncidról, mint amennyit be mernék vallani, és sokkal régebb óta, mint szabad lett volna.

A falnak támaszt, a lábam a csípőjére kulcsolódik.

– Érzed, milyen kemény vagyok, bébi? Beindulok téled. Mindig így volt.

Keze a fenekemre vándorol, és erősen belemarkol, miközben az ajka az enyémet keresi.

– Nyisd ki a szád! – utasít.

Elnyílik az ajkam, hogy mélyebben csókolhasson. A hátát simogatom, aztán a hajába túrok, a fejbőrét karcoló körömöm elárulja növekvő vágyamat.

Ares belenyög a számba, aztán átcipel a nappalin. Közben felrúg valamit, de a csörömpölés sem tud szétválasztani minket, csak még inkább feltüzel. A ruhám alá nyúl, és megmarkolja a fenekemet.

– Basszus – nyögi –, fogalmad sincs, mióta vágyom erre. Egyfolytában az jár a fejemben, amikor megmasszíroztalak. Bébi, amikor azokat a szexi hálóingeket viseled, csak arra vágyom, hogy alájuk nyúlhassak. Pontosan tudtad, hogy mit művelnek velem azok a göncök, igaz?

Lángoló arccal bólintok.

– Próbáltalak elcsábítani, de azt hiszem, nem ment túl jól.

Letész az ágyunkra, és elhelyezkedik a lábam között.

– Sokkal jobban ment, mint amennyire mutattam, Muffin. Gyakorlatilag állandóan feláll a farkam a közeledben. Nem csak te gondolod túl a dolgokat, Rave. Te vagy a legfontosabb nő az életemben, és nem akartam olyat tenni, amivel megbántalak. Már így is nagyon sokat kértem tőled azzal, hogy össze kell házasodnunk, és többet már nem mertem kérni... de ez nem jelenti azt, hogy nem vágytam rá. – Fölém hajol, a csípője pont az enyém fölött van. – Hadd mutassam meg, mit jelent a feleségemnek lenni, Raven.

A foga közé veszi az alsó ajkamat, rágcsálja és szopogatja, aztán újra megcsókol.

– Fogalmad sincs, hányszor álmodtam az ajkadról.

– Ares! – nyögöm vágytól fűtött hangon. – *Kérlek!*

Mosolyogva elhúzódik, hogy a szemembe nézzon.

– Mondd el, mit akarsz!

Megfogom az ingét, és remegő kézzel kigombolom a legfelső gombot.

– Azt akarom, hogy váltsd valóra a fantáziáimat – suttogom. – Azt akarom, hogy kétségbeesetten vágyj rám.

Kuncog, miközben tovább gombolom az ingét.

– Nem hiszem, hogy lehetnék ennél kétségbeesettebb.

Az inge szétnyílik, és végigsimítok a mellkasán. Ares levegőért kap, mintha az érintésem pontosan olyan hatással lenne rá, ahogyan mindig is reméltem. Szürreális élmény.

– Raven! – suttogja, és megragadja a ruhámat. Mindketten türelmetlenek vagyunk. Felemelem a karomat, Ares leveszi rólam a ruhát, így már csak egy apró, csipkés fehérneműben vagyok. – A fenébe! Ha van rajtad bugyi, akkor az igazán szexi kis darab.

Fölém hajol, beletúr a hajamba, aztán oldalra dönti a fejemet, és csókot nyom a nyakamra, pont a fülem alá, amitől megborzongok.

– Szerelmem! – suttogja. – Hallani akarom, milyen, amikor a nevemet kiáltod, miközben *mélyen* benned van a farkam. El tudod képzelni, mit álltam ki, amikor épp csak bedugtam a hegyét, és máris ki kellett húznom?

A hajába markolok.

– Akkor ne várass tovább – könyörgök.

Lángoló tekintettel néz rám.

– Fogalmad sincs, mióta vágyom rá, hogy meztelenül feküdj az ágyamban. Minden egyes éjszaka kín szenvedés volt melletted, bébi. – Kikapcsolja a melltartómat, és amikor leveszi rólam, levegőért kap. – Tudod, hányszor játszottam vissza gondolatban azt az éjszakát, amikor az ölemben ültél? A fenébe is, minden erőmre szükség volt, hogy ne nyúljak hozzád.

Elönt a szégyen, de Ares egyetlen csókkal megnyugtat.

– Én is meztelenül akarlak látni téged – mondom. – Emlékszel arra az éjszakára, amikor azt mondtad, vegyem le rólad a pizsamát? Legszívesebben minden mást levettem volna rólad, de nem mertem.

Rám vigyorog, és csípőre teszi a kezét.

– Vetkőztess le, bébi!

Ugyanolyan türelmetlenül engedelmeskedem, ahogyan ő ért hozzám. Amikor előbukkan a farka, Ares kuncogni kezd.

– Most én jövök – hörgi.

Lefektet, és megragadja a maradék csipkés anyagot, ami még rajtam van. Végig a szemembe néz, amíg lehúzza a bugyimat, mire szabaddá válik a puncim.

– Te jó ég – nyögi. – Nem hiszem, hogy egy másodpercet is bírok várni.

– Én sem, férjem. Úgyhogy gyere!

Ares hörögve hozzám nyomja a farkát.

– Ezt mondd még egyszer! – parancsolja.

– Mit? – kérdezem, miközben Ares belém nyomja a farka hegyét. – Azt, hogy férjem?

Ares felnyög, én nem bírok elnyomni egy kis kuncogást. Ő azonban letörli a vigyort az arcomról, mert beljebb nyomul, és végre megadja, amiről olyan régóta álmodom.

– Ó, *istenem!*

Mélyen belém hatol, aztán megáll, és a szemembe néz.

– Basszus, Raven. Ez... annyira jó érzés, nem biztos, hogy sokáig bírom.

Az ajkamba harapok, mert nem merem bevallani, hogy egy kicsit fáj. Nagyobb, mint amire emlékeztem, és szükségem van egy kis időre, hogy hozzászokjak a méretéhez.

– Mi a baj, szerelmem?

Megrázom a fejem, és az ajkát keresem. Ares megcsókol, lassan mozogni kezd, én pedig elmerülök benne. Az alkarjára támaszkodik, és a csípőjével körözve lassan, ingerlően mozog bennem.

– Még! – nyögöm.

– Azt hittem, már sosem kéred, bébi – mondja vigyorogva.

Az egyik kezét a hajamba fúrja, a másikat a nyakamra kulcsolja. Végig a szemembe nézve majdnem teljesen kihúzza a farkát belőlem, aztán keményen újra belém löki.

– Ares! – suttogom.

Válaszként a lökései egyre erősebbek és nyersebbek.

– Nézzenek oda! – mondja, aztán oldalra dönti a fejemet, hogy hozzáférjen a nyakamhoz. Beleszív a bőrömbe, aminek ott marad a nyoma. – Nézd csak, milyen szépen befogadod a farkamat! Micsoda pazar látvány!

Kicsusszan belőlem, mire csalódottan felnyögök. Ő azonban csak mosolyog, és feltérdel a combom közé. Megragadja a lábamat, és durván közelebb húz magához. – Látni akarom, ahogyan a mohó puncid befogadja a farkamat. Mindent látni akarok.

Megfogja a farkát, és lassan újra belém tolja. A tekintete ugyanolyan mohó, mint az én puncim.

– Te jó ég! – nyögi.

Biztosan nagyon ziláltan festek, ahogyan feltárul előtte az egész testem, és a hajam beteríti a párnát.

– Te vagy az én valóra vált álmom, Raven.

Egyik kezével a csípőmet fogva belém hatol, a másikkal a lábam közé nyúl.

– Ares! – nyögdécselem, amikor a csiklómat kezdi dörzsölni, de nem kegyelmez. A hüvelykujjával úgy köröz rajta, mint ahogy akkor tette, amikor masszírozott, és amiről tudja, hogy megőrjít vele. Mindjárt elélvezek.

– Nagyon nedves vagy tőlem, Raven. Azt akarom, hogy akkor élvezz el, amikor mélyen benned vagyok. Látni akarom, ahogy elveszíted a fejedet.

Az ajkamba harapok, miközben Ares egyre növeli a tempót, és az ujjai is egyre gyorsabban dolgoznak.

– Ares, nem bírom tovább! – figyelmeztetem.

– Nem is akarom, hogy bírd. Engedd el magad, bébi. Élvezd el!

És így is történik. Behunyom a szemem, az izmaim összehúzódnak, és fergeteges orgazmus járja át a testemet. A tudat, hogy Ares figyel közben, csak növeli a hatást.

– Te jó ég! – hörög Ares, miközben egyre durvábbá és gyorsabbá válnak a mozdulatai. Az ajkába harap, és néhány pillanattal

utánam ő is elélvez. Imádom, hogy én tettem ezt vele.

Leereszkedik rám, zihálva a nyakamba fúrja az arcát.

– Jobb, mint bármelyik fantáziám – nyögi. – Csak most lettél az enyém, de máris többet akarok.

Mosolyogva, zakatoló szívvel ölelem át. Újra és újra a nyakamba csókol, és az esküvőnk óta először valami véglegességet érzek. Ami köztünk van... innen már nincs visszaút.

Harmincnyolc

RAVEN

A központi ház felé tartok, közben homlokráncolva görgetem a kommenteket a legutóbbi divatfotóm alatt. Egyszerű kép, egy parfümösüveget tartok a kezemben, de érkezett alá néhány furcsa komment. Pontosabban a kommentek elég általánosak, de a felhasználónevek rettentően furcsák.

Megakaromcsókolniravenlábát: *A parfüm is olyan édes, mint te vagy?*

Ravenhátgödrénekrajongója: *Imádom, ahogy mosolyogsz ezen a fotón. Mit kell tennem, hogy rám is úgy nézz, mint arra a parfümösüvegre?*

Ravenmosoly ánakmegszállottja: *Én is rajta akarok lenni a fotóidon, oké? Sosem voltam még féltékeny egy parfümösüvegre, de most az vagyok. Bolondot csinálsz belőlem.*

Megakaromny alniraventérdét: *Úgy akarlak megdugni, hogy csak ezt a parfümöt viseled, Rave. Csak te az ágyunkon, az arcom a lábad között, és enyhe parfümillat a levegőben.*

ravenférje2409: *A parfümnek is olyan az illata, mint neked? Ha igen, akkor felvásárolom az egész készletet, hogy velem legyél akkor is, amikor nem vagyunk együtt... és hogy senki más ne vehessen belőle.*

Ravenamuffinkirálynő: *Ha ez a te illatod, akkor biztos, hogy olyan, mint a muffin és a napfény.*

ravenazénmuffinom: *Annyira szép vagy, hogy az már fáj. Ez a fotó lesz a telefonos háttérképem, hogy egész nap lássam ezt a mosolyt.*

Ravenazénfeleségemtartsdtávolmagad: *Kezd elfogyni a türelmem. Azt akarom, hogy mindenki tudja, az enyém vagy.*

Kuncogva nyitom meg az üzeneteimet.

RAVEN

Azt hiszem, a „meg akarom nyalni Raven térdét”

a kedvencem. Olyan... furcsán különleges.

ARES

Ez most egy olyan pillanat, amikor őszintének kell lennem?

Mert ha nem, akkor a hivatalos álláspontom, hogy... nem én voltam.

RAVEN

Az nagy kár. Volt ott egy komment, ami tetszett.

Valami olyasmi, hogy „Úgy akarlak megdugni, hogy csak ezt a parfümöt viseled, Rave. Csak te az ágyunkon, az arcom a lábad között, és enyhe parfümillat a levegőben.”

RAVEN

De ha nem te voltál, akkor mindegy. Gondolom, nem kell hazavinnem egy üveg parfümöt.

ARES

Én voltam. Mind én voltam. Az összes. Bevallom.

Elnevetem magam, és a fejemet csóválom.

– Húha! Nem is emlékszem, mikor láttalak utoljára így nevetni.

Felnézek, és meglátom a mosolygó Sierrát. Belém karol, és maga után húz. Nagyí mindkettőnket áthívott magához, és bár ez nem szokatlan, ezúttal ideges vagyok miatta. Ez az első alkalom, hogy Ares feleségeként találkozom vele. Ahogy ígérte, adott nekünk egy teljes hónapot – egy nappal sem többet.

– Szóval – mondja Sierra felvont szemöldökkel –, mi a helyzet? Sikerült már eléred, hogy a hülye bátyám beléd szeressen?

Kuncogva megrázom a fejem.

– Még csak egy hónap telt el, Ser.

Sierra vállat von.

– Legalább szexeltetek már? Valószínűleg az a legrövidebb út a szívéhez.

Elvörösödöm, mert eszembe jut, mit éreztem, amikor bennem volt, és hogyan ért hozzám.

– Te jó ég, ti szexeltetek!

Figyelmeztetőn nézek Sierrára.

– Ugye nem akarod, hogy arról beszéljek, milyen volt lefeküdni a *bátyáddal*?

A szemét forgatja.

– Persze hogy nem. Nem kértem részleteket. Csak azt akartam tudni, hogy csináltátok már vagy sem. Szóval, minek nevezzük? Mézesmadzag hadműveletnek?

Kuncogva megrázom a fejem.

– Ez inkább az Örökkön örökké hadművelet.

– Óóóóó! – áradozik Sierra. – Ez tetszik. Nézzenek oda, milyen kis romantikus lettél. Érted már végre, mi a jó benne?

Vállat vonok. Nem fogom bevallani neki, hogy értem. Sierra a legromantikusabb ember, akit ismerek. Ha éppen nem könyörtelen cégvezetőként dolgozza halálra magát, akkor szerelmes történeteket olvas, vagy romkomokat néz. Emiatt elképesztően magasak az elvárásai, és úgy gondolja, mindannyiunknak azoknak kellene megfelelnünk. Nem tudom, mikor fog rájönni, hogy azokat a fiktív pasasokat, akikért úgy odavan, mind *nők* találták ki.

– Lányok!

Nagyi tárt karokkal jön elénk, mire mindketten elmosolyodunk.

– Stipi-stopi! – kiáltom, és elstartolok felé, mielőtt még Sierra megelőzhetne. Nagyi nevetve megölel.

– A francba! – nyögi Sierra. – Most már nem hívhatlak nagyirablónak sem, hiszen már a te nagyid is.

Rávigyorgok Sierrára, és elhúzódom nagyitól. Átkísér minket a nappaliba, és ezúttal Sierra rohan előre. Felkapja az odakészített tál süteményt, és habozás nélkül beleönti a tartalmát a táskájába.

Hitetlenkedve nézek rá.

– Ugye csak viccelsz?

Sierra győzedelmes tekintettel néz rám.

– Nem. Megtettem, amit tennem kellett.

Nagyi átkarolja a derekamat, és a fülembe súgja:

– Eldugtam neked pár darabot. Majd később átküldöm.

– Mit sutyorogtok? – kérdezi Sierra összeszűkülött szemmel.

Nem bírom elfojtani a kuncogást. Nagyi közelében mindig olyan... szabadnak érzem magam. Bárcsak ilyen érzés lenne együtt lenni a saját családommal is!

– Gyertek! – mondja nagyi. Leültet minket, aztán egy-egy dobozkát ad a kezünkbe. – Sierra, a tiédet még korai odaadni, de tudom, milyen vagy, és nem akartam, hogy folyton ezzel nyaggasd Ravent, úgyhogy te kicsit korábban kapod meg a magadét. Nyissátok ki!

Kinyitjuk a dobozkákat, és mindkettőnknek elakad a lélegzete. A Windsorok családi ékszereit tartalmazzák. Ikonikus darabok, amelyeket gyakran adnak kölcsön múzeumoknak, és sosem gondoltam, hogy az egyik valaha az enyém lehet.

– Drága Raven, egy nap majd te öröklöd a Windsor család összes ékszerét. Te leszel a család következő mátriárkája, és én el sem tudnék képzelni megfelelőbb embert erre a feladatra. – Majd Sierrához fordul. – Te pedig majd annak a családnak a mátriárkája leszel, amelybe beházasodsz.

Sierra elvigyorodik.

– Adnál valami tippet, hogy kit választottál nekem?

A testvéreihez hasonlóan Sierra is tudja, hogy azzal kell összeházasodnia, akit a nagyi kijelöl számára. A fivéreitől eltérően

Sierra nem különösebben bánja ezt. Gondolom, a romantikus regényei miatt.

– Még nem állsz készen – mondja nagyí. – És azt hiszem, én sem. Hát ilyen korán el akarnád hagyni a nagyídat?

Sierra megrázza a fejét, közelebb ül nagyíhoz, és belekarol. Repeső szívvel figyelem, hogy nagyí pusztit nyom Sierra feje búbjára. Mindig is erre vágytam – hogy igazán a részese lehessenek ennek a családnak.

– Mondd csak, Raven, hogy alakult eddig a házasságod?

– Ó – szól közbe Sierra –, szerintem mondhatjuk, hogy *nagyon jól* alakult.

Figyelmeztető pillantást vetek rá, de nagyí mosolyából úgy sejtem, értette, mire célzott Sierra.

– Minden rendben. Köszönöm, hogy megkérdezted, nagyí.

Nagyí bólint.

– Kaptatok egy teljes hónapot családi kötelezettségek nélkül, de az idő lejárt. Hivatalosan is be kell jelentenetek a házasságotokat, ami megnövekedett médiaérdeklődést hoz majd magával. Úgy gondolom, a munkádból fakadóan ez nem fog gondot okozni neked. Innentől azonban hivatalos kötelezettségeid is lesznek. Windsorként számos eseményen kell részt vened, még ha csak egy gyors megjelenés erejéig is. Raven, tudom, hogy keményen dolgozol, de mostantól még szorosabb lesz a beosztásod. A heti családi ebédet sem hagyhatod ki, a többi eseményt pedig főleg nem. Fontos a családnak jó híre, és számos üzletünk a kapcsolatainkon múlik. Ezt ápolnunk kell.

– Tudom, nagyí – mondom megnyugtató hangon. – Minden rendben lesz, ígérem. Már annyi jótékonysági eseményen vettem részt veletek, hogy egy cseppet sem izgulok.

– Én sem. Aresszel remek párost alkottok. – Úgy látom,

kérdezni akar valamit, de meggondolja magát, és megrázza a fejét. – A következő hivatalos eseményen azt az ékszert viseld –

mondja mosolyogva. – Erős üzenet lesz mindenkinek, aki ismer minket.

Remegő gyomorral pillantok a gyémánt nyakékre. Aresszel eddig a saját kis buborékunkban éltünk. Milyen lesz a *feleségeként* megjelenni a nyilvánosság előtt?

Idegesen az ajkamba harapok. Az első esemény, amin jelen kell lennünk, egy film premierje... amelyben Hannah játssza a főszerepet. Nem örülök neki, de azt hiszem, készen állok rá.

Harminckilenc

ARES

Mosolyogva nézem a gyűrűinket a kezemben. Amikor Hannah kiválasztotta a gyűrűket, csak rettegést éreztem, de a Raven által választott ékszereknek már a pusztá látványa is elégedettséggel tölt el.

Alig várom, hogy lássam a gyűrűjét az ujján. Pont olyan nagy, amilyennek elképzeltem. Lehetetlen félreérteni, hogy mit jelképez. Azt jelzi, hogy az enyém, éppen úgy, ahogy akartam, én meg cserébe örömmel viselem a tollas gravírozású gyűrűt.

– Rave!

Leülök az ágyunkra, és türelmetlenül várom, hogy kijöjjön a zuhany alól. Nagy a kísértés, hogy csatlakozzam hozzá, de nem bírok tovább várni, az ujjára akarom húzni a gyűrűt. Arra pedig nem a fürdőszoba a megfelelő hely.

Amikor összeházasodtunk, nem tudtam, milyen lesz a kapcsolatunk, és nem volt szándékomban barátságnál többet kérni tőle. Mikor változott meg mindez? Csupán néhány hét alatt minden értelemben a feleségem lett.

Minden egyes éjszaka csodálatos vele. Imádom, hogy annyira vágyik rám. Még sosem voltam ilyen türelmetlen és kétségbeesett, és nem tudok betelni vele. Legszívesebben nem is járnék dolgozni, hogy egész nap ágyban lehessen vele, de pechemre a feleségem sokkal elfoglaltabb nálam.

Amikor Raven csak egy apró törülközőbe csavarva kijön a fürdőszobából, a szívem kihagy egy ütemet.

– Basszus – nyögök fel.

Raven elpirul, és rózsás arcának látványától újabb vágyhullám vonul át a testemen. Túl sokáig tartottam magam távol tőle arra hivatkozva, hogy nem akarok rátelepedni, pedig valójában tudtam, hogy képtelen vagyok ellenállni neki. Ő az egyetlen nő, akire sosem lett volna szabad vágyanom, és az egyetlen, akit ilyen kétségbeesetten akartam.

Felállok, és elszánt tekintettel odamegyek hozzá. Úgy mosolyog rám, mint aki pontosan tudja, milyen hatást vált ki így, egy szál törülközőben. Kuncogva hátralép, és nekiütközik a falnak.

– Nevetséges, milyen gyönyörű vagy – mormolom, és megtámaszkodom mellette a falon.

Végignéz az öltönyömön, aztán sóhajtvá megragadja a zakóm gallérját.

– Kár, hogy a kedvenc testrészeimet pont eltakartad.

Megsimogatja a mellkasomat, mire a szívemhez húzom a kezét.

– A kedvenc testrészeidet, mi? Ha nem a farkam a kedvenc testrészed, akkor nem jól végzem a dolgomat. Ígérem, hogy orvosolni fogom a helyzetet.

Enyhén csodálkozó tekintettel mosolyog rám. Bizonyára neki is éppolyan szürreális a helyzet, mint nekem. Nem gondoltuk, hogy valaha is együtt leszünk. Nem gondoltuk, hogy *tökéletesek* leszünk együtt.

– Szeretnék még valamit megígérni, Raven. – Megfogom a

kezét és az általa tervezett gyűrűt, aztán a szemébe nézek. – A házasságunk a lehető legrosszabb feltételekkel indult, és még most is vannak problémák, mintha minden összeesküdött volna *ellenünk*. Nem tudom, mit hoz a jövő, Rave, de egyet megígérhetek: a házasságunk alatt te leszel a mindenem. Mindig te leszel számomra az első, és mindent megteszek, ami a hatalmamban áll, hogy ne kelljen úgy érezned, bármit is feláldoztál, amikor hozzám jöttél. Tudom, hogy nehéz út áll előttünk, de el sem tudnék képzelni nálad jobb társat hozzá.

Raven rám mosolyog, és elfutja a szemét a könny. Remegő kézzel húzom az ujjára a gyűrűt. Amikor megkértem Hannah kezét, nem voltam ilyen ideges. Az csak formáság volt, de ez? Ez egy olyan igazi pillanat, amelyben nem gondoltam, hogy valaha is részem lesz.

Félénk mosollyal Raven kezébe adom a gyűrűt, amelyet nekem tervezett.

– Rám adod, vagy húzzam fel magam?

A fejét rázza, és megfogja a kezemet.

– Úgy volt, hogy sosem lehetsz az enyém, de most, hogy így alakult, ígérem, mindent beleadok ebbe a házasságba. Furcsa helyzetbe kerültünk, és tudom, hogy még össze kell szoknunk. Jól mondtad, hogy még sok minden bizonytalan, de azt megígérem, hogy életünk hátralévő részében minden értelemben hű leszek hozzád. Te leszel a mindenem, és mindent megteszek, hogy a lehető legjobb feleséged legyek.

A keze ugyanúgy remeg, mint az enyém, amikor az ujjamra csúsztatja a gyűrűt. Az esküvőnk csak színjáték volt, de ez a pillanat? Ez nagyon is valódi.

– Tényleg belevágunk? – suttogja Raven.

Bólintok, és a homlokomat az övéhez érintem.

– Már megtettük, Rave. Egy hónapja házasok vagyunk. Ideje, hogy szembenézzünk a tényekkel, és elkezdjünk dolgozni a közös jövőn.

– Tényleg el tudod képzelni velem a jövődet, Ares? Az esküvőnk után... nos, akkor azt mondtad, hogy három év múlva elhagysz. Még most is ezt akarod? Tudnom kell. Én nem... nem akarok megsérülni.

A két kezem közé fogom az arcát, a szemébe nézek, és a hüvelykujjammal megsimogatom az ajkát.

– Sosem engedlek el, Raven. A pokolba azzal, amit mondtam. Idióta voltam, és nem fogtam fel, hogy megütöttem a

főnyereményt. Te vagy a feleségem jóban, rosszban. Csakis te. Életem végéig.

Szipogva elmosolyodik.

– Ígérd meg! Azt mondtad, sosem szeged meg az ígéretedet, úgyhogy ígérd meg, hogy bármi történik is, enyém leszel életünk végéig.

Reszketve nagy lélegzetet veszek.

– A tiéd vagyok, Raven Windsor. Örökké. Ígérem.

Megfogom az állát, és hosszan, könnyedén megcsókolom. Raven átkarolja a vállamat, én pedig elmélyítem a csókot. Te jó ég! Hányszor fantáziáltam arról, hogy megcsókolom, miközben tudtam, hogy nem szabad? Hihetetlen, hogy most szabadon megtehetem.

– Holnap – suttogom. – Jelentsük be holnap a házasságot. – Tudom, hogy a bejelentés hatására fokozódni fog irántunk az érdeklődés, Hannah pedig pánikba esik, de leszárom. Azt akarom, hogy az egész világ tudja: Raven az enyém.

Negyven

RAVEN

Mosolyogva írom meg a szöveget az esküvői fotónk mellé, amelyet hamarosan posztolok. Mindig is erre vágytam, de azt hittem, sosem élhetem át Aresszel.

Valami megváltozott köztünk az esküvő óta. Korábban egy láthatatlan fal választott el minket, de leomlott, amikor oltár elé álltunk.

Évekkel ezelőtt ebbe az Aresbe szerettem bele. Végre elérhető közelségbe került, és nem hagyom elúszni ezt az esélyt. Teljes szívemből szeretem a nővéremet, de többé a boldogságom egyetlen pillanatát sem áldozom fel a kedvéért – főleg mivel mindez az övé volt, de *önként* lemondott róla.

Vigyorogva posztolom a képet, mindössze néhány másodperccel azután, hogy Ares közleménye élesedik. Egy olyan fotót választottam, amin Ares megcsókol az esküvőn, és biztos vagyok benne, hogy pillanatok alatt futótűzként fog elterjedni az interneten. Lehet, hogy piszkos játék ilyen módon növelni az Ares és Hannah közötti távolságot, de nem érdekel. Elegem van abból, hogy mások érdekét tartsam szem előtt a sajátom helyett.

Néhány pillanattal később az öltözőm ajtaja kivágódik, és zaklatottan beront az ügynököm.

– Mi a franc ez? – kérdezi John. Felmutatja a telefonját, rajta a kép, amit épp az előbb posztoltam. – Te férjhez mentél? *Férjhez mentél?* Ráadásul *Ares Windsorhoz*? Összeházasodsz az ország legnagyobb médiamoguljával, és nekem nem szólsz róla? Mi a szar ez, Raven?

Tudhattam volna, hogy így fog reagálni, de hetek óta kábulatban voltam, és nem akartam kilépni az Aresszel közös buborékomból, mert féltem, hogy felébredek, és rájövök, hogy az egészet csak álmodtam.

– Meglepetés!

John rám mered, égszínkék szemében düh és megbántottság keveredik. Mellbe vág a tekintete, és könnyedségemet büntudat váltja fel.

– Sajnálom – mondom. – Nem arról van szó, hogy nem akartalak meghívni. De nagyon kevés vendéget hívtunk. Igazából csak a család és a régi barátok voltak jelen, és hát az én vendégeimet anyám választotta ki. Engem annyira lefoglalt a munka, hogy... sajnálom.

Elfordul, és megrázza a fejét.

– Megértem – mondja, de a hangja ellentmond a szavainak.

Mégis hogyan magyarázzam meg neki, hogy meghívtam volna, ha az *én esküvőm* lett volna?

– De azt sem tudtam, hogy jársz vele, Raven. Hogy történhetett ez? Miért titkoltad el, hogy éppen Ares Windsorral randizgatsz?

Pontosan ettől tartottam. Akik jól ismernek, tudják, hogy régóta szingli voltam. Végül az ment meg a válaszadástól, hogy ismét nyílik az öltözőm ajtaja. Meglepetten kapok levegőért, amikor meglátom, hogy Ares lép be hat testőr kíséretében.

– Raven! – mondja, és odalép hozzám. Átöleli a derekamat, és úgy csókol meg, mintha kettesben lennénk a szobában: hosszan és izgatóan, amíg már nem kapok levegőt. Aztán a homlokomhoz érinti a homlokát, és mélyet lélegzik. – Nagyon tetszik, hogy ezt a fotót választottad – mormolja. – Azt hittem, egy semleges közös képet posztolsz majd, vagy esetleg valamit az elmúlt évekből, de ezt senki nem értheti félre.

Kicsit elhúzódom, hogy a szemébe nézhessek, és érzem, hogy a szívemből csak úgy árad a szerelem.

– Büszkeséggel tölt el, hogy a feleséged vagyok – suttogom –, miért ne akarnék dicsekedni vele?

Közelebb hajol, az ajka súrolja a fületem.

– Szébbé tetted a napomat – mormolja. – Ezért később megjutalmazlak.

Elvörösödöm, és elhúzódom tőle, mert zavarba jövök. Csak most esik le, hogy Ares testőrei háttal állnak nekünk, de John kifürkészhetetlen tekintettel egyfolytában minket bámul.

Ares átkarol, és a szabad kezét John felé nyújtja.

– Már láttam magát, de hivatalosan még nem találkoztunk. Ares Windsor vagyok, Raven férje.

A két férfi kezét ráz, és valami nem hagy nyugodni abban, ahogyan John Arest bámulja. Általában az emberek boldogok, ha Aresszel találkozhatnak, de láthatóan John nem örül.

– Egyben én vagyok az új főnöke is – húzza vissza a kezét Ares.
– Ez az ügynökség jól illik a cégem portfóliójába, ezért megvettem.

Döbbenten nézek rá.

– Hogy *mit csináltál*?

Ares vállat von, és közelebb hajol.

– Úgy gondoltam, jobb, ha a mi kezünkben van a cég, amelynek dolgozol. A tiéd lehet, ha akarod. Szívesen a nevedre íratom, két feltétellel.

– Mik azok a feltételek?

Ares elmosolyodik, az ajkát a fülemhez érinti.

– Nincs több reklámkampány más férfiakkal, és többé nem dolgozhatod agyon magad.

Hitetlenkedve, tátott szájjal meredek rá.

– Megvetted az egész modellügynökséget, mert nem tetszik, hogy más férfiakkal fotózkodom?

Ares felvonja a szemöldökét.

– És ha igen? A férjed vagyok. Csakis *én* érhetek hozzád. Nem kérhettelek rá, hogy megszegd a szerződéseidet, ezért megvettem az ügynökséget, és felbontottam minden szerződést, aminek

értelmében intim közelségben kellett volna dolgoznod más férfiakkal.

– A szerződések felbontása *millió*s bírságokkal jár, Ares! Megbolondultál?

Elmosolyodik.

– Szerelmem, szerintem nem fogod fel, hogy a karikagyűrűd többet ér, mint a büntetés, amit kifizettem. És különben sem számít. Nincs semmi, amit ne tennék meg érted.

John megköszörüli a torkát, és Aresszel megmerevedünk, amikor eszünkbe jut, hogy ő is a szobában van.

– Mr. Windsor! – mondja John feszülten. – Raven fotózása néhány percen belül kezdődik. Indulnunk kell.

Ares a fejét rázza.

– Lemondtam. Most hazaviszem Ravent. – Felém fordul, és bocsánatkérően elmosolyodik. – A média emberei máris megszállták az épületet, szerelmem. – A testőrök felé int. – Ők majd biztonságosan hazajuttatnak minket. A Windsor-birtok kapuin belül már minden rendben lesz. De addig szükségünk van rájuk. A következő néhány hét nehéz lesz, mert a sajtó megpróbál majd mindent kideríteni rólunk. Mindkettőnkre több reflektorfény vetül majd, mint valaha. A Windsor Media monitorozza a megjelenő híreket, és ha szükséges, a jogi csapatom azonnal közbeavatkozik.

Mosolyogva bólintok.

– Ne aggódj. Tudom kezelni a sajtót – mondom, de valójában elfog a rettegés. Idáig szerencsés voltam, mert többnyire háborítatlanul élhettem az életemet, de az új Mrs. Windsorként ezeknek az időeknek vége.

Negyvenegy

RAVEN

Sóhajtvá kikapcsolom a telefonomat. A bejelentés óta egyfolytában pityeg, és bár az elején izgalmas volt a médiafigyelem, most már csak kimerítő. A legtöbb pletykaoldal azonnal kutakodni kezdett a kapcsolatunkról, de mondanom sem kell, semmit nem találtak. Hogy is találhattak volna, amikor a kapcsolatunk nem létezett az esküvőnk napjáig?

Tartok tőle, hogy ha elég mélyre ásnak, megtalálják Hannah és Ares viszonyának nyomait, ami mindhármunk számára kínos lesz. Az se lenne jó, ha kitudódna, hogy a köztünk lévő dolog nem valódi.

Az ajkamba harapva nézelődni kezdek a gardróbunkban, hogy valamivel eltereljem a figyelmemet. Ares éppen akkor jön ki a fürdőszobából, amikor az egyik dobozomból előbányászom a jó öreg mérőszalagomat. A szeme tágra nyílik és az ajkába harap, amikor térden állva lát engem. Fellobban bennem a vágy. A derekára csavart fehér törülközőn kívül nem visel semmit, a mellkasán néhány csepp víz gördül le.

– Ares – mondom rekedten –, ne öltözz fel!

Vágy csillan a szemében, és pajkosan elmosolyodik.

Vigyorogva felmutatom a mérőszalagot.

– Le akarom venni a méreteidet. Szeretnék neked tervezni valamit az első közös hivatalos megjelenésünkre.

Lángoló tekintettel a nyakához emeli a kezét.

– Meg akarsz mérni... most rögtön?

Bólintok.

– Igen. Jobb, ha nem ruhában csináljuk, így pontosabbak a méretek.

– Rendben. – Odaint magához, én pedig idegesen elindulok felé. A legutóbbi kudarc óta nem voltam kezdeményező. Ha lefekszünk egymással, azt mindig Ares kezdeményezi. Butaság, de egy kicsit még mindig tartok attól, hogy visszautasít. Az eszemmel tudom, hogy nem tenné meg, de azt hiszem, a szívem még nem heverte ki a fájdalmat, amit akkor okozott.

– Emeld fel a karodat! – mondom. Remegő kézzel tekerem körbe a szalagot a karján, és alig bírok józanul gondolkodni. Figyelemelterelésre volt szükségem, hát most megkaptam.

Érzem, hogy a tekintete a bőrömet perzseli, és amikor a szemébe nézek, meglátom benne a vágyat. Ares a legrosszabb napjain is örületesen szexi, de most, ahogyan itt áll előttem egy szál törülközőben... az felséges.

A mellkasára teszem a tenyeremet, és rámosolygok.

– Van kedvenc színed?

A fülem mögé simítja a hajamat, majd a tekintete elidőzik a mellemen.

– Bármit tervezel is nekem, biztos, hogy csodás lesz.

A mérőszalagot a mellkasa köré tekerem, aztán közelebb hajlok, hogy leolvassam a méretet, közben összeér a testünk. Ares levegőért kap, aztán zavartan megköszörüli a torkát, mire elmosolyodom.

– Jaj, majdnem kihagytam a nyakadat. – Lábujjhegyre állok, a mellemet a mellkasának nyomom, és a szalagot a nyaka köré tekerem, miközben az ajkam súrolja az állát. Ares halkan felnyög, és amikor érzem, hogy megkeményedő farka a hasamnak nyomódik, előnt a vágy.

Ares a hajamba túr, és magához szorít.

– Így szoktál méretet venni, asszony? – csattan fel dühösen.

Egy kicsit elhúzódok, hogy a szemébe nézhessek, és megrázom a fejem.

– Nem. Másnak nem csinálom, de *neked* én akartam.

– Hm – dűnnyögi. – Nagyon helyes. Senki másnak, csak nekem, Raven.

Idegesen bólintok, a kezemet végigfuttatom a testén. Olyan közel van az arca... hagyjam végre ezt a színjátékot, és egyszerűen csókoljam meg? Ares az ajkamra néz, mire oldalra döntöm a fejem, remélve, hogy megteszi az első lépést.

– Most mit mérsz meg?

Sóhajtva hátrébb lépek, nem hagyom, hogy elbátortalanítson.

– A combodat – mondom, és térdre ereszkedem előtte.

Elfojtok egy mosolyt, amikor meglátom, hogy a törülközője sátorként meredezik, pusztán mert levettem néhány méretet. Felnézek rá, de ő csak provokatívan visszanéz, a legkevésbé sincs zavarban.

A törülközője alá dugom a mérőszalagot, és úgy téve, mintha a combját akarnám lemérni, feljebb csúsztatom a kezem, de közben szándékosan megmozgatom a törülközőt, hátha leesik.

– Raven! – mondja figyelmeztetőn.

Ártatlanul nézek fel rá.

– Valami baj van?

Incelkedően mozgatom a kezem fel-alá a combján, úgy téve, mintha csak a legjobb szöget próbálnám megtalálni a méretvételhez. Ares éppen akkor tűr bele a hajamba, amikor a törülköző végre a földre hullik, és a farka előbukkan, mindössze néhány centire az arcomtól. Közelebb hajolok, az ajkamba harapok, és megborzongok.

Ares megfogja a fejemet, és közelebb húzza.

– Mit csinálsz, asszony?

Idegesen mosolyogva nézek rá.

– Leveszem a méreteidet.

– Csak ennyit teszel?

Kemény farkára sandítok, és mosolyogva a másik combja felé fordulok, mire a farka hegye az ajkamhoz ér. Ares összeszorítja a

fogát, a szemében lángol a vágy. Izgatottan összeszorítom a combom.

– Jobban szeretnéd, ha valami mást tennék?

A szabad kezével megragadja a farka tövét.

– Ha valaha is megtudom, hogy így vettél méretet egy férfiről, azért nagyon megfizetsz – figyelmeztet.

Megmarkolja a hajamat, és visszafordítja a fejemet a farka felé, míg az ajkam a hegyéhez nem ér. Szétnyitom az ajkam, és megnyalom a farkát, mire Ares hangosan felnyög.

– Raven! – hörgi a fejemet tartva.

A szemébe nézve ajkamat a farka hegyére tapasztom, majd szopogatni kezdem. Ares engem figyel, miközben lassan egyre mélyebbre tolja a farkát a számba.

Felnyögök, mire Ares még beljebb nyomul, amíg a torkomhoz nem ér. Ekkor kihúzza a farkát, aztán újra betolja. Pontosan úgy dugja meg az arcomat, ahogyan akartam.

– Nézzenek oda – hörgi Ares –, hogyan fogadod be a farkam, bébi. Te vagy az én tökéletes kis szajhám. Az egész világ azt hiszi, hogy édes, ártatlan kis nő vagy. Mít szólnának, ha tudnák, mennyire élvezed, ahogyan szájba duglak? – A lökései erősebbé válnak. – Csúsztasd le a kezedet a puncidhoz – parancsolja, én pedig engedelmeskedem. – Nedves vagy már, bébi?

Bólintok, miközben a farkát végig a számban tartom.

– Ujjazd meg magad előttem, Raven. Látni akarom, ahogyan a kezeden lovagolsz, miközben megdugom a forró kis szádat.

Még erősebben szopogatom, mire felnyög, és még erősebben markolja a hajamat.

– Ha nem akarod, hogy a szádba élvezzek, jobb, ha visszafogod magad, asszony.

Kuncogva körözők a nyelvemmel a farkán, még jobban felizgatva. Lehet, hogy az arcomat dugja, mégis ki van szolgáltatva nekem.

– Te jó ég, Raven! Bébi, annyira finom a szád.

Figyelem, ahogy egyre jobban a hatalmába keríti a gyönyör, és a mozdulatai egyre erősebbé, durvábbá válnak. Imádom, hogy erősnek érzem magam ettől. Én térdelek, mégis ő van rám utalva.

Amikor már biztos vagyok benne, hogy mindjárt elélvez, valaki dörömbölni kezd az ajtón, mire szétrebbenünk.

– Ares!

Hannah hangja kijózanítóan hat mindkettőnkre, és rögtön görcsbe rándul a gyomrom. Tudtam, hogy a bejelentésünk után ide fog rohanni, de persze reménykedtem benne, hogy mégsem.

– Öltözz fel! – mondja Ares, és a gardróbba rohan, hogy magára kapjon valamit.

Rámeredek, miközben még mindig térdelek egy olyan ruhában, amiről azt hittem, ellenállhatatlan. Ares rám néz, a szemében büntudat villan.

Letérdel elém, a kezébe fogja az arcomat, és a szemembe néz.

– Raven – suttogja.

A fejemet rázva elfordulok.

– Menj csak – mondom. – Rohanj hozzá, mint mindig.

Eltolom Arest, bemegyek a fürdőszobába, és magamra zárom az ajtót. A földre csúszom, a térdemet felhúdom a mellkasomhoz. Még mindig ugyanúgy fáj. Az ígérek és a szex ellenére Ares azonnal rohan Hannah-hoz, amint meghallja a hangját.

Negyvenkettő

ARES

Rohanj hozzá, mint mindig. Miközben a nappali felé tartok, Raven szavai visszhangoznak a fejemben. Hogyan erősíthetném meg az önbizalmát? Nem törölhetem ki az agyából a sokévnnyi emléket, amelyet rólam és Hannah-ról őriz.

– Ares!

Hannah hangjától meghűl ereimben a vér, és valami bűntudatféleség rántja össze a gyomromat. Annyi éven át szerettem, de most már nem tudok ránézni anélkül, hogy ne Ravenre gondolnék.

– Hannah, mit keresel itt?

Könnyes szemmel néz rám, a tekintetében valódi fájdalmat látok, amikor a telefonját mutatja.

– Ez mi? Te *megcsókoltad* őt?

A Raven által kipoasztolt esküvői fotóra pillantok. Élénken emlékszem a pillanatra. Az esküvőnk minden részlete hamis volt, de az a pillanat igazi volt, és csak a miénk.

Könnycsepp gördül le Hannah arcán. Odamegyek hozzá, de nem tudom, mit tegyek. Hosszú közös múltunk van, és nem akarom szükségtelenül megbántani.

– Han – mormolom –, kérlek, ne sírj. Hiszen az esküvőnkön történt.

– Miért? – kérdezi elcsukló hangon. – Miért kell mindennek valódinak tűnnie köztetek? Miért nem mondhatjátok el mindenkinek, hogy ez csak érdekházasság? Hogy nem több üzleti megállapodásnál?

Pár pillanatig habozok, és azon gondolkodom, mi lenne a legjobb taktika.

– Jól tudod, hogy nagyfi ragaszkodik hozzá, hogy adjunk a házasságunknak valódi esélyt.

– Ares – kérlek Hannah. – Könyörgök, ne mondd, hogy tényleg esélyt akarsz adni ennek a házasságnak! Ti ketten nem... az nem lehet...

Eszembe jut, amint néhány perccel korábban Raven szájába toltam a farkamat, és elborít a bűntudat. Oly kétségbeesetten vágytam rá... nem hiszem, hogy valaha is ennyire kívántam valakit. Még Hannah-t sem.

– Ha ezt teszed, te és én többé nem lehetünk együtt. Ares, kérlek. Kérlek, ne tégy semmi visszafordíthatatlant. *Kérlek.*

Jobban össze vagyok zavarodva, mint valaha. Mindig úgy gondoltam, vele fogom leélni az életemet, és még amikor összeházasodtunk Ravennel, akkor is azt hittem, inkább csak szobatársak leszünk. Hogyan változtak meg ilyen hamar a dolgok?

– Hannah... ő a *feleségem*. Pontosan tudad, mit csinálsz, amikor faképnél hagyta az oltár előtt. Elhagyta, úgyhogy nincs jogod megmondani, mit tehetek és mit nem azzal a nővel, akivel összeházasodtam.

A szeme villámokat szór, és ismét előnti a könny.

– Lefekszel a húgommal? – kérdezi keserűen. – Kijátszotok a hátam mögött? Mindig is úgy gondoltam, hogy furcsán közel álltok egymáshoz, de megbíztam benned. Végig őt akartad?

Hannah-ra bámulok, és nem tudom, mit tegyek vagy mondjak. Nem akarom megbántani, de hazudni sem vagyok képes. Közttem és Raven között nem olyan egyértelmű a helyzet, amilyennek Hannah szeretné.

– Őszintén szólva ehhez már semmi közöd. Köztünk nem lehet több barátságnál, és nem csinálhatsz többé ilyet. Nem állíthatsz be a házamba bejelentés nélkül, és nem akadhatsz ki azon, hogy együtt vagyok a feleségemmel.

– Ne nevezd a feleségednek! – fakad ki.

– De hiszen az, Hannah!

Nagy, kövér könnycseppek gördülnek le az arcán, a tekintete tele van megbánással. Az évek során immunissá váltam Hannah könnyeire, de most mégis fáj érte a szívem.

– A picsába – mormolom, majd a két kezem közé fogom Hannah arcát, és a hüvelykujjammal letörlöm a könnyeit. – Han, kérlek... sajnálom. Én csak... rohadtul elfáradtam, érted? Úgy érzem, csapdába estem, és bármit teszek, valakit cserben hagyok.

– Tessék – hallom Raven tompa hangját, mire megdermedek.
Bassza meg. Bassza meg. Bassza meg!

Ellépek Hannah-tól, és a feleségemre nézek, de ő kerüli a tekintetemet. A teste merev, és érzem, hogy dühös. Zsebkendőt nyújt Hannah felé, aki mérgesen kikapja a kezéből.

– Hogy tehetted? – kiabálja Hannah. – Hogy posztolhattál ilyet, Raven? Direkt csináltad, te szemét ribanc. Próbálsz közém és Ares közé állni, igaz?

Raven kihúzza magát, és a nővéreire bámul.

– Megpróbálok közéd és a... *férjem* közé állni?

A picsába.

– Ne hidd, hogy soha nem tűnt fel, hogyan nézel rá, Raven. Csak azért nem szóltam egy szót sem, mert tudtam, hogy úgysem fogsz neki kelleni, amikor *engem* is megkaphat. Ezt te is jól tudod. Nevezd a férjednek, ahányszor csak akarod, de sosem lesz igazán a tiéd. A fenébe, akár dughatsz is vele, még akkor is engem fog szeretni. Mindig csak engem.

– Hannah! – csattanok fel, mert nem bírom tovább elviselni Raven fájdalmas pillantását.

Hannah elmosolyodik, aztán vállat von.

– Ez az igazság. Talán tagadod, Ares? Mondd, hogy már nem szeretsz.

– Most menj el.

Hannah szeme elkerekedik.

– Tessék?

– Ne kelljen még egyszer mondanom, Hannah. Figyelmeztettelek, hogy tartsd tiszteletben a házasságomat. Mindazok után, amin keresztülmentünk miattad, összesen ennyit kértem. Elfelejtetted, hogy Raven fizette meg az árát a te döntésednek. Többet érdemel ennél – mindkettőnkől.

Hannah tekintete megtelik büntudattal, és elfordul.

– Én csak...

– Most menj – mondom némileg szelídebben.

Bűnbánó arccal bólint, aztán Ravenhez fordul, aki feszülten a falra mered.

– Sajnálom, Rave. Ismersz, ugye? Néha elragadnak az érzelmek, és most féltékeny voltam rád. Tudom, hogy nem tennétek velem ilyet, de nem voltam képes nyugodtan szemlélni a helyzetet. Sajnálom, Rave.

Raven bólint, de nem néz a nővére. Hannah bocsánatkérően sandít rám, de megrázom a fejem, némán jelezve, hogy csak annyit akarok, menjen el. Felsőhajt és elindul, aztán hamarosan csapódik az ajtó.

– Raven! – mormolom. – Sajnálom. Nem lett volna szabad ilyesmiket mondania. Gondolom, nehéz neki ez a helyzet. De tudod, hogy helyén van a szíve, igaz? Csak szomorú, és most kifakadt.

Raven rám néz, és könnyes szeme láttán sajog a szívem. Raven ritkán sír. Egy kezemen meg tudom számolni, hányszor fordult elő. Hannah az, aki minden apróság miatt könnyekben tör ki, nem Raven. Egy könnycsepp gördül le az arcán, nekem pedig elszorul a szívem.

– Ne! – mondja remegő hangon. – Ne védj őt, Ares. Hát nem látod, mennyire fáj, amikor ezt csinálod? Folyton megígéred, hogy mindent megadsz nekem, de amint meghallod a hangját, rohansz hozzá. – Beletúr a hajába, a szeme villámokat szór. – Aztán csak állsz ott, amíg elmondja, hogy sosem leszel az enyém, és egy szóval

sem tagadod. Hogy higgyem el, amit mondasz, amikor a tetteid másról tanúskodnak? Nem miatta aggódom. Hanem *miattad*. Egy részed még mindig őt szereti, és ezt nem bírom elviselni. A mostani viselkedésedtől úgy érzem, valójában nem törődsz velem.

Odamegyek hozzá, és kétségbeesetten megragadom a vállát. Sosem éreztem még ilyen erős vágyat, hogy megvigasztaljak valakit.

– Raven, jól tudod, hogy nem szeretem Hannah-t. – Erősebben szorítom a vállát. – És persze hogy törődöm veled. Már a házasságunk előtt is sokat jelentettél nekem. Mindig is te voltál az egyik legjobb barátom.

Szúrós szemmel néz rám, a tekintetében düh és fájdalom keveredik.

– Az is baráti volt, ahogyan az előbb szájba dugtál, Ares?

– A picsába, Raven. Tudod, hogy értem.

Eltol magától, aztán elindul, de az ajtóból visszanéz.

– Azt mondtad, úgy érzed, csapdába estél ebben a házasságban. Hát tudod, én mit érzek? Hogy hozzákényszerítettek valakihez, akinél sosem lesz esélyem. Aki rám sem tud nézni anélkül, hogy eszébe ne jutna a *nővérem*. Belegondoltál valaha, vajon én mit várok a házasságtól? Én is boldog akarok lenni, Ares. Most már látom, hogy *te* ezt sosem fogod tudni megadni nekem, akármit teszek. Sosem leszek ő. Ha választanod kell, hogy kit bánts meg, mindig engem fogsz választani. Sosem leszek én az első a számodra, valójában nem.

Összeszorítja a fogát, és egy újabb könnycsepp gördül le gyönyörű arcán. Aztán elmegy, és az ajtó halkán becsukódik mögötte. Raven természete olyan, mint a lappangó vihar: váratlan, de erőteljes. És bármit gondol is, sosem tudtam ellenállni neki.

Negyvenhárom

RAVEN

– Nem vagy ma önmagad – mondja John. – A reggeli fotózáson végig nem találtad a megfelelő arckifejezést. Biztos, hogy meg tudod csinálni a mai divatbemutatót?

A ruhámat gyűrögetve bólintok. Egész nap Ares szavai járnak a fejemben. Amikor azt mondta, csapdában érzi magát, összetört a szívem. Egyikünk számára sem ideális ez a helyzet, de azt gondoltam... azt hittem, kezd belém szeretni, ám most már nem vagyok benne biztos.

Amikor elvitt a Castello Designshoz, aztán Laurier-hoz, azt hittem, jó úton járunk. Most viszont az jár a fejemben, hogy Hannah-nak talán igaza volt, és csak próbál jól bánni velem. Nem biztos, hogy amiről Ares úgy gondolja, meg kell tennie, ugyanaz, mint amire vágyik.

– Persze, jól vagyok – mondom, és erősen próbálok koncentrálni, bár tudom, hogy hiába. Átjár a szomorúság, a szégyen és a fájdalom. Amikor eszembe jut, ahogyan levettem a méreteit, meg azok a ruhák, amelyekben a házunkban flangáltam... a fenébe is. Talán hinnem kellett volna neki, amikor az ölében ültem, és azt mondta, sosem fog akarni engem. A teste reagál rám, de sosem fogok neki úgy kelleni, mint Hannah. Undorodom, ha eszembe jut, mi mindennel próbálkoztam. Én nem ilyen vagyok. Sosem erőltettem rá magam senkire, Aresszel mégis pontosan ezt csinálom. A remény annyira felbátorított, hogy feláldoztam a méltóságomat, és mindezt miért?

– Nem vagy jól, Raven. – John a vállamra teszi a kezét, és őszinte aggodalommal néz rám. – Túl sok a munka? Túl szorosra

csináltam a beosztásodat? Vagy valami más oka van, talán Windsor? Megengedte, hogy mi osszuk be a munkáidat, csak néhány feltételt szabott, de azonnal szólj, ha privátban próbál nyomást gyakorolni rád.

John szemébe nézek, és nem tudom, mit mondjak. Régen fordult már elő, hogy szerettem volna valakinek kiönteni a szívem. Alig bírom visszafogni magam, hogy ne öleljem meg, és ne próbáljam meg a vállára borulva kibőgni magam.

– Csak rosszul aludtam – mondom végül, és lesütöm a szemem. Kigombolom a ruhámat, és hagyom, hogy szétnyíljon. A tervező bármelyik pillanatban itt lehet, hogy átöltöztessen.

– Biztosan jól vagy, Rave? Aggódok miattad. Csak nem Ares Windsor miatt van?

Kényszeredetten elmosolyodom, és megrázom a fejem.

– Volt egy kis vitánk, de ennyi. Gondolom, ilyen a házasság, nem igaz? Nem lehet mindig minden tökéletes.

John már éppen mondani akar valamit, de nyílik az ajtó. Megfordulunk, arra számítva, hogy a tervező érkezik a ruhámmal, de Ares az. Amikor meglát, megtorpan. Az ő szeme is olyan karikás, mint az enyém.

Ares tekintete csupasz mellkasomra téved, és látom, hogy dühbe gurul. Leveszi a kabátját, és magabiztos, sietős lépésekkel elindul felém.

– Raven! – mondja, és a nevem szinte fenyegetésként hangzik a szájából, miközben rám teríti a kabátját, és magához húz.

Fogcsikorgatva Johnra mered.

– Megbocsátana nekünk? Kettesben szeretnék lenni a feleségemmel.

John rám néz, én bólintok. Egy pillanatig habozik, de aztán kimegy, és becsukódik mögöttem az ajtó.

– Raven! – mondja Ares most már szelídebben. – Mi volt ez? Miért vagy... félmeztelen *előtte*? Van valami köztetek?

Nehéz szívvel nézek a szemébe. Amióta az eszemet tudom, őt szeretem, de még most is, amikor már házasok vagyunk, a nővérem közénk áll.

– Számít egyáltalán?

Kemény tekintettel néz rám, és még közelebb von magához.

– Persze hogy számít. Hűséget ígértünk egymásnak, amikor összeházasodtunk, Raven.

Átkarolom a vállát, amitől lecsúszik rólam a kabátja, és mindössze egy kigombolt ruhában állok előtte.

– Nem csaltalak meg, Ares. Sosem tennék ilyet. Én nem vagyok az a fajta ember.

Úgy néz rám, mintha próbálná felmérni, mennyire vagyok őszinte.

– Van közös múltatok?

Elfordulok, és önkéntelenül felhorkantok.

– Nem olyan, mint neked Hannah-val.

A derekamra teszi a kezét, és megszorít.

– Rave! – suttogja, és a homlokát a homlokomhoz érinti. Reszketve lélegzik, mire elszorul a szívem. – Sajnálom a tegnapi. Igazán.

Megpróbálom eltolni magamtól, de nem enged el.

– Hallgass meg! – könyörög. – Egész nap nem vetted fel a telefont. Ezt nem bírom elviselni, bébi. Nem akarom, hogy ilyen legyen a házasságunk, oké? Nem azt ígértük, hogy nyíltan kommunikálunk egymással? Már így is rendkívül szokatlan a helyzetünk... nem akarom még tovább bonyolítani. Hallgass meg, *kérlek!*

Bólintok.

– Rendben – suttogom, de nem hiszem, hogy amit mondani készül, enyhíteni tudná a fájdalmamat.

– Hannah-nak nem lett volna szabad eljönnie hozzánk, nekem pedig nem lett volna szabad azt mondanom, amit mondtam. Nem érzem magam csapdában, Raven. Veled nem. Nehéz a helyzetünk,

és úgy érzem, vagy Hannah-t bántom meg, vagy téged. Így értettem. Egy másodpercig sem gondoltam, hogy *veled* érzem magam csapdában a házasságban, érted? Sosem voltam boldogabb, Rave. De tudom, ha megbántom Hannah-t, azt a kettőtök kapcsolata is megsínyli. Nem akarok én lenni az oka, hogy összeveszel a testvéreddel, bébi. Én csak... azt akarom, hogy boldog légy.

Bólintok, de nem tudok mit kezdeni a szavaival.

– Értem, Ares. De nem tudom, mindez számít-e. Mit művelünk egyáltalán?

– Azt mondtad, boldog akarsz lenni, én pedig esküszöm, hogy ha adsz rá esélyt, megpróbálom megadni ezt neked. Megteszed, Raven? Adsz nekem egy esélyt?

A szemébe nézek, ahol csak őszinteséget látok. A szívem kihagy egy ütemet.

– Mit jelentsen ez, Ares?

A két keze közé fogja az arcomat, és a hüvelykujjával gyengéden végigsimít az ajkamon.

– Azt jelenti, hogy nem csak a testedet akarom. Esélyt kérek, hogy megbizonyítsam, a múlt elmúlt, és egészen téged akarlak. El akarom nyerni a szívedet – suttogja –, mert te minden egyes nap egyre jobban elrabolod az enyémet.

Negyvennégy

ARES

A ház felé menet a telefonomra nézek, de nem nyitom meg Hannah újabb üzenetét. Amióta megkértem, hogy távozzon, egyfolytában írogat, arra kérve, hogy találkozzunk, és beszéljük meg a dolgokat. Azt hiszem, végre felfogta, hogy köztünk mindennek vége.

Nem is tudom, mire számított. Tényleg azt gondolta, hogy ha elveszem Ravent, minden marad a régiben? Nem lennék meglepve. Mindig is önző volt, csak korábban nem vettem észre. Vagy talán észrevettem, de úgy döntöttem, szemet hunyok felette.

A nappali ajtajában megtorpanok, mert meglátom Ravent. A kanapén ül, a tabletje a térdén, és éppen rajzol valamit, ami bizonyára csodálatos lesz. A francba. Gyönyörű, és ezek a hálóingek felérnek egy kínzással. Ma pirosat visel, ami nagyszerűen kiemeli a bőre színét.

Volt valami a szemében, amikor azt mondta, hogy sosem tudott ellenállni nekem. Valami, amit nem tudok szavakba önteni, de lángba borította a szívemet. Úgy sejtem, a feleségem pontosan tudja, mit művel velem. Ami köztünk van... az mindig is ott volt.

Belépek, mire Raven felnéz, a szája mosolyra görbül. Lazán végigmér, én pedig elfojtok egy vigyort. Tetszik, hogy mostanában ilyen nyíltan nézeget.

– Hát itthon vagy.

Bólintok, leülök mellé, és a rajzra nézek. Raven hihetetlenül tehetséges, és alig várom, hogy tanúja legyen a sikereinek.

– Milyen volt a napod? – kérdezem gyengéden. Hannah-val sosem csináltunk ilyet. Sosem üldögéltünk együtt a napi dolgokról

beszélgetve. Azt hiszem, nem is érdekelt, hogyan telt a napja, úgyhogy legfeljebb udvariasságból kérdeztem meg. Ravennel más a helyzet. Tudni akarom, mi érdekli, mi inspirálja. Hallani akarok mindenről, ami mosolyra készítette napközben. Különös érzés.

– A mai fotózás nagyon elhúzódott, ezért csúszott az összes megbeszélésem. De a kollekcióm kezd szépen összeállni. Felkértem néhány barátnőmet, hogy mutassák be a ruhákat. A marketingkampány, amit kitaláltam, nagyon ütős lesz.

Meglazítom a nyakkendőmet, remélve, hogy Raven odahajol és leveszi rólam. Figyeli a kezemet, de meg sem moccan. Mostanában távolságtartó, és meglepő módon nagyon hiányzik a játékossága. De csak magamat hibáztathatom. Sosem lett volna szabad olyasmiket mondanom.

– A te napod milyen volt? – kérdezi a tabletje felé fordulva. Nem tudom megunni ezt a kérdést. Hannah sosem kérdezte meg, milyen napom volt. Kizárólag a munkájáról vagy az esküvőnkről beszélgettünk. Az én napomról csak akkor kérdezett, ha éppen az ő érdekében dolgoztam valamin.

Figyelem, ahogyan Raven rajzol, közben mesélek neki az unalmas tárgyalásokról és a cégegyesítéssel kapcsolatos ügyekről. Időről időre felnéz, és bólintással nyugtázza a történeteimet.

Békés ez az este. Sosem gondoltam, hogy ilyesmire vágyom. Közelebb ülök Ravenhez, míg a combunk összeér. Ez a hálóing semmit sem takar, a teste pedig gyönyörű.

Raven felnéz, és amikor rájön, milyen közel vagyok hozzá, tágra nyílik a szeme. A tekintete az ajkamra téved, de aztán elhúzódik, így ismét távolabb kerül tőlem. Amióta Hannah az esküvői fotóktól felzaklatva berontott a házunkba, Raven távolságtartó velem. A kapcsolatunk hetek óta tartó fejlődése kárba vészett.

Sóhajtván felállok, és elgondolkodva indulok a gardróbba. Észreveszek egy szürke melegítőnadrágot, és eszembe jut az este, amikor Raven az ölemben ülve azt mondta, hogy jól áll nekem ez a

darab. Vigyorogva leveszem az öltönyömet, és belebújok a melegítőnadrágba, de a felsőtestemet szabadon hagyom.

Amikor megkérdeztem, hajlandó-e esélyt adni nekem, igennel válaszolt, de nem így történt. Óvatos, és látszik rajta, hogy fél a sérüléstől. Nem tudom egy csapásra eltörölni az összes félelmét – erre csak az idő lesz képes. De azt bebizonyíthatom neki, hogy vágyom rá.

Visszatérek a nappaliba, Raven felpillant a tabletjéből, és elkerekedett szemmel bámulja a melegítőmet. Te jó ég, lehet, hogy ez mégsem volt jó ötlet. Ha továbbra is így néz rám, a végén én leszek az, akit elcsábítanak.

Leülök mellé, mire Raven felocsúdik, szép arca kipirul. Van benne valami ártatlanság, ami nagyon tetszik.

– Mutasd meg, min dolgozol! – kérem, és olyan közel hajlok hozzá, hogy az állam súrolja a vállát. Vigyorogva átkarolom a derekát, és közelebb húzom magamhoz.

– Ares! – suttogja.

Elfojtok egy mosolyt, és ártatlanul nézek rá.

– Mondd csak, le tudnál rajzolni engem is?

– Lerajzolni téged?

A tabletje felé intek.

– Igen. Megtennéd?

Elpirul, de aztán bólint.

Felemelem és az ölembe ültetem, pont úgy, mint aznap éjjel. Ha visszamehetnék az időben, megadnám neki, amit akar.

– Ares!

Vigyorgok, és erősebben szorítom a derekát.

– Készíts rólam egy portrét, Rave. Szeretném tudni, milyennek látsz.

– Ahhoz nem kell az öledben ülnöm.

– Így jobban látod az arcom körvonalait. – *Az arcom körvonalait?* Micsoda baromságokat mondok a kedvéért?

Raven bólint, aztán addig helyezkedik, míg távolabb nem kerül tőlem, úgy, hogy a feneke pont a térdemen nyugszik. Megfogja a tabletet, és lángoló arccal rám néz. Gyönyörű, ahogy itt ül széttett lábbal, amitől elővillan a bugyija, hosszú haja pedig lágyan omlik le a hátán. A fenébe. A pusztá látványtól feláll a farkam, a melegítőnadrág pedig nem segít elrejtetni a vágyamat.

Figyelem a feleségemet, amint az arcomra koncentrálni elszántan rajzol, miközben én végigpásztázom a testét. Egyszerűen tökéletes, de nem csak a teste. Minden más is. Mi lenne, ha tényleg esélyt adnánk a házasságunknak? Amíg ki nem mondta, eszembe sem jutott, hogy valóban megtehetnék,

és hogy ő igazán erre vágyik. Úgy tűnik, végig azt hitte, hogy nincs esélye nálam, pedig én vagyok az, aki érdeemtelen a szerelmére.

A fenekére csúsztatom a kezemet, és ingerlően masszírozni kezdem. Raven szája elnyílik, és lefegyverezve néz rám. Valami megvillan a szemében, és amikor rájövök, hogy a vágy az, elmosolyodom.

Raven lenéz, a szeme megakad kemény farkamon. Nem tudom, mire számítottam, de biztosan nem arra, hogy fájdalmat látok a tekintetében.

– Lehetek őszinte? – suttogja. – Ez a helyzet arra emlékeztet, amikor részegen beleültem az öledbe, és egyfolytában az jár a fejemben, hogy azt mondtad, sosem fogok kelleni neked. Azt hiszem, ezt még sosem mondtam el, de a szavaid akkor összetörték a szívemet. Még mindig üldöz ez az emlék, és még ha változtak is köztünk azóta a dolgok, most is szörnyű rágondolnom. Időről időre felmerül bennem, hogy az volt az igazság, és minden mást hazugságokra építettünk.

A piccsába. Tudhattam volna, hogy azok a hazugságok még visszaütnek egyszer.

Mélyen belélegzek, kiveszem a kezéből a tabletet, és a kanapéra dobom.

– Elmondhatok egy titkot, Rave?

Habozva bólint.

– Az évek során több tucat nő ült már az ölemben ilyen vagy olyan okból, sokszor kéretlenül. De te vagy az egyetlen, akire így reagáltam, bébi. Ez nem természetes reakció, hanem te váltod ki belőlem. Legutóbb ezt nem vallhattam be, így hát hazudtam. Neked is, magamnak is. – A két kezem közé fogom az arcát, és megsimítom az ajkát. – Hadd mondjak el még egy titkot, asszony. Egyszerűen nem tudok ellenállni neked. Olyan dolgokat szeretnék művelni veled, hogy... *te jó ég.*

Hitetlenkedve néz rám, én pedig mást sem szeretnék, csak meggyőzni őt. Keményen megmarkolom a fenekét, és magamhoz húzom, hogy a farkamon üljön, pont, mint aznap éjjel.

– Van fogalmad róla, mennyire szerettelek volna megdugni aznap éjjel, Rave? Te vagy a leggyönyörűbb nő, akit valaha láttam, és *meztelenül* ültél az ölemben. Felkínáltad nekem magad, a puncid csupasz volt, és hozzám nyomtad a melledet. Tudod, hányszor játszottam le ezeket a képeket a fejemben? – Megmozdítom a csípőmet, hogy a farkam hozzányomódjon. – A fantáziáimban a farkamon lovagolsz, a melled pedig fel-alá ugrál, miközben magadba fogadsz, és a nevemet kiáltod. – A hajába túrok, és közelebb húzom a fejét, míg az ajkunk össze nem ér. – Már akkor is csak téged akartalak – suttogom, aztán megcsókolom. Még erősebben markolom a haját, mire Raven felnyög, és körözni kezd a csípőjével. Teljesen megőrjít.

Végigsimítom a testét, aztán az ujjaimmal megkeresem a punciját takaró csipkedarabot. Raven belenyög a számba, mire kuncogva félrehúzom az anyagot.

– Nedves – hördülök fel. – Mindig nedves vagy tőlem, bébi. Ezt imádom benned. – Egy ujjamat belecsúsztatom, a hüvelykujjamat pedig a csiklójára helyezem. Raven egyre mélyebben csókol. Őrjítő, ahogyan a csípőjét mozgatja. Úgy lovagol a kezemen, ahogyan a farkamon szeretném, hogy lovagoljon.

– Ares! – nyögdecseli. – Kellesz nekem!

Vigyorogva letolom a melegítőnadrágot, így szabaddá válik a farkam.

– Akkor vedd el, amit akarsz, bébi. A tiéd vagyok.

Felemelkedik, a szemembe nézve megfogja a farkamat, aztán leereszkedik rám. Összeszorított foggal a nyakára kulcsolom a kezem, miközben a farkam eltűnik a puncijában.

– A megszállottad lettem – vallom be. – Függővé tétél, Raven. Minden egyes érintés, minden egyes csók, minden, amit csinálsz, egyre jobban fogva tart. Sosem fogok tudni leszokni rólad.

Tovább mozgatja a csípőjét, én pedig egyre erősebben dörzsölöm a csiklóját, hogy minden egyes mozdulattal ingerelni tudjam. Mindketten egyre közelebb kerülünk az orgazmushoz.

– Ígérd meg, Ares! Ígérd meg, hogy mindig az enyém leszel!

A hajába markolok, és közelebb húzom magamhoz, hogy az ajkunk összeérjen.

– A tiéd vagyok, Raven Windsor. Örökké. Ígérem.

Elmosolyodik, és egyre vadabbul lovagol a farkamon, valóra váltva minden fantáziámat.

– Olyan vagy, mint egy látomás – hörgöm.

Ahogy kócos hajjal, a csókjaimtól duzzadt ajakkal lovagol rajtam... te jó ég. A pusztá látványától el tudnék élvezni.

– A feleségem – suttogom, és nagyot lökök, félúton találkozva vele. Egyre gyorsabban mozgok, Raven pedig az ajkamra tapasztja az ajkát, és belenyög a számba. Imádom figyelni, ahogyan egyre közelebb kerül a gyönyörhöz.

– Ares! – nyögi, aztán az izmai összerándulnak a farkam körül. Elélvez, és engem is magával ránt.

– Basszus – nyögöm a szájába, miközben belé élvezek. Nem tudok betelni vele. – Raven! – suttogom. – Te vagy az igazi.

Egy kicsit elhúzódik, hogy a szemembe nézhessen, és édesen mosolyog. A két keze közé fogja az arcomat, és puszit nyom az

orrom hegyére. Néha annyira cuki tud lenni, és ettől csak még jobban odavagyok érte.

– Számomra mindig is te voltál az igazi, Ares Windsor.

A feleségem szemébe nézek, és boldogabb vagyok, mint valaha. Ő minden, amire valaha vágytam, és gondoskodni fogok róla, hogy sose kételkedjen ebben.

Negyvenöt

ARES

Hátradőlök a székben, és vigyorogva a feleségem álmos mosolyára gondolok, amellyel reggel az ágyban rám nézett. Boldognak és kielégültnek tűnt. Nem tudok betelni azzal a mosollyal. Azt hiszem, örökre bevésődött az elmémbe. Mostantól az lesz a személyes küldetésem, hogy minden egyes nap előcsalogassam.

Pajkos mosollyal előhúzom a telefonomat, a szívem máris egy kicsit erősebben és gyorsabban ver. Rajta kívül soha senki nem volt rám ilyen hatással, és még soha nem szédített meg ilyen apróság, mint egy mosoly.

ARES

Máris hiányzol, Muffin.

Egy pillanatig habozok, hogy elküldjem-e neki a fotót, amit titokban készítettem róla ma reggel. A szeme csukva van, a haja szétterül a párnán, a válla kikandikál a paplan alól. Apró mosoly játszik az ajkán, ami különösen bensőségessé teszi a képet.

ARES

A tegnap éjjel csodálatos volt, de örültség, ha azt gondolom, hogy semmi sem lehet jobb annál, mint ha téged a karomban tartva ébredek fel?

– Ares!

Kissé dühösen nézek fel a titkáromra, mert zavar, hogy rajtakapott, amint úgy vigyorgok a telefonomra, mint egy nyálas kamasz lány. A picsába.

– Mi az? – förmedek rá.

Dom feszülten mosolyog.

– Hannah van itt, beszélni szeretne veled.

Hannah? Mi a fenét akar? Nem beszéltem vele, amióta nálunk járt, és csipetnyi bűntudat rántja görcsbe a gyomromat. Az, hogy lefeküdtem Ravennel, a Hannah-val való kapcsolatam végét jelentette. Örökre. De valójában az már jóval azelőtt véget ért, hogy Raven oltár elé állt velem. Egy részem ezt réges-rég tudta. De vajon Hannah is tudja?

– Mondd, hogy menjen el.

Dom habozik.

– Azt mondja, a cégegyesítésről akar beszélni.

Hátradőlök, és sóhajtva a plafonra nézek.

– Baromság. A cégegyesítést az anyja intézi, és biztos, hogy nem adja át az irányítást egyik lányának sem. Addig nem, amíg hivatalosan a nevükre nem íratja a részvényeit. Kérd meg az egyik felügyelőbizottsági tagot, hogy foglalkozzon Hannah-val. Nem kell közvetlenül velem beszélnie. Te is csatlakozhatsz a tárgyalásokhoz, aztán beszámolhatsz nekem. Kérlek, mostantól korlátozd a Hannah-val való érintkezéseimet a feltétlenül szükséges alkalmakra.

Dom bólint és megfordul, de mielőtt odaérne az ajtóhoz, az kinyílik, és jellegzetes filmsztáros mosolyával belép Hannah. Nem is olyan régen visszamosolyogtam volna rá. Most viszont csak még jobban hiányzik Raven őszinte mosolya, a kis kuncogásai, az önazonossága.

– Ares! – mondja, és elindul felém.

Sóhajtok, és intek Domnak, hogy elmehet. Bátorítón rám mosolyog, aztán magamra hagy.

– Hannah! – mondom ingerülten. – Mi szél hozott?

A szemét forgatva megkerüli az asztalt, majd nekidől.

– Ne csináld ezt – mondja pajkosan. – Az nem lehet, hogy még mindig haragszol rám, ugye?

Megrázom a fejem.

– Ha nem üzleti ügyben jöttél, akkor megkérlek, hogy távozz.

– Ares! – büntudatos hangjára felnézek, és amikor a tekintetünk találkozik, érzem, hogy megingok. Megbántottnak és elkeseredettnak tűnik.

– Hannah! – mormolom. – Nem akarlak megbántani, de egyértelműen meghúztam a határokat. Köztünk már sosem lesznek olyanok a dolgok, mint régen. Mindketten tudjuk, hogy nem térhetünk vissza ugyanoda. Próbáltuk tagadni, azt gondoltuk, hogy három év eltelte után úgy tehetünk majd, mintha mi sem történt volna, és újra felvehetjük a fonalat, de ez nem így működik. Nem ilyen egyszerű. Te csupán a feleségem nővére vagy, Han. Ennél nem is leszel több. Már nem.

Szíven üt elkínzott tekintete. Elönti a szemét a könny. Elfordulok.

– Ares! – könyörög. – Ne mondj ilyet! Kezdetől összetartoztunk. Ez csak egy kis kitérő. Összezavarodtál, mert Ravennel élsz együtt. Az egész világ valami mesészerű románcot lát, ami nem is létezik. A mi múltunk nem dobható el ilyen egyszerűen.

Letörli a könnyeit, de rögtön újra elerednek. Évek óta ismerem, de a *múltunk* ellenére még most sem tudom megmondani, hogy valódiak-e a könnyei, vagy sem. Mindenesetre nem érintenek úgy meg, mint amikor Raven sír.

– Legutóbb nem voltál hajlandó válaszolni rá, hogy lefekszel-e a húgommal.

Megdermedek, az agyamban a büntudat és a szégyen harcol egymással. A picsába.

– Lefekszel vele, Ares?

Hannah szemébe nézek.

– Igen – felelem. Fölösleges tagadni. Nem hagyhatok számára hajszálnyi reményt sem. Azzal megbántanám a feleségemet, és azt nem engedhetem.

Hannah szeme elkerekedik, és valami őszintén mellbe vág a tekintetében. Talán az eddigi könnyei nem voltak igaziak, de ezek most biztosan azok.

– Mi-micsoda?

Elfordulok, mert nem tudom megadni neki a vigaszt, amire számít. Nem bátoríthatom, hogy folyton átlépje a határt kettőnk között. Nem lenne igazságos Ravennel, de Hannah-val szemben sem.

– Sajnálom, Hannah. Ő a *feleségem*.

A kezébe temeti az arcát, és zokogásban tör ki. Volt idő, amikor vigasztaltam és támogattam volna. Egy kis részem – talán a közös múltunk miatt – még most is ezt tenné, de a nagyobbik részem tudja, hogy ennek már vége.

– Ho-hogy tehetted? – Elcsukló hangja elárulja, hogy mélyen megrendült, és szörnyen érzem magam, hogy én vagyok az oka. Ennek ellenére inkább sírjon ő, mint a feleségem.

– Hannah, sajnálom. Mindketten tudtuk, hogy köztünk minden véget ért abban a pillanatban, amikor felszálltál arra a repülőre. Tudtad, milyen következményekkel számolj, mégis olyan öntelt voltál, hogy azt gondoltad, megúszhatod. Igen, rohadtul fáj látnom, hogy szenvedsz, de tudod, mi fáj még ennél is jobban? Hogy hátat fordítottál mindannak, amit elterveztünk. Hogy idejössz az irodámba, és olyasmit követelsz, amiről korábban éppen miattad kellett lemondanom. Te idézted elő ezt a helyzetet. Három életet tettél tönkre, és most dühös vagy, mert Ravennel sikerült valamit felépítenünk a romokból? Szerinted ez igazságos? Igazságos vagy velem? És Ravennel?

Rám néz, és olyan, mintha végre meghallaná és *megértené*, amit mondok.

– Ares – könyörög –, nem veszíthetlek el.

Elfordulok, és kiürült szívvel kinézek az ablakon.

– Már elveszítettél, Hannah.

Kinyújtja a kezét, és a karomra kulcsolja.

– Elcsesztem – mondja elcsukló hangon. – Elcsesztem és megbántottalak. Tudom jól. Kérlek, Ares. Csak... mondd meg, mit tegyek. Mondd meg, hogyan hozhatnám helyre. Bármit megteszek, hogy bebizonyítsam, mennyire szeretlek.

Megrázom a fejem.

– Egyetlen dolgot szeretnék kérni, Hannah.

Reménykedve néz rám.

– Lépj tovább.

Elakad a lélegzete.

– Összezavarodtál – mondja, és a szemében rosszindulat villan.
– Talán megszedített az új puncsi. Végül is jó ideje nem voltál senki mással rajtam kívül. Megértem, komolyan. Szemet tudok hunyni a kihágások felett, Ares. Mindenki ezt teszi. Bármit meg tudok bocsátani, még akkor is, ha a *húgomról* van szó. Elengedem. Csak dugogasd őt három évig, ha akarod, de aztán gyere vissza hozzám. Mindössze ennyit kérek, Ares. Csak gyere vissza hozzám, *kérlek*.

Felállok, és egy lépést hátrálok.

– Hannah, arra kérlek, hogy távozz. Úgyis abban vagy a legjobb.

Döbbsenten mered rám. Azt hiszem, soha nem beszéltem vele ilyen keményen. Mindig tudtam, hogy ő lesz a feleségem, és egyszerűen csak megadtam magam, bármit kért vagy csinált. Jobb volt a békesség. Talán ezért gondolta, hogy simán átgázolhat rajtam és Ravenen. De többé nem hódolok be neki.

– Nem így van? – kérdezem, amikor továbbra is mozdulatlanul bámul. – Akkor most az egyszer én teszem ki a pontot. Örökre.

Mély lélegzetet veszek, kimegyek az irodámból, és hagyom, hogy becsapódjon mögöttem az ajtó.

Negyvenhat

RAVEN

Ares egyre erősebben szorítja a kezemet, miközben a mozi felé tartunk, ahol bemutatják Hannah új filmjét. Ez lesz az első nyilvános esemény, amelyen mindhárman ott leszünk, és az első, ahol házaspárként jelenünk meg Aresszel. Nagy a nyomás, és annyi minden sülni kezd rosszul. Idáig nagyjából védve voltunk a média figyelmétől, de ma nem kerülhetjük el őket.

És Hannah-t sem kerülhetjük el.

– Muffin, jól érzed magad?

Ránézek, és megrázom a fejem.

– Ideges vagyok.

Megértően bólint, és megcsókolja a kezemet.

– Fantasztikusan nézel ki ma este – mormolja, és végigméri testhezálló, V kivágású estélyimet. Feltűnő, mégis elegáns, az egyik kedvenc ruhám.

– Raven, minden rendben lesz. Végig melletted leszek, és ha túl soknak érzed a dolgot, hazamegyünk.

Bólintok, és igyekszem megnyugodni. Évek óta nem jártam már ilyen eseményen Hannah-val, de jól emlékszem, hogyan zajlottak. Ares mindig együtt fotózkodott a stábbal, és persze *vele*. Mindig utáltam, mert bensőségesnek tűnt a viszonyuk, ahogy Hannah hozzásimult Areshez, aki szorosan magához ölelte. Úgy nézett Hannah-ra, mintha ő lenne az egyetlen nő a teremben, Hannah pedig rávillantotta a sztáros mosolyát. Akkor is fájt együtt látni őket, de most még jobban fog fájni.

– Megérkeztünk – mondja Ares kedvesen mosolyogva. – Alig várom, hogy az egész világ előtt eldicsekedhessek veled, Mrs.

Windsor. Hamarosan kéz a kézben végigmegyünk a vörös szőnyegen, és senkinek nem lesz kétsége afelől, ki vagy, és mit jelentesz nekem, érted? Egyetlen Mrs. Windsor van, mégpedig te, Raven.

Hálás vagyok, amiért próbál megnyugtatni. El sem kell mondanom neki, mi aggaszt, magától kitalálja, és minden félelmemet eltörli, mielőtt még hangot adhatnék neki.

Az anyósülésen a testőr bocsánatkérő mosollyal pillant hátra.

– Most szóltak, hogy várnunk kell egy kicsit. Hannah Du Pont hamarosan megérkezik.

Ares sötéten felnevet.

– A feleségemen kívül senkire sem várok – mondja. – Tájékoztassa a szervezőket, hogy bemegyünk, méghozzá *most*. – Aztán rám néz, és elvigyorodik. – Gyere, lopjuk el a show-t.

Habozás nélkül kiszáll a kocsiból, mire a kamerák villogni kezdenek, és még az autó sötétített üvegén keresztül is elvakítanak. Ares átmegy a koci másik oldalára, kinyitja nekem az ajtót, és pimasz mosollyal a kezét nyújtja.

Megfogom, és visszamosolygok rá.

– Ez az – mondja, miközben kisegít a kocsiból. – Mindig is erre vágytam, Raven. Te vagy az, aki valóra váltotta minden álmom.

Mosolyogva csóválom a fejem.

– Nagyon erőlködsz, hogy megnyugtass. Ennyire feltűnő, hogy aggódom?

A kamerák kereszttüzeiben végigmegyünk a vörös szőnyegen, közben a tömegből záporoznak felénk a kérdések, de nem foglalkozunk velük.

– Nem – mondja Ares –, csak nekem. Magabiztos és ragyogó vagy, mint mindig, de én látom az apró jeleket. Azt, ahogyan időről időre a jegygyűrűdhöz érsz, és néha elkalandozik a figyelmed a kétségeid miatt. Mindent észreveszek rajtad, Raven. De biztosíthatlak, drága feleségem, hogy nincs miért aggódnod.

Bólintok, és mire a vörös szőnyeg végére érünk, ahol riporterek és fotósok várnak ránk, megnyugszom. Aresszel beállunk az eseményre felépített virágos háttérrel elé, és a férjem birtoklón átkarolja a derekamat.

– Gratulálok a házasságukhoz! – mondja az egyik riporter. – Sokunkat meglepetésként ért a hír. Hogyan tudták ilyen jól titkolni a kapcsolatukat?

Ares rám mosolyog, aztán a nő felé fordul.

– Titkoltuk volna? Vagy csak nem vették észre? A feleségem és a húgom gyerekkoruk óta barátnők, ezért Raven legalább hetente egyszer megfordult a Windsor-birtokon. Az évek során ott volt az összes fontos Windsor-eseményen, és gyakran látták a nagymamám társaságában is, nem igaz? Egyszerűen csak senki nem rakta össze a kirakóst.

A riporter zavarodottnak tűnik, és mielőtt feltenné a következő kérdést, megköszörüli a torkát.

– Raven, az a gyémánt nyaklánc csak nem egy Windsor családi ékszer? Azt beszélik, hogy a Laurier család készítette évszázadokkal ezelőtt.

Megérintem a nyakláncot, és elmosolyodom.

– Így igaz. Ares nagymamájától kaptam.

A riporter kuncog.

– Azt mondják, ha egy Windsor menyasszony családi ékszerrel visel, akkor a mátiárka befogadta. Ez önre is igaz?

Felnevetek, és játékosan szúrós tekintettel nézek rá. A riporter is pontosan tudja, hogy a Windsorok féltve őrzik a családi titkaikat.

– Csak annyit mondhatok, hogy mindig úgy szerettem Ares nagymamáját, mintha a sajátom volna, és hálás vagyok, amiért ő is szeret engem. Remek volt a kapcsolatunk már jóval azelőtt, hogy Aresszel összeházasodtunk.

Bólintva nyugtázza kitérő válaszomat, aztán Areshez fordul.

– Mr. Windsor, árulja el, mi fogta meg Ravenben a nyilvánvaló szépségén kívül?

Ares áhítattal néz rám, és amikor széles mosollyal a riporter felé fordul, zakatolni kezd a szívem.

– Ő a legokosabb, legédesebb, leghűségesebb és legszorgalmasabb nő, akit ismerek. Soha nem hagyott cserben, és bármit kértem tőle az évek során, mindig számíthattam rá. Raven nem csupán a feleségem. Ő a mindenem. Nemcsak a húgom legjobb barátnője, hanem az enyém is. Először a szívét szerettem meg.

A riporter pont olyan meghatottnak tűnik, mint amilyennek én érzem magam, és vidáman mosolyogva fordul vissza hozzám.

– Mi a helyzet önnel, Raven? Mit szeret Ares Windsorban?

Mosolyogva vállat vonok.

– Ó, én csak a külsejéért mentem hozzá.

Ares és a riporter nevetésben tör ki, a férjem a fejét csóválja.

– Ha már a külsőről van szó – mondja –, mit szól a feleségem ruhájához? Ő tervezte, ahogyan az öltönyömet is.

A riporter veszi a lapot, és a cégemről kezd kérdezgetni, én pedig nem bírok elfojtani egy kis nevetést. Ares olyan szemérmetlenül reklámozza a ruhaterveimet, hogy az már nevetséges, de egyben aranyos is.

– Ares, Raven!

Hannah hangjára mindketten megdermedünk. Széles mosollyal lép hozzánk, de a mosolya egy pillanatra lehervad, amikor meglátja, hogyan karol át Ares. Aztán a nyakláncomra téved a tekintete, és a szemében fellángol a düh, de aztán ismét felölti a mosolyát.

A kamerák felénk fordulnak, és nagyon kell igyekeznem, hogy kedves arckifejezést erőltessek magamra.

– Hannah! – üdvözlí a riporter. – Gratulálok a *Felhős égbolt* megjelenéséhez! Alig várom, hogy lássam. Biztos vagyok benne, hogy az alakítása fantasztikus lesz, mint mindig.

Hannah szélesen mosolyog, és köszönetképpen bólint.

– Éveken át pletykáltak önről és Aresről, holott valójában az ön húgával járt. Nehéz volt ez a helyzet? Tudom, hogy számtalanszor tagadta a pletykákat, mégsem csitultak el. Nem érzett késztetést, hogy leleplezze a titkukat?

A mosoly Hannah arcára fagy.

– Mint tudja, ritkán beszélek a magánéletemről. Megkérhetem, hogy kizárólag a mai premierrel kapcsolatban tegyen fel kérdéseket?

A riporter bólint, aztán hozzám fordul.

– Ritka alkalom, hogy együtt látni hármójukat. Készíthetünk önökről egy fotót?

Hannah elvigyorodik, és elhelyezkedik Ares másik oldalán. Átkarolja a derekát, fejét a vállára hajtja. Önkéntelenül megfeszül a testem, miközben továbbra is mosolygok a kamerába. Nagy megkönnyebbülésemre Ares nem karolja át Hannah-t, hanem még jobban hozzám simul.

Általában magabiztos vagyok, de Hannah képes féltékeny szörnyeteggé változtatni. Nem akarom, hogy Ares közelébe menjen. Nem akarom, hogy emlékeztessen rá, milyen múltja van a férjemmel, és hogyan jött létre a házasságom. Hogyan egyensúlyozzak a nővérem támogatása és az Aresszel való kapcsolata miatt érzett neheztelésem között?

– Mr. és Mrs. Windsor – mondja a riporter kérlelőn –, láthatnánk egy csókot?

Hannah arca elkomorul, de Ares vigyorogva a két kezébe fogja az arcomat, fölém hajol, és a hüvelykujjával megsimítja az ajkamat, majd hosszan, mélyen megcsókol. A tömeg szinte megvadul körülöttünk, de Ares nem törődik vele. Továbbra is úgy csókol, mintha nem figyelne minket az egész világ – és Hannah.

Mire elhúzódik, én már zihálok, és többre vágyom.

– Gyere! – súgja a fülembe Ares. – Essünk túl ezen a filmen.

Negyvenhét

ARES

Raven szinte egy szót sem szólt, amióta megérkeztünk, és aggódom miatta. Mosolygott a fotósok kedvéért, szellemesen és elegánsan válaszolt minden kérdésre, de távolságtartó volt velem, bár a kezemet nem engedte el, csak amikor nagyon muszáj volt.

Zakatoló szívvel indulok a magánpáholy felé, ahonnan a vetítést fogjuk nézni. Nem emlékszem, hogy aggódtam volna valaha ennyire valakinek az érzése miatt. Hannah miatt biztosan nem, még akkor sem, amikor az ügynökségemhez tartozó színésznők miatt féltékenykedett, mert tudtam, hogy nincs mitől tartania, én nem követtem el semmit.

Ravennel más a helyzet. Muszáj, hogy jól érezze magát, akár jogosak a félelmei, akár nem.

Leülünk a helyünkre, aztán a számhoz emelem összekulcsolt kezünket, és csókot lehelek Ravenére. Rám néz, és a tekintete mellbe vág. Megbántottnak és rettentően szomorúnak tűnik, nekem pedig fogalmam sincs, miért. Csak azt tudom, hogy bizonyára én vagyok az oka.

Megszorítom a kezét, csókot nyomok a vállára, aztán a füléhez hajolok.

– Mi a baj, bébi? Légy őszinte velem. Mondd el, miért olyan szomorú az a gyönyörű szemed.

Felém fordítja az arcát, így összeér az orrunk. Vigyorogva oldalra döntöm a fejem, és megcsókolom. Arra számítok, hogy visszacsókol, ehelyett elhúzódik.

Homlokráncolva nézek rá, de ő csak a fejét rázza.

– Raven – mormolom, és gyengéden megfogom az állát, hogy kénytelen legyen rám nézni. – Mi a baj?

Elnéz mellettem, és a szeme elkerekedik. Hannah biztosan most ült le a mellettem lévő helyre, de egyáltalán nem érdekel. Csakis a feleségem fájdalmas tekintetével törődöm.

– Ares! – suttogja elcsukló hangon Raven. Közelebb hajol, az ajka súrolja a fületem. – Én... nem akarom megbántani Hannah-t. Ő a nővérem, és valóban nem a legjobb formáját hozza mostanában, de attól még szeretem. Emlékszem, milyen érzés volt együtt látni titeket az ilyen eseményeken, és nem akarom, hogy neki is át kelljen élnie azt a fájdalmat. Ugyanakkor... féltékeny vagyok arra, ahogyan rád néz, arra, hogy együtt fotózkodtatok, és közösen adtatok interjút. Én... *féltékeny* vagyok, és utálok magam ezért.

Elkerekedik a szemem, Raven meg pirulva elhúzódik tőlem. Te jó ég, elképesztő ez a nő. Azt hittem, világossá akarja tenni Hannah számára, hogy az övé vagyok, és a házasságunk nem csak színjáték, ahogyan Hannah remélte. Biztos voltam benne, hogy meg akarja jelölni a területét, ehelyett némán szenved, mert nem akarja megbántani a nővérét.

A francba. Azt hiszem, elvesztem. Úgy érzem, kezdek beleszeretni a feleségembe. A fenébe is, azt hiszem, már sokkal régebb óta szeretem, mint bevallottam magamnak.

Elkezdődik a film, de én csak a feleségemre tudok figyelni.

Egyenes háttal ülve mered maga elé, és teljesen megbabonáz. Gyönyörű ebben a ruhában, és imádom nézegetni, de közben alig várom, hogy hazaérjünk, és egy jó dugással orvosoljam minden aggodalmát.

Hannah mosolyogva hozzám hajol.

– Emlékszel erre a jelenetre? – suttogja, elég hangosan ahhoz, hogy Raven is hallja. – Odarepültél a forgatásra, hogy találkozassunk, és végignézted, amikor ezt forgattuk. Utána

elmentünk egy borbirtokra, ott jött az ötlet, hogy egy hasonló helyen házasodjunk össze.

Raven megdermed, mire megszorítom a kezét.

– Emlékszem, ahogyan lefektettél azon a mezőn, amit akkor találtunk, amikor bebarangoltuk a környéket.

Raven az ajkába harap, és kihúzza a kezét az enyémből. Fogcsikorgatva nézek Hannah-ra.

– Elég! – szólok rá halkán.

Hannah kihívóan vigyorog.

– Ne tégy úgy, mintha nem emlékeznél. Alig bírtál magaddal aznap. Megint el kéne látogatnunk oda, feleleveníteni az emlékeket.

Hitetlenkedve nézek rá. A feleségem, aki jogot formálhat rám, szóttanul ül mellettem, mert nem akar fájdalmat okozni a nővérenek. Ehhez képest Hannah szándékosan tört döfköd Raven szívébe.

– A rohadt életbe, mutass egy kis tiszteletet – figyelmeztetem. – Tényleg emlékeztetnem kell, hogy nők vagyok? Ráadásul a húgod a feleségem.

Hannah vállat von.

– Az csak egy cím és egy darab papír. Leszarom, Ares.

Mindketten tudjuk, hogy abban a pillanatban, ha mi ketten egyedül maradunk egy szobában, elfeledkezel róla, hogy házas vagy. Mindig így van.

Raven levegőért kap, és amikor ránézek, észreveszem, hogy könnyes a szeme. Üres tekintettel mered maga elé, de előlem nem tudja elrejteni az érzéseit. A picsába.

Felállok, mire a páholyunkban ülő néhány ember meglepetten rám néz.

– Távozzanak – mondom egyszerűen. – A titkárom majd keres önöknek másik helyet, ahonnan megnézhetik a vetítést.

Mindenki feláll, és bár látszik, hogy tele vannak kérdéssel, több eszük van annál, hogy panaszkodjanak. Dom vezetésével

csendben kimennek a páholyból, de Hannah nem mozdul.

– Menj el – mondom.

– Én?

– Hajlandó vagy a saját lábadon távozni, vagy kérjem a testőreim segítségét?

Elkerekedett szemmel feláll.

– Komolyan beszélsz? Nem dobhatsz ki engem!

– Csak figyelj.

Az egyik testőr felé bólintok, mire Hannah megdermed.

– Megbolondultál? – kérdezi. – Én vagyok ennek a filmnek a főszereplője!

Vállat vonok.

– Akkor ajánlom, hogy máshol nézd a filmedet, mert velem és a feleségemmel itt nem fogod.

Raven felemelkedik, és a kezét a karomra teszi.

– Ares! – mondja halkán. – Hagyd!

Ránézek, és átkarolom a derekát.

– Nem hagyom – mondom, aztán újra Hannah-hoz fordulok. –
Kifelé!

Hannah a fogát csikorgatja, a szeme villámokat szór.

– Ezt még megbánod, Ares. Sokszor voltak hullámvölgyeink, és ez sem kivétel. Ne menj túl messzire, mert ígérem, hogy nagyon megkeserülsz.

Aztán a testőreimmel a sarkában kivonul.

– Ezt nem kellett volna – mondja aggodalmas tekintettel Raven.

– A legkevesébe sem hiányzik egy botrány. Mire felocsúdunk, a sajtó tele lesz a hármunk közti családi viszályal. Lehet, hogy nem könnyű, de akkor is legyünk mi okosabbak.

Zakatoló szívvel a feleségemhez fordulok, és a két kezem közé fogom az arcát.

– Őrült vagy, ha azt hiszed, hogy csak ülsz itt, és nézem, ahogyan nyeled a könnyeidet. A feleségem vagy, Raven. Ő pedig nem több számomra, mint a te nővéred. Leszarom a közös

múltunkat, és nem akarok hallani róla. Azt pedig főleg nem hagyom, hogy itt üljön és bántsón téged, mert mindketten tudjuk, hogy pontosan ezt tette. – Megfogom az állát, és felemelem a fejét. – *A feleségem* vagy. Téged nem lehet csak úgy megsérteni vagy megbántani. Akkor biztos nem, ha én is ott vagyok. – Beletúrok a hajába, aztán közelebb húzom magamhoz. – Mikor fogod végre fel, hogy a tiéd a szívem?

A szeme hitetlenkedve elkerekedik. Igen, azt hiszem, még sosem vallottam be neki, hogy egyre jobban odavagyok érte. Az ujjaimat végigfuttatom a fején, aztán megmarkolom a haját. Közelebb húzom az arcát, és megcsókolom, durván és erélyesen. Raven belenyög a számba, aztán felcsúsztatja a kezét a mellkasomon, és átkarolja a nyakam.

Felhúzom a ruháját, aztán felemelem Ravent úgy, hogy a lába a derekamra kulcsolódjon, miközben egyre mélyebben csókolom.

– Az, hogy egyáltalán lehetősége volt megbántani téged, azt jelenti, hogy cserben hagytalak. – A falnak nyomom, miközben a termet betöltik Hannah filmjének hangjai. Ha bárki felnéz, könnyedén észrevehet minket, de leszárom. – A pokolba azzal, amit mondott. A pokolba a múlttal. A tiéd vagyok, Raven, és sosem hagylak el, bármi történjék is.

A nyakára nyomom az ajkamat, a fogam először csak súrolja a bőrét, aztán beleharapok, hogy nyomot hagyjak rajta.

– Teljesen a megszállottad lettem – vallom be. – Mindennek, amit csinálsz, minden mosolyodnak, minden sóhajnak, amely elhagyja az ajkadat. Mindenestül a megszállottad vagyok.

A ruhája alá nyúlok, és amikor rájövök, hogy nincs rajta fehérnemű, elvigyorodom.

– Ez az – nyögöm a szájába. – Ezt imádom benned. Hogy te is mindig éppannyira vágysz rám, mint én rád. – Végigsimítok a punciján, és amikor két ujjamat könnyedén belecsúsztatom, a farkam megrándul. – Mindig nedves vagy tőlem, bébi. Mondd csak, szerelmem, mindig így vágytál rám?

Vággyal teli tekintettel néz rám.

– Mindig.

Felcsúsztatja a kezét a nyakamon, aztán beletúr a hajamba. Te jó ég. Egyetlen érintés, és máris hevesebben ver a szívem. Türelmetlenül kicsatolom az övem, kiszabadítom a farkamat, és mohón a puncijához dörzsölöm.

– Mindent imádok benned – suttogom, majd megfogom a farkamat, és a hegyét beletolom Raven puncijába. Felnyög, mire a szája elé teszem a kezem. – Imádom a mosolyodat.

Félig belecsúsztatom a farkamat, mire Raven behunyja a szemét, és szorosabban kulcsol át a lábával. Előretolja a csípőjét, hogy teljesen behatoljak, de én szorosan tartom, késleltetve, amire vágyik.

– Imádom a nyögéseidet.

Egy kicsit beljebb nyomulok, és a mutatóujjammal megsimítom az ajkát. Kinyitja a száját, én beledugom két ujjamat. Észvesztően, a szemembe nézve szopogatni kezdi őket, mintha arra vágyna, hogy a farkamat tartsa a szájában. Teljesen betolom a farkam, és máris majdnem elélvezek.

– Imádom a szívedet – suttogom, majd a kezemet a fenekére teszem, és szinte teljesen kihúzom a farkam. – Basszus, Raven. Azt hiszem, *szeretlek*. – Nagyot lökök, mire Raven felkiált.

– Ares! Ó, istenem! – nyögi.

Kuncogok, és a szájára tapasztom a számam, hogy tompítsam a nyögéseit, miközben lassan, mélyen megdugom. A homlokához érintem a homlokomat, és szagatatottan lélegzek.

– Igen, bébi. Azt hiszem, szerelmes vagyok beléd.

– Ares! – nyögi, és a szemembe néz. A tekintetében az óvatos remény keveredik a kéjjel. Még sosem volt szebb. – Mondd még egyszer!

Majdnem teljesen kihúzom a farkam, és mozdulatlan maradok, amíg a szemébe nézve azt mondom:

– Szeretlek, Raven. *Szeretlek*.

Ezúttal lassan, centiről centire nyomulok belé, közben végig a szemébe nézek. A jobb kezemmel kettőnk közé nyúlok, és az ujjaimmal körözni kezdek a csiklóján.

– Imádom, ahogyan enyhén elnyílik az ajkad, amikor a hüvelykujjammal a csiklódát masszírozom, és imádom, ahogyan némán, esdeklő szemmel zihálsz. Bébi, az a kedvenc hobbim, hogy kielégítselek.

Amikor a mozdulataim durvábbá, türelmetlenebbé válnak, Raven az ajkába harap. Miközben lassan megdugom, a világ elhalványul. A legkevésbé sem érdekel, hogy körülöttünk több száz ember éppen filmet néz a páholyunk alatt. Én csak a feleségemet látom.

– Azt hiszem, a puncid rabja lettem.

– Azt hiszem, a *te* rabod lettem – suttogja.

Egyre durvábban dörzsölöm a csiklóját, amitől a gyönyör szélére sodródik.

– Fogva tartalak, bébi. Táplálom a függőségedet, hogy sosem hagyj el.

Figyelem, amint felgyorsul a lélegzete, és növelem a tempót, egyre keményebben döfködve a farkammal, egyre erősebben dörzsölve az ujjaimmal, amíg végül nem bírja tovább.

– Ares! – nyögi. A szája elé teszem a kezem, amikor a nevemet kiáltva elélvez. Igen, tényleg elvesztem. Szerelmes vagyok belé. Erősen a falnak nyomom, és gyors, nyers dőfésekkel dugom tovább. Teljesen befogad, és néhány pillanattal utána én is elélvezek. A homlokomat a homlokához érintem.

– Ares! – suttogja rekedten. – Én is szeretlek.

Negyvennyolc

RAVEN

Az ajkamba harapva olvasgatom az üzeneteket, amelyeket Ares a délelőtti folyamán küldött. A modellek sorrendjét kellene megterveznem a közelgő divatbemutatómra, helyett a férjemről álmodozom. Vele lenni csodálatosabb, mint ahogy valaha is képzeltem. Minden, amiről azt hittem, soha nem lehet az enyém, most karnyújtásnyira van tőlem.

Azon gondolkodom, vajon a Hannah-val és Aresszel kapcsolatos gyanúm megalapozott volt-e. Ares sosem tűnt boldognak a nővérem társaságában – nem úgy, mint a családja körében. Mindig azt hittem, csak azt látom, amit látni akarok, de talán mégis igazam volt.

Amikor elutasított, azt hittem, mindennek vége. Biztos voltam benne, hogy nem lesz még egy esélyem, és végig kell néznem, amint a nővéremmel boldogan élnek, amíg meg nem halnak. Sosem gondoltam, hogy csak ezután kezdődik a közös történetünk.

ARES

Tudod, mi a legjobb benne, ha a feleséged szupermodell?

RAVEN

...hogy együtt edzhetsz vele?

ARES

A tegnapi edzés tényleg elég intenzív volt...

De nem, még csak nem is ez a legjobb. Hanem hogy nem is

kell titokban fotóztatnom téged, mégis van
rólad egy rakás fehéreneműs képem.

RAVEN

Ugye tudod, hogy azokat a képeket bárki láthatja?

ARES

A francba, Rave! Ne is emlékeztess azokra a rohadt perverzekre,
akik rajtat perverzkednek. Már attól is dühbe gurulok, hogy egyáltalán
gondolsz rájuk. Talán nem dugtalak meg elég keményen tegnap este?
Gondoskodom róla, hogy mire holnap felkel a nap, senki másra
ne tudj gondolni, csak rám.

Nem bírom ki, felnevetek. Ares mindig higgadtnak tűnt, ezért
az, hogy miattam így elveszíti az eszét, annyira... furcsán
szívmelengető. Imádom, hogy ahányszor megjelenek egy másik
pasival valamilyen eseményen, Ares úgy kiborul, hogy azonnal
közös fotókat kezd posztolgatni kettőnkéről. Hagyja, hogy
lelkiismeret-furdalás nélkül folytassam a karrieremet, de közben a
lehető legaranyosabb módon tudatja a világgal, hogy az övé
vagyok.

RAVEN

Szerelmem, a perverzek már csak ilyenek. Egyébként
is gyanús, hogy azoknak a fiókoknak legalább a felét
te hoztad létre, hogy engem zaklass.

ARES

Ami azt illeti, ez nem is rossz ötlet. Csinálnom
kéne még párat, hogy uraljam a netet. Pill,
valami fontos dolgom van.

Halkan kuncogok, aztán összeszorítom az ajkam. Ez a bolond pasi az, akibe évekkal ezelőtt beleszerettem. És akiről azt hittem, hogy végleg elveszítettem.

– Raven!

Hannah hangjára felegyenesedem, és lehervad a mosoly az arcomról. A nővérem kifürkészhetetlen tekintettel lép be az irodámba. Nem keresett, amióta arra kért, hogy beszéljek a nevében Aresszel, de tudhattam volna, hogy a premier után megint eljön hozzám. Nem annak szántam, de ő bizonyára

hadüzenetként értelmezte az ott történeteket. Hannah számára mindig minden háború.

– Mit tehetek érted, Han? Ruhára van szükséged valamilyen eseményre?

Fagyos tekintettel bámul rám, és leül velem szemben.

– Miért csinálsz úgy, mintha csak akkor fordulnék hozzád, ha szükségem van valamire? Nincs itt senki rajtunk kívül, Raven. Nem kell eljátszanod a jó kislányt, sem a sértett testvért.

Megdermedek, de elfojtom a szavai nyomán feltörő fájdalmat.

– Bocsánat, micsoda?

Hannah keresztbe fonja a karját.

– Emiatt feküdtél le a vőlegényemmel? Bosszút akartál állni azért, ahogyan az évek során bántam veled?

– Én... én... – A torkomat köszörülöm, és kalapáló szívvel átkarolom magam.

– Miért mentél oda, Raven? Miért vetted át a helyemet az esküvőn? Te is ugyanolyan jól tudod, mint én, hogy Anne nagyi sosem hagyta volna, hogy tönkremenjen a céged, még akkor sem, ha anya és apa megvonja tőled a támogatásukat. Nem volt veszítenivalód. Ha távol tartod magad, nem lett volna más választásuk, mint elhalasztani az esküvőt. Miért tetted ezt velem?

Elfordulok, nem tudom, mit mondjak. Számítottam rá, hogy előbb-utóbb sor kerül erre a beszélgetésre, és nemegyszer

végiggondoltam, mit mondhatnék... de most, amikor a legnagyobb szükségem lenne rá, nem találom a szavakat.

– Te is jól tudod, hogy Ares mindennél többre tartja a kötelességet és a hűséget. Tényleg azt hiszed, hogy hirtelen beléd szeretett? Ilyen gyorsan? A velem töltött évek után? Vagy esetleg csak próbálja kihozni a legjobbat egy nehéz helyzetből, és közben mellesleg szexelhet is? Most te vagy a felesége, ezért szükségét érzi, hogy boldoggá tegyen, bármit jelentsen is ez. A végsőig tettetni fog, ha úgy érzi, hogy ezt várja a családja, amibe az ő elképzelése szerint most már te is beletartozol. – Nevet. – Tudod, hogy mi ketten miért távolodtunk el egymástól, Raven? Mert mindig láttam, hogyan nézel Aresre. Miféle nő csorgatja a nyálát a nővére pasijára úgy, ahogy te tetted? Mindig undorítónak találtam. Tudtad, hogy Aresszel még viccelődtünk is azon, mennyire odavagy érte? Ő úgy gondolta, hogy ez gyerekes, de aranyos. Soha nem tekintett nőnek. De kitalálom... a csábítgatásoddal végül megtörted, igaz?

Eszembe jutnak azok a holmik, amelyeket otthon viseltem, hogy megpróbáljam felhívni magamra Ares figyelmét, és mindaz, amit ennek érdekében tettem vagy mondtam.

– Hannah! – mormolom tompa hangon. – Mit akarsz tőlem? Mit számít már mindez? Aresszel most már házasok vagyunk.

Mosolyogva felemeli a kezét, és csavargatni kezdi a gyűrűt. Meghűl az ereimben a vér, amikor felismerem: az eredeti jegygyűrűje az. Amit Ares az ujjamra húzott az esküvőnk napján.

– Nem sokáig – mondja. – Lehet, hogy most te vagy a felesége, de amint letelik a kötelezettség, azonnal visszajön hozzám. Mindig is engem akar majd, és mindig azt fogja kívánni, bárcsak velem állt volna oltár elé. És te, drága húgom? Te mindig csak pótlék leszel; a helyettesem, akit ráerőltettek. Ráakaszkodtál, pedig pontosan tudtad, micsoda kárt okozol, csakhogy nem számoltál azzal a kárral, amit végül *magadnak* okozol. Bármit csinálsz is, sosem léphetsz a helyembe, Raven. Végül nemcsak Arest veszíted

majd el... hanem engem is elveszítettél. Remélem, megéri neked ez a házasság, mert a végén nem marad majd semmid.

Az ajkamba harapva próbálom féken tartani az érzelmeimet.

– Honnan szedted azt a gyűrűt?

Hannah elvigyorodik.

– Mint már mondtam... Aresnek mindig is én kellemek majd. Sosem hagyná, hogy a tiéd legyen, ami az *enyém*. Legalábbis nem sokáig.

– Arestől kaptad?

Bólint.

– Igen. Visszakértem a gyűrűmet tőle, ezért azt mondta, vedd neked egy újat. Sokáig keresgéltek a gyűrűinket... el sem tudom képzelni, milyen nehéz lehetett neki a te ujjadon látni a gyűrűmet. Tudod, nem gondoltam, hogy ilyen könnyen visszaadja. Azt hittem, dühös lesz, és undok, de ő még mindig az az Ares, akit ismerek és szeretek. Sosem tagadna meg tőlem semmit, még akkor sem, ha az úgynevezett *feles égétől* kell elvennie. De persze... ezt már úgyis tudtad, nem igaz? Mindenki másnál jobban tudod, hogy teljes szívéből engem szeret. Egy ilyen szerelem után mi maradhat egyáltalán? Ki érhetne fel ehhez valaha is? – Felemelkedik, és kemény tekintettel néz rám. – Sosem bocsátom meg, amit tettél, Raven. Most talán azt hiszed, jól mennek a dolgaid Aresszel, és helyesen döntöttél... de jól jegyezd meg, amit mondok. Egy nap még megbánod, hogy a felesége lettél, ő pedig vissza fog térni hozzám. Mindig visszatér.

Miközben Hannah kimasírozik az irodámból, az ajkamba harapok. Rosszindulatú szavai a lelkemig hatolnak, és megmérgeznek minden csepp reményt, amit eddig dédelgettem.

Negyvenkilenc

RAVEN

A házat bámulom, miközben próbálom összeszedni a bátorságomat, hogy bemenjek. Nem kellett volna hagynom, hogy Hannah szavai megingassanak, mégis így történt. Méghozzá azért, mert igaza van.

Pontosan tudtam, mit teszek, amikor úgy döntöttem, átveszem a helyét. Ha távol maradok, Anne nagy biztonságot adott volna még egy esélyt Hannah-nak. Önző voltam, és kockáztattam. Vajon rossz döntést hoztam?

Mély lélegzetet veszek, megacélozom magam, és belépek a házba. Félek szembenézni Aresszel, mert tudom, ha kérdőre vonom, talán kiderül, hogy van igazság Hannah szavaiban. Úgy érzem, kártyavárat építettem, ami bármelyik pillanatban összedőlhet.

– Raven! – Ares aggodalmas tekintettel néz rám. – Későn jöttél haza. Már hívtalak. Hol voltál?

Erőltetett mosollyal megrázom a fejem.

– Csak sokáig dolgoztam, ez minden. – Habozok. – Fáj a fejem, Ares. Megyek, lefekszem.

Odalép hozzám, megragadja a vállamat, és az arcomat vizslatja. Belesajdul a szívem, amikor gyengéden kisimítja a hajamat a homlokomból. Igaz ebből bármi is? Vagy csak azért tettet, mert úgy érzi, így helyes? Csak kötelesség vagyok számára?

Az ajkamba harapok, de nem tudom visszatartani a könnyeimet. Amikor legördül egy könnycsepp az arcomon, elfordítom a fejem. Arra számítottam, hogy Ares megijed vagy magyarázatot követel a szenvedéseimre, ehelyett átölel, és a

hajamat simogatja. Szabad folyást engedek a könnyeimnek, és a nyakába fúrom az arcomat.

Ráz a zokogás, Ares meg úgy szorít, mintha nem akarna elengedni, nehogy szétessem.

– Meghasad érted a szívem, Muffin. Senki más könnyei nem érintenek meg, csak a tied. Ha kell, térden állva könyörgök, hogy mondd el, hogyan tudnék segíteni rajtad.

Megrázom a fejem, mert nem tudom, mit mondhatnék. Nem biztos, hogy meg tudnék szólalni, még ha akarnék is. Hogyan mondjam el neki, hogy ezer félelem tart a markában? Hogyan magyarázzam el, hogy sosem érzett bűntudat rágja a lelkem, ennek ellenére ma is mindent ugyanúgy csinálnék, ha ez azt jelenti, hogy vele lehetek?

Ares a karjába vesz, a léptei visszhangzanak a folyosón, amikor a hálósobánkba visz. Leül az ágy szélére, az ölébe ültet, aztán vigasztalón simogatni kezdi a hátamat. Ettől csak még jobban megfájdul a szívem.

– Raven! – suttogja elkínzott hangon.

Próbálom letörölni a könnyeimet. Nem menekülhetek tovább. Nem fulladhatok bele a fájdalomba – akkor nem, ha Hannah az oka.

– Hannah ma meglátogatott az irodámban.

Ares megdermed, összeszorítja a fogát, de nem tudok olvasni a tekintetében.

– Ares... te... te neki adtad a jegygyűrűmet?

Elkerekedik a szeme, és gyengéden a két keze közé fogja az arcomat.

– Bébi! – suttogja. – Esküszöm, nem úgy van, ahogy gondolod. Ő kérte vissza a gyűrűt, és azért adtam oda neki, mert nem akartam, hogy egyfolytában rá emlékeztessen téged. És őszintén szólva, Rave, én sem akartam megtartani. Az én gyűrűmet is elküldtem neki. Nekem egyik sem kell.

Az arcomat cirógatja, a tekintete szinte könyörög, hogy higgyek neki.

– Beleőrülök – suttogom. Megsimítom a halántékát, de nem merem feltenni a kérdéseket, amelyekre választ szeretnék kapni. – Beleőrülök a lelkiismeret-furdalásba és a fájdalomba. Túl sok ez nekem, Ares. Rossz döntést hoztam? Talán egy részed haragszik rám, amiért oltár elé álltam, ahelyett, hogy távol maradtam volna? Neheztelsz rám, amiért éket vertem közéd és Hannah közé?

Válaszra nyitja a száját, de a mutatóujjamat az ajkára téve elhallgattatom.

– Ne! – suttogom. – Nincs bátorságom meghallgatni a válaszaidat, Ares. Inkább faljanak fel élve a félelmeim, mint hogy megerősítsd, amire Hannah utalgat. Nem hiszem, hogy túléltem, ha azt mondod, egy részed még mindig őt szereti. Félek, hogy szánalomból azt mondod majd, amit hallani akarok, még ha nem igaz is. Félek, hogy minden, ami köztünk van, számodra csak kötelesség. Nem élem túl, ha eldobsz magadtól miatta.

Leeresztem a kezem, és ismét könny gyűlik a szemembe.

Ares sóhajt, megragadja a csuklómat, és a hátam mögé csavarja.

– Befejezted, szerelmem? Nagyon remélem, mert most én jövök.

Elkerekedik a szemem, ő pedig a tekintetében felsejlő fájdalom ellenére elmosolyodik.

– Raven Windsor, te vagy a legváratlanabb, de legjobb dolog, ami valaha történt velem. Előtted nem is éltem igazán. A szó legjobb értelmében megőrjítesz. Minden áldott nap megnevettetsz, és, drága feleségem, olyasmit érzek irántad, amit még *sosem* éreztem. Én azt hittem, tudom, milyen a szerelem. Azt hittem, kompromisszumot, önfeladást és türelmet jelent. Most már tudom, hogy nem így van. Az igaz szerelem őrjítő, mindent felemésztő és rohadtul önző, Rave. Türelmetlenséget jelent; azt, hogy számolod a percek, amíg hazaérsz. Azt jelenti, hogy kiakadok az összes pasas miatt, aki üzenetet küld neked, és hogy keményen megduglak a vadonatúj kanapénkon, mert annyira vágyom rád, hogy az

túlmutat a testiségen. Azt jelenti, hogy együtt rendezzük be az otthonunkat, és tényleg érdekel, mert azt akarom, hogy a *mi* otthonunk legyen. Azt jelenti, hogy vitatkozom veled olyan dolgokról is, amikre máskor csak legyintenék, egyszerűen mert veled kapcsolatban a legapróbb részlet is érdekel. Hát ez a szerelem, Mrs. Windsor. Legalábbis azt hiszem, mert különben mi más lenne az, amit érzek? Te vagy minden, amire nem is tudtam, hogy vágyom, de most, hogy az enyém vagy, már nem térhetek vissza a korábbi életemhez. Soha többé. Bármilyen is.

Szóltanul bámulok rá, mire elvigyorodik.

– Igen – suttogja –, én sem számítottam erre, de mégis így alakult, bébi. Te és én. Csak te és én vagyunk ebben a házasságban, Raven. Nincs hely senki másnak, hát te se engedd be. Tudom, hogy fáj, és tudom, hogy szereted őt. Nehéz megtalálni a módját, hogyan maradhat része az életünknek, miközben ahányszor találkozunk, mindkettőnket arra a múltra emlékeztet, amelyet legszívesebben eltörölnénk. Engem is ugyanaz a bűntudat kínoz, mint téged, de el kell engednünk. Mi nem tettünk semmi rosszat, érted?

Bólintok, és a nyaka köré fonom a karomat. Nem is tudja, mióta vártam ezekre a szavakra, és milyen sokat jelentenek nekem.

Újabb könnycsepp gördül le az arcomon, amelyet Ares a hüvelykujjával fog fel. A keze közé fogja az arcomat, közelebb hajol, és az ajkunk puhán összeér. A csókja megerősíti mindazt, amit mondott.

ARES

Mosolyogva nézem a *The Herald* címlapját. Általában ennek a rohadt pletykalapnak az említésétől is felmegy bennem a pumpa. Mindig szenzációhajhász és idegesítő főcímeik vannak, de ma jó munkát végeztek.

Raven és Ares Windsor jeggyűűí állítólag MILLIÓKAT érnek

Úgy tűnik, a felső tízezer számára nincs lehetetlen. A hírek szerint Ares és Raven gyűűíit a rejtőzködő aranyművesmester, Richard Laurier készítette. Forrásaink szerint a házaspár ékszereit a híres modell rajzai inspirálták. Laurier tervei rendkívül keresettek és ritkák, leginkább királyi családoknak dolgozik. Megbízható források állítják, hogy az aranyműves számos sztárt elutasított már, de úgy tűnik, a Windsorokkal kivételt tett.

A Raven gyűűíről készült friss fotókból megállapítható, hogy az ékszerek legalább tizenöt karátosok. Becsléseink szerint nagyjából huszonötmillió dollárt érhetnek. A médiamogul férj gyűűíjén a gravírozás madártollat ábrázol – kétségtelenül a felesége nevére utalva. Merész lépés ez egy olyan pártól, akik sokáig titkolták a kapcsolatukat, mégis olyasmi, amire a Windsoroktól számíthatunk.

Reményeink szerint az elkövetkező napokban további hírekkel szolgálhatunk a házaspárról, akik továbbra is játszi könnyedséggel kerülnek el a kamerákat. Figyeljék a lapot, és ne feledjék, itt olvasták először!

Vigyorogva nézem a cuki közös fotónkat Ravennel, amelyen éppen az irodája épületéből lépünk ki, és átkarolom a vállát. Hannah-nak elment az esze, ha azt hiszi, hogy csak úgy megbánthatja Ravent. Idáig türelmesen és csendben tűrtem, részben a közös múltunk iránti tiszteletből és a Ravennel való kapcsolata miatt, részben pedig azért, mert ahányszor Raven megdobogtatja a szívem, büntudatom van. De ennek mostantól vége. Sok mindent el tudok nézni, de a feleségem könnyeit biztosan nem.

Hannah rengeteget nyaggatott, hogy Laurier-nél készíttessük a gyűrűnket, de mindig határozottan nemet mondtam. Igazából nem is tudom, miért. Talán mert a nagyanyám ragaszkodott hozzá, hogy csak különleges családi ékszerek miatt keressük fel. Mindenesetre amikor Raven a legkisebb utalást tette rá, hogy nem tetszik neki a gyűrűje, egy pillanatilag sem haboztam. Tudom, hogy ez fájni fog Hannah-nak, de többé már nem akarok a kedvében járni. És nem akarom fenntartani a béke látszatát sem.

Raven még nem tud róla, de szigorúan ellenőrzöm, hogy mi jelenhet meg rólunk a sajtóban. Minden Hannah-ról és rólam szóló pletykát csírájában elfojtottam, de mostantól még óvatosabbnak kell lennem. Az interneten terjedő információkat nehezebb ellenőrizni. A napilapokkal és magazinokkal elboldogulok, de az internet túl gyors, hogy teljesen megfékezzünk egy-egy sztorit.

Hannah nem szokott hozzá, hogy nem az ő kénye-kedve szerint mennek a dolgok, és azt hiszem, most kezd rájönni, hogy köztünk tényleg mindennek vége. Nyilván nem esik jól neki, hogy Ravennel boldogok vagyunk. Ez ugyanis nem volt a terve része.

Könnyű lenne tönkretenni a karrierjét, és száműzni őt az életünkből, de tudom, hogy Raven ebbe sosem egyezne bele. Mindig nagyon szerette a nővérét, bár Hannah nem érdemelte meg. Nem kockáztathatom, hogy tápláljam Raven bűntudatát.

Szerencsére a szavaim megnyugtatták Ravent a házasságunkkal kapcsolatban, de úgy sejtem, a szomorúsága inkább abból fakad, hogy tudja, a Hannah-val való kapcsolata már sosem lesz a régi. Amióta csak ismerem, Raven mindig mentségeket gyártott a nővérenek. Azt hiszem, végre kezdi látni, hogy ezúttal csak akkor tudná boldoggá tenni a testvérét, ha feláldozná a saját boldogságát.

Ártatlan mosollyal lépek a házba. Raven kedves hangja fogad, egy számomra ismeretlen popdalt énekel. A Hannah-val való vitája óta nem önmaga, de úgy tűnik, ma jobban van. Biztosan látta a *The Herald* cikkét, mert gondoskodtam róla, hogy a csaphól is az folyjon.

Megállok a konyhaajtóban, és a feleségemben gyönyörködöm. Ma hosszú, krémszínű hálóinget visel, és a fenébe is, baromi csábosan néz ki benne.

Különös, mert láttam már egy szál fehérneműben is a kifutón, de így sokkal szexibb. Ha nem munkáról van szó, mindig nagyon visszafogottan öltözködik, ezért furcsán csábító látni ezt az oldalát... azt, ami csak az *enyém*. Senki más nem láthatja a feleségemet úgy, hogy a haja kontyba van fogva, gyönyörű arcán nem visel sminket, és a testét feltárja nekem.

– Szia, bébi! – mormolom, és odamegyek hozzá. Rám mosolyog, és egy gyors csókra felém fordul. – Mit készítesz? – Átlesek a válla fölött.

Összeér a testünk. Hátrébb kéne lépnem, de imádom, amikor ilyen közel van hozzám. Imádom, ahogy kissé elkerekedik a szeme, és a pillantása az ajkamra siklik, majd elfordítja a tekintetét.

– Kenyeret sütök. Mindkettőnknek jut belőle.

Rávigyorgok, és átkulcsolom a derekát. Meglepődik.

– Diétára fogsz, asszony? Talán nem vagy elégedett a hasizmaimmal?

Mosolyog, a kezét végigfuttatja a testemen.

– Nem is tudom. Mi lenne, ha levennéd az ingedet, hogy megnézhessem?

Megfogom az inget.

– Azt hiszed, nem teszem meg?

– Meg mered tenni? Állandóan szexi férfimodellek vesznek körül. Szerinted felveheted velük a versenyt?

Összeszűkülte szemmel nézek a feleségemre, aztán kigombolom az ingemet.

– Azt te mondd meg, Raven. – Szétnyílik az ingem, és furcsa elégedettséggel tölt el, hogy Raven megbabonázva néz. – Felveszem velük a versenyt?

A mellkasomra teszi a kezét, aztán az ujjai végigszánkáznak a testemen, közben kitapogatja a hasizmomat. Az érintésétől a

farkamig hatol a vágy, ezért mélyet lélegzek, hogy lehiggadjak. Elképesztően néz ki ebben a hálóingben.

– Na jó – mondja zihálva. – Elmegy.

Vigyorogva felemelem a konyhapultra, és szétterpesztem a lábát, hogy beállhassak közé.

– Elmegy, mi? Ez nem volt túl meggyőző. Mi lenne, ha megmutatnám a testem többi részét is?

Nevetek, amikor Raven megragadja a zakóm gallérját. A szemembe nézve letolja a vállamról.

– Ares – suttogja. – Komolyan gondoltad? Amikor azt mondtad, szeretsz... komolyan gondoltad?

Mosolygok, bár a szívem belesajdul a szavaiba. Bárcsak kitehetném elé, és megmutathatnám, hogy csakis vele van csordultig tele!

– Minden egyes szót, Raven. Talán mindez túl korai, túl gyors. Vagy talán... talán ez már évek óta itt volt köztünk, csak

magunknak sem volt merszünk bevallani. Most is alig merem kimondani, de így van. Szerelmes vagyok beléd, Raven Windsor. A fenébe is, ha egészen őszinte vagyok magamhoz, már jóval azelőtt beléd szerettem, hogy *igent* mondtál nekem.

Tágra nyílt szemmel néz rám, az arca édesen kipirul.

– Ares! – mormolja. – Szeretlek.

A fenébe. Olyan érzelmek borítanak el, amelyeket korábban sosem tapasztaltam. Nem tudok betelni vele, ahogyan ezt mondja. Durván beletúrok a hajába, és újfajta sürgetéssel tapasztom az ajkam az ajkára. Sosem akartam még senkit ennyire a magaménak tudni.

– A megszállottad lettem – mormolom a szájába. – Az utolsó porcikáig. – Raven felnyög, a lábát a derekamra kulcsolja, így a teste hozzám simul. – És bébi, mindent imádok benned, egészen a gyönyörű lelkedig. Szeretlek, Raven.

Elhúzódik, hogy a szemembe nézhessen. A tekintetében látom, hogy nem hisz nekem, de nem baj. Életünk hátralévő részét azzal fogom tölteni, hogy bebizonyítom neki.

Ötvenegy

RAVEN

– Rég volt már, hogy a nagyi ilyen sürgősen összetrombitált minket – mondja Sierra, miközben a központi ház felé sétálunk. – Utoljára akkor fordult elő, amikor az esküvőtöket akarta bejelenteni.

– Van ötleted, miről lehet szó?

Sierra a fejét rázza.

– Fogalmam sincs. Megkérdeztem a fivéreimet is, de ők sem tudják.

Megcsörren a telefonom, és amikor ránézek, felnyögök. Biztos vagyok benne, hogy anyám Hannah miatt hív, de nem akarom hallani a mondandóját.

– Ki az? – kérdezi Sierra, és a telefonomra sandít. Amikor meglátja anyám nevét, a szemét forgatva kinyomja helyettem a hívást, de anya azonnal ismét hív. Nincs menekvés. Ha nem veszem fel, úgylis addig hívogat, amíg meg nem adom magam.

– Anya!

– Raven, édesem! Már órák óta próbállak elérni.

Ilyenkor általában kifogásokat keresek, de ma nincs hozzá erőm.

– Mi az, anya? – Nem tetszik, hogy édesemnek hív, amikor az esküvőm óta minden beszélgetésünkkel ellenséges volt velem.

Anyám pár pillanatig habozik.

– Hallottam, hogy összevesztetek Hannah-val. A nővéred rettentően szomorú, és valami olyasmit mondott, hogy te és Ares... együtt vagytok?

Megfeszül az állam, és mély lélegzetet veszek, hogy lecsillapodjak.

– Valóban? Gondolom, megmondtad neki, hogy fogadja el a helyzetet, mivel az ő döntése volt, hogy elhagyja Arest. Emlékeztetted rá, hogy Ares *felesége* vagyok? Pontosan mi annyira meglepő benne, hogy együtt vagyok a férjemmel? Biztos vagyok benne, hogy Hannah-nak nincsenek hátsó gondolatai. Hiszen nem olyannak neveltet, igaz?

Sierrának tátva marad a szája, és miközben bólogat, ördögien mosolyog. A szememet forgatom, és odébb megyek.

Anya hallgat, aztán megköszörüli a torkát.

– Ugye eljöttök Aresszel apád hatvanadik születésnapjára? Nálunk töltitek a hétvégét?

Amikor Aresszel beleegyeztünk, hogy közösen veszünk részt apám születésnapján, épphogy összeházasodtunk. A helyzet még nem volt ennyire bonyolult és zavaros. Nem vagyok biztos benne, hogy szerencsés, ha egy teljes hétvégét Hannah társaságában töltünk. Nem akarom elrontani apa születésnapját, márpedig elkerülhetetlen, hogy összevesszünk Hannah-val.

– Igen – válaszolom lemondón. Nem menekülhetek örökké a családom elől. Idővel meg kell tanulnunk elviselni egymást.

– Kérlek, viselkedj jól. Próbáld meg nem felzaklatni a nővéredet, rendben? Nagyon nehéz időszakon megy keresztül, és ez rossz hatással van az egészségére. Aggódok miatta.

Fortyogni kezd bennem a düh, és egyre erősebben markolom a telefonomat.

– Hát persze – ígérem. – De remélem, neki is elmondtad ugyanezt, anya. Nem fogom provokálni, de azt ne várd, hogy egy percre is elviseljem a mérgező viselkedését, mert nem fogom.

– *Mérgező?* – kérdezi anyám felháborodottan.

– Ne is próbáld tagadni – figyelmeztetem. – Se időm, se türelmem meghallgatni, hogy milyen kifogásokat gyártasz neki. Ott leszek a hétvégén, és viszem a férjemet is.

– Raven!

– Mennem kell, anya. Majd később beszélünk.

Kinyomom a hívást, és elteszem a telefonomat, miközben Sierra vidáman bámul.

– A fenébe is, csajszi – mondja vigyorogva. – Ennek már nagyon itt volt az ideje.

Vállat vonok.

– Sierra, én megpróbáltam kedves lenni. Jó voltam, és türelmes, mindig figyelembe vettem mindenki érzéseit, kivéve a sajátjaimat. Betelt a pohár.

Sierra megragadja a kezemet, és összefonja az ujjainkat.

– Vasból vagy, de a családot körében mégis mindig ellágyultál. Hozzászoktak, hogy mindig összetöröd magad a béke érdekében, de legfőbb ideje, hogy magadat helyezd előtérbe. Nem vagy többé egyedül, Raven. Sosem voltál, de most már hivatalosan is Windsor vagy. Mi vagyunk a családot.

Elmosolyodom.

– Tudom, bébi.

Sierra vigyorog.

– Tudom, hogy tudod, de addig fogom ismételtetni, amíg végre el is hiszed.

Hálásan megszorítom a kezét, aztán belépünk nagy nappalijába, ahol a többiek már várnak ránk.

Ares szeme összekulcsolt kezünkre téved, és szúrósan néz ránk.

– Engedd el a feleségemet! – figyelmezteti Sierrát szigorú hangon.

Barátnőm gyilkos pillantást lövell felé.

– Előbb volt az enyém, mint a tiéd. Harcolni akarsz velem, tesó? Szerinted kinek az oldalára áll Raven?

Elengedem Sierra kezét, és fejcsóválva Areshez megyek, aki megragadja mindkét kezemet, és a hűgára vigyorog.

– Ti ketten nagyon gyerekesek vagytok – mormolom, miközben körülnézek a szobában. Luca még nincs itt, és persze Dion sem, aki

Londonban van.

Ares átkarolja a derekamat, és hozzám simul.

– Ugye tudod, hogy ez a te hibád? Melletted gyerekes, kicsinyes bolonddá változom.

Vigyorogva nézek rá.

– Ez életem legnagyobb sikere.

– Fúj, de gusztustalanul cukik vagytok együtt – nyögi Lex.

Amikor Luca belép a titkárnőjével, Valentinával, Zane elvigyorodik, és int nekik, miközben mindannyian az étkező felé indulunk. Val mosolyogva hozzám siet.

– Rave!

Átölelem, aztán hátrébb lépek, hogy megnézhessem magamnak.

– Nagyon jól áll ez a ruha.

– Csakis a legjobbaktól vásárolok, és ez a tervező mindenkit felülmúl – mondja nevetve Val.

Kuncogok, és amikor Val megperdül az általam tervezett ruhában, elönt a büszkeség.

– Gyerekek! – kiáltja nagyí, és végignéz rajtunk. – Mint bizonyára kitaláltátok, bejelentést szeretnék tenni.

Megdermedünk, mert tudjuk, hogy amit mondani akar, az mindannyiunkra hatással lesz. Nagyí elmosolyodik, a tekintete megállapodik Valentinán és Lucán.

– Luca! – kezd bele. Luca kihúzza magát, és bólint. – Döntöttem az eljegyzésedről.

Valentina és Luca megdermed, én kíváncsian nézek rájuk. Mindig különösnek találtam a kapcsolatukat. Nagyí jelölte ki Valentinát Luca számára, ezért Luca haragudott a lányra, mégis ő az egyetlen, akiben igazán megbízik. Évek óta várom, hogy egymásba szeretnek, de nem történt meg.

– Ki az? – kérdezi Luca lemondón.

– Natalia Ivanov, Nikolai Ivanov lánya, és egy olajbirodalom örököse. Az olajiparban eddig nem voltak érdekeltségeink, de ez jó

lehetőség lesz számunkra, hogy bekerüljünk.

– Natalia Ivanov? – ismétli meg Luca. – A celeb? Hiszen ő egy elkényeztetett, anyagias fruska!

Nagyi szigorúan néz rá.

– Ő a leendő menyasszonyod. Nagyon helyes lány, Luca. Majd meglátod.

Luca fogcsikorgatva sarkon fordul, szó nélkül végigtrappol a márványpadlón, és bevágja maga mögött az ajtót. Valentina habozik, majd követi. Nagyi figyeli őket, és magában mosolyog. Valami nem tetszik nekem abban a mosolyban. Ez valami játék velünk? Remélem, nem.

– Nos – mondja sóhajtva –, ez pont olyan jól ment, ahogy reméltem.

– Ivanov? – kérdezi Zane. – Most komolyan, nagyi? Tudod, hogy Lucának igaza van. Az a lány folyton jelenetet rendez a nyilvánosság előtt, és vállalhatatlanul viselkedik. Nem való a Windsor családba.

Lexington bólint.

– Egyáltalán nem illik Lucához – tódítja. – Neki nincs türelme az ilyen viselkedéshez.

– Igen, nagyi – csatlakozik Sierra is. – Ez... ez nem jó ötlet.

De nagyi csak mosolyog, és felemeli a kezét.

– Szóltam, hogy tálalhatják a vacsorát – mondja. – Ne beszéljünk erről többet. Inkább együnk.

Döbrent pillantásokat váltunk, de nem tudjuk, mit tehetnénk vagy mondhatnánk.

– Te nem aggódsz? – kérdezem Arest.

Rám mosolyog, és a fejét rázza.

– Nem – mormolja. – Nagyinak tényleg mindig igaza van.

A tekintetétől pillangók kezdenek röpködni a gyomromban, és pirulva visszamosolygok rá.

Tény, hogy nagyinak igaza volt kettőnkkel kapcsolatban. Remélem, Luca is ilyen szerencsés lesz.

Ötvenkettő

RAVEN

– Idegesnek tűnsz – mondja Ares, miközben leparkolunk a szüleim háza előtt.

Bólintok, és felé fordulok.

– Lehetek őszinte? – suttogom. – Félek szembenézni Hannah-val, és szorongok a gondolattól, hogy egy teljes hétvégét a családommal kell töltenem. Itt mindig úgy érzem, nem vagyok elég jó. Ráadásul ez a ház... tele van a ti közös emlékeitekkel.

Ares hozzám hajol, két keze közé fogja az arcomat, és hüvelykujjával gyengéden megsimítja az ajkamat.

– Kitöröljük azokat az emlékeket – ígéri. – De Muffin, ha nem akarsz menni, nem muszáj, tudod, ugye?

Meglepetten ráncolom a homlokomat.

– De hiszen neked a család a legfontosabb!

A szemembe néz, és némi szomorúságot látok a tekintetében, amit mosollyal próbál palástolni.

– Azért, mert a családomnak is én vagyok a legfontosabb.

A fájdalomtól elakad a szavam. Ares elfordul.

– Szeretlek – suttogja. – Teljes szívemből szeretlek, Raven, de nem bírom nézni, hogy kihasználnak. Ők a te családod, ezért mindig tiszteletben fogom tartani a velük kapcsolatos kéréseidet, de nem hagyhatod, hogy így bánjanak veled.

A mutatóujjammal megérintem az állát, aztán közelebb hajolok egy csókért, hogy beszívjak valamennyit az erejéből.

– Minden rendben lesz – suttogom –, mert ott leszel velem. Bólint.

– Örökké.

– Ares!

Kérdőn félrebillenti a fejét.

– Ígérj meg nekem valamit! Ezen a hétvégén... helyezd előtérbe az apámat. Ha lehet, próbáljuk megőrizni a békét. Szeretném, ha jó élmény lenne a születésnapja, rendben?

Ares némi habozás után bólint.

– Ígérem – mondja vonakodva. – Megteszem a kedvedért, Rave. A te családot. A te döntésed.

Pusztit nyomok az arcára.

– Köszönöm.

Rám mosolyog, de bármennyire próbálja leplezni, látom, hogy aggódik.

– Készen állsz? – kérdezi gyengéden, mintha képes lenne egész éjjel itt ülni velem, ha arra kérném.

– Igen – bólintok.

Ares kiszáll a kocsiból, átjön a másik oldalra, kisegít engem, majd kézen fogva elindulunk a bejárat felé. Egyre idegeesebb vagyok. Az ajkamba harapok. Örömteli eseménynek kellene lennie, hogy meglátogatom a szüleimet, de mint mindig, most is rettegek, amikor belépek az ajtón.

– Ares! – kiált fel apa mosolyogva. Aztán észreveszi összekulcsolt kezünket, és zavartan félrenéz. Megveregeti Ares vállát. – Félretettem magunknak egy üveg remek whiskyt, fiam.

Apa lehajol, pusztit nyom a homlokomra, és a fülembe súgja:

– Neked pedig elrejtettem néhányat a kedvenc muffinodból a szobádban, kicsim.

Nevetek, a szavai megmelengetik a szívem. Hát ezért járok haza: még mindig több benne a jó, mint a rossz.

– Köszönöm, apa.

– Ares, Hannah!

Anyámra nézek, aki egy pillanatra lefagy, aztán a szája elé kapja a kezét.

– Bocsánat, Raven. Már hozzászoktam, hogy együtt mondom ki a nevüket. – Fejcsóválva odalép hozzánk. – Nagyon örülök, hogy itt vagy – fordul felém, de a hangja ridegen cseng. Amikor Areshez fordul, őszintébb a mosolya. – Előkészítettem számodra a vendégszobát, Ares.

Ares átkarolja a derekamat.

– Nem lesz rá szükség – mondja. – Egy szobában alszom a feleségemmel.

Anya tekintete Ares kezére téved, majd zavartan elfordul.

– Nem gondolod, hogy ez egy kissé... érzéketlen?

Ares szúrós tekintettel néz rá.

– Érzéketlen? Mármint micsoda? Hogy egy házban töltök egy hétvégét a nővel, aki faképnél hagyott az oltárnál? Nem, egyáltalán nem. – Felém fordul. – Te nem bánod, ugye? Különben itt se lennénk.

Elnyomok egy mosolyt, mert tetszik, hogy szándékosan félreérti anyámat, aztán enyhén megrázom a fejem. Hálás vagyok, hogy ezt teszi, de nem kell helyettem megvívnia a csatáimat, és arra sincs szükségem, hogy állandóan emlékeztessenek a közös múltjukra.

– Gyere! – mondom. – Vigyük fel a cuccunkat az emeletre.

Anya figyel, amint felmegyünk a lépcsőn. Nyugtalan vagyok. Már évek óta nem érzem otthon magam ebben a házban, de még sosem éreztem magam ennyire idegennek.

Ares megáll a szobám ajtajában, és elmosolyodik.

– Hé, azt a muffin alakú párnát én vettem neked! – Belép, aztán csodálkozva leül az ágyamra, és körülnéz.

– Elfelejtettem, hogy évek óta nem jártál a szobámban, vagy talán még sosem.

Ares szemében büntudat villan. Odajön hozzám, és a szemembe nézve letérdel elém.

– Mondd csak, Muffin, tehetek bármit, amitől elviselhetőbb lesz számodra ez a hétvége?

Sóhajtok.

– Nem inkább nekem kellene ezt kérdezni tőled? Hiszen Hannah is itt lesz. Neked is nehéz ez a helyzet, nem?

– Annak kellene lennie? – kérdezi. – De nem nehéz. Nincs rám hatással. – A hajamba tűr, magához von, ajkát az enyémhez érinti.

– Hogy is lehetne, amikor itt vagy nekem te? – Nyersen, követelőzőn megcsókol, és minden aggodalmam szertefoszlik.

– Raven! – kiabál anyám a földszintről.

Felnyögök, mert Ares elhúzódik, majd a homlokát az enyémhez érinti.

– Gyere – mondom –, jobb, ha lemegyünk.

Még egy gyors csókot lehel az ajkamra, aztán magával húz. Talán mégis elviselhető lesz ez a hétvége.

Elindulunk lefelé, és amikor a lépcső aljára érünk, nyílik a bejárati ajtó. Belép Hannah, de Arest látva megtorpan. Mellbe vág a fájdalom a tekintetében. Én is pontosan így éreztem magam régen. Utáltam hazajönni, mert nem bírtam együtt látni őket. Nem akarom, hogy ugyanígy szenvedjen. Ezt senkinek sem szabad átélnie.

– Raven! – kiált ismét anyám.

Mély lélegzetet veszek, aztán elindulok a konyhába, de közben Hannah és Ares jár az eszemben. Biztos vagyok benne, hogy a nővérem megpróbálja felhívni magára Ares figyelmét, és ettől kellemetlenül érzem magam. Most már mindig ilyen lesz az életünk? Örökké harcolni fogok a nővéremmel? Lehet, hogy most jól mennek köztünk a dolgok Aresszel, de ez a helyzet mindannyiunk számára megterhelő.

Anyárámosolyog, és a mosogatótálcára mutat.

– Segítenél bepakolni a mosogatógéphez?

Bólintok, és munkához látok. Türelemesen várok, mert tudom, hogy nem hívtat volna meg, ha nem lenne valami mondanivalója számomra.

– Rave! – fog bele végül. – Nem gondolod, hogy jó lenne, ha Ares és Hannah megbeszelnék a dolgokat? A szakításuk meglehetősen

zavaros volt, és ez mindannyiunkra hatással van. Nagyon szeretném, ha újra harmónia lenne az otthonunkban.

Harmónia. Rajtam kívül bizonyára mindenki így érezte. Én itt mindig vágyakozással voltam tele. Szerettem volna, ha elfogadnak és szeretnek. Először a szüleim, aztán Ares. Ez az az otthon, ahol mindig úgy éreztem, nem vagyok elég; az otthon, ami annyit vett el tőlem, hogy végül önmagamot is elveszítettem.

Anya csak néz rám, de én hallgatok. Az az igazság, hogy nincs jó válaszem. Persze a harmónia nagyszerű lenne, de kinek? Ebben a helyzetben valaki mindenképpen sérül, és most az egyszer nem hagyom, hogy én legyek az.

– Ó – szólal meg anya –, remek. Beszélgetnek.

Megdermedek. A konyhaablakból a teraszra látni, ahol Hannah és Ares éppen beszélget. Hányinger kerülget attól, ahogyan Ares a nővéremre néz. Ismerem ezt a félmosolyt. Mindig így nézett Hannah-ra, mintha csodálatosnak találta mindent, amit a nővérem tesz.

Próbálok erős lenni, de attól, hogy leselkedem, miközben azt hiszik, senki sem látja őket, elbizonytalanodom. Ares nagyon határozott volt aznap a moziban, és keményen meghúzta a határokat kettőjük között, de vajon nem csak azért tette, mert én is ott voltam? Lehet, hogy így gondolta helyesnek?

Az ajkamba harapok. Dühös vagyok magamra, amiért kételkedem Aresben. Ezt teszi velem ez a ház: itt kétségek és szívfájdalom gyötör. Nem számít, mennyit változtam időközben. Valahányszor hazajövök, olyan érzés, mintha folyton visszalépnék.

Fogsikorgatva kezet mosok, és az edények felét a mosogatóban hagyva kimegyek a konyhából.

– Raven! – kiált utánam dühösen az anyám.

Nem törődöm vele, kimegyek a teraszra, ahol Hannah-t és Arest a hintaágynál találom.

Rám néznek, Hannah megdermed.

– Raven! – mondja erőltetett mosollyal. Fáj, hogy ez lett a kapcsolatunkból. Ha ránézek, már nem is a testvéremet látom.

Könnyedén végigmérem, a tekintetem megállapodik a kezén.

– Nincs rajtad a jegygyűrű. – Közönyös a hangom. – Tudod, amiről azt mondtad, hogy Arestől kaptad.

Hannah szeme elkerekedik, félénken Aresre sandít, aztán visszanéz rám.

– Biztonságos helyre tettem. Nem akartam kockáztatni, hogy kérdéseket tegyenek fel.

Ares megfogja a kezem, az ajkához emeli, megcsókolja, aztán úgy tartja, hogy a jegygyűrűm megcsillanjon a fényben.

– Nyugodtan hordd, ha akarod – mondja Hannah-nak. – Elég egyszerű ékszer. Csak egy ereklje a múltból, nem több.

Hannah megköszörüli a torkát, a gyűrűmre mered, aztán lesüti a szemét. Ellentmondásos érzések kavarnak bennem. Nem akarom szándékosan megbántani a nővéremet, de szükségem van Ares megnyugtató érintésére is.

– Tudjátok – mondja Hannah –, évek óta ez az első alkalom, hogy mindhárman itt töltjük az éjszakát. Társasozhatnánk.

Ares átkarol, és megrázza a fejét.

– Talán majd máskor – mondja, majd hozzám fordul. – Elég fáradt vagyok. – Abból, ahogyan rám vigyorog, rögtön látom, hogy szó sincs fáradtságról, és úgy sejtem, ezt Hannah is tudja. – Mi lenne, ha lefeküdnénk?

Ötvenhárom

ARES

– Nagyon csöndes voltál egész este – mormolom, miután kijövök Raven fürdőszobájából. A falnak támaszkodva figyelem a feleségemet. Törülközőbe csavarva, üres tekintettel ül az öltözőasztalánál. Már jó ideje fésüli a haját, pedig ez általában csak néhány másodpercet vesz igénybe. Sejttem, mi jár a fejében.

A tükörben rám néz, és erőltetett mosollyal leteszi a hajkefét, de nem áll fel. Aztán a tükörképére réved, és a tekintetétől megsajdul a szívem.

Idáig olyan környezetben voltunk, ahol támogatták a házasságunkat. Mindenki úgy viselkedett körülöttünk, mintha a közös múltam Hannah-val nem is létezne, és mivel eleve nagyon kevesen tudtak a kapcsolatunkról, könnyebb volt Ravennel fenntartanunk a látszatot.

Számítottam rá, hogy nehéz lesz ez a hétvége, de most minden elképzelésemén túltesz. Jobban kellett volna igyekeznem, hogy felvidítsam Ravent, de semmit nem tehettem volna anélkül, hogy megszegjem a neki tett ígéretemet. Azt kérte, hogy tartsuk fenn a békét, kíméljük az apját, és én próbáltam is megfelelni ennek... de nem kellett volna.

– Raven!

Odamegyek hozzá, megfogom a kezét, és talpra állítom. Nekem ütközik, levegőért kap, én pedig mosolyogva átkarolom.

– Ares! – mondja tompa, szorongó hangon. Bánt, hogy merev a teste az ölelésemben. Amióta itt vagyunk, nem önmaga, és azt kívánom, bárcsak hazavihetném.

– Muffin! – suttogom, és közelebb hajolok hozzá, és az ajkunk összeér. Raven megmerevedik, engem elborít a veszteség érzése. Ilyenkor általában lábujjhegyre áll, és megcsókol azon az őrjítő módon. Most azonban még az érintésemet is kerüli.

Végigfuttatom az ujjaimat a gerincén, végül határozottan megmarkolom a haját. Kényszerítem, hogy felém forduljon, de még így sem néz a szemembe.

– Bébi, nézz rám!

Szaggyalottan lélegzik, hosszú szempillája megremeg, aztán rám néz. A szeme tele van könnyel. A piczába.

– Ares! – suttogja könnyörgő hangon. – Kérlek, ne. Ma nem tudom megtenni. Nem tudok tettetni.

– Raven, te is tudod, hogy már régen nem tettetünk.

A szemembe néz, és az én gyönyörű, erős feleségem... összetörtnek tűnik.

– Tényleg így van? – kérdezi. – Vagy magunkat is becsapjuk? Még anyám is próbál titeket egymás karjába lökni, és már belefáradtam ebbe, Ares.

Elfordul, és megpróbál eltolni magától, de nem eresztetem. Most nem. Így nem.

– Az előbb Hannah azt mondta, hogy évek óta ez az első alkalom, amikor mind a hárman egy fedél alatt töltjük az éjszakát, igaz? Tudod, miért alakult így, Ares?

Megrázom a fejem, de nem tudom levenni róla a szemem. A szívem zakatol, és átjár a rettegés. Hiába tartom a karomban, úgy érzem, elveszítem.

Raven most a szemembe néz, egy könnycsepp gördül le az arcán, amit a hüvelykujjammal letörök.

– Mert mindig hallottalak titeket – suttogja. – Látnod a falat, ott, ahol az ágyam áll? A másik oldalán Hannah ágya van. Valahányszor itt aludtál, hallottalak benneteket. Hallottam, ahogyan a nevedet nyögdécseli. Hallottam, mennyire kívánsz, és mennyire szereted.

A picsába. *A picsába.*

– Tudod, azt hittem, már túl vagyok rajta. De még mindig kísértenek az emlékek. És még mindig fáj, Ares. Azt hittem, megbirkózom a fájdalommal, de amikor ma együtt láttalak vele, én...

Ismét megpróbál eltolni magától, mire még erősebben markolom a haját, magam felé döntöm a fejét, és lehajolok hozzá. Amikor az ajkunk összeér, Raven reszketve lélegzik, én pedig lassan, gyengéden megcsókolom, hogy megpróbáljam megnyugtatni az egyetlen módszerrel, amit ismerek.

Raven átkarolja a nyakamat. A nyelvemet követelőzőn az ajkához érintem, mire kinyitja a száját. Hosszan csókolom, hogy bebizonyítsam, csakis őt akarom.

Távoli ajtócsukódás hallatszik, mire Raven elhúzódik tőlem. A vág, amelyet felizzítottam benne, lelohad, a tekintete az ágya mögötti falra vándorol. Gondolom, Hannah most ment be a szobájába, de ez nem fog eltántorítani. Még engem is meglep az a hæv, amellyel meg akarom nyugtatni a feleségemet. Egy kicsit sem érdekel Hannah, csakis Ravenre tudok gondolni.

– Nem – mondom, miközben ismét átölelem, és a homlokomat a homlokához érintem –, nem engedlek el. Sajnálom, bébi. Rohadtul sajnálom. Nem tudom kitörölni az emlékeidet, de esküszöm, hogy többé már nem számítanak. Csak a jelen számít, és ha hagyod, megpróbálom felülírni a múltban történeteket, jó? Hát nem ezt ígértem a kocsiban? Pokolba a múlttal, Muffin. Csak mi ketten számítunk, itt és most.

Egy kicsit elhúzódik, és fürkészően néz rám. Kétséget látok a szemében, és csak arra vágyom, hogy elhessegessem.

Rámosolygok, aztán meghúzom a törülközőjét, mire az a földre hullik. Elkerekedett szemmel néz rám, hátrálni kezd, és nekimegy az ágynak. Vigyorogva meglököm a vállát, mire az ágyra esik, közben le sem veszi rólam a szemét.

– Ares! – suttogja figyelmeztetőn.

Ledobom a földre a törülközőmet, majd megragadom a farkamat, és húzogatni kezdem.

– Ha csak rád nézek, feláll a farkam, bébi. Fogalmad sincs, mit művelsz velem, ugye?

A combja közé térdelek, aztán fölé hajolok, a lábát az ajkamhoz emelem, és puha csókot lehelek a bőrére. Raven levegőért kap; ez az egyik legédesebb hang, amit ismerek.

Csókokkal borítom a combja belső részét, és amikor a puncijához érek, mély lélegzetet veszek.

– Muffinillatod van.

Raven nevet, és ez az első nevetés, amit ma este hallok tőle.

– A szappan miatt van, amit használok.

Ránézek, aztán csókot nyomok a puncijára. Imádom, ahogyan az ajkába harap.

– Máris nedves vagy, ugye bébi?

Még jobban széttárom a lábát, végighúszom a nyelvemet a punciján, és megállok a csiklóján. Raven fél kézzel betapasztja a száját, a másikkal a hajamba tűr.

– Ares! – nyögi. – Azt akarom, hogy ma egészen közel légy hozzám.

Elmosolyodom, aztán megcsókolom a hasát, a csípőjét, és így egyre feljebb, míg a melléhez nem érek.

– Valóban? Mondd el, mit akarsz, Raven.

– Azt akarom, hogy megdugj, Ares. Légy durva és könyörtelen. Semmi másra ne tudjak gondolni.

Zene füleimnek. Mosolyogva a számba veszem a mellbimbóját, és szopogatni kezdem.

Feljebb csúszom, és a puncijához nyomom a farkam. Raven megemeli a csípőjét, hogy megpróbáljon magába csúsztatni, mire felnevetek.

– Ennyire kell a farkam, bébi?

A hajamat simogatva bólint. Lassan belenyomom a farkamat, közben élvezettel nézem, ahogyan az ajka elnyílik, és a tekintete

elhomályosul.

– Ares! – nyögi, majd a szája elé kapja a kezét.

– Nem – suttogom. – Szó sem lehet róla. Ma éjjel a nevemet fogod kiabálni, bébi.

Megrázza a fejét, mire felnevetek. Még most is mások érzéseivel van elfoglalva. Nem hagyom. Basszák meg.

Majdnem teljesen kihúzom a farkamat, aztán vigyorogva nagyot lökök, ahogyan szereti. Amikor a feje az ágytámlának ütközik, belenyög a kezébe. Nagyon élvezem az egészet. Figyelmesen nézem, ahogyan a lökések közt próbálja uralni a gyönyört, de kudarcot vall.

– Tudod, mit? – mormolom, és kihúzom belőle a farkam. Raven nyöszörög, mire nevetve hasra fordítom. – Állj négykézlábra, Muffin!

Úgy tesz, ahogy kértem, én pedig lehajolok, hogy megcsodálhassam feltáruuló punciját.

– Ezt mindig is ki akartam próbálni veled – nyögöm, és masszírozni kezdem a fenekét. Aztán lehajolok, és megízlelem, a nyelvemmel nyalogatva, ingerelve a csiklóját. Káprázatos, ahogyan nyögdéssel. Vigyorogva beledugom két ujjamat, közben végig izgatom a csiklóját, és amikor megtalálom a G- pontját, a nyögései egyre hangosabbá válnak. A küldetésemnek tekintem, hogy kitöröljek az elméjéből minden rossz emléket. Mostantól, ha bejön ebbe a szobába, csakis arra emlékezzen, ahogyan a nevemet lihegte, semmi másra.

Raven egyre hangosabban nyögdéssel, és amikor érzem, hogy már nem bírja sokáig, növelem a tempót, és egyre erősebben szopogatom a csiklóját. Ez megteszi a hatását, és a nevemet kiáltva elélvez.

Elhúzódom, felállok, aztán a karomba veszem Ravent, és a falnak nyomom. A derekamra kulcsolja a lábát.

– Kellesz nekem, Raven – mondom, és a puncijához illesztem a farkam.

Nagyot lökök, és a kiáltásaink betöltik a szobát.

– Ó, istenem, Ares! – nyögi Raven, és egyre erősebben szorítja a derekamat a lábával.

A csípőjét fogva keményen, gyorsan megdugom, úgy, hogy teljesen befogadjon.

– Túl mélyen vagy – lihegi.

– Nem – mondom. – Menni fog, bébi. Nézd csak, milyen szépen befogadod a farkam.

– Ó, istenem! – suttogja, és a feje hátrahanyatlík.

Vigyorogva odahajolok hozzá, megcsókolom a nyakát, mire egy újabb nyögés a jutalmam. Beleszívok a nyakába, aminek ott marad a nyoma.

– Amikor így nyögdécselsz, nem bírok magammal, bébi. Teljesen megőrjítesz.

Egy kicsit elhúzódom tőle, hogy megnézhessem. A vágyat a tekintetében; enyhén szétnyílt ajkát; kitágult pupilláját.

– Te vagy a legszexibb nő a világon, és sosem fogok tudni betelni veled.

– Ares! – hörgi, és én egyre keményebben dugom: könnyörtelenül, nem törődve vele, milyen zajosak vagyunk. Ebben a pózban épp a G-pontját ingerelem, és a nyögéseiből érzem, hogy mindjárt elélvez.

– Szeretlek – suttogom. – Teljes lényemmel szeretlek, Raven.

Olyan szerelemmel néz rám, hogy alig tudom elhinni.

– Én még jobban szeretlek, Ares.

– Basszus – nyögöm, mert egy másodperccel sem bírom tovább. Mélyen beleélvezek Ravenbe, aztán a homlokomat a homlokához érintem. – Még nem végeztem veled – figyelmeztetem. – Ne is számíts rá, hogy ma aludni fogsz.

Raven kuncog, és ez az első őszintén boldog hang, amit ma hallok tőle. Bármit megteszek, hogy újra előcsalogassam.

Ötvennégy

ARES

Mosolyogva hallgatom Raven egyik unokatestvérét, aki éppen a szerinte zseniális tévésorozat-ötletét ecseteli nekem, amelyről úgy gondolja, mindenképpen le kellene forgatnom. Nincs szívem megmondani, hogy nem vagyok sem író, sem rendező. Én csak befektetek.

– Aztán felrobban az úrhajó – mondja, és a szavait hanghatásokkal is illusztrálja a nyüzsgő kertben.

Bólintok, de alig figyelek rá.

– Szerintem van már hasonló film, Nick. – Elég gyanús, hogy a *Csillagok háborúja* sztoriját adja elő néhány apróbb változtatással.

– Igen, de ez jobb lesz.

Hannah odajön hozzánk, és a szemét forgatva néz a srácre.

– Ne zaklasd Arest, Nick – mondja, és a kezembe nyom egy sört. Karikás szeme láttán elgondolkodom, vajon hallott-e minket az éjjel. Egyfelől kétkem, hogy akkor így mosolyogna rám, másfelől senki sem tudja úgy megjátszani magát, mint Hannah.

– Csak ötleteket adok neki. Majd megköszönitek, ha Raven és Ares kőgazdag lesz.

Hannah összerezzen, én pedig iszom egy korty sört.

– A feleségem és én már most is gazdagok vagyunk, haver. De azért megfontolom az ötleteidet. Köszönöm.

A srác bólint, aztán továbbmegy, valószínűleg újabb áldozat után kutatva, akit untathat a történeteivel.

– Ne törődj vele – mondja Hannah, és olyan közel jön, hogy a karja súrolja az enyémet.

Egy lépést hátrálva bólintok, miközben a szemem sarkából Ravent figyelem.

– Köztünk tényleg vége, igaz? – kérdezi Hannah a pillantásomat követve.

Bólintok.

– Igen.

Felsőhajt, és a hajába tűr.

– Jó ideig biztos voltam benne, hogy három év múlva újra velem akarsz majd lenni. Örültség volt azt gondolnom, hogy végig távol tartod magad Raventől, és semmi sem fog történni köztetek. Túlságosan megbíztam mindkettőtökben. Azt mindig is tudtam, hogy titokban odavan érted, de te... nem hittem volna, hogy viszonzod az érzéseit. Azt hittem, számodra mindig csak a húgom marad.

Rámeredek.

– Ő a feleségem – emlékeztetem. – Úgy beszélsz, mintha elárultalak volna, pedig te hagytál cserben engem. Nem irigykedhetsz a boldogságunkra, miközben te löktél minket egymás karjába.

– Mindig is kívántad őt, nem igaz?

Meglepetten nézek rá.

– Micsoda?

Felhorkan, aztán elfordul.

– Meg se próbáld tagadni. Tudod, hányszor hallottam, hogy az ő nevét nyögdécseled álmodban? Tényleg azt hitted, nem jövök rá, hogy róla álmodsz? – Beletúr a hajába. – Ha egészen őszinte akarok lenni, ez az egyik oka, amiért nem tudtam végigcsinálni ezt az egészet. Mindig is úgy éreztem, hogy elloptalak tőle, hiszen őt szánták menyasszonyodnak. És tudod, meg is értem. Látom, hogy a nagymamád miért őt választotta neked, és nem engem. Volt köztetek valami kapocs, amire mindig féltékeny voltam. Még mindig az vagyok.

A pillantásom találkozik a kert másik végében álló Ravenével, de szinte azonnal elfordítja a fejét.

– Sajnálom, hogy így alakultak a dolgok kettőnk közt – mondom.
– De azt nem sajnálom, hogy továbbléptem, és megtaláltam a boldogságot, amire veled nem lett volna esélyem. Kívánom, hogy te is találj meg a boldogságot, Hannah.

– Nem fogom – mondja. – Senki sem tehet olyan boldoggá, mint te, Ares. Mindannak ellenére, ami történt, és annak ellenére, hogy a húgom férje vagy, még mindig kellesz nekem.

Észreveszem, hogy Raven lehajtott fejjel elindul a házba. Mi lehet a baj? Miért olyan szomorú? Én tettem valamit? A francba. Szóba sem kellett volna állnom Hannah-val.

– Elnézést – mondom Hannah-nak. Leteszem a sörömet, és elindulok Raven után.

– Ares! – kiált utánam meglepve, de nem törődöm vele. Meg kell tudnom, mi baja az én Muffinomnak.

Raven befordul a sarkon, én sietve követem, és még épp elkapom a vendégfürdőszoba ajtaját, mielőtt bezárhatná. Elkerekedett szemmel néz rám.

– Ares!

Vigyorogva bekísérem a fürdőszobába, és bezárom magunk mögött az ajtót.

– Mit keresel...? – Megragadom, a teste nekipréselődik az ajtónak. Durván megfogom az arcát, magam felé fordítom, aztán az ajkához érintem az ajkam. Amikor megcsókolom, Raven felnyög, én pedig hozzásimulok, hogy érezze, milyen gyorsan keményedik a farkam.

– Le sem tudom venni rólad a szemem ebben a fehér ruhában – nyögöm bele a szájába. A bal kezemmel a ruhája alá nyúlok, a másik kezemmel oldalra döntöm a fejét, és ajkamat a nyakára nyomom a füle tövébe.

– Hogyhogy van rajtad bugyi?

Nevet, és a testemet kezdi simogatni. Imádom, hogy mindig ennyire kíván engem.

– Így tűnt illendőnek – mondja. – Tudod, mivel a szüleimnél vagyunk.

A mosdó fölötti tükör felé fordítom, és elhelyezkedem mögötte.

– Bébi – suttogom a fülébe –, amit most fogok tenni veled, abban semmi illendő nem lesz.

Felemelem a ruháját, és belenyúlok a bugyijába. Élvezem, milyen sima a bőre. Amikor megérezem, hogy máris nedves, pimaszul felnevetek.

– Igazán rendes kis szajhám vagy, Raven. Mindig nedves vagy, és mindig kívánsz.

Szabad kezemet a hajába fúrom, aztán oldalra döntöm a fejét, és csókolgatni kezdem az érzékeny pontjain, míg a másik kezemmel dolgozni kezdek a punciján.

Két ujjamat belecsúsztatom, a hüvelykujjamat pedig a csiklójára teszem. Raven körözni kezd a csípőjével, én pedig mosolyogva nézem, ahogyan a kezemen lovagol.

– Nézzenek oda! – suttogom. – A farkamra vágysz a szüleid vendégfürdőszobájában, miközben tele van a ház. De téged nem zavar, igaz? Akkor is el fogsz élvezni. Kuncogva kihúzom belőle az ujjaimat.

– Ares! – hörgi Raven, és a szeme türelmetlenül megvillan.

Kicsatolom az övemet, és kigombolom a farmeromat.

A farkam olyan kemény, hogy már fáj a nadrágban.

– A puncidat akarom – mondom. – Emeld fel a ruhádat!

Szót fogad, én pedig félrehúzó a bugyiját, és gyors mozdulattal belecsusszanok.

– Ó, istenem! – nyögi hangosan.

Ez aztán zene füleimnek. Imádom, ahogyan nyögdécsel, és ahogy rám néz a tükörben. Mosolyogva előrenyúlok, ujjaimat ismét a puncijára helyezem, és miközben hátulról dugom, elől a csiklóját izgatom.

– Van fogalmad róla, mennyire szexi vagy, bébi? Olyan szépen csúszkál a farkam ki-be a puncidba. Jó kislányként fogadod be a farkam, szerelmem.

Egyre erősebben dörzsölöm a csiklóját, mire a nyögései gyorsabbá, hangosabbá válnak. Nem tudok betelni vele.

– Ares! – kiáltja könnyörgő hangon.

– Te jó ég, Raven. Megőrülök, amikor így nyögdécseled a nevemet.

Egyre keményebben dugom, amíg már nem bírja tovább.

– Igen! – nyögi. – Ó, istenem, igen!

A tükörben figyelem, ahogyan elélvez, és miközben előnti a gyönyör, behunyja a szemét. A puncija olyan erősen összehúzódik, hogy én sem bírom tovább, és vele együtt elélvezek.

– Basszus, Raven! – hörgöm. – Hátrafordítom a fejét, és megcsókolom, mert még nem akarom kihúzni a farkamat.

Raven elhúzódik. Kipirult, az arcán szexi „most dugtam” kifejezés. Te jó ég. Csak most lett az enyém, de máris többet akarok.

Megragadom a bugyiját, és letolom, míg a földre hullik. Miközben felhúdom a nadrágomat, lehajolok a bugyiért, Raven pedig figyel, ahogyan az arcomhoz emelem, mélyet lélegzek, aztán a zakóm belső zsebébe süllyesztem.

– Enélkül kell járkálnod – mondom. – És valahányszor érzed, hogy a spermám csorog a combodon, gondold arra, hogy rohadtul kívánlak. Sosem kívántam így senkit, Raven. Sosem szerettem így senkit. Te vagy az igazi. Bármilyen történet is.

Puszt nyomok az arcára, aztán kisseranok a fürdőszobából, magára hagyva Ravent, hogy levegőhöz jusson. Miután becsukom az ajtót, le sem bírom törölni a vigyort a képemről.

Annyira a fellegekben járok, hogy még az sem tudja elrontani a kedvem, amikor néhány méterrel odébb meglátom Hannah-t. Miközben elmegyek mellette, rámosolygok, és a szemében tükröződő szenvedés a legkisebb hatással sincs rám.

Ötvenöt

RAVEN

Nézem a tükörben elkenődött rúzsomat, kócos hajamat, rendetlen ruhámat. Nagyon idegesített, hogy Hannah egyfolytában Ares nyomában volt a kertben, de a férjem egy szempillantás alatt megjavította a hangulatomat. Pontosan tudta, mire van szükségem, anélkül, hogy mondanom kellett volna.

Igyekszem rendbe hozni a külsőmet, de bármit csinálok, pontosan úgy nézek ki, mint aki most nyomott le egy gyors menetet a férjével. Gondolom, a mosoly miatt van, amit képtelen vagyok letörölni az arcomról.

Furcsán szédelegve surranok ki a fürdőszobából, de azonnal elkomorulok, amikor meglátom a falnak támaszkodó Hannah-t. Olyan gyűlölettel néz rám, hogy megdermedek.

– Nem volt elég, hogy elloptad tőlem, mi? Egész éjjel dugnotok kellett, amikor pontosan tudtad, hogy hallak titeket. – Felém int. – Most meg ez? Muszáj volt felhívnod magadra a figyelmét, amikor végre civilizáltan tudtunk beszélgetni. Mégis mit akarsz elérni? Meg akartad mutatni, mennyire kíván téged? Az orrom alá akarod dörgölni, hogy elveszítettem?

Nekidőlök a csukott fürdőszobaajtónak, és megrázom a fejem.

– Nem, Hannah. Sosem bántanálak szándékosan. Tegnap éjjel próbáltam csendes lenni, és a mostani... hát, ennek semmi köze nem volt hozzád. Bementem, Ares pedig követett. Megállíthattad volna, ha akarod.

Örömtelenül felnevet.

– Szórakozol velem? Te rohadt kis ribanc. Nem értem, miért tart mindenki édesnek és ártatlannak, amikor valójában egy álnok

szajha vagy.

Rámosolygok, de alig bírom féken tartani a dühömet.

– Hm, ebben lehet valami. Elvégre Ares is az ő kis szajhájának szokott nevezni. – Hannah szeme elkerekedik, mintha nem hinné el, amit mondok. Vállat vonok. – Elegem volt belőle, hogy körülugráljalak. Évekig a poklok poklát jártam miattad, és én mindig megadtam magam, mert egyszerűen így szoktuk meg. De többé nem így lesz, Hannah. Az, hogy otthagytad Arest, a legjobb dolog volt, amit tehettél értem, de egyben a legrosszabb, amit valaha tettél *velem*. Undorító, hogy mennyire leszartad a boldogságomat és a jövőre vonatkozó terveimet. Csak remélni tudom, hogy egy nap visszaváltozol azzá a testvérré, akire egykor felnéztem.

Megbántottnak tűnik, de a fájdalom hamar dühbe csap.

– Hagyd már ezt a baromságot! – mondja. – Ne próbálj témát váltani, és rám kenni a felelősséget.

Összefonom a karomat, és szúrós tekintettel nézek rá.

– Eszemben sincs. Az ugyanis a *te* szakterületed.

– Mondd meg őszintén, Raven, miért léptél a helyembe az esküvőm napján? Mindketten tudjuk, hogy Anne nagy elhalasztotta volna az esküvőt. A fenyegetőzés ellenére sosem kényszerített volna téged. Túlságosan szeret ahhoz, hogy illet tegyen.

Bólintok.

– Tudom.

Hannah szeme elkerekedik.

– Akkor miért?

– Mert évek óta szeretem Arest. Azóta, hogy először szóba került az eljegyzésünk lehetősége. Sosem inogtak meg az érzéseim. Már azelőtt szerettem, hogy ti egyáltalán találkoztatok. Életem legnagyobb tévedése volt, hogy bemutatatlak neki, így amikor lehetőségem adódott helyrehozni, megtettem. Nem hibáztathatsz

azért, mert követtem az álmaimat, és oltár elé álltam, amikor te is pont azért hagytad el őt, hogy az álmaidat követhesd.

– Undorodom tőled – mondja, és a szemében őszinte fájdalom villan. – Éveken át csorgattad a nyálad a vőlegényemre, találkoztattál vele, úgy tettél, mintha a barátja lennél, pedig végig fented rá a fogad. Vagy ennél is többről van szó? Átléptétek valaha a határt?

Eszembe jut, amikor Ares ölébe ültem, és próbáltam elcsábítani.

– Nem – mondom. – Ares sosem lépte át a határt. Egyszer sem.

De én igen. *Én* átléptem a határt. Bűnös vagyok abban, amivel Hannah vádol, de ha bevallanám, az végleg tönkretenné a kapcsolatunkat.

– Hannah, miért kajtatsz utána, amikor te hagytad faképnél az oltárnál? Miért próbálsz folyton közénk állni, amikor már *házasok* vagyunk? Tényleg semmit sem jelentek számodra? Egyáltalán nem számít neked a boldogságom?

A rosszindulat enyhül a tekintetében, és elfordítja a fejét.

– Szeretném, ha boldog lennél, Raven. De nem azzal a férfival, akit szeretek. Nem azzal, akivel közös a múltam, és a jövőt terveztem.

Belesajdul a szívem a szavaiba.

– Mégis így van, Hannah. Boldog vagyok vele, és azt hiszem, ő is boldog velem. Hát nem látod? – A fülem mögé tűnök egy hajtincset. – Az elmúlt hónapok során te és én tönkretettük az eleve törékeny kapcsolatunkat, és mindezt miért? Nem hagyom el Arest, Hannah. Ha akarnám, se hagyná. Ő is ugyanúgy szeret engem, ahogy én őt. Érted, ugye?

– Szeret – ismétli, aztán sötéten felnevet. – Komolyan el akarod hitetni velem, hogy beléd szeretett... mennyi idő alatt is? Négy, öt hónapnyi házasság alatt? Ne légy nevetséges. Ez csak pótlék neki. Ám legyen, de sosem lesz ennél több.

Reszketek. Elfordítom a tekintetem.

– Talán igazad van – vallom be. – De akkor is a felesége vagyok. Még legalább két és fél évig a felesége leszek, de mindketten tudjuk, hogy annál sokkal hosszabb ideig. Még ha igazad van is, és nem valódi szerelmet érez irántam, azt sem bánom, Hannah. Én eléggé szeretem ahhoz, hogy kívárjam, amíg tényleg viszontszeret.

Hitetlenkedve néz rám.

– Sajnálom – mondom.

– Nem, nem sajnálok.

– Hannah! – mondom elcsukló hangon. – Szeretnéd, ha része lennék az életednek? Mert ha így folytatjuk, nem lesz visszaút. Szeretlek, Han. Te is tudod. De többé nem áldozom fel magam miattad.

Égnek emeli a szemét.

– Úgy mondod ezt, mintha valaha is fel kellett volna áldoznod magad miattam.

Sajgó szívvel mosolygok rá.

– Nem állnál ma itt, ha semmit nem áldoztam volna fel érted. Ahogyan én sem léteznék nélküled. Mindketten tudjuk, hogy anya és apa csak azért vállaltak engem, mert szükség volt a csontvelőmre, hogy megmenthessék az életedet. Egész életemben az árnyékokban éltem, Hannah, és megadtam mindent, amit kívántál, támogatatlak minden lehetséges módon, még azon az áron is, ha nekem a háttérbe kellett húzódnom. De elegendem van. Elegendem van abból, hogy mindenki mindent természetesnek vesz tőlem, és mindenki kihasznál. Szeretlek, de nem lehetsz az életem része, ha csak szomorúságot okozol nekem.

Hannah reszket.

– Igazad van – mondja. – Sosem bocsátok meg neked, amiért elvetted tőlem Arest, Raven. És nem fogom elengedni őt. Ha ez azt jelenti, hogy fel kell áldoznom a veled való kapcsolatomat, ám legyen. Legyünk őszinték. Utáljuk, de elviseljük egymást, mert muszáj.

Elszorul a szívem, alig kapok levegőt. Mindig sejtettem, hogy utál engem, de keményen próbáltam meggyőzni magam, hogy nem így van, hogy a nővérem nem érezhet így irántam.

– Én szerettelek téged – mondom elcsukló hangon. – Azt hiszem, az első lélegzetvételem óta szeretlek, és szeretni is foglak az utolsóig. Nagyon fáj, hogy te nem így érzel, de legalább már tudom. – Hátrálok, és egy utolsó pillantást vetek a nővéremre. – Mérgező vagy, Hannah. Önmagad számára is.

Tudod, ma nem csak engem veszítesz el. Minden egyes nap egyre jobban elveszíted önmagadat is. De tudod, mit? Nem az én dolgom, hogy megmentselek. Már nem.

Kényszerítem magam, hogy otthagyjam a nővéremet. Mélyen belül tudom, hogy már régen meg kellett volna tennem.

ARES

Hátradőlök az új kanapénkon, és rájövök, hogy évek óta most érzem magam először otthon a saját házamban. Beletelt néhány hónapba, de végül az utolsó részletig a közös otthonunkká vált Ravennel. A hétvégi látogatások a lakberendezési boltokban sokkal élvezetesebbek voltak, mint amire számítottam. Nagyon felszabadító volt valaki olyannal lenni, akit tényleg érdekel a véleményem, és nem akarja, hogy mindig neki legyen igaza.

Sóhajtvá az órára nézek. Az egyetlen dolog, ami hiányzik ma este a házból, az maga Raven. Ezen a héten minden este sokáig dolgozott. Ha nem fotózáson van, akkor a ruhatervein dolgozik, vagy nagyit és Sierrát kísérgeti valamelyik jótékonysági eseményre. Ő a legkeményebben dolgozó nő, akivel valaha találkoztam, és rettentően büszke vagyok rá... de hiányzik is.

A kezembe veszem a telefonomat, és Raven Instagramját kezdem böngészni, csak hogy lássam őt, de három másodperc alatt felbosszantanak a pasasok, akik a fotói alá kommentelnek. Kibaszott seggfejek. Nem tudják, hogy férjnél van?

Fogsikorgatva megnyitom a saját oldalamat. Nem én kezelem, a csapatom pedig többnyire csak a filmekről posztol, amelyeket finanszírozunk, esetleg néha kitesznek egy képet

valamelyik Windsor családi eseményről, hogy megmutassák az emberi oldalamat is. Sosem érdekelt különösebben. Habár a médiaiparban dolgozom, a közösségi médiát mindig is mérgezőnek találtam. Mostanában viszont... amióta összeházasodtunk Ravennel, sokkal többet foglalkozom a közösségimédia-oldalaimmal. A házasságunk nagy port kavart, és

valahányszor közös fotót posztolok Ravennel, futótűzként terjed el az interneten.

Vigyorogva megnyitom a feleségemről készült kedvenc képemet. Az egyik első fotó, amit készítettem róla: az, ahol alszik, és meztelen válla kilátszik a paplan alól. Nyilvánvaló, hogy szex után készült, de leszarom. Elvégre pont az a cél, hogy megmutassam: ő az enyém.

Vigyorogva feltöltöm a fotót, mindössze két szót írva mellé: *a feleségem*.

Még mindig kuncogok, amikor meghallom, hogy nyílik a bejárati ajtó. Amint meglát, Raven elmosolyodik, én pedig elé megyek és megcsókolom, talán nyersebben is, mint kellene. Imádom, hogy ilyenkor rögtön átölel, akárhol vagyunk is, és akárki lát is minket. Nem attól függ, hogyan reagál rám, hogy kik vannak körülöttünk.

– Hé... te meg mit mosolyogsz?

– Nézd meg az Instagramodat! Megjelöltelek egy képen.

Fürkész tekintettel néz rám, gyanakvón félrebillenti a fejét. Homlokráncolva a táskájába nyúl, és átfut a fejemen, hogy talán túlzásba estem ezzel a képpel. De aztán elmosolyodik, és a füle tövéig elvörösödik.

– Ares! – mondja rekedtes hangon. A francba. Rohadtul szexi. Még az is tökéletes, ahogy kimondja a nevem. – Te teljesen őrült vagy, igaz?

Vállat vonok.

– Csak egy kicsit.

Lehervad az arcáról a mosoly, és tudom, hogy ilyenkor Hannah jut eszébe. Rave-et sokkal jobban kínozza a bűntudat, mint engem, és a legutóbbi vitája a nővérével összetörte a szívét. Nekem sokkal könnyebb volt meghúznom a határt Hannah-val szemben, mint amilyen Ravennek valaha is lesz.

– Túl sokat dolgozol mostanában, és ha én mondom, akkor el is hiheted.

Bólint, és a vállát kezdi masszírozni.

– Tudom – mormolja.

Gyengéden a két kezem közé fogom az arcát, és sóhajtok. Azért hajszojja agyon magát, hogy elterelje a figyelmét a fájdalomról, amit Hannah okozott. Megértem, mert sokáig én is ezt csináltam, de nem egészséges.

– Van számodra egy meglepetésem – mondom. – Gyere velem a konyhába!

Bólint.

– Először le kell mosnom ezt a színpadi sminket. Adj egy percet, és a konyhában találkozunk, jó?

Csókot nyomok a homlokára, és amikor elindul, az egész testtartása az őt kízó mély szomorúságról árulkodik. Hibásnak érzem magam a nővérével való vitában. Hogyan oszlathatnám el az aggodalmait, hogyan szüntethetném meg a fájdalmát? Jobban kellett volna igyekeznem, hogy Hannah részese maradjon az életünknek? El kellett volna titkolnunk, hogy a házasságunk nem pusztán érdekházasság, csak hogy Hannah-nak több ideje legyen feldolgozni a szakításunkat? Az jobb lett volna?

A telefonomra pillantok, és megnyitom az üzeneteimet, ahol több tucat olvasatlan üzenet sorakozik Hannah-tól. Meg kellett volna próbálnom baráti viszonyban maradni vele? Nem akartam, hogy Raven miattam veszítse el a testvérét. Már így is annyi mindent áldozott fel értem és Hannah-ért, nem is értem, Hannah hogyhogy nem látja ezt. A tény, hogy az ő döntése ellenére Raven boldogságra lelt, nem kisebbíti az áldozat mértékét.

Előveszem a muffinokat, amelyeket Párizsból szállíttattam ide, és mosolyogva leteszem a konyhapultra. Néhány pillanattal később belép Raven vizes hajjal, lazán összefogott selyemköntösben. Vajon lesz majd idő, amikor már nem varázsol el? Előfordulhat-e valaha, hogy belép egy szobába, és a testem nem reagál rá?

– Gyere ide! – nyújtom felé a kezem. Ujjait az ujjaimba kulcsolja.

– Ma még nem ettél semmit, igaz?

Raven megrázza a fejét.

– Mennyit edzettél?

– Nagyjából három órát.

Felkapom, és a konyhapultra ültetem.

– Bébi! – suttogom. – Ez nem mehet így tovább. Nem egészséges, és nem bírom elnézni, hogy mit teszel magaddal. Alig eszel, és hajszolt vagy. Miért csinálod ezt?

Megrázza a fejét, és a szemembe néz.

– Tudom – mormolja. – Ares, van néhány szerződés, amit nem akarok felbontani, mert ezek a cégek segíthetnek a divatmárkám fellendítésében is.

A mellkasára hajtom a homlokomat, és sóhajtok. Ha könyörögnék, hogy álljon le, vajon megtenné? Egyáltalán van jogom ilyesmit kérni tőle?

Átkarolja a nyakam, az állát a fejemre támasztja.

– Hamarosan abbahagyom a modellkedést – mondja. Felkapom a fejemet. Raven elmosolyodik, és a hajamba tűr. – Azért dolgoztam ilyen sokat, mert semmi másom nem volt. Menekültem, Ares, de már nincs rá szükségem. Az életem már nem üres, és nem kell, hogy a karrierem által érezzem értékesnek magam. Ezentúl teljes mértékben a divatcégemre összpontosítok. Lehet, hogy szeretnék beszállni a Windsor Mediába is, mit szólsz?

Rámosolygok.

– Semmi sem tenne boldogabbá. Te és én fantasztikus dolgokat hozhatnánk létre együtt, Raven. A divatmárkád is csatlakozhatna a Windsor cégcsoporthoz, így több forrást tudnánk biztosítani.

Édes, derűs mosollyal bólint. Az ujjait végigfuttatja a homlokomon, az orromon, aztán az ajkamon.

– Mi a baj? – kérdezi. – Nem tűnsz boldognak. Nem muszáj ám beszállnom a Windsor Mediába, az is jó, ha csak a saját dolgaimmel foglalkozom.

Megrázom a fejem.

– Nem erről van szó. Nagyon is szeretnék társulni veled, Rave. – Pár pillanatig habozok. – Hanem... emlékszel arra az éjszakára, amikor berúgtatok Sierrával, és elmentem értetek a bárba? Mondtál valamit, ami nem megy ki a fejemből. Aznap éjjel, majd amikor odaadtam az új tabletedet, már említetted, hogy menekülésnek használd a munkát. Nyilvánvalóan próbáltad túltenni magad valakin, és meg kell kérdeznem... sikerült továbblépned?

Raven szeme tágra nyílik, aztán elfordítja a tekintetét.

– Nem – mondja keserédes mosollyal. A szemembe néz, és megsimogatja az arcomat. – Nem hiszem, hogy valaha is túlteszem magam rajtad, Ares.

– Micsoda?

Kuncogva félrebillenti a fejét, a szemében sebezhetőséget látok.

– Mindig is rólad volt szó. Lehet, hogy helytelen és zavaros, de már jóval azelőtt téged akartalak, hogy az enyém lettél. Már sokkal régebb óta szeretlek, mint hogy kimondtam az *igent*.

Megragadom az állát, és hevesen megcsókolom. Még sosem akartam ilyen erősen, hogy érezze a szerelmemet.

– Ares! – nyögi, és szorosabbra fonja a lábát a derekam körül.

Elhúzódom tőle, aztán vigyorogva a háta mögé nyúlok, és előveszem a muffint, amit neki vettem. – Ezt edd meg – mondom, és letérdelek a lába közé. – Te is kapsz desszertet – mormolom, miközben szétnyitom a köntösét –, meg én is.

Megcsókolom a combja belső részét, és örömmel nyugtázom, hogy a köntös alatt nem visel semmit. Amikor megcsókolom a punciját, Raven felnyög, és amikor felnézve meglátom, hogy tüzes tekintettel bámul, elvigyorodom.

– Ha megeszed az utolsó morzsáig, elélvezhetsz. Minél tovább tart megenni, annál tovább foglak kínozni.

Nevetek, és miközben fél kézzel beletúr a hajamba, és a másik kezét a szájához emeli, hogy beleharapjon a muffinba, a nyelvemmel szétnyitom a szeméremajkait, és megkeresem a

csiklóját. Egyszerűen a megszállottja vagyok, és minden egyes nap gondoskodni fogok róla, hogy megérje a sok áldozat, amelyet hoznunk kellett.

Ötvenhét

ARES

Morcosan lépkedek Zane háza felé. Ha a srácok nem fenyegetnek, hogy kidobnak a pókerklubból, ha nem jelenek meg, otthon maradtam volna a feleségemmel.

Általában havonta egyszer összejövünk pókerezni és beszélgetni, de amióta összeházasodtunk Ravennel, nem mentem el. Különös, milyen nehezen hagyom magára akár csak egyetlen éjszakára is. Minden nap minden egyes másodpercében vele akarok lenni, és még az is kevés lenne belőle.

Az ajkamba harapva azon morfondírozom, talán szándékosan veszítenem kéne, hogy mielőbb hazamehessek a feleségemhez. De úgy sejtem, a fivéreim átlátnának rajtam, és halálra szekálnának.

Félúton Zane háza felé megtorpanok, és homlokráncolva figyelem a fák között osonó alakot.

– Mi a frászt művelsz, Xavier?

Figyelem, amint körbekémlel, aztán futva elindul felém.

– Nem lehetek elég óvatos – mondja vigyorogva. – Ha a húgod meglát itt, halott vagyok. Mostanában a szokásosnál is furcsább, úgyhogy jobb a békesség.

Fejcsóválva elindulok vele a bejárathoz. Xavier hozzáér az ujjenyomat-olvasóhoz, és az ajtó kinyílik. Sierra kiakadna, ha megtudná, hogy jóban vagyunk Xavierrel.

– A húgom előbb-utóbb úgyis rájön, hogy az összes fivére a haverod, és akkor mindannyian jól megszívjuk.

Xavier láthatóan még a gondolattól is elborzad. Röhögök.

– Xavier kibaszott Kingston. Milliárdos. Ingatlanügynök. *Beszari alak.*

– Haver, a húgod gyakorló elmebeteg. Biztos vagyok benne, hogy ha meglátna itt, megpróbálna kibelezni. Meséltem már, hogy múlt héten halbombát küldött nekem?

Belépünk Zane nappalijába, ahol a többiek már várnak ránk. Csak Luca hiányzik.

– Mi a franc az a halbomba?

– Olyan füstbomba, aminek döglötthal-szaga van. Az egész rohadt irodám egy hétig bűzlött.

Felvonom a szemöldököm.

– Mégis mit követtél el ellene?

Xavier a hajába túr, és megrázza a fejét.

– A franc se tudja. Nem sokkal a múltkori játékonysági gálám után érkezett.

Vigyorgok.

– Amire egy nővel mentél? Kész PR-katasztrófát kreáltál nekem. Mégis minek vitted magaddal a csajt, ha nem akartad, hogy tele legyenek veled a pletykalapok? Mindig egyedül mész az ilyen eseményekre, Xav, tehát gondolhattad volna, hogy az első ilyen alkalom elég nagy feltűnést kelt majd.

Xavier habozva elfordítja a tekintetét, és ez felkelti a kíváncsiságomat.

– Fontos neked az a lány? – Erre a gondolatra lehervad a mosoly az arcomról. A fivéreimmel mindig úgy gondoltuk, hogy a Xavier és Sierra közti utálat valójában rosszul álcázott szeretet. Úgy látszik, tévedtünk. Megköszörülöm a torkom, és elfordulok.

Lexington aggodalmas arccal lép hozzánk.

– Sierra tud erről a csajról?

Xavier a homlokát ráncolja.

– Látott Valeriával a gálán, de nem tudom, miért érdekes ez.

– Valeria – mormolom. Áhítattal mondja ki a nevét. Nem csoda, hogy Sierra bűzbombát küldött neki.

Zane rám néz, de megrázom a fejem. Én sem tudom, ki lehet a lány. Két hete egyszer csak megjelent Xavier oldalán, de korábban

egyikünk sem hallott róla.

– Szóval ki a csaj? – kérdezi Zane. – Láttam, és nagyon szép, az biztos.

Xavier fagyos mosollyal Zane felé fordul.

– Tartsd távol magad tőle! – figyelmezteti. – Ne baszakodj velem, Zane. Egyikőtök sem mehet a közelébe.

– Hm – dünnyög Zane. – Ennyire félted?

Összenézünk Lexingtonnal, és úgy döntünk, annyiban hagyjuk a dolgot. Elvégre Sierra házasságáról is nagyí dönt majd. Talán így a legjobb.

Az asztalhoz megyek, felveszem Zane kártyapakliját, és szórakozottan megkeverem. Ezt el kell mesélnem a feleségemnek. Kíváncsi vagyok, mit szól hozzá. Tudom, hogy ő is azt gondolta, van valami Xavier és Sierra között.

Ekkor dülöngélve belép Luca, whiskysüveget szorongatva. Nem is emlékszem, mikor láttam utoljára részegen. Nem szereti kiengedni a kezéből az irányítást, ezért ritkán iszik.

– Luca! – kiált fel Zane. – Jól vagy?

Luca lecsapja a pókerasztalra az üveget, leül, és örömtelenül nevet.

– Persze hogy jól vagyok! – csattan fel. – Miért ne lennék jól? Megvagyok nélküle. Nincs szükségem rá.

Lexington kérdő tekintettel fordul felém, de én sem értem, mi folyik itt. Általában én szoktam kordában tartani a fivéreim kihágásait, hogy elkerüljük a botrányt, de az elmúlt időszakban túlságosan lefoglalt a feleségem.

– A menyasszonyodról van szó? – kérdezem.

Luca rám néz.

– Annak a csajnak már a nevére sem emlékszem – fakad ki.

– Valentina – mondja tudálékosan Xavier. – Biztosan róla van szó.

Luca szenvedő tekintettel néz fel.

– Elhagyott.

Lex a homlokát ráncolja.

– Mi az, hogy *elhagyott*? Ti ketten... jártatok, vagy ilyesmi?

Luca ingerülten legyint.

– Nem, dehogy. Hiszen *Valentináról* van szó. Én nem... sosem kockáztattam volna meg, mivel nem tudtam, hogy feleségül vehetném-e valaha. Ő... felmondott nálam, haver.

Leülök Luca mellé, és döbbsen hátradőlök.

– Mióta is volt veled? Nyolc éve?

Xavier bólint.

– Igen. Mindketten akkor fejeztük be az egyetememet. Én azt hittem... nem tudom, haver. Nem is tudom, mit hittem.

Xavier nekilát lepakolni az asztalt, és elteszi a zsetonokat. Közben Zane mindegyikünknek kioszt egy poharat, aztán tölt Luca whiskyjéből.

– Jég is kell – mondja tárgyilagosan.

– Annál ide sokkal több kell – tódítja Lex.

– Elárulta, miért mond fel? – kérdezi Xavier.

Luca sötéten felnevet.

– Azt mondta, új, önálló életet akar kezdeni. Úgy érzi, túl sokat adott nekem, és nem akarja a legjobb éveit arra fecsérelni, hogy halálra dolgozza magát valaki kedvéért, aki nem értékeli. – Beletúr a hajába. – El tudod ezt hinni? Kapott tőlem egy házat és egy céges kocsit. Még sofőrt és testőrt is adtam mellé. Haver, ő az egyik legjobban fizetett alkalmazott az egész cégben. Nincs semmi, amit ne adtam volna meg neki. Hogy meri azt állítani, hogy nem értékelem? – A plafonra bámul. – Nem értem. Megkértem, hogy küldessen virágot a menyasszonyomnak, erre felmondott. Évekig vele küldtettem virágot Raven és Sierra születésnapjára meg más alkalmakra is, most meg hirtelen rangon aluli neki a feladat?

Mosolyogva csóválom a fejem.

– Te mekkora idióta vagy!

Elveszetten néz rám. Elfojtok egy mosolyt, és Zane-re sandítok. Ő is vigyorog.

– Szerintem Val jól tette, amit tett – mondja Zane. – Ideje, hogy randizzon, és találjon valakit, aki mellett megállapodhat. Tudod, Luca, Valnek igaza van. Tényleg túlhajszolta magát. Éjjel-nappal elérhetőnek kellett lennie, és alig volt saját társasági élete. Többet volt nálunk családi vacsorákon, mint a saját családjánál, mert lépni sem tudtál nélküle. Remélem, talál magának egy csodálatos férjet, és szül egy-két gyereket.

Luca rémült arca láttán nehéz komoly képet vágni, de valahogyan mindannyiunknak sikerül. Felpattan, a széke nagy csattanással felborul.

– Hívjatok nekem sofőrt! – mondja. – El kell mennem valahová.

Zane bólint, aztán mosollyal az arcán előhúzza a telefonját. Xavier zavarodottan figyeli.

Luca elviharzik, Xavier pedig felénk fordul.

– Úgy tudtam, a házasságokról a nagyanyátok dönt. Miért gondoljátok, hogy jó ötlet őt belekeverni ebbe?

Keresztbe fonom a karom, és megrázom a fejem.

– Nagyi téved Lucával kapcsolatban – mondom. – Ravennel és velem kapcsolatban igaza volt, de kis híján ott is nagyot tévedett. Lucának és Valentinának együtt kell lenniük. Ezt rajtuk kívül mindenki látja.

Úgy tűnik, Xavier aggódik, és nem hibáztatom érte. De ha erről a két emberről van szó, megéri vállalni a kockázatot. Ha Luca nem cselekszik gyorsan, elveszítheti a lányt. És ha utána megy? Akkor talán az övé lesz minden, amire valaha vágyott.

Én csak tudom.

Hiszen én is így érzek Ravennel kapcsolatban.

Ötvennyolc

RAVEN

A kanapén ülünk. Ares vállára hajtom a fejem, és hozzábújok. Én a tabletemen rajzolgotok, ő pedig dokumentumokat ellenőriz a laptopján. Átjár a boldogság. A legegyszerűbb dolgok a legjobbak vele.

– Mr. és Mrs. Windsor!

Belép az egyik testőrünk, és meglepetten felegyenesedünk. A személyzetünk általában láthatatlan, így könnyű megfélekedezni róluk. Sosem lépnek be a házba, ha itthon vagyunk.

– Mi a baj, Ben? – kérdezi Ares.

Ben habozik.

– Hannah Du Pont van a kapunál. Megtagadtuk tőle a belépést, de úgy tűnik, nincs túl jó elmeállapotban. Azt javaslom, engedjük be, mielőtt jelenetet rendez, és idevonzza a médiát.

Ares rám néz, mire bólintok. Ha igaz, amit Ben mond, akkor valami nagyon nincs rendben. Hannah máskülönben sosem rendezne jelenetet. A jó híre mindig is fontosabb volt bármelyikünkénél.

– Engedjék be – mondom.

Felkapom a telefont, és megnyitom a térfigyelő kamera

képét. Kinyílik a kapu, és Hannah behajt a kocsijával. Néhány perc múlva itt lesz a házban. Rossz előérzetem van.

Utoljára akkor beszéltem vele, amikor megkérdeztem, akarja-e, hogy az élete része legyek, és nem hittem, hogy igényli. Csak ha nagyon muszáj. Arra persze számítottam, hogy társasági eseményeken összefutunk majd, de ez? Nem gondoltam, hogy felbukkanhat a házunkban.

Hannah Ben kíséretében belép. Zaklatottnak tűnik. Megtorpan, és döbbenten körül néz.

– Látom, átrendeztétek a házat. – Halk és tárgyilagos a hangja. Nyoma sincs benne rosszindulatnak, bár számítottam rá, és ez nyugtalanít. A veszekedésünk után biztos vagyok benne, hogy hátsó szándék vezérli.

Közelebb jön, és leül a mellettünk lévő kanapéra. A szeme ide-oda jár köztem és Ares között.

– Sajnálom, hogy bejelentés nélkül állítok be – mondja lehajtott fejjel. A szeme megtelik könnyel. Sebezhetőnek tűnik, de biztos vagyok benne, hogy csak megjátssza magát. Tudhattam volna, hogy nem hagyja annyiban, hogy enyém legyen Ares és a szüleink cége is.

– Én... Nem könnyű elmondani. – Felemeli a fejét, és a szemembe néz. – Terhes vagyok.

Hogy... *micsoda?* Görcsbe rándul a gyomrom, hányinger kerülget. Korábban sosem tapasztalt félelem kerít hatalmába. A nővéremre bámulok, aki bocsánatkérően néz, de felismerem azt a csillogást a szemében. Mindig így nézett rám, amikor úgy tett, mintha sajnálná, hogy anya őt helyezi előtérbe velem szemben.

Mély lélegzetet veszek. Ez nem történhet meg.

Hannah Ares felé fordul.

– Öt hónapos. A baba természetesen a tiéd.

Ares megfeszül, a kezemért nyúl, és összekulcsolja az ujjainkat. Láthatóan ő sem tudja elhinni, amit hall.

– Sokáig nem vettem észre. Ares, te tudod, hogy rendszertelen a menstruációm. Csak akkor jutott eszembe, hogy terhességi tesztet csináljak, amikor megmagyarázhatatlan módon hízni kezdtem. Semmilyen tünetem nem volt. Sem hányinger reggelente, sem más figyelmeztető jel. Nem is látszódott rajtam. Én... veszélyeztetett terhes vagyok, Ares, és szükségem van rád. Nem tudom egyedül végigcsinálni. Félek.

Ares a szabad kezével megszorítja a vállamat. Nem merek ránézni, mert félek, hogy boldogságot látok az arcán. Öt hónap... ez azt jelenti, hogy napokkal azelőtt is lefeküdt vele, hogy összeházasodtunk. Vagy talán nem sokkal *utána*. Az ajkamba harapva próbálom szabályozni a légzésemet. Érzem, hogy eluralkodik rajtam a pánik. Ares megcsalt?

Ares elengedi a kezemet, és előveszi a telefonját. Pötyögni kezd, aztán hívást indít.

– Szükségem van egy orvosra – mondja feszülten. – Tíz percen belül küldjenek egy orvost a házamba!

Hannah szeme elkerekedik.

– Nem hiszel nekem? – kérdezi döbbenten.

Ares feszülten elmosolyodik.

– Csak biztosra akarok menni – magyarázza. – Ha az én gyermekemet várod, akkor fontos, hogy egészséges légy, nem igaz? Különösen, ha tényleg veszélyeztetett terhes vagy.

Az ujjával köröket ír le a vállamon, bizonyára azért, hogy megnyugtasson, de semmi sem tudja elcsitítani zakatoló szívemet. Hogy lehet terhes Hannah? Mit jelent ez számunkra?

A gondolataim ide-oda cikáznak, miközben próbálok uralkodni magamon, nehogy elájuljak. Most fegyelmezettnek kell lennem. Látom magam előtt, hogy az élet, amire Aresszal vágytam, semmivé foszlik, mert Hannah megpróbál visszaférközni az életünkbe, és kitúrni engem.

Megérkezik az orvos. Felállok, mert szeretnék mielőbb a dolog végére járni. Szörnyű ember vagyok, ha azt remélem, hogy valójában nem terhes? Aresszel végre ráleltünk a boldogságra, de ez... ez éket ver majd közénk. Hannah miatt így is szinte lehetetlen volt az elmúlt hónapokban a házasságomra koncentrálni és megteremteni a saját boldogságomat. El sem tudom képzelni, mennyivel nehezebb lesz mindez, ha megjelenik egy gyerek.

Ares odalép hozzám.

– Raven! – Megszorítja a vállamat. – Akármilyen történet, a tiéd vagyok. Mi ketten bármit meg tudunk oldani, és ez sem kivétel.

– Hogyhogy nem kivétel, Ares? – kérdezem zaklatottan. – Egy gyerekről van szó. Egy *ártatlan* életről.

Két keze közé fogja az arcomat.

– Igen, tudom. De majd lépésről lépésre haladunk, rendben?

Ares azt hiszi, Hannah hazudik, de én tudom, hogy nem így van. Ahhoz ő túl okos. Amikor az orvos komor tekintettel belép, legyőzötten roskadok a kanapéra. A doktor Aresre nézve bólint.

– Öt hónapos terhes. A baba egészséges, de az anya túl sok stressznek van kitéve. Szorongással és álmatlansággal küzd. A vérnyomása is jóval magasabb az ajánlatosnál. Nagyon kell vigyáznia rá.

Lemondón bámulom a jegygyűrűmet. Hannah megmondta, hogy Ares végül úgyis visszatér hozzám, és igaza lett. A gyereke anyja előtt nem futhat el.

Mit jelenthet mindez számunkra? A baba egyszerre lesz az unokaöcsém vagy unokahúgom és a mostohagyerekem? Közös nevelni? Vagy talán... a gyerek érdekében Ares újabb esélyt akar adni a kapcsolatuknak? Tudom, mennyire fontos neki a család. Nem akarja majd, hogy a fia vagy a lánya széthullott családban nőjön fel. Nem fog belemenni, hogy csak hétfévenként láthassa a gyereket.

– Raven!

Mire felnézek, az orvos már távozott. Mióta üldögelek a kanapén a gondolataimba merülve?

– Hol van Hannah?

– Lepihent a vendégszobában. – Ares letérdel mellém, és megragadja a kezemet. – Jól vagy?

A szemébe nézek, és mosolyt erőltetek az arcomra.

– Gratulálok – mondom elcsukló hangon –, apa leszel. – Megpróbálom elnyomni a fájdalmamat. Reméltem, hogy egy nap kimondhatom neki ezeket a szavakat, de úgy képzeltem, én leszek

terhes. Csak nem régóta merek álmodozni arról, hogy közös családunk lehet Aresszel, és most úgy érzem, Hannah ezt is ellopta tőlem.

Elhúzom a kezemet, keresztbe fonom a karom, és kibámulok az ablakon. Sajog a szívem.

– Megcsaltál, Ares?

A kezébe fogja az arcomat, és maga felé fordít.

– Nem – mondja a szemembe nézve. Ő is megkínzottnak tűnik, mint én. – Soha. És soha nem is foglak. Semmi sem fog változni köztünk, csak ha te akarod.

Nézem hegyes állát, gyönyörű zöld szemét. Vajon a gyerek az ő szemét örökli majd? Az ő mosolyát?

– Légy őszinte velem, Ares. *Akarod*, hogy változzanak köztünk a dolgok? Azért fogalmazol így, mert azt várod, hogy magamtól távozzak? Azt kéred, hogy tegyem meg, amit te nem akarsz, hogy ne legyen bűntudatod, amiért a gyerekedet és az anyját választod helyettem?

Ares szeme elkerekedik.

– Őszinte leszek – válaszolja. – Magamban azért imádkozom, hogy mondd azt, semmi sem változik kettőnk között, és meg fogjuk oldani a dolgot. Roppant büszke voltam rád, hogy kiálltál magadért, és megszakítottad Hannah-val a kapcsolatot. Erre most visszafurakszik az életünkbe, ráadásul így. Ezt mindketten elképzelhetetlennek tartottuk. Félek, hogy megbántalak, hogy túl sokat kérek tőled. Nem tudom, mi lenne a helyes döntés, ezért kérlek, te mondd meg.

Bólintok, aztán elfordítom a tekintetemet.

– Bárcsak tudnám! – suttogom. – Bárcsak máris tudnám, mit mondjak, de nem így van. Csak azt tudom, hogy a gyerek nem szenvedhet miattunk. Melletted leszek, Ares, úgy, ahogyan szeretnéd. Ha azt akarod, felnevelem veled a gyereket. Biztosan tudom, hogy szeretlek téged, és talán nem lesz könnyű, de

ugyanannyira fogom szeretni a fiadat vagy lányodat is. De azt nem tudom, kibírom-e, ha Hannah része lesz az életünknek.

Bólint, majd az ölembe hajtja a fejét, és átkarolja a derekamat. Ostoba voltam, hogy azt hittem, végre boldogan élhetünk, míg meg nem halunk. A boldogság mindig is elérhetetlen volt számomra. *Ares* mindig is elérhetetlen volt számomra.

Ötvenkilenc

ARES

Amikor Hannah karikás szemmel belép a konyhánkba, felnézek. Hitetlenkedve bámulok rá. Tényleg az én gyermekemmel várandós? Mindig ragaszkodott hozzá, hogy még néhány évig ne vállaljunk gyereket, akkor hogy történhetett ez? És *mikor* történt? Az esküvőnk előtti hetekben mást se csináltunk, csak vitatkoztunk. Nem is emlékszem, mikor feküdtem le vele utoljára. Csak akkor történhetett, amikor egyik este berúgtam, nem sokkal azután, hogy Raven az ölembe ült. Hannah mellett ébredtem az ágyban, pedig Ravenre vágytam.

Hannah leül a reggelizőasztalhoz, és van valami a mosolyában, ami nem hagy nyugodni. Olyan öntelt, mintha megnyert volna valamilyen versenyt. Nem lepne meg, ha tényleg így érezne. Mást se tesz, csak játszadozik mások életével.

– Hol van Raven?

Megfeszül az állkapcsom. Nem szeretem hallani, ahogyan kimondja a feleségem nevét. Azonnal bekapcsol a védelmező ösztönöm, és tehetetlennek érzem magam. Legszívesebben tönkretenném Hannah-t, de most még érinthetetlenebbé vált számomra. Már nemcsak a feleségem nővére, hanem a gyermekem anyja is – állítólag.

– Dolgozik. Alig aludt az éjjel, és korán reggel elsietett.

Hannah bólint.

– Biztos nehéz neki a tudat, hogy gyerekünk lesz. Gondolom, most még inkább bánja, hogy feleségül ment hozzád.

Elszorul a szívem, és hatalmába kerít a félelem. Amikor Ravennel beszéltem, úgy tűnt, egyet akarunk, de vajon meddig?

Már az is nagyon nehéz volt neki, hogy száműzze az életéből Hannah-t, és most ez... Raven szenved Hannah közelében. Hogy fogja viselni ezt az időszakot? Még sosem éreztem ilyen gyűlöletet és tehetetlenséget. Sem pénz, sem hatalom nem védhet meg minket a ránk váró fájdalomtól. Képes leszek majd elviselni, hogy Raven minden alkalommal álomba sírja magát, ha Hannah megbántja? Mi van, ha Hannah a gyerekünket is Raven ellen fordítja? Az *évekig* tartó állandó fájdalmat jelentene számára.

– Tényleg igaz? – kérdezem Hannah-t. – Tényleg gyereünk lesz? Biztos, hogy az enyém?

Hannah megbántottan néz rám. Sóhajtok. Sosem tudom, mikor őszinte. Fogalmam sincs, színészkedik-e, de nem lennék meglepve.

Elfutja szemét a könny, a kezét a hasára teszi.

– Hát persze, Ares. Mégis... hogy tudod... – Elfordul, és egy könnycsepp gördül le az arcán. – Raven tényleg megutáltatott engem veled, ugye? Hogy csinálta? Hogy tudott néhány hónap alatt tönkretenni egy évek óta tartó szerelmet?

Ökölbe szorul a kezem, és vissza kell fognom magam, nehogy ráordítsak.

– Nem tett semmi ilyesmit – mondom nyugodt hangon. –

Senki sem képes rá, hogy eltörölje a másik szerelmét, Hannah. Raven nem lopott el tőled. A mi kapcsolatunk már jóval azelőtt megromlott, hogy faképnél hagyta. Ami köztünk volt... azt a kötelesség diktálta.

– És ami Ravennel van köztetek, azt talán nem?

Elfordítom a tekintetem, és megrázom a fejemet.

– Nem. Vele más a helyzet. Nem állt szándékomban valódi kapcsolatot építeni vele. Úgy gondoltam, annyi szabadságot adok neki, amennyit csak akar. Nem voltak elvárásaim, mégis azon kaptam magam, hogy idővel egyre jobban akarom. – Hannah szemébe nézek, és mély lélegzetet veszek. – Azt hiszem, te is éppolyan jól tudod, mint én, hogy ami köztünk van Ravennel, az sokkal korábban kezdődött. Csak későn jöttem rá.

Ezúttal őszinte fájdalom villan a szemében, az arca megrándul.

– Tényleg így lesz ezután, Ares? A gyermekünk olyan szülőkkel fog felnőni, akiknek minden beszélgetését áthatja a kölcsönös neheztelés?

Elfordulok, mert el sem tudom képzelni, mit hoz a jövő négyünknek. Nagy levegőt veszek, és odatolok egy köteg papírt Hannah elé.

– Ha közös gyerekünk lesz, meg kell egyeznünk, hogyan neveljük fel.

Megfogja a papírokat, a szeme elkerekedik.

– *Adoptálni* akarod a babát?

Bólintok.

– Legyünk őszinték, Hannah. Te nem vagy képes felnevelni egy gyereket, de én igen. Raven és én képesek vagyunk rá.

Kizárólagos felügyeleti jogot akarok, te pedig teljes láthatási jogot kapsz. Így folytathatod a filmezést. Az életed semmit sem változik, a gyermekünk pedig szerető otthonban nő fel. Semmiben sem fog hiányt szenvedni.

Hannah lesöpri a papírokat az asztalról, amelyek szanaszét repülnek.

– *Sosem* mondanék le a gyerekemről – mondja elcsukló hangon.

– Hogy kérhetsz ilyesmire?

– Nem arra kérlek, hogy mondj le róla, Hannah. Akkor látogatod meg, amikor akarod. Ez a te érdeked is, nem igaz? Hiszen a karriered mindennél fontosabb számodra. Így az anyai kötelezettségek teljesítése nélkül tölthetsz időt a gyermekünkkel.

Megrázza a fejét.

– Hülyének nézel, Ares? Tényleg azt gondolod, hagyom, hogy elvedd tőlem a gyerekeket? Hogy lemondok a jogaimról, és mire feleszmélek, kizártok az életetekből? Szó sem lehet róla. Mondd csak, Raven ötlete volt? Nem elég neki, hogy tönkretett egy családot? Arra kényszerítené a gyerekünket, hogy széthullott családban nőjön fel?

– Vigyázz a szádra! – csattanok fel. – Rohadtul elegendem van belőle, hogy szavakat adsz a szájába, és olyasmiért hibáztatod, amiről nem ő tehet. Te hagytál el, Hannah. Ilyen egyszerű. Raven a feleségem, és ajánlom, hogy tisztelettel bánj vele. Ne próbáld beadni nekem a szarságaidat! Lehet, hogy Raven elnézi neked ezeket, de én nem. Ha része leszel az életünknek, jobb, ha megtanulod, hol a helyed.

Könnyek peregnek az arcán, de azért felemeli a kezét, és lassan, gúnyosan tapsolni kezd.

– Gratulálok – mondja. – Igazán jól idomított kiskutya lettél. Mi a fenét művelt veled? Azt hiszed, nem veszem észre, hogy ezek nem a te szavaid? Évekig voltam veled, Ares, és ha elfajultak is néha a vitáink, sosem beszéltél így velem. Amióta Ravennel vagy, teljesen másként viselkedsz, és azt várod, hogy elhiggyem, nem miatta van? Így fog felnőni a gyerekünk, Ares? Egy olyan apával, aki nem tiszteli az anyját, mert a ribanc mostohaanyja erre utasította? Mit fogsz még elkövetni ellenem és a gyerekünk ellen, csak mert ő azt mondja?

Örömtelenül elmosolyodom.

– Soha nem ismertél engem, Hannah. Azt kérdezed, miért szerettem bele ilyen gyorsan Ravenbe? Azért, mert soha nem szerettelek téged. Kötelesség voltál, akit elviseltem és körbeugráltam, mert nem volt más választásom. Azért nem idegesítettem fel magam soha miattad, mert nem érdekeltél igazán.

Talpra ugrik, és elindul felém.

– Ettől jobban alszol éjszaka? – kérdezi, és az ujjait a mellkasomba mélyeszti. – Tényleg képes vagy mindent, ami köztünk volt, *kötelességnek* nevezni? A gyerekünk is csak ennyit jelent neked? – Szipogva a hasára teszi a kezét. – Nincs egy kis részed sem, ami velem szeretné felnevelni ezt a gyereket? Nem a legjobbat akarod neki? Tényleg annyira elvakított Raven, hogy nem veszed észre, mennyire megbántasz? És milyen kárt okoznak

a tetteid a kisbabánknak? Raven sosem fogja úgy szeretni a gyerekünket, ahogyan én. Hogy is fogadhatna el és szerethetne egy gyereket, aki nem az övé, és aki a közös múltunkra emlékezteti?

Zavarodottan a hajamba túrok. Nem így képzeltem ezt a beszélgetést. Nem lett volna szabad elveszítenem a türelmemet. Ha úgy viselkedem vele, mint mindig, akkor talán rávehettem volna, hogy írja alá a szerződést.

– Ares! – nyög fel Hannah. – Én... nem érzem jól magam.

Meginog. Kinyújtom a kezemet, és éppen abban a pillanatban kapom el, amikor elájul. A teste ernyedten fekszik a karomban.

– A francba! Hívjanak orvost!

RAVEN

Leparkolok a ház előtt, aztán csak bámulom a bejáratot, hogy összeszedjem a bátorságomat. Egész nap Hannah terhessége járt a fejemben, és az, hogy mit jelent ez mindannyiunk számára. Most minden korábbinál erősebben kínoz a bűntudat. Felemészt, hogy mostanra megkérdőjeleztem minden korábbi döntésemet. Még sosem éreztem magam ilyen önzőnek és szörnyűnek.

Amikor hozzámentem Areshez, elgondolkodtam, vajon eljön-e a pillanat, hogy megbánom. Akkor azzal győzködtem magam, hogy azt bánnám meg, amit nem tettem meg. Ennél nagyobbbat nem is tévedhettem volna.

Aresből és Hannah-ból család lesz, ha tetszik, ha nem. Elszakíthatatlan kötelék lesz köztük, és én leszek a fölösleges harmadik. A döntésem miatt elvettem egy ártatlan gyermektől a lehetőséget, hogy mindkét szülőjével együtt nőjön fel. Ha nem mentem volna hozzá Areshez, az esküvő újratervezése közben értesültek volna a terhességről. Ez összehozta volna őket, és áthidalta volna a távolságot, ami az évek során Hannah karrierje miatt keletkezett köztük. Talán még most is így lesz.

Reszketve kinyitom a kocsiját. Sosem féltem még ennyire hazajönni. Akárhogy álltak is a dolgok, mindig vártam, hogy láthassam Arest. De ma félek a szemébe nézni.

Hogyan is nézhetnék a férfi szemébe, akit szeretek, amikor ilyesmit tettem? Annak ellenére mentem hozzá, hogy tudtam, a nagyi végül úgyis megbocsátott volna Hannah-nak, és befogadta volna a családba. Önzésből közéjük álltam, és most megfizetem az árát.

Belépek a házba, amelyet annyira megszerettem – az otthonba, amelyet Aresszel közösen hoztunk létre, de most tűnékenynek látszik. Amikor végre elhatároztam, hogy a boldogságot választom, és magamat helyezem előtérbe... az élet megmutatta, hogy nem érdemlem meg.

Amikor meghallom nagyí hangját, megdermedek, és a szívem zakatolni kezd. Tudhattam volna, hogy hamarosan ő is értesül a helyzetről. Biztosan nagyon fog örülni az első dédunokájának, és fáj, ha arra gondolok, hogyan fog gondoskodni Hannah-ról. Úgy tűnik, az életben semmi nem lehet az enyém, ha nem Hannah kapja meg előbb.

Nagyí hangját követve belépek a vendégszobába, és megállok az ajtóban. Hannah az ágyban fekszik, Ares mellette ül, és fél karjával Hannah-t támogatva éppen egy pohár vizet tart a szájához. Mellbe vág aggódó tekintete, ahogy ránéz. Milyen türelmes, hogy törődik vele! Olyan, mintha visszamentem volna az időben oda, amikor még kívülállóként figyeltem őket.

Nagyí összefont karral áll Hannah ágya mellett.

– Az első dédunokámmal vagy várandós – mondja gyengéd hangon. – Vigyáznod kell magadra, Hannah. – Aztán Areshez fordul. – Ez rád is igaz. Hannah a te gyermekedet várja, Ares. Tudom, hogy nem ideális a helyzet, de a legjobbat fogjuk kihozni belőle – *egy családként*.

Hannah könnyes szemmel néz nagyíra.

– Azért jöttem ide, mert én is így gondolom, nagyí. Azt hittem, a húgom és Ares támogatni fog. Azt gondoltam, itt biztonságban leszek a sajtótól, amíg kitaláljuk, hogyan változtassunk ezután az életünkön, de ők nem akarják, hogy itt legyek. Ares megkért, hogy távozzak, és... azt hiszem, így kell tennem. Nem lett volna szabad idejönnöm.

– Az orvos ágynyugalmat írt elő számodra, Hannah – mondja nagyí. – Szeretném, ha itt maradnál, amíg jobban nem leszel. Jót fog tenni, ha Aresszel és Ravennel mindannyian együtt lesztek.

Elvégre a várandósság összeköt benneteket. Minél jobban kerületek egymást, annál nagyobb lesz a konfliktus, amikor kénytelenek lesztek szembenézni egymással. A dédunokám kedvéért meg kell tanulnotok félretenni az ellentéteiteket.

– Nem – mondja Ares, és elhúzza a kezét Hannah mögül. Leteszi a poharat, és feláll. – Hannah nem maradhat itt. Értem a szándékokat, nagy, és egyetértetek, hogy meg kell tanulnunk elviselni egymást, de nem ez a megfelelő idő rá.

Nagy felemeli a kezét.

– Nincs megfelelőbb idő a jelennél, Ares. Mindössze négy hónap múlva apa leszel. Ez elől nem futhatsz el. Jobb, ha szembenézel vele. Ki kell találnotok, hogyan fogtok gondoskodni a gyermekről, mert mindannyiótokra szüksége lesz, és nem nőhet fel ellenséges környezetben. – Felém fordul, mire megdermedek. Nem tudtam, hogy észrevett. – Egyetértesz, Raven?

Bólintok, és próbálom elfojtani a csalódottságot. Tudom, hogy igaza van, mégsem vagyok képes elfogadni. Nem akarom, hogy Hannah az otthonomban legyen. Nem bírok ki több olyan jelenetet, mint aminek az előbb a tanúja voltam. Nem akarom végignézni, ahogy elkerülhetetlenül felmelegítik a kapcsolatukat.

Ares megfordul, és odajön hozzám.

– Bébi!

Hátrálok egy lépést, és mosolyt erőltetek az arcomra.

– Tiéd lehet ez a szoba – mondom Hannah-nak. Rám mered, aztán bólint, és a szája mosolyra görbül. Nem tetszik, ahogyan rám néz. Gondolom, a gúnyos tekintet miatt van – mintha pontosan tudná, hogy nincs szüksége az engedélyemre vagy a jóváhagyásomra, ha nagy az ő oldalán áll.

Sajgó szívvel elindulok a hálószobába. A legrosszabb rémálmom válik valóra. Amikor Aresszel még csak barátok voltunk, könnyebb volt elviselni, ha együtt láttam őket, mert elbújhattam a barátságunk mögé. De most? Most majd

végignézhetem, hogy a férjem újra beleszeret abba a nőbe, akitől elszakítottam.

– Raven!

Nagyi hangjára megdermedek, és udvarias mosollyal megfordulok. Aggodalmas arccal vizslat.

– Jól vagy, kedvesem?

Bólintok.

– Persze.

Nagyi elfordítja a tekintetét.

– Ez mind az én hibám. Látom, hogy szenvedsz, Raven. Miattam kerültél ebbe a helyzetbe. Én követeltem, hogy menj hozzá Areshez, de tudnom kellett volna, hogy számotokra már késő. Az évek során a végzet újra és újra összehozta Hannah-t és Arest. Butaság volt azt gondolnom, hogy átírhatom a sorsukat. A közbeavatkozással kárt okoztam neked, és ezt örökké bánni fogom.

Megrázom a fejem.

– Nem, nagyi. Ígérem, minden rendben lesz. Aresszel megoldjuk a dolgot. Igazad volt velünk kapcsolatban, és sosem hibáztattalak a helyzetünkért. Ami azt illeti, nagyon is hálás vagyok érte. Az elmúlt pár hónap életem legboldogabb időszaka volt.

Fürkészőn néz rám.

– Csakhogy ez a boldogság nem lesz tartós, Raven. Nem lehet. Drága kislányom, azt hiszed, nem vettem észre a fájdalmat a szemedben, valahányszor Hannah és Ares közelében voltál?

Elfordítom a tekintetemet, és védekezően átölelem magam. Hát ennyire nyilvánvaló volt? Önkéntelenül is eszembe jut, amikor Hannah azt mondta, azon viccelődtek, mennyire odavagyok Aresért. Vajon mindenki tudta?

– Nem akarom végignézni, hogy a lelked összetörik a következő hónapokban vagy években, Raven. Lehet, hogy Ares most dühös és ijedt, de mindketten tudjuk, hogy hamarosan felébred benne a védelmező ösztön. Nemsoká felfogja, hogy Hannah tényleg az ő

gyermekét várja. Ares pedig bármit megtenne a gyermekéért, nem gondolod? Képes vagy elviselni, ha azt látod, hogy aggódik Hannah miatt? Nem törik majd össze a szíved, ha a kezét a hasára teszi, hogy érezze a baba rugdosását? Ezek a közös pillanatok, amelyeknek te nem lehetsz részese, mind fájdalmat fognak okozni neked.

Reszketve felemelem a fejem.

– Akkor mit szeretnél, nagy, mit tegyek?

– Drága kislányom, nem tudom, mi a helyes döntés, de szeretném, ha a saját boldogságodat tartanád szem előtt. Én nem ezt a sorsot szántam neked. Évekig figyeltem, amint elemészt az Ares iránti szerelmed. Nem akarom, hogy újra át kelljen élned mindezt. Olyan szerelmet érdemelsz, ami minden mást elhalványít. Nem szabad másodiknak lenned senki életében, és nem kellene harcolnod egyetlen férfi figyelméért sem. De Aresszel ez a sors vár rád. Hannah nem ereszti a markából, és a köztük lévő új kötelék elszakíthatatlan lesz. – Szomorú a tekintete. – Ugyanúgy szeretlek téged, mint Sierrát. Mindig is úgy éreztem, hogy közénk tartozol, Raven. Már jóval azelőtt Windsornak tekintettelek, hogy hozzámentél Areshez.

Nagy a két keze közé fogja az arcomat, és a hüvelykujjával letöröl egy könnycseppet.

– Drága kislányom, ha szabad akarsz lenni, elengedlek. A tiéd lesz a Windsor Media fele és a teljes támogatásom. Nem lett volna szabad arra kérnem, hogy menj hozzá Areshez. Szeretném jóvátenni a hibámat.

Döbbsen elhúzódom.

– Arra kérsz, hogy váljak el Arestől?

Nagy a fejét rázza.

– Nem, Raven. Sosem kérnék ilyet. Szeretném, ha az életünk része maradnál. Csak annyit kérek, hogy te dönts. Válaszd a boldogságot. Helyezd magad előtérbe. Senki más nem fogja megtenni helyetted, gyermekem. Azt remélem, ha átgondolod a

dolgokat, mindennek ellenére Arest választod majd, de tudd, hogy ha másképpen döntesz, én támogatlak.

Mosolyogva lábujjhegyre áll, homlokon csókol, majd megfordul, és ezernyi kétségem közepette magamra hagy.

Hatvanegy

RAVEN

Vendégnek érzem magam az otthonomban. Aresszel rengeteg energiát fektettünk a ház átrendezésébe, és ez egy ideig segített is. Úgy éreztük, tiszta lappal tudunk indulni. Most azonban akárhová nézek, Hannah nyomait látom.

Néhány nap leforgása alatt beszivárgott életünk minden olyan szegletébe, ahonnan megpróbáltam száműzni őt. A mosogatóban ott a kedvenc bögréje; a kanapén egy új pokróc; a házban pedig babamagazinok hevernek szerteszét. Olyan, mintha minden lehetséges alkalommal az orrom alá akarná dörgölni, hogy gyereke lesz a férjemtől.

Amióta beköltözött, alig szóltam hozzá, és meglepetésemre ő sem provokált. Többnyire kerül engem, és ha mégis összefutunk, édesen mosolyog rám. Emiatt még szörnyebben érzem magam. Bárcsak szemétkedne, akkor legalább lenne alapja a gyűlöletnek, amit érzek. A mostani viselkedése a régi időkre emlékeztet, amikor már a tűrőképességem határán jártam, és még csak észre sem vettem.

– Raven!

Hannah hangjára megdermedek. A hasára tett kézzel jön be a konyhába.

– Te jó ég, állandóan éhes vagyok – zsörtölődik.

Figyelem, amint a hűtőszekrényhez megy, és keresgélni kezd benne. Nincs rá okom, mégis nagyon bosszant. Nem tesz semmi rosszat, de nem bírom elviselni, hogy itt van az otthonomban.

Elővesz egy doboz epret, és nekidől a pultnak.

– Hogy érzed magad? Szótlan vagy egy ideje.

A számhoz emelem a kávémat, és belekortyolok, kényszerítve magam, hogy itt maradjak, bár legszívesebben a szobámban bujdokolnék.

– Jól vagyok.

– Megértelek – mondja. – Furcsa belegondolni, hogy Aresszel szülők leszünk. Az biztos, hogy bonyolult a helyzet. De kihozzuk belőle a legjobbat, nem igaz? Mindig így teszünk.

Bólintok, de össze vagyok zavarodva. Az elmúlt hónapokban nagyon ellenséges volt, és már nem is tudom, mit tegyek, amikor ilyen.

– Aresszel hamarosan ultrahangra megyünk, hogy megtudjuk a baba nemét. Szeretnél velünk tartani? – Pár pillanatig habozik. – Te is a gyerek életének része leszel. Szeretném, ha úgy éreznéd, bevonunk a dolgokba. Elvégre mi négyen egy család leszünk.

Sajgó szívvel nézek rá.

– Remekül hangzik – mondom kényszeredetten.

– Furcsa, nem? Kezd összeállni a kép. Olyan, mintha a sors közbeszólna, hogy megmutassa, összetartozunk Aresszel. A kirakós egyetlen darabja, ami nem illik sehova, *te* vagy. – Elkerekedik a szeme, aztán elmosolyodik. – Bocs, nem úgy értettem. Ez rosszul jött ki. – Bekap egy szem epret. – Kíváncsi vagyok, mit fog érezni Ares, ha a gyerekünk elkezd kérdezősködni, anya és apa miért nem élhetnek együtt. Tudod, bennem is rengeteg kérdés merül fel. Mi lesz, ha szülői értekezletre kell mennünk? Hárman fogunk menni? És mi lesz a közvetlen jövőben? Mindketten bejöttök velem a kórházba, amikor vajúdni kezdek? Te is felkelsz majd éjjelente, hogy segíts megetetni a babát? – Beletúr a hajába. – Tudom, hogy az utóbbi időben nem voltam önmagam, de a várandósságtól mindent új színben látok. Semmi sem fontosabb a gyermekem jólléténél, Raven. Te ezt nem értheted. – Bocsánatkérően néz rám. – Azt hiszem, nem is fogod. Elvégre Ares mindig azt mondta, hogy csak egy gyereket akar.

Kimerülten nézek rá.

– Hannah! – mondom tompa hangon. – Nem tudok választ adni a kérdéseidre, de te nem is válaszokat vársz tőlem, igaz? Miért nem hagyjuk abba a színjátékot? Értelek, Han. Úgy gondolod, hogy a boldog család útjába álltam, amelyet Aresszel alapíthattál volna, ha nem megyek feleségül hozzá. Talán így is történne. De ha most kiszállnék is, már sosem kaphatod vissza, amid korábban volt. Hát nem látod, hogy Ares szeret engem?

Elmosolyodik, és végre abbahagyja a színlelést. A tekintete gonosszá válik.

– Látom, hogy megbabonáztad. De az elmúlik. Az irántad érzett állítólagos szerelme nem lesz erősebb a gyereke iránt érzett szeretetnél. Ares becsületes ember, a lehető legjobb életet akarja majd biztosítani a gyerekének. Szerinted ez mit jelent? – A fejemet rázom. – Hogy képzeled ezt az egészet? Ország-világ előtt bevallod, hogy lefeküdtél a nővéred férjével? Tényleg kockára akarod tenni a jó híredet? – kérdi nevetve.

– Miért ne vallanám be? Többérvnyi bizonyítékom van, hogy velem járt. Ha úgy tálalom, hogy a Windsor család kegyetlen szabályai elválasztottak minket, a média két tragikus sorsú szerelmest lát majd bennünk. – A pusztá gondolatától is zakatol a szívem. – Ebből hatalmas botrány lesz, Hannah. Ez senkinek sem használ.

Vállat von.

– Tudom, de nem hagyom, hogy a gyerekeimből mocskos kis titok legyen. Elvégre ő is Windsor lesz. Nem hagyom, hogy Ares rejtegesse a kisbabánkat. Ha te nem lennél, együtt nevelhetnénk a fiunkat vagy lányunkat. – Elfordítja a fejét. – Ha diszkréten lelépsz, és esélyt adsz, hogy újraépítsük a kapcsolatunkat, én is hallgatni fogok. Visszavonulok, és hamarosan senkit nem fog érdekelni, hogy gyerekem született, az meg pláne nem, hogy kitől. A baba szerető otthonban nőhet fel, mindkét szülőjével. Ares a kapcsolatai révén biztosítani tudja, hogy a karriered ne szenvedjen törést. Amennyire lehet, visszaszorítjuk a pletykákat.

Nagyi szavai visszhangoznak a fejemben. *Hannah nem eresztí a markából, és a köztük lévő új kötelék elszakíthatatlan lesz.*

– Nem – mondom. – Nem megyek sehová, és minél előbb elfogadod ezt, annál hamarabb kigondolhatjuk, hogyan tálaljuk a sajtóban a terhességedet. Hannah, bármit teszel, Ares nem fog meginogni. Sok mindenben kételkedem, de a szerelmünk nem tartozik ezek közé. Ha tetszik, ha nem, mindig mellette maradok. Ez azt jelenti, hogy a gyereked életének is állandó része leszek. A bensőséges közös pillanatokban is, hiába reménykedsz az ellenkezőjében. Nem hagyom, hogy a gyerekedet arra használd, hogy visszaszerezd Arest. Ajánlom, hogy tedd azt, ami tényleg a legjobb a gyerekednek, mert biztosíthatlak, hogy kellemetlen ellenség vagyok. Elvégre nekem is kulcsszerepem lesz a gyerek nevelésében.

Elnéz mellettem, levegőért kap, megérinti a homlokát, aztán meginog, és mielőtt egy lépést is tehetnék, a padlóra zuhan.

– Hannah! – kiáltja mögöttem Ares.

Odébb tol, és letérdel.

– Mi történt? – kérdezi. – Felzaklattad valamivel? Már így is magas a vérnyomása.

Mielőtt bármit válaszolhatnék, Ares a karjába veszi Hannah-t.

Amikor elcipeli mellettem, a válla fölött rám vigyorog.

Épp most mondtam neki, hogy nem lesznek közös pillanatai Aresszel, mert én is ott leszek. Csakhogy most értettem meg... éppen erre számít. Életem hátralévő részében ezt kell elviselnem, és semmit sem tehetek ellene.

Hatvankettő

RAVEN

– Nem hiszem el, hogy terhes – mondja Sierra. – Ez nem történhet meg, ugye?

Bólintok, és hátradőlök a kanapén. Az utóbbi pár napban egyre kevesebb időt töltök otthon. Ares mindent megtesz, hogy megnyugtasson, de a szavak semmit sem érnek, ha közben egyfolytában Hannah körül sündörög.

Nagynak igaza volt. Mindössze pár napba telt, és Ares máris aggódik Hannah közérzete miatt. Még csak nem is haragudhatok ezért, hiszen nem róla van szó, hanem a gyerekükről. Ettől persze szemernyivel sem könnyebb végignézni.

– De bizony – mondom –, hamarosan nagynéni leszel. Gratulálok.

Sierra homlokráncolva félrebillenti a fejét.

– Köszí, és... neked is?

Megrándul az arcom. Sierra elfordítja a tekintetét – kivételesen cserben hagyják a szavak. Nincs rafinált terv, nincsenek poénok. Ezt a helyzetet nem lehet elviccelni.

– Nagyi azt mondta, ha akarom, megengedi, hogy elváljunk. Úgy tűnik, az Örökkön Örökké Hadművelet befuccsolt.

Sierra döbbenten néz.

– Komolyan mondd?

Bólintok, és a körmeimet bámulom.

– Azt állította, azt szeretné, ha boldog lennék, de talán csak így akart megkérni rá, hogy tegyem, ami helyes, és váljak el Arestől.

Sierra a fejét rázza.

– Ezt csakis ti dönthetitek el Aresszel.

– Egyetértek, de van igazság abban, amit nagyfi mondott. Egész életemben a bátyádat szerettem, és mire mentem vele? Hannah végül mégis közénk állt.

Sierra a telefonjára mered.

– Valaki deaktiválta a biztonsági rendszeremet.

Néhány pillanattal később belép Ares, és magabiztos léptekkel, elszánt tekintettel elindul felém.

– Ares! – kiált fel Sierra, de ő csak egy figyelmeztető pillantást lövell a húga felé.

Ares lehajol, és a karjába emel. A vállára hajtom a fejem, és beszívom az illatát, amitől a szívem azonnal megnyugszik. Bármin megyünk is keresztül, ő már mindig az *otthont* jelenti számomra.

– Elég volt – mondja, miközben elindul velem. – Adtam neked pár napot, hogy feldolgozd, ami történt, de ennél többet nem adok. Elég a menekülésből, szépségem. Nem kerülhetsz tovább engem. Mi nem így oldjuk meg a problémákat, emlékszel?

Felnézek rá, miközben a házunk felé tartunk. A korral egyre vonzóbb lett, és én évről évre egyre jobban beleszerettem. De vajon elég-e a szerelmem? Elég ahhoz, hogy átvészeljük a ránk váró nehézségeket? A médiafigyelmet, a gúnyolódást, a közös gyerekfelügyeletet. Nem vagyok benne biztos, hogy képes leszek éveken keresztül elviselni Hannah támadásait.

Amint belépünk a házba, feszültté válok, mert félek, hogy Hannah meglát minket. Én vagyok Ares felesége, mégis úgy érzem, mintha rosszat tennénk azzal, hogy a karjában tart a saját házukban. Most már mindig így fogok érezni?

Ares letesz a szoba közepén, én zavartan hátralepek.

– Raven! – suttogja. – Beszélhetnénk? Mást se csinálsz, csak dolgozol, vagy lelépsz Sierrához. Egyszer azt kérted, hogy nyíltan és őszintén kommunikáljunk, hát most én is ugyanezt kérem tőled.

Rásandítok, és habozva bólintok.

– Ares, nem tudom, mit mondjak. Ennyi az egész.

Beletúrok a hajamba, és a fürdőszobába indulok, arra számítva, hogy békén hagy, ehelyett utánam jön.

– Nem arra kérlek, hogy okos és megfontolt dolgokat mondj, Raven. Sosem ezt vártam tőled. A nyers, kendőzetlen igazságot akarom hallani. Mondd el minden félelmedet, hogy egyenként eltörölhessem őket.

Leveszem a ruhámat, kinyitom a zuhanyt, és próbálom szavakba önteni kínzó gondolataimat.

– Az igazságot akarod, Ares?

Belépek a zuhany alá, és amikor a forró víz a bőrömhöz ér, összerándulok. Bárcsak ne jött volna utánam! Nem akarom, hogy lássa a fájdalmamat.

– Utálom azt, amilyen Hannah közelében vagyok. Utálom a gondolataimat és az érzéseimet. Ares, én nem vagyok rossz ember, mégis többször kívántam, bárcsak Hannah magzata ne létezne.

Ares átkulcsolja a derekamat, és amikor belép mellém a zuhany alá, levegőért kapok. A falnak nyom.

– Én is – vallja be, miközben a homlokát a homlokomhoz érinti.

– Tudom, hogy a gyerek nem tehet semmiről, Rave. Persze hogy tudom, de mégis azt kívánom, bárcsak ne lenne terhes Hannah. Mi ketten sokat harcoltunk a boldogságunkért, és nem akarom, hogy bármi veszélyeztesse. Helytelen, ha a te boldogságodért jobban aggódom, mint a meg nem született gyermekemért? Talán igen, de ez az *én* igazságom. Én sem vagyok rossz ember, Raven, és hiszem, hogy mindketten határtalanul fogjuk szeretni a babát, ha megérkezik... de mi is csak emberek vagyunk, bébi.

Átkarolom a nyakát, miközben zubog ránk a víz.

– Rettegek, hogy végig kell néznem, amint újra beleszeretsz. Nem bírnám elviselni, ahogyan gondoskodsz róla, és együtt ünnepeltek minden terhességi eseményt. Nem akarok ultrahangról, kiságyról és rohadt *terhesvitaminokról* hallani. Nem akarom, hogy az övé legyen mindaz, amit én akartam átélni veled.

Puszt nyom a homlokomra. Látszik rajta, hogy szenved.

– Megpróbálom a minimálisra csökkenteni az ilyen alkalmakat. Mivel nagy kényszerít, hogy befogadjuk az otthonukba, ez nem olyan egyszerű, de meg fogjuk oldani, Muffin.

Még erősebben ölelem.

– Csakhogy ennek nem így kellene lennie, Ares. Ez egy csodálatos élmény, és ha én nem lennék, minden másodpercét élveznéd.

Beletúr a hajamba, és szorosan átkarol.

– Nem érdemes azon merengeni, *mi lett volna, ha*. Te vagy a *feleségem*, a mindenem. Mindig te leszel. Bármi történjen is.

– Félek, hogy ez nem igaz. Félek, hogy megint elveszítelek miatta. Hogyan vehetném fel a versenyt a közös múltatokkal? A közös gyerekekkel? Annyi minden köt össze benneteket, és akárhogy nézem, mindig én vagyok az, aki két olyan ember közé áll, akik mindig szerették egymást. Én csak Hannah pótléka voltam, Ares, és ő végre készen áll rá, hogy elfoglalja a helyét melletted. Mindig is erre vágytál.

Nagy levegőt veszek, és elfordítom a tekintetemet. Bárcsak visszaszívhatnám, amit az előbb mondtam. Utálom, ha a bizonytalanságom vezérel. Ez *nem* én vagyok. Hannah-val és Aresszel szemben mintha nem is én lennék. Ha így folytatódna a dolgok, vajon teljesen elveszítem önmagam?

– Nem, Raven – mondja Ares, és erősebben markolja a hajamat.

– Te vagy az, akire mindig vágytam. Sosem voltam boldogabb, bébi. Te vagy az én másik felem, Muffin. Te vagy az én hiányzó részem. Te vagy a szívem és a lelkem. Nem számít, mennyi ideig voltam Hannah-val, mert te ebben a pár hónapban több boldogságot hoztál az életembe, mint ő évek alatt. Ha tényleg egymásnak szánt volna minket a sors Hannah- val, akkor működött volna a kapcsolatunk. Ha tényleg szerettem volna őt, akkor nem szerettem volna beléd, főleg nem ilyen gyorsan. A fenébe is, ha annyira szerettem volna, mint ahogy hiszed, akkor sosem engedtem volna el. Megértelek, bébi. *Megértelek*, de hidd el,

Hannah semmit sem tehet, amivel megingathatna. Mindig téged foglak szeretni, Raven. Egyetlen férfi sem lenne képes elhagyni téged. Én biztosan nem.

– Hiszen egyszer már megtetted – fakadok ki könnyes szemmel.

– *Megtetted*, és félek, hogy újra megteszed. Elsőre is alig éltem túl, de még egyszer nem bírnám ki, Ares. Nem tudom újra végigcsinálni.

Homlokráncolva a két keze közé fogja az arcomat.

– Miről beszélsz?

– Sierra huszonegyedik születésnapjáról – suttogom. – Én... éjjel beosontam a szobádba. Mindketten túl sokat ittunk, de nem számított. Szükségem volt az italra, hogy összeszedjem a bátorságomat. Akkor már az eljegyzés küszöbén voltunk. A nagyanyád és a szüleim megállapodtak róla, de köztünk még nem került szóba. Mindketten kerültük a témát, és te továbbra is ugyanúgy bántál velem, mint Sierrával: kedves játékosággal, de ennyi. Én... azért mentem a szobádba aznap éjjel, hogy megkérdezzem, mit gondolsz rólam és az eljegyzésünkről.

Ares elkerekedett szemmel néz rám.

– Micsoda?

Reszketek, és kényszerítem magam, hogy a szemébe nézzek.

– Megpróbáltalak megcsókolni, mire azt mondtad, nem tudom, mire kérlek...

– Erre te azt válaszoltad, hogy nem vagy olyan ártatlan, mint amilyennek hiszlek.

Bólintok, és a szívem kihagy egy ütemet.

– Akkor... emlékszel?

Megrázza a fejét.

– Nem, de szoktam álmodni arról az éjszakáról. Évek óta álmodom veled, Raven. – Megmarkolja a hajamat, és közelebb húzza az arcomat. – Még amikor nem volt szabad vágyom rád, akkor is te jelentél meg álmaimban.

Behunyom a szemem, mert összetört szívemet elborítja a fájdalom.

– Aznap éjjel neked adtam a szüzességemet, Ares. Azt mondtad, onnan nincs visszaút, és én hittem neked. Megkérted a kezemet, másnap pedig bejelentetted, hogy a *nővéremmel* jársz.

Ares a homlokomhoz érinti a homlokát, és mély lélegzetet vesz.

– Raven – mondja fájdalmas hangon –, másnap én... Hannah mellett ébredtem az ágyban.

Eltolom magamtól, a gyomrom görcsbe rándul.

– *Mi-micsoda?*

Ares nem enged el. Bólint, és a tekintetében ugyanazt a kint látom, mint amit én érzek.

– Emlékszem, hogy mosolyogva ébredtem fel, és még többet akartam belőled. Megfordultam, és ott volt mellettem az ágyban Hannah meztelenül. Rám mosolygott, és azt mondta, hogy az előző éjjel minden percét élvezte. Meggyőződött róla, hogy vele feküdtem le. Raven, mondd el az igazat! Tényleg veled voltam?

– Igen – felelem elcsukló hangon. – Én voltam, Ares. Hajnalban kiosontam a szobádból, és visszamentem Sierrához, hogy felfrissítsem magam, aztán mire lementem reggelizni, ott ültél Hannah-t átkarolva, és mindenkinek azt mesélted, hogy jártok. *Összetörtem*.

Ares keze végigsiklik a testemen, aztán felemel a fal mellett. A derekára kulcsolom a lábam, miközben sebezhetőbbnek érzem magam, mint valaha.

– Amikor Hannah mellett ébredtem fel, tudtam, hogy nálad

elveszítettem az esélyemet, Raven. Tudtam, hogy sosem lehetsz az enyém, miután lefeküdtem a nővéreddel. Nekem is éppen úgy fájt, mint neked, Muffin. Nekem sosem ő kellett. Mindig is téged akartalak. Csakis téged.

Zokogok, és Ares lecsókolja az arcomról az összes könnycseppet.

– Ares, néhány nappal később megpróbáltam beszélni veled. Nem emlékszel? Nagy nappalijában voltunk, én megkérdeztem, mikor jöttél össze Hannah-val, és mit jelent ez az eljegyzésünk számára. Megkérdeztem, éreztél-e valaha valamit irántam, és jelentettem-e neked bármit is – szípojom, miközben megállíthatatlanul záporozik a könnyem. – Emlékszem, hogy remegett a hangom, és nagyon féltem, amikor feltettem a kérdéseimet. Szánakozva néztél rám, és elutasítottál. Azt mondtad, *családtagként* tekintesz rám, és megkéred a nagyit, hogy bontsa fel az eljegyzésünket, mert én sosem leszek több számodra Hannah húgánál. – Ares egyre erősebben szorít, de képtelen vagyok a szemébe nézni. – Összetörted a szívemet, és sosem gyógyult be igazán. Ti ketten éveken át rendszeresen megsebeztek, de többet már nem bírok el. Nem megy, Ares. Könyörgök, ne tedd tönkre, ami még maradt belőlem.

A két keze közé fogja az arcomat, és kényszerít, hogy ránézzek. A szemében ugyanazt a fájdalmat látom, mint amit én érzek.

– Szeretlek – mondja. – Akkor is téged szerettelek, és most is. A fenébe, ha igazán őszinte akarok lenni, mindig téged szerettelek. – Kétségbeesetten megcsókol. – Azt hittem, örökre elveszítettelek, Raven. De mindent megtettem, hogy része

maradj az életemnek. – A homlokomhoz érinti a homlokát. – Éveken át megelégedtem a morzsákkal, és minden lehetőséget megragadtam, hogy találkozhattam veled. Divatbemutatókra jártam azzal az öröggel, hogy ápolnom kell a kapcsolataimat, pedig valójában csak téged akartalak látni. Még magamat is be tudtam csapni, és úgy tettem, mintha csak vigyázni akarnék rád, pedig sokkal többről volt szó. Helytelen volt, és ezt tudtam is, de képtelen voltam leállni. Azt mondtam magamnak, hogy nincs baj, amíg nem lépem át a határt, de a fenébe is, az, hogy a közeledben voltam, mégsem lehattél az enyém... igen, ebbe beleőrültem. Esküszöm, hogy életünk hátralévő részében megpróbállak

kárpótolni az elvesztegetett időért. Esküszöm, hogy Hannah ezt nem úszhatja meg. Raven, sosem foglak többé bántani.

Megcsókol, de most másként. Ezúttal sokkal érzelmesebb, sokkal sürgetőbb.

– Bébi! – nyögi, és megragadja a fenekemet. – Szeretlek, Raven.

Megmarkolom a haját.

– Én is szeretlek, Ares. Mindig is szerettelek.

– Sosem engedlek el többé – ígéri, és a nyakamra tapasztja az ajkát.

Lenyúlok, és megragadom a farkát, hogy oda vezessem, ahol érezni akarom. Ares lassan belém tolja.

– Sosem hagylak el. Te vagy az igazi, bébi. Bármilyen történjen is – ígéri.

Mélyen belém nyomul, én felkiáltok. A zuhanyzóban, a fal mellett, a szemembe nézve dug meg, és néhány pillanatra elhiszem, hogy semmi sem számít. Megszűnik a külvilág, és már csak mi ketten vagyunk. Meggyőzőm magam, hogy bármit átvészélünk, hogy semmi sem választhat el minket.

De tudom, hogy nem így van.

Hatvanhárom

RAVEN

Amikor belépek a konyhába, Hannah-t a reggelizőasztalnál találom, szép szeme körül sötét karikák. Legyőzötten néz rám. Tehát tudja. Biztos vagyok benne, hogy Ares számonkérte, amit öt évvel ezelőtt tett.

Hannah felszisszen, és remegő kézzel felemeli a teáscsészéjét. Azt kívánom, bárcsak lenne erőm színlelni, de nincs. Azok után, amit tegnap éjjel Ares elmesélt, alig bírok ránézni a nővéremre. Hogyan engedjem be az életembe, miközben tudom, mennyi mindent vett el tőlem?

– Miért tetted? – bukik ki belőlem a kérdés.

Fogcsikorgatva néz rám.

– Mit?

– Aznap éjjel... miért osontál be Ares szobájába? Miért tettél úgy, mintha veled feküdt volna le?

Elfordul, és megrázza a fejét. Még sosem fordult elő, hogy nem találta a szavakat, de most így van. Nyilván azt hitte, hogy megúsza a csalást. Vajon mióta manipulál engem?

– Csak *egyszer* az életben légy őszinte! Miért tetted ezt velem? És Aresszel?

Lemondóan sóhajt.

– Mert kellett nekem – mondja egyszerűen, és a tekintetében düh villan. – Azt akartam, hogy úgy nézzen rám, ahogyan *rád* nézett. A Windsorok rangját akartam. – Keresztbe fonja a karját. – Mikor jöttél rá?

Olyan közönyös, hogy alig bírom visszafojtani a dühömet. Ha nem lenne terhes, már rég a fejére borítottam volna a teáját, és

kikísértettem volna a testőreinkkel.

– Csak tegnap este – vallom be.

Feszesen bólint.

– Már értem, miért kért meg ma reggel Ares, hogy távozzak. Alig bírt rám nézni, és ez *miattad* van. Ha a nagymama nem lép közbe, erővel kidobott volna. – Elmosolyodik. – Majdnem megkaptad, amit akartál. *Majdnem*.

Tudhattam volna, hogy Ares nem hagyja annyiban a dolgot. Én sem akarom, de mit tehetnék? Nem kockáztathatom a baba egészségét, és Ares sem teheti.

A nővéremet bámulom. Nagyobb köztünk a távolság, mint valaha. Most idegen számomra. Ismertem valaha is?

– Éveken át szenvedtem, emésztettem magam miattad, de neked szemernyi büntudatod sincs. A *testvéred* vagyok, Hannah. Hogy tehetted ezt velem?

Sötéten felnevet.

– Ha én nem lennék, te nem is léteznél. Anya és apa csak azért vállalt téged, mert szükségünk volt rád a csontvelőátültetéshez. Szó szerint azért születél, hogy az én életemet megmentsd. Még a szüleink sem akartak téged, Raven. Hát nem látod? – Úgy ráncolja a homlokát, mintha valami nyilvánvalót mondana. – Én vagyok a kedvenc lány, a tökéletes partner Ares számára, az a nő, aki a legalkalmasabb rá, hogy a Windsor család tagja legyen. Ne vedd magadra.

Az ajkamba harapok, mert a hányinger kerülget.

– Te egy öntelt, narcisztikus alak vagy, és sajnálom, hogy rokonok vagyunk. Nem bírom tovább. Nem bírlak elviselni. Nem akarom, hogy az életem része légy. Amint megszületik a gyereked, végeztünk. Esküszöm, hogy szeretni fogom a babát, mintha a sajátom volna, de te halott vagy számomra. Bárcsak lett volna bátorságom már korábban kizárni téged az életemből! Bárcsak felismertem volna, hogy az önzésed valójában narcizmus. Éveken át gyártottam számodra a kifogásokat, magamat és másokat is

meggyőzve, hogy csak azért vagy ilyen, mert érthető módon teljes életet szeretnél élni. Elegem van. Végeztem veled, Hannah.

Rám mosolyog.

– Ez az a rész, ahol sajnálkoznom kellene? Törjek ki könnyekben, és esedezzem a bocsánatodért? Hát nem teszem, Raven. Semmit sem bántam meg. Kivéve egyet: hogy nem mentem hozzá Areshez, és hogy alábecsültelek téged. Nem hittem, hogy van elég bátorságod megkaparintani őt, de nem baj. Még menthető a helyzet. Úgyhogy csak hajrá, drága húgom. Jobb, ha saját akaratodból tűnsz el az utamból.

Fogcsikorgatva elfordulok, a dühöm ellenére sajog a szívem. Hozzászokhattam volna már, de még mindig meg tud bántani.

– Te olyan... – Ekkor hangos zúgás vonja el a figyelmemet, és az ablakon kinézve látom, hogy a *The Herald* logójával díszített helikopter lebeg a birtok fölött.

A házban megszólalnak a riasztók, a függönyök automatikusan bezáródnak, miközben két testőr rohan be a szobába.

– Mrs. Windsor, áttörtek a birtok biztonsági rendszerén. Mr. Windsor már úton van haza.

Az egyik testőr, Ben egy tabletet nyom a kezembe. Amikor meglátom az újságcikkhez csatolt fotót, görcsbe rándul a gyomrom. Hannah-ról és Aresről készült néhány évvel ezelőtt. Ares hátulról átöleli Hannah-t, az ajkát a nyakára tapasztja.

Az ódivatú családi hagyományok és a gonosz hűg elválasztotta őket, szól a főcím. Elszorul a szívem, amikor elolvasom kapcsolatuk fotókkal illusztrált történetét. Az egyik fényképtől különösen rosszul vagyok. Hármunkról készült a legutóbbi filmpremieren, ahol együtt voltunk. Ares az én derekamat karolja át, de közben Hannah-t nézi. A fotó azt sugallja, mintha utána epekedne – még nézni is fáj.

– Mondtam én, hogy még menthető a helyzet.

Döbbsen nézek fel a tabletről.

– Te tetted ezt?

Hannah elvigyorodik.

– Nem hagytál más választást. Mondtam, hogy szállj ki, amíg még adok rá esélyt. Most már az egész világ tudni fogja, hogy csak a gyenge pótlékom vagy. Bárhová mész, az emberek arról fognak suttogni, milyen szomorú, hogy Ares nem lehet velem. Ha pedig megszületik a gyerekünk, a közvélemény még inkább ellened fordul majd. Szerinted meddig bírod a nyomást? Mindenki azt fogja mondani, hogy feldúltál egy családot. Gusztustalan ribancnak neveznek majd, aki ellopta a nővére vőlegényét. Láttad már a kommenteket?

Amikor lejjebb görgetek, nyilvánvalóvá válik, hogy igaza van. A cikk azt sugallja, hogy elcsábítottam Arest, miközben Hannah a karrierjéért aggódott. Remegő kézzel megfogom a telefonomat, és azt látom, hogy az összes posztom alá özönlenek a gyalázkodó kommentek.

Leteszem a tabletet, és mély lélegzetet veszek. Legvadabb rémálmaimban sem képzeltem volna, hogy képes lehet ilyesmire. Az egy dolog, hogy ráhajt Aresre, de nem gondoltam, hogy megpróbálja tönkretenni a jó híremet, miközben tudja, hogy a modellszerződéseim mind a nyilvános imidzsemtől függenek.

– Mikor lesz ennek vége, Hannah? Van fogalmad róla, mit jelent ez a karrieremben? A vállalkozásomban?

Hannah mosolyog.

– Akkor lesz vége, ha mindent visszkapok, amit elvettél tőlem. Még ha Aresszel nem tudjuk is helyrehozni a dolgokat, azt nem hagyom, hogy a tiéd legyen mindaz, ami nekem járna.

Beletúrok a hajamba. Reszketek.

– Ares kezdettől fogva az enyém volt. Ha nem voltunk is együtt, mindig engem szeretett. Régen és most is.

Hannah megrázza a fejét.

– Majd helyrehozom. Egyszer már megtettem, nem igaz?

Mardosó szorongás közepette lecsúszom a padlóra. Igen, egyszer már megtette. Az a sok csalás és hazugság. Innentől csak

ez vár rám? Kelleni fog neki minden, amim van, és minden, ami vagyok.

Próbálok mélyeket lélegezni, de ég a tüdőm. Kezd eluralkodni rajtam a pánik, míg végül megadom magam neki.

– Muffin! – kiáltja Ares. Letérdel mellém, épp amikor kibukik belőlem a sírás.

Átkarolom a nyakát, és összeomlok.

– Én ne-nem bírom tovább, Ares. Nem bírok így é-élni. Ezt nem... nem tudom tovább csinálni.

A hátamat simogatja.

– Nem is kell. Esküszöm, hogy helyrehozom, bébi. Mindent helyrehozok.

– *Nem tudod.* – Elcsuklik a hangom. A gyerek miatt többé nem menekülhetek Hannah elől. Nem fog leállni, amíg meg nem kapja, amit akar, de én már nem viselek el több szenvedést.

Hatvannégy

RAVEN

Összezavarodva, könnyek között lépek be a hálósobánkba. Ares végig a sarkamban van.

– Bébi! – könnyörög. – Kérlek, bízz bennem! Helyre tudom hozni. Megpördülök, és a szemébe nézek.

– Mégis hogyan? – kiabálom. – Hogy hozod helyre, Ares? Tele van az internet a rólunk szóló cikkekkel. Nem lehet azzal elintézni, hogy beperelsz egy magazint, de ha megtennéd is, már késő.

Belépek a gradróbszobába, és szédelegve lerángatom a ruháimat a vállfákról.

– Raven! – szól elcsukló hangon Ares. – Mit művelsz, Muffin? Ezt nem... Ne csináld ezt! Könyörgök, ne tedd ezt, Raven!

Megrázom a fejem, és előveszem a bőröndömet.

– Egyetlen perccel sem töltök vele többet egy házban. Én megpróbáltam Ares. Éveken át mindent feláldoztam, csak hogy ő boldog lehessen. Többet nem bírok el.

Ares megragadja a vállamat, és rémülten néz rám.

– Őrült vagy, ha azt hiszed, hogy elengedlek.

Megrázom a fejem.

– Nincs más választásod, Ares. Ezt nem bírom tovább. Nem élhetem le az életemet a *nővérem* kínzásai közepette. Elegendem van az alattomos megjegyzésekből, a hibáztatásból, a manipulációból, a *hazugságokból*.

– Akkor elküldöm őt, Raven. Bármit megteszek, hogy biztosítsam a boldogságodat.

Átkarolom a nyakát, és sajgó szívvel a szemébe nézek.

– Te is tudod, hogy a nagyanyád nem fog beleegyezni. Biztonságban akarja tudni Hannah-t a Windsor-birtokon. Azt akarja, hogy megegyeztetek a baba nevelésével kapcsolatban, és nem fogja feladni, amíg ki nem békültök. Hannah egy Windsor-babával terhes, Ares. A te gyerekedet várja. Én... erre nem vagyok képes.

– Mit jelentsen ez, szerelmem?

Hátrálok egy lépést.

– Még nem tudom, Ares. Én csak... egy kis időt kérek, hogy átgondolhassam a dolgokat, semmi többet. Most képtelen vagyok Hannah közelében lenni. Nem akarom megint ölbe tett kézzel nézni, ahogyan tönkreteszi az életemet. Félek, ha itt maradok, valami olyat mondok vagy teszek, amit megbánok. Nem tudom már visszafogni magam, és nem akarok ártani az egészségének. Mi van, ha megint felzaklatom, és elájul? Ez a gyerekedet veszélyeztetné, Ares, azt pedig nem venném a lelkemre.

Gondolkodás nélkül bedobálom a holmimat a bőröndömbe. A pusztá gondolattól, hogy Hannah közelében kellennem, viszketni kezdek.

– Továbbá szeretném átgondolni, hogy tényleg akarom-e ezt. Afelől nincs kétségem, hogy szeretlek, Ares. – Felé fordulok. – De most őszinte leszek. Nem vagyok benne biztos, hogy a szerelmünk kibírja Hannah-t. Egyszer már elválasztott minket, és mindketten tudjuk, hogy nem adja fel, amíg újra célt nem ér. Milyen élet lenne az, ha a feleséged és a gyereked anyja egyfolytában marakodnának? Milyen környezetben nevelkedne akkor a fiad vagy a lányod? És mi lesz velem? Milyen árat követelne tőlem a folytonos hadakozás a nővéremmel? Ha megpróbálná tönkretenni a házasságomat?

Ares térdre hullik, és megfogja a kezemet.

– Tudom, milyen nehéz, bébi. Tudom, hogy azok után, amiken keresztülmentél, és amennyit túrnöd kellett, nem lenne szabad ilyesmit kérnem tőled, de kész vagyok könyörögni is. Nem tudnék

nélküled élni, Raven. Kérlek, könyörgök, találjuk meg együtt a kiutat ebből a helyzetből!

Megrázom a fejem, és elhúzó a kezem.

– Kell egy kis tér, Ares. Csak annyit kérek, hagyd, hogy átgondoljam, mit akarok. Egész életemben azzal voltam elfoglalva, mit akarnak azok, akiket szeretek, de tőlem soha senki nem kérdezte meg, *én* mit akarok kezdeni az életemmel. Még a veled való házasságról is mások döntöttek helyettem. Belefáradtam, hogy mások szabályai szerint éljek. Ez nem mehet így tovább. Egész életemben manipuláltak, és arra kényszerítettek, hogy a mások által megszabott keretekhez igazodjak. És én megtettem – méghozzá mosolyogva. Mindezt miért? Mit nyertem vele, Ares? Ez a házasság a józan eszembe és a karrierembe került, és még ezt se bánám, ha cserébe az enyém lettél volna, de nem így történt. Mindazok után, amit feláldoztam, még mindig hárman vagyunk ebben a házasságban. És ez már így lesz. A gyereked anyjaként Hannah mindig része lesz az életünknek. Én pedig... nem hiszem, hogy együtt tudok élni ezzel.

Ares még mindig térden állva a padlót bámulja.

– Egy hét – mondja halkán. – Egy hetet adok, hogy átgondold a dolgokat, mialatt én helyrehozom a károkat, amiket Hannah okozott. – Felpillant. – De tudnod kell, akárhogy döntesz, sosem térek vissza Hannah-hoz. Nem adok neki még egy esélyt. Életem végéig te leszel az egyetlen nő, akit szeretni fogok. Tudom, hogy megbántottalak, Raven. Tudom, hogy olyan ígéreteket tettem, amikről megfeledkeztem, de ez nem fog megismétlődni többé. Te jelentetd számomra a világot, és mindent meg fogok tenni, hogy méltó legyek hozzád, és arra, hogy visszatérj hozzám.

Keserű mosollyal nézek rá.

– Mindig méltó voltál hozzám – suttogom. – És én is örökké szeretni foglak. De azt akarom, hogy az élet, amelyet választok, lehetővé tegye, hogy *magamat is szeressem*. Ha Hannah közelében vagyok, elveszítem önmagam, Ares. Megérted, ugye?

Megfogja a kezem, az ajkához emeli, és olyan gyengéden csókolja meg, hogy könny szökik a szemembe. Látom a tekintetében a kérlelést, a néma ígéreteket.

– Helyrehozok mindent – mondja. – Úgyhogy egy hét múlva gyere haza hozzám, jó?

Hatvanöt

RAVEN

Nehéznek érzem a szívem, miközben a sofőr, aki felvett, behajt egy hatalmas liftbe. A felvonó elindul, aztán a kocsit leparkol a barátnőm nappalijában. Kinyílik az ajtó, és Alanna kíséri az autóból. Azután átölel, és ez az egyszerű emberi gesztus elég hozzá, hogy összeomoljak. Könnyekben török ki, és még akkor is ráz a zokogás, amikor barátnőm a kanapéhoz vezet.

– Én nem tudtam, ho-hová mehetnék – hebegem.

Alannával akkor barátkoztunk össze, amikor betért az üzletembe esküvői ruháért. Senki sem érti igazán a kapcsolatunkat, pedig ő az egyik legőszintébb és legközelebbi barátnőm. Igazán különleges nő, és most ő az egyetlen, aki megadhatja az ítékezés nélküli vigaszt, amire szükségem van.

– Megölöm Arest – mondja.

– Lassan a testtel, te kis pszichopata – szólal meg a férje, Silas.

Mosolyogva zsebkendőt nyújt felém, amelybe egy Ψ jelet hímeztek.

– Miután felhívtad a segélyvonalunkat, Alanna rögtön előkészítette neked. Még ki is vasalta.

Remegő kézzel átveszem a zsebkendőt, és Alannához simulok. A mellkasára hajtom a fejem, ő a hátamat simogatja.

– Mi történt, Rave? – kérdi gyengéden.

Próbálok mély lélegzetet venni, de csak még erősebben ráz a zokogás. Alanna magához szorít, és az ujjával a hajamat fésülgetve próbál megnyugtatni.

– Hozd ide! – mondja Alanna a férjének, és határozott hangja ellentétben áll az irántam mutatott gyengédségével. – Hozd ide

nekem Ares Windsort! Ha Raven nem mondja el, mi történt, akkor majd belőle kiszedem.

Silas felnevet.

– Ez nem ilyen egyszerű. Ő egy Windsor. Nem rángathatom ide csak úgy, következmények nélkül.

– Ne-nem... mi-miatta van – nyögöm ki.

Alanna elhúzódik, és letörli a könnyeimet.

– Akkor ki miatt?

Szipogok, és próbálom összegyűjteni az erőmet, hogy az elejétől a végéig mindent elmondjak. Mesélek Sierra huszonegyedik születésnapjáról, az esküvőről, a terhességről. A végére kimerülök, és sajog a szívem.

– Ennek sosem lesz vége – suttogom. – Innentől ilyen lesz az életem? Úgy volt, ha hozzámegyek Areshez, boldogan élünk, míg meg nem halunk, de most úgy érzem, az volt a vég kezdete. Ezúttal örökre. Ha ott maradok, Hannah tovább fogja rágni a lelkemet, amíg végül már csak árnyéka leszek egykori önmagamnak.

Alanna a vállamat simogatja, és a tekintetében a saját fájdalom tükröződését látom.

– Silas és én tudunk egy s mást az ármánykodó testvérekről és családokról – mondja, és összenéz a férjével. Megdermedek, mert eszembe jut, hogy Alanna korábban Silas öccsével járt. – Hidd el nekem, hogy a végén tényleg mindig győz a szerelem.

Tudom, hogy most nagyon nehéz, és jól titted, hogy egy időre eljöttél onnan. Abban a környezetben nehéz lenne szem előtt tartanod, miért mentél hozzá mindennek ellenére Areshez. Szerintem a külön töltött idő segíteni fog tisztán látni, Raven.

Silasra néz.

– Le tudjuk szedetni a gyalázkodó cikkeket?

– Épp most akartam elintézni, de úgy tűnik, valaki megelőzött. Teljes szerverek álltak le világszerte. A hírek szerint jelenleg legalább két nagy közösségimédia-oldal vált elérhetetlenné.

Gyanítom, hogy Windsor van a dolog mögött. Nem tudom, hogy csinálja, de az világos, hogy eget-földet megmozgat a feleségéért.

Alanna bátorítón rám mosolyog.

– Látod? Tudom, hogy most nehéz, de ez a férfi mindennél jobban szeret téged. Azt nem tudom, hogy ez elég lesz-e ahhoz, hogy elviseld Hannah-t az életedben. Én mindig utáltam azt a ribancot. Ha tudnám, hogy megúszom, simán kibelezném.

A könnyeimen keresztül elmosolyodom, és fejemet csóválom.

– Te tényleg örült vagy, ugye?

– Pszichotikus – mormolja Silas a bajsza alatt.

Csöngetnek, mire megdermedek. Azért jöttem ide, mert egy időre el akartam tűnni, nemcsak a média, hanem a családom szeme elől is. Azt gondoltam, ez az egyetlen hely, ahol senki sem fog keresni. Silas és Alanna háza valóságos erőd.

Silas homlokráncolva az ajtóhoz megy. Dühösen felszisszen, aztán meghallom Sierra hangját. Barátnőm beviharzik a szobába, Alanna pedig megértően elmosolyodik, és odébb csusszanva helyet csinál neki a kanapén.

– Gondoltam, hogy itt talállak. Jól vagy? – kérdezi Sierra. – Láttam a híreket, aztán Ares elmondta, hogy eljöttél. *Magánkívül* van.

– Emlegetett számár – mondja Silas, és felénk mutatja csörgő telefonját. Ares hívja.

– Windsor!

Silas kihangosítja a telefont.

– Hol a feleségem? A testőrök, akik vigyáztak rá, azt mondták, hogy elvesztették a nyomát. Azt mondtad, ők a legjobbak, szóval hol a francban van Raven? Az egész kibaszott világ feni rá a fogát, erre az embereid szem elől vesztek. Ha egyetlen haja szála is meggörbül, megöllek.

Meglepetten elkerekedik a szemem. Testőrök? Tudhattam volna, hogy Ares nem kockáztatja a biztonságomat, de hihetetlen, hogy sosem vettem észre a testőreit.

Silas nevet.

– Raven biztonságban van.

– Veled van?

– Nem.

– Akkor hol van?

Silas válasz nélkül kinyomja a hívást. Hálásan rámosolygok. Szükségem van egy kis időre, hogy gondolkodhassak, és az nem fog menni, ha Ares velem van.

– Igen – mondja Silas. – Kétségtelenül szerelmes beléd. Még *sosem* láttam, hogy így elvesztette a fejét, bármilyen helyzetbe került is. Egyszer végignéztem, ahogyan megghiúsított egy Sierra elleni emberrablási kísérletet, és még csak nem is aggódott közben, te meg eltűnsz tíz percre, és összedől a világ?

Nagyot sóhajtok.

– Mindig a szerelmére vágytam, nem kellene megelégednem ennyivel? Túlságosan önző vagyok?

– *Nem* – mondja Sierra. – Bárcsak egyszerűbb lenne a helyzet, Rave, de most már nem csak Aresre kell gondolnod. Ha tetszik, ha nem, Hannah már mindig az életed és a házasságod része lesz. Nagyon jól teszed, ha átgondolod, hogy együtt tudsz-e ezzel élni. Nem jobb így, mintha később összetörnéd Ares szívét? Különösen most, hogy már egy gyerek is a képben lesz. Mi van, ha a baba kötődni kezd hozzád, aztán rájössz, hogy mégsem tudsz együtt élni velük?

Bólintok, és cikázó gondolatok közepette hátradőlök. Legalább néhány hónapig ki leszek téve a pletykálkodásnak és az aljas megjegyzéseknek, és ez még csak a kezdet. Mennyit kell még elviselnem, ha úgy döntök, hogy Aresszel maradok? Milyen környezetben fog így Ares és Hannah gyereke felnőni? Akárhogy nézem, ha vele maradok, mindannyian boldogtalanok leszünk. Ez pedig végül a köztünk lévő szerelmet is elhalványítja majd.

Hatvanhat

RAVEN

Szórakozottan eszem egy falatot a reggeliből, amit Alanna készített nekem. Próbáltam ellenállni, de végül egész éjjel a közösségimédia-oldalaimat görgettem, és csak gyűlölettel találkoztam. Ares intézkedései ellenére a törölt tartalmakról készült képernyőfotók mindenhol elterjedtek. Benne vagyunk az összes pletykalapban, amelyek mind Hannah és Ares kapcsolatának történetét próbálják felvázolni.

Nem lepett meg, amikor a *The Herald* lehozta Hannah terhességének hírét, amitől még inkább a gonosz szerepébe kényszerültem. Most már nemcsak az a nő vagyok, aki két gyermekkori szerelmes közé állt, hanem a leendő gonosz mostoha is.

Az, hogy végig kell néznem, amint az Ares iránt érzett szerelmem látványossággá válik, az egyik legnehezebb dolog, amit valaha át kellett élnem. Olyan fotók kerülnek elő, melyekre nem is emlékszem, és azt illusztrálják, hogyan néztünk egymásra, amikor még Hannah-val jártak. A média mindenkit meggyőzött, hogy évek óta próbáltam középük állni, és elcsábítani Arest.

Ez az egész Hannah-ra vall. Mindig ezt csinálta velem. Elkövetett ellenem valamit, aztán addig csúrte-csavarta a dolgot, hogy végül én vittem el a balhét. És ezt kell majd eltűrnöm életem hátralévő részében.

Mi lesz, ha a baba megszületik? Sikerül majd a saját gyerekét is felhasználnia ellenem? Nem tudom, mennyi idő alatt fogja elérni, hogy Ares hátat fordítson nekem, de gyanítom, hogy végül sikerrel jár.

Iszom egy korty kávé, és próbálok nem gondolni a videókra, amelyeken az emberek az általam tervezett és gyakran a saját kezemmel készített ruhákat rongálják meg azzal a felkiáltással, hogy nem hajlandók egy kétszínű csábítót támogatni. Aztán ott vannak a halálos fenyegetések Hannah rajongóitól, és az én rajongóim elpártolása. Egy rakás modellszerződésemet felbontották anélkül, hogy bárki is meghallgatott volna. Hannah lépésről lépésre tönkretesz, és nem fog leállni, míg meg nem kapja, amit akar.

Silas nevet, és rám néz.

– Windsor megvette a *The Herald*ot és egy csomó más lapot. Megtiltotta, hogy rólad írjanak.

Ares említésére kihagy egy ütemet a szívem. Tényleg azt hittem, hogy mi ketten bármit átvészelnünk, de ebbe a harcba előbb-utóbb ő is belefárad. Nem tud megmenteni, ha a saját testvérem idézi elő a bukásomat.

Amikor megszólal a csengő, Silas felnyög, és Alannára néz.

– Miben fogadunk, hogy néhány újabb Windsor látogat el hozzánk?

Alanna vigyorogva vállat von.

– Csalódott is lennék, ha nem jönnének ide, Si. Raven olyan családot érdemel, mely úgy szereti, ahogyan a saját családja sosem szerette. Lássuk, a Windsorok megérdemlik-e őt, vagy sem!

Silas sóhajt, és elnézően Alannára mosolyog.

– Tíz papírdaru – mondja. – Ennyivel jössz nekem, ha még több Windsort kell vendégül látnom.

Alanna átkarol, és Silas felé bólint.

– Legyen tizenöt.

Sierra a vállamra hajtja a fejét, a tekintete ugyanolyan borús, mint az enyém. Kivételesen nem próbál reményt kelteni bennem, sem tündérmeséket fabrikálni. Éppolyan csendes, mint én, hiszen egyikünk sem tudja, mit hoz a jövő. Tudom, hogy ő is olvasta a rólam szóló híreket, és neki is ugyanúgy fájtak, mint nekem.

Silas komor képpel bekíséri Lexet, Lucát és Zane-t a nappaliba, míg Valentina néhány lépéssel lemaradva követi őket. Silas szúrós szemmel néz a feleségére, aki bátorítón mosolyog rá.

Alanna a hajamat simogatja.

– Nagyon aggódtak miattad. Egymás után mind felhívtak. Mivel mi felelünk a Windsorok biztonságáért, nem lett volna helyes, ha sötétben kell tapogatózniuk. Aresnek nem árultam el, hol vagy, de a többiek elől nem titkolhattam el. Valentina *könnyek közt* hívott fel, pedig azt hiszem, még sosem láttam őt sírni.

Lex szorosan átölel, aztán Luca is. Zane összeborzolja a hajamat, és aggodalmas tekintettel néz rám.

– Jól vagy? – kérdezi, miközben helyet foglalnak az étkezőasztal mellett.

A kisírt szemű Valentina megragadja a kezem. Nem hittem, hogy ő is eljön, pedig gondolhattam volna, hogy mellettem akar lenni, még akkor is, ha így találkoznia kell Lucával. – Láttam a cikkeket. Jaj, Rave, mit csináljunk? Adjunk ki közleményt? Anne nagyi azt mondta, hallgassunk, mert aggódik Hannah és a baba egészsége miatt. De én... nem is tudom. Egyszerűen nem tűnik helyesnek.

Megrázom a fejem.

– Pontosan ezért jöttem el, Val. Tudtam, ha ottmaradok, csak összevesznék Hannah-val, ami veszélyeztetné az ő és a baba egészségét. Nem mehetek haza, amíg össze nem szedem magam. Ám ha hazamegyek, mennyi időbe fog telni, míg ismét megtámad? És ha mégsem tenné, hogyan viseljem el a média zaklatását?

Fáradtan beletúrok a hajamba. Olyan közel voltam hozzá, hogy megkapjak mindent, amire valaha vágytam, de tudhattam volna, hogy nem lesz tartós. Valahányszor találok egy morzsányi boldogságot, kicsúszik a kezemből.

Lexington felemeli a kezét.

– Pszt! – mormolja. – Ares hív.

Felveszi a telefont, aztán elmosolyodik.

– Igen, beszéltem vele, és azt mondta, jól van. Nem. Nem tudom, hol van. Nem bíztad meg a biztonságiakat, hogy keressék? – Bólint.
– Hogyhogy még nem bukkantak a nyomára? – kérdezi megjátszott aggodalommal. – Jó, majd nyitva tartom a szemem.

Lex befejezi a hívást, és sóhajtva leteszi a telefont.

– Tudom, hogy egy hetet adott neked, de nem hiszem, hogy kibírja annyi ideig. Mit akarsz tenni?

Végignézek az embereken, akik olyanná váltak számomra, mint a család, amely sosem adatott meg nekem.

– Nem tudom – mondom őszintén. – Gyávának érzem magam, amiért megadtam magam, és eljöttem.

– Nem – mondja Luca, és felemeli a kezét. – Úgy a helyes, ha kilépsz a mérgező helyzetekből. Ha a mentális egészséged veszélyben van, nem kell túrnöd csak azért, mert mások ezt várják tőled. Rendben van, ha mérlegelni akarsz, átgondolni, hogy az adott élethelyzet még mindig elfogadható-e számodra. Aresszel kapcsolatban sosem volt választási lehetőség, pedig megérdemled. Adj magadnak időt, Raven. Mi itt leszünk melletted, és bárhogy döntesz is, minket nem veszítesz el. Mindig a kishúgunk leszel, pont, mint Sierra.

Lex bólint, és átkarol, miközben próbálom visszafojtani a könnyeimet.

– Akárhogy lesz, mi támogatunk.

Sierra és Valentina egyetértően bólogat.

– Szeretünk, Rave – mondja Sierra. – A legjobbat akarjuk neked, akkor is, ha az nem Ares. Tudom, hogy szereted a bátyámat, de ami engem illet, nem biztos, hogy el tudnám viselni ezt a sok szarságot, ami rád ömlik csak azért, mert vele vagy.

Valentina bólint.

– Néha a szerelem nem elég. Különösen, ha csak az tart össze benneteket, miközben az egész világ próbál szétválasztani egymástól.

– Windsorok! – mondja Silas. – Ezt látnotok kell.

Homlokráncolva követem a nappaliba, és a szemem tágra nyílik, amikor a tévé képernyőjén meglátom Arest.

– A Windsorok kezében lévő összes csatorna ezt közvetíti, vagyis nagyjából az összes csatorna.

Ares mosolyát látva a szívemre teszem a kezem. Az ő tekintete is olyan nyúzott, mint amilyen bizonyára az enyém is.

– Tudomásomra jutott, hogy a média hamis információkat terjeszt a feleségemről, ezért szeretném tisztázni a helyzetet. Bár nem gondolom, hogy a magánügyek a nyilvánosságra tartoznak, tudom, hogy amíg nem ismerik a teljes történetet, nem fogják abbahagyni a boszorkányüldözést, márpedig ennek véget kell vetni. Kérem, hogy ne zaklassák, és ne bántsák a feleségemet! Igaz, hogy egy ideig jártunk Hannah Du Ponttal. Azt azonban nem tudhatják, hogy kizárólag családi kötelezettségek miatt voltunk együtt. A Du Pontok és a Windsorok évekkel ezelőtt házassági szerződést kötöttek, amelynek értelmében egyesítik a Windsor Media és a Dreamessence cégeket azzal a céllal, hogy az egyesített céget a házasságból származó gyermekek örököljék.

Mivel Hannah hozzám állt korban a legközelebb, vele tűnt kézenfekvőnek a párosítás, és mindent meg is tettünk, hogy működjön a kapcsolatunk. Nagyon igyekeztem szeretni őt, de nem tudtam elmenekülni a feleségem iránti érzések elől. Ez alatt az idő alatt sosem léptem át a határt Ravennel. A média hazugságaival szemben szó sem volt köztünk viszonyról vagy bármi hasonlóról. Évekig csak barátok voltunk. Addig, amíg Hannah úgy nem döntött, hogy kiszáll a családjuk által eldöntött jegyességből. – Szünetet tart, beletúr a hajába. – Raven életem szerelme, és a legjobb dolog, amit Hannah tehetett értem, az volt, hogy elhagyott. Senki nem követett el semmit Hannah ellen – ő volt az, aki távozott. A feleségem *nem* tette tönkre a kapcsolatunkat, ő nem az a csábító, akinek lefestik. Ő pusztán egy nő, aki jobban szereti a családját annál, mint ahogy megérdemlik. *Engem* is jobban szeret, mint ahogy megérdemlem, és amíg csak élek, szeretni fogom őt.

Íme, egy férfi, aki mindennél jobban szereti a feleségét, és azt kéri önöktől, hogy hagyják abba a boszorkányüldözést. Könyörgök, hogy ne zaklassák őt, ne rongálják meg a ruhákat, amelyeken számtalan álmatlan éjszakán át dolgozott, és ne terjesszenek róla pletykákat. Az egyetlen hiba, amit elkövetett, az volt, hogy olyan férfiba szeretett bele, aki nem érdemli meg őt, és saját érdekében remélem, hogy ezt a hibát sosem akarja majd helyrehozni.

Ares egy pillanatra elfordítja a tekintetét.

– Most, hogy tudják az igazságot, minden hazugság, amelyet a feleségemről terjesztenek, a rágalmazás kategóriájába esik. Ha nem tesznek eleget a kérésemnek, az jogi következményeket von maga után. Huszonnégyszáz óra elteltével minden rágalmat jelenteni fogunk, és a jogi csapatunk hatáskörébe kerül az ügy. Megkérem önöket, hogy jól gondolják át, mit írnak le. A feleségemhez hasonló hírességek is emberek. A feleségem pedig a leglágy szívűbb ember, akit ismerek. Az önök minden egyes rossz szavát a lelkére veszi. Azt akarják, hogy egy nő önök miatt sírja álomba magát a róla terjesztett igaztalan pletykák miatt? Kérem, cselekedjenek helyesen! – Ekkor Ares elmosolyodik. – És Raven! Szeretlek, Muffin, bármi történjen is.

A képernyő egy pillanatra elsötétül, aztán ismét elkezd játszani Ares üzenetét, ám én ekkor már alig látok a könnyeimtől.

Hatvanhét

RAVEN

Boldogan figyelem, ahogyan Alanna Sierrával és Valentinával viccelődik. Luca, Zane, Lex, Sierra és Valentina itt maradt velem, aminek Alanna nagyon örült, Silas már kevésbé.

Valentina és Sierra felváltva alszik mellettem, nehogy beszippantson a közösségi média negatív spirálja. Bár ami azt illeti, már nem sok mindent osztanak meg rólam. Ares kérése hatásos volt, és az emberek sorra törölték a rólam szóló posztokat. Az eset vitákat indított az internetes zaklatásról és a hírességek mentális egészségéről, ám amíg az emberek ezzel foglalkoznak, addig mi is terítéken maradunk.

– Raven! – kiált Alanna.

Odamegyek hozzá. A homlokát ráncolva a biztonsági kamerájuk képére mutat. Elkerekedett szemmel fedezem fel Arest, aki éppen belép az épületbe.

Silas a fogát csikorgatja.

– Nocsak, nocsak, nocsak. Megjött a legkevésbé kedvelt Windsorom.

Alannával elkerekedett szemmel figyeljük, amint Silas felhívja a rendőrséget, és megkéri őket, hogy távolítsák el Arest, majd hozzám fordul.

– Csak akkor hagyod el ezt a házat, ha te akarod. Nem hagyom, hogy nyomást gyakoroljon rád. Annyi időd van dönteni, amennyit csak akarsz.

Luca odajön mellém, és átkarol.

– Egyetértek – mondja.

Odabújok hozzá, és a szívem szinte túlcordul a szeretettől. Nagyon félttem, hogy elveszíthetem a családot, amelynek a részévé váltam, amikor hozzámentem Areshez, de ők biztosítottak róla, hogy bármi történjen is, kitartanak mellettem.

– Nem tudom, szükséges volt-e a rendőrséget hívni – mondom óvatosan.

Lex összeszűkül szemmel néz rám.

– Persze hogy szükséges volt. Ares nem ment volna el magától, te pedig beadtad volna neki a derekad.

Együtt figyeljük, amint a rendőrség felszólítja Arest, hogy távozzon. Elindul, engem pedig elfog a kísértés, hogy utánamenjek. Az elmúlt napokban igyekeztem mérlegelni, hogy menjek vagy maradjak, de most is ugyanúgy össze vagyok zavarodva, mint eddig. Talán elértük, hogy a média leszálljon rólam, de ez csak a probléma egyik része. Még mindig ott van Hannah és a közös gyerekük.

– Te jó ég! – mondja Zane a képernyőre mutatva.

Amikor odanézek, meglátom Arest, aki éppen visszatér a polgármester társaságában, és valamit tart a kezében, ami gyanúsán emlékeztet egy szétnyitható kempingsátorra. Úgy tűnik, vidáman beszélget a polgármesterrel, aki segít neki felállítani a sátrat Silas előcsarnokának közepén.

– Ez most komoly? – kérdezi Silas.

Alanna nevetésben tör ki.

– Jaj, ugyan már, Si! – mondja. – Ahogy ismerlek, te is pontosan ezt tennéd, ha a helyében volnál. Szerintem aranyos.

Tétován járkálok fel-alá. Mindennél jobban szeretnék odamenni hozzá és a karjába vetni magam, de ha megteszem, akkor elég erősnek kell lennem, hogy elviseljem mindazt, ami rám vár.

– Öö, Rave! – szól Lex, és kimutat az ablakon.

Kimegyek a teraszra, és meglátok egy helikoptert, amint egy molinót húz maga után. Ez áll rajta: *7 nap. 168 óra. Monddd, hogy*

még mindig az enyém vagy!

Valentina elmosolyodik.

– Elvégre egy hetet kértél, és azt meg is adta. Nem hibáztathatod, amiért megjelent abban a pillanatban, hogy lejárt az idő.

Luca utánam jön a teraszra, és átkarol.

– Hogy érzed magad, Rave?

Rámosolygok.

– Tudod, mit? Azt hiszem, készen állok rá, hogy hazamenjek a férjemhez. Belülről nehéz volt átlátni a helyzetet, de még mindig több benne a jó, mint a rossz. Mindig is így lesz. Az első néhány év talán nehéz lesz, de azt hiszem, kibírom, ha ez az ára, hogy életem hátralévő részét a szerelmemmel tölthessem. Félek, és tudom, hogy nem lesz könnyű, de megéri. Ares megéri.

Luca megkönnyebbülten felsóhajt.

– Hála istennek! – mondja. – Nem hiszem, hogy Ares túlélne, ha elveszítene.

A helikopter ismét felénk repül, aztán megáll a terasz felett. Egy létrát eresztenek le belőle, és tágra nyílt szemmel látom,

hogy Ares mászik le rajta.

– Aztakurva! – nyögi Silas. – A molinóval akart kicsalni minket a teraszra. Ki akarta deríteni, hogy itt vagy-e. A ravasz kis rohadék.

A helikopterre mosolygok, és megrázom a fejem. Ares megígérte, hogy sosem enged el, és be is tartotta. Egy részem azt gondolta, megkönnyebbül, ha elmegyek, és kihasználja a lehetőséget, hogy újra összejöjjön Hannah-val. Nem is tévedhettem volna nagyobbat.

Silas fejcsóválva rám mosolyog.

– Már döntöttél, igaz?

Bólintok.

– Igen.

– Őszinte leszek, Raven. Örölnék, ha másként döntöttél volna. Az öcsémnel mostanra jól kijövünk, de ehhez egy időre ki kellett

zárnom őt az életemből. Ha nem tettem volna, sosem tanulja meg a leckét. A nővéred sem fogja.

– Tudom – mondom –, de más a helyzet, ha *én döntök* róla, hogy elviselem őt. Lehet, hogy örültség, de úgy érzem, kibírom, mert ezúttal önként megyek vissza a káoszba.

Ares leugrik a létráról a teraszra, és amikor meglátja mellettem a négy testvérét, megtorpan.

– A francha – mondja egyszerre Luca és Lex, de Sierra és Zane, akik kétoldalt állnak, csak szúrós szemmel néznek rá.

– Veletek majd később számolok – mondja Ares a testvéreinek, és elindul felém. Végignézek rajta, látom a sötét árkokat a szeme alatt és a vágyakozást a tekintetében. Meg kell járnom a poklot, hogy vele lehessenek, de mosolyogva fogom megtenni.

– Raven! – mormolja, mintha nem hinné el, hogy előtte állok. – Egyetlen hét távol tőled elég volt hozzá, hogy megértsem, nem tudom leélni az életemet nélküled. Nincs értelme az életemnek, ha nem vagy a része. Elcsesztem, bébi. Most már látom. Nem lett volna szabad a közeledbe engednem Hannah-t, és ahelyett, hogy engedelmeskedem nagyinak, el kellett volna távolítanom téged tőle. De esküszöm, hogy minden köteléket elvágтам Hannah és köztem. Elintéztem, hogy minden kommunikáció a nagyin keresztül történjen, akármiről legyen is szó. Egy teljes személyzetet bocsátottam a rendelkezésére, és egy orvos állandóan mellette van, így nem kell aggódnod a nővéred egészségéért. Megmondtam neki, hogy ez az egyetlen ajánlatom, és rajta áll, hogy részese leszek-e a gyerek életének. Mindent, ami vele és a babával kapcsolatos, az erre kijelölt emberek fognak intézni. Minden a mi feltételeink szerint zajlik, és kizárólag akkor találkozunk Hannah-val, ha *te* akarod. Tudom, hogy ez még nem elég, de kezdetnek megteszi. Minden mást meg fogunk oldani. – Habozva beletúr a hajába. – Tudom, hogy önző vagyok, de nem tehetek róla. Amióta az eszemet tudom, szeretlek, Raven, és mindig szeretni foglak. Bárcsak gondtalan életet biztosíthatnék

neked, de nem lesz könnyű velem élned. Amit viszont *megígérhetek*, hogy mindig te leszel számomra az első, és mindent megteszek, hogy ne bánd, amiért engem választottál. Úgyhogy válassz engem, Raven! Kérlek, gyere haza velem!

Rámosolygok, és az ujjaimmal végigsimítok az arcán. Kimerültséget látok rajta.

– Ares, akkor is hazamentem volna veled, ha mindezt nem teszed meg. Szeretlek, bármi történjen. Sajnálom, hogy ezt szem elől tévesztettem. Hagytam, hogy a kétségeim és a bizonytalanságom elvakítson, és nem láttam kiutat a sötétségből. Többet nem fog megtörténni. Téged választalak, Ares. Mindig téged foglak választani, még ha nem is ez a legkönnyebb út. A külön töltött napok során megértettem, hogy inkább szenvedek veled együtt, mint hogy nélküled kelljen leélnem az életemet.

Ares a két keze közé fogja az arcomat, és a homlokát a homlokomhoz érinti.

– Nem hagyom, hogy szenvedj – mondja. – Ígérem, nem kell nagy árat fizetned azért, hogy velem légy. Talán most nehéz elhinni, de bízz bennem, amikor azt mondom, hogy minden rendben lesz.

– Rendben – mondom –, bízom benned.

– Akkor hadd vigyelek haza!

Bólintok, mire olyan megkönnyebbülten vigyorog rám, hogy a szívem kihagy egy ütemet. Mindig a tündérmesék boldog befejezésére vágytam, de ilyesmi nem létezik. Talán az igaz szerelem csak annyit jelent, hogy két ember egymást választja a rájuk váró nehézségek ellenére, mert úgy érzik, hogy megéri.

Mert tényleg megéri.

Hatvannyolc

ARES

Nehéz szívvel lépek be a házba, ahová Hannah-t költöztettem. Sajnálom, hogy idáig fajultak a dolgok, mert tudom, hogy a feszültségek ellenére Raven még mindig szereti a nővérét. Sajnálom, hogy én kerültem a konfliktusuk középpontjába. Én csak boldogságot szeretnék hozni a feleségem életébe, nem szenvedést. Ismerem Ravent. Tudom, hogy még most is azt hiszi, Hannah képes lesz változni, de téved.

– Ares! – mondja Hannah mosolyogva. Irritál ez a bizalmaskodó, öntelt mosoly. A pletykák közül, amiket terjesztett, a legtöbbet megcáfoltam, mégsem tűntek el teljesen.

– Gratulálok! – mondom. – Az orvos azt mondja, rendbe jöttél, és a baba jól van. Úgy tűnik, a környezetváltozás jót tett neked.

– Igen. Nagyon tetszik ez a hely. Sokkal jobb, mint a te házad. Azt majd át kell rendeznünk. Nem gyerekbarát, és rém rondák a bútorok.

Bólintok, aztán leülök vele szemben a kanapéra.

– Nos, ez nem fog megtörténni. Raven rengeteg szeretettel alakította ki az otthonunkat, szóval úgy marad, ahogy van.

Hannah felvonja a szemöldökét.

– Nem engedem, hogy találkozz a lányunkkal, ha nem biztonságos környezetbe viszed. Már így is aggódom amiatt, hogy Ravenre hagyjam. Mi van, ha megrendez egy balesetet, hogy ártson a kisbabánknak?

A hasára pillantok. Kezd látszani rajta a várandósság, de annak ellenére, hogy a hatodik hónapban van, még most is alig észrevehető.

– Tényleg az én gyerekem? Korábban is kérdeztem már, de most az igazat akarom hallani, Hannah.

Habozik, aztán széles mosolyra húzza a száját.

– Persze hogy a tiéd. Raven megint telebeszélte a fejedet? Beszélgettél vele mostanában?

Hátradőlök, és Hannah-ra nézek.

– Ne vedd a mocskos szádra a feleségem nevét – mondom mosolyogva. – Ezt pedig magyarázd el nekem! – Átadok neki egy mappát, és figyelem, amint átolvassa a tartalmát. – Prenatális apasági vizsgálat. Emlékszel a vérvizsgálatokra, amiket az orvos végzett? Nos, nem mindegyik volt rutinvizsgálat. Magzati sejtanalízist végeztettünk, melynek során összehasonlították a véráramodban található magzati sejtek genetikai profilját az enyémeikkel. Nem egyeztek. Nem én vagyok az apa. – Beletúrok a hajamba. – De persze te ezt eddig is tudtad, igaz?

Elfordulok, és sajog a szívem Raven miatt. Annyi mindenre kellett keresztülmennie, és mindezt miért? Tudom, hogy ő sosem vette észre Hannah hibáit, de én igen. Cserben hagytam a feleségemet.

– Ha őszintén bocsánatot kérsz Raventől, hagyom, hogy megúszd mindazt, aminek kitétted, ha ő is úgy akarja – márpedig úgy *fogja* akarni, mert mindennek ellenére még most is szeret téged.

Hannah nevet.

– Miért tennék ilyet? Nem követtem el ellene semmit. Ő döntött úgy, hogy elmenekül, mert nem bírta elviselni a média nyomását. Én sosem tettem volna ilyet. Bármilyen vihart veled együtt vészeltem volna át.

Fejcsóválva nézek rá.

– Raven készen állt rá, hogy együtt neveljen fel velem egy gyereket, aki nem az övé. Annak, hogy elment, semmi köze nem volt hozzám – annak *hozzád* volt köze. Sosem kérném arra a feleségemet, hogy kevesebbrel is megelégedjen, mint amennyit

megérdemel, de itt nem arról volt szó, hogy nem állta velem együtt a vihart. Hanem arról, hogy nem akarta az egész életét a nővére ármánykodásának kitéve eltölteni. Nem akarta, hogy a markodban tartsd, és át akarta gondolni a határait. Ami engem illet, nagyon tisztetem azért, hogy megtette, amire sokan nem vagyunk képesek. Én például sokkal tovább maradtam veled, mint kellett volna, csak mert azt hittem, így helyes. Te nem így érzel?

Hannah elfordítja a tekintetét, és a fejét rázza.

– Én tényleg szeretlek, Ares.

Nem bírom megállni, felnevetek.

– Hannah, te senkit nem szeretsz magadon kívül. És én? Azt hiszem, valójában én sem szerettelek soha. – Ránézek, és azt kívánom, bárcsak másként alakultak volna a dolgok, legalább Raven kedvéért. – Ha nem kérsz bocsánatot Raventől, ne okolj a következményekért.

Keresztbe fonja a karját, és rám mosolyog.

– Nem kérek bocsánatot – mondja felvont szemöldökkel. Még most is azt hiszi, hogy ő van fölényben. Úgy tűnik, az évek során elfelejtette, ki vagyok. Én pedig hagytam, mert az az oldalam, amelyet neki mutattam, nem a valódi énem volt.

– Rendben – mondom, majd fogom a telefonomat, és jelzem a csapatomnak, hogy publikálhatják az előkészített anyagokat.

Amikor Hannah telefonja pityegni kezd, elvigyorodom. Másodperceken belül az összes nagy sajtótermék lehozza a cikket a felemelkedéséről és az összes emberről, akivel lefeküdt a karrierje érdekében. Beletelt néhány napba, mire mindent előkészítettem, de megérte a fáradságot.

– Tényleg azt hitted, nem tudtam a viszonyaidról? A pasasokról, akikkel lefeküdtél a forgatásokon? – Nevetek. – Tudtam róluk. Csak leszartam.

A telefonja felé intek.

– Remélem, élvezni fogod az élményt, amivel korábban a húgodat ajándékoztad meg. Talán most az egyszer végre átérzed,

min ment keresztül miattad. – Indulni készülök. – Ja, és Hannah! Többé nem dolgozhatsz a szórakoztatóiparban. Bárki, aki megpróbál alkalmazni téged, megfizeti az árát. Azt akarom, hogy eltűnj a feleségem szeme elől – nem akarom, hogy láthasson akár csak egyetlen reklámban vagy tévéműsorban is. Az összes általam finanszírozott filmedet levetetem minden csatorna műsoráról. Nem akarom, hogy Ravent bármi emlékeztesse arra, amit át kellett élnie miattad. Eltűnhetsz csendben, vagy megvárhatod, amíg rákényszerítelek. A születendő gyermeked érdekében azt javaslom, jól gondold meg, mit teszel.

– Ares! – kiáltja, de elengedem a fülem mellett. Elindulok, és ezúttal végleg ott hagyom.

Hatvankilenc

RAVEN

Nehéz szívvel lépek be az Aresszel kialakított otthonunkba. Hannah-nak nyoma sem maradt – erről a takarítók gondoskodtak –, mégis érzem a jelenlétét. Vajon a sebek, amiket ejtett, nyom nélkül behegednek?

Reszketve ülök le a kanapéra, és a róla szóló hírek járnak a fejemben. Számtalan viszony és a megcáfолhatatlan bizonyíték, hogy a születendő gyermekének nem Ares az apja. Sosem gondoltam volna, hogy ilyen módszerekkel jutott a csúcsra. Nem tudom felfogni. Olyan, mintha sosem ismertem volna igazán, és ettől még jobban fáj, hogy annyi mindent feláldoztam érte.

Ostobának érzem magam, és szégyellem, hogy így behódoltam neki. Egész életünkben körbeugráltam, és bűntudatom volt, amiért olyan gyerekkorom van, ami neki nem adatott meg, miközben nyilvánvalóan ő sem szenvedett hiányt semmiben.

Mindig elérte, hogy alárendeltnek érezzem magam, és Ares nélkül sosem tudtam volna kiszabadulni az általa szőtt hálóból. Bele sem merek gondolni, mi történt volna, ha nem bontja fel az eljegyzést. Aresszel még most is mindketten boldogtalanok lennénk, miközben titokban egymásra vágynánk. Bűntudatom volt, amiért őt akarom, miközben Hannah-nak kellett volna szégyellnie magát, amiért mindkettőnket manipulált.

– Mrs. Windsor!

Az ajtóban álló testőrre nézek, és kérdőn oldalra billentem a fejem.

– Az édesanyja van itt. Mr. Windsor elrendelte, hogy az ön engedélye nélkül egyetlen családtagját se engedjük be. Mit tegyek?

Pillanatnyi habozás után bólintok.

– Küldje be!

Leülök, és miközben anyámat várom, tompa fájdalmat érzek a mellkasomban. A Silasnál és Alannánál töltött héten ő is gyakran eszembe jutott. Rájöttem, hogy nem csak Hannah számára gyártottam kifogásokat.

– Raven! – kiáltja anya, és a hangjában pánik érződik.

Homlokráncolva végigmérem. A ruhája gyűrött, a haja kócos. Azt hiszem, még sosem láttam anyámat úgy, hogy nem volt tökéletes a külseje. A kora ellenére most is úgy viselkedik, mint amikor népszerű színésznő volt.

– Mit tehetek érted, anya?

Villámló szemmel néz rám.

– Hogy vagy képes ilyen nyugodtan ücsörögni, miközben számtalan pletyka kering a nővéredről? Nem hagyhatom rád a Dreamessence-t, ha egy PR-krízist sem tudsz elhárítani!

Keresztbe fonom a karomat, és rámosolygok.

– Te mit tettél, hogy elhárítsd a PR-krízist, amit két héttel ezelőtt éltem át? Még csak fel sem hívtál, hogy megkérdezd, jól vagyok-e. Tudtad, hogy apa, amikor nem ért el, megpróbálta felbérelni Silas Sinclairt, hogy megtaláljon és megvédjen? *Te mit tettél?*

Anya habozik, a tekintetében meglepetés villan.

– Az aligha volt krízis. Tudtam, hogy Ares segít neked megoldani.

Sötéten felnevetek.

– Halálos fenyegetéseket kaptam. Az emberek a ruháimat égették az utcán, és azt mondták, egy ilyen gaz csábítót nem fognak támogatni. Neked eszedbe sem jutott felhívni?

Anya lassan bólint.

– De jól jöttél ki belőle, igaz? Ha már sikerült elhárítanod a krízist, megtehetnéd ugyanezt a nővéredért is.

– Miért tenném, amikor a férjem robbantotta ki a botrányt?

– *Micsoda?*

– Ha csak Hannah miatt jöttél, akkor inkább menj el, kérlek. Nem segítek neki. Ha része akarsz maradni az életemnek, ezt tiszteletben kell tartanod. Vannak jó pillanataid, de valójában sosem voltál igazi anyafigura számomra. Mindig csak Hannah- val törődtél, és ebbe belefáradtam. Nem kell, hogy engem helyezzen előtérbe, anyám. De azt nem hagyom, hogy a földbe döngöljön miattam. Elegem van az összehasonlításból, a rosszindulatú megjegyzésekből. Ha a jövőben is kapcsolatban akarsz maradni velem, akkor el kell fogadnod a feltételeimet.

Anyám elkerekedett szemmel néz rám.

– Mi ütött beléd, Raven? Azt mindig tudtam, hogy féltékeny vagy a nővéredre, de ez már több a soknál!

Felhorkanok.

– Nyilván hallottad, amit mondtam, de elengedted a füled mellett. Talán egyszer majd figyelsz rám, de azt nem fogom ölbe tett kézzel megvárni.

Felállok, és bólintok Bennek, aki a szoba sarkában áll.

– Kérlek, kísérd ki anyámat! A jövőben nem léphet be az otthonomba.

– Raven! – fakad ki anyám. – Teljesen elment az eszed? Ha így viselkedsz, nem kapod meg a részvényeimet a Dreamessence-ből!

Elmosolyodom.

– Nincs szükségem rájuk. Sosem érdekelt a céged, anya. És legyünk őszinték! Nem is akartad, hogy örököljem tőled. Ez csak egy újabb ürügy, hogy Hannah-ra hagyd a céget. Legyen csak az övé. – Szúrós tekintettel nézek rá. – Gondolom, Ares ezek után eláll a cégegyesítéstől, de nem számít. Mindent a drágalátos kislányodért, igaz? Sok sikert mindkettőtöknek.

Bólintok Bennek, aki elindul anyám felé. Anya szemében nyugalanság villan, de ez már nem érint meg. Kiüresedtem.

Nézem, ahogy távozik, és majd megszakad a szívem. Egy részem még mindig reménykedik, hogy egy nap rájön, hogyan taszított el magától, de persze tudom, hogy nem így lesz.

– Büszke vagyok rád, Muffin.

Elkerekedik a szemem. Hátranézek, és észreveszem a falnak támaszkodó Arest. Ellöki magát, és édes mosollyal felém indul.

A szemembe nézve letérdel elém, és megfogja a kezem.

– Szeretnék ma elvinni valahová. Megengeded?

– Mostanra már tudhatnád, hogy a világ végére is követnék – felelem mosolyogva.

Visszamosolyog rám, aztán megragadja az államát, és közelebb hajol.

– Bízom benne – mondja, és az ajka az ajkamhoz ér.

Hetven

ARES

A szívem vadul kalapál, miközben Ravent a ránk várakozó helikopterhez kísérem. Számptalan sok millió dolláros üzletet lebonyolítottam már, de még sosem éreztem ilyen félelmet, mint most.

– Minden rendben? – kérdezi Raven, amikor becsatolom az övét. – Nagyon hallgatag vagy.

Bólintok, aztán leülök mellé, de képtelen vagyok megnyugodni.

– Hová megyünk? – kérdezi Raven a fejhallgatón keresztül.

Rámosolygok.

– Majd meglátod!

Szorosan fogom a kezét, miközben a ház felé tartunk, ahol a történetünk kezdődött. Tudom, nem érdemes rágódni azon, „mi lett volna, ha”, de mostanában mégis gyakran kívánom, bárcsak másként alakultak volna a dolgok. Mi lett volna, ha egy kicsit kevesebbet iszom aznap, és emlékeztem volna a Ravennel töltött éjszakára? Vajon már évek óta boldog házasságban élnénk? Annyi közös élményt gyűjthettünk volna azóta, és rengeteg fájdalomtól megkímélhettük volna magunkat.

– Húha! – mondja mosolyogva Raven az ablakon kinézve, és a pázsiton szétterített számtalan virágra mutat. Nevetségesen gyönyörű. Még mindig alig hiszem el, hogy végre az enyém.

– Gyere! – mondom, miután leszállunk, és a kezemet nyújtom. Ahogy rám néz... igen, ezzel sosem tudok betelni.

Zakatoló szívvel az emelvényhez kísérem, amelyen több száz virágdísz vesz körül minket. Próbáltam a lehető legromantikusabbá tenni a helyszínt, de félek, hogy ez sem elég.

Amikor felé fordulok, Raven kuncogni kezd.

– Mi ez az egész, Ares?

Az ajkamba harapok, próbálom összeszedni a bátorságomat. Te jó ég! Olyan ideges vagyok, hogy izzad a tenyerem. Ilyen még nem történt velem. Persze nem meglepő, hiszen csakis Raven miatt vagyok képes elveszíteni a fejemet.

– Raven! – kezdek bele. – El akartalak hozni arra a helyre, ahol minden kezdődött, mert valamit meg kell kérdeznem tőled.

Előveszem a zsebemből a dobozt, amely régebb óta megvan, mint bevallanám, és kinyitom. Raven szeme elkerekedik, én pedig fél térdre ereszkedem.

– Raven Windsor! Te vagy életem szerelme. Ha megkérdeznéd, mikor szerettem beléd, talán nem is tudnék válaszolni... mert az az igazság, hogy nem emlékszem olyan időre, amikor nem szerettelek. De azt elmondhatom, hogy minden egyes nap *még jobban* szeretlek. Te vagy a legjobb dolog, ami valaha történt velem. Fényt hoztál az életembe, és minden napom kedvenc része az, amikor veled vagyok. Te vagy álmaim nője, akiről már azt hittem, örökre elveszítettem. Bárcsak visszamehetnék az időben, és helyrehozhatnék minden rosszat, amit át kellett élnünk, de bébi, ezt nem tudom megtenni. De azt megígérhetem, hogy minden egyes nap kárpótolni foglak az elvesztegetett időért. Ha megengeded, mindent elkövetek, hogy megőrizzem a mosolyodat, és boldoggá tegyelek. Bármit megtennék érted, Raven. – Elakad a lélegzetem, a kezem remegni kezd. – Amikor összeházasodtunk, sok mindent elmulasztottunk. Számos dolog van, amit nem élhettél át, ezért szeretném előlről kezdeni, szerelmem. Azt akarom, hogy mindent megkapj, amit megérdemelsz, és ami a miénk lehetett volna. Így hát itt, azon a helyen, ahol először megcsókoltalak, ismét megkérdem... Raven, hozzám jössz feleségül? – Furcsa félelemérzettel nézek rá.

Raven könnyes szemmel elmosolyodik, és bólint.

– Igen, Ares. Hozzád megyek feleségül. Ha újra döntenem kellene, akkor is téged választanálak. Mindig téged foglak választani.

Megkönnyebbülten mosolygok, aztán az eljegyzési gyűrűt az ujjára húzom a karikagyűrűje mellé. Tökéletesen illik rá. Felállok, és átölelem a feleségemet.

– Szeretlek, Raven. Tegyük meg újra! Kezdjük az elején! Azt akarom, hogy azt a ruhát viseld, amit te választasz, olyan helyen legyünk, amely mindkettőnknek tetszik, és azokkal ünnepeljünk, akiket tényleg szeretünk. Olyan esküvőt akarok, ami rólunk szól, nem a kötelességről és a családukról. *Téged* akarlak.

Könnyes szemmel néz rám, aztán bólint.

– Tudod, te tényleg valóra váltod minden álmomat. – Csodálkozva a gyűrűjére pillant, aztán ismét a szemembe néz. – Honnan tudtad? – kérdezi. – Pontosan ilyenre vágytam.

Pár pillanatnyi tétovázás után a füle mögé simítok egy hajtincset.

– Emlékszel, amikor megkértelek, hogy gyere velem ékszert vásárolni? Nézegetted a gyűrűket, és láttam, hogy megakadt a szemed egy ehhez hasonló darabon. – Raven bólint, bizonyára emlékszik rá, hogy Hannah-nak vásároltunk aznap. – Másnap felhívtam Laurier-t, és megkértem, hogy készítsen egy ilyen gyűrűt. Valami hasonlót akartam ahhoz, amit az üzletben kinéztél, de mégis olyat, amilyen senki másnak nincs ezen a világon. Örültség volt, hiszen nem adhattam neked, mégis kellett nekem. Nem is tudom... talán valahol mélyen éreztem, hogy egy nap együtt leszünk.

– Aznap – suttogja –, amikor láttam azt a gyűrűt, arra gondoltam, hogy sosem tudnék hozzámenni senkihez rajtad kívül.

Fájó szívvel a homlokához érintem a homlokomat.

– Sok időt elvesztegettünk – mormolom. Bármit megadnék, ha visszamehetnék az időben, és kapnék egy második esélyt. Ha újrakezdehetném, senkinek sem hagynám, hogy közénk álljon.

– Valóban – mondja Raven –, de talán így a legjobb. Mindkettőnknek volt ideje érettebbé válni, és jobb emberek vagyunk most, mint fiatalon voltunk. Ares, az életünk alakított minket olyanná, amilyenek vagyunk, és bár mindent megadnék, hogy megkaphassam az elvesztegetett pillanatokat, és szívesen kitörölnék az elmémből néhány veled kapcsolatos emléket, egyben hálás is vagyok, hogy ma azok vagyunk, akik. Minden tanításért, az életünk minden fordulatáért hálás

vagyok, mert végül mindez elvezetett hozzád.

Gyengéden a kezembe fogom az arcát, és bólintok.

– Így igaz – suttogom, aztán lehajolok, hogy az ajkunk összeérjen –, és többé sosem engedlek el.

Epilógus

ARES

Besurranok a feleségem öltözőjébe, a falnak támaszkodom, és egy ideig csak nézem őt. A sminkes az utolsó simításokat végzi rajta. Elképesztően néz ki. Hosszú haja rakoncátlanul hullik alá, kiemeli a rajta lévő krémszínű ruhát.

Ez az a ruha, amelyet Hannah születésnapján rajzolt. Hihetetlen, hogy ma rajta láthatom. Raven kreativitása határtalan, és én végtelenül büszke vagyok rá.

Amikor meglát, felragyog a szeme. Amikor mindenkit kiküld a szobából, elvigyorodom – bizonyára olvas a tekintetemben,

– Ares! – mondja mosolyogva. Nem tudok betelni vele, ahogyan kimondja a nevemet. Az ő szájából egyszerre hangzik imának és bűnnek.

– Bébi! – suttogom. – Túlságosan gyönyörű vagy ebben a ruhában. Ezt nem bírom ki. Máris látom magam előtt, miket fognak posztolni a perverzok a bemutatóról készült képeid alá.

Raven kuncog.

– Ez az utolsó, szerelmem – ígéri. – Most állok utoljára a kifutóra hivatásos modellként. Ezentúl legfeljebb a saját márkám ruháit mutatom be, ha kedvem lesz hozzá.

– Stílusos, hogy az utolsó modellmunkád egyben az első saját divatbemutatód. Egy ajtó bezárul, de egy másik kinyílik.

Raven bólint.

– Úgy gondoltam, szép szimbólum lesz, egyetértesz? – Megragadja a nyakkendőmet, és csavargatni kezdi az ujjá körül. – Habár őszintén szólva... azért megakarom nyalnia a válladért

kommentjei hiányozni fognak. Kíváncsi vagyok, mit fog szólni ehhez az utolsó bemutatóhoz.

Fejcsóválva kuncogok.

– Biztos forrásból tudom, hogy a megszállottad, és továbbra is bombázni fog a perverz üzeneteivel.

– Valóban? – nevet Raven. – Talán privát műsorokat kéne neki adnom.

– Szerintem az nagyon tetszene neki. – Átkarolom a derekát, és magamhoz húzom. – Lehetek őszinte? Mindig utáltam, ahogyan az emberek bámulnak téged a színpadon. – Lehajolok az ajkához, és egy csókkal elmaszatom a rúzsát. – Nem szóltam bele, hiszen nagyon tisztellek, szerelmem, de mindig azt akartam, hogy mindenki tudja, az enyém vagy.

Felemeli a kezét, és megfogja az arcomat.

– Elégge biztos vagyok benne, hogy a jegygyűrűm még a leghátsó sorból is jól látszik.

Vigyorogva felhúzom a ruháját a derekáig.

– Az nem elég, Muffin. – Felteszem az öltözőasztalra, és széttárom a lábát. – Miközben az összes férfi téged bámul, azt akarom, hogy te csakis *rám* tudj gondolni.

Amikor végigsimítok a combján, Raven elvigyorodik.

– Már megint nincs rajtad bugyi – nyögök fel.

Raven kuncog, aztán beletúr a hajamba.

– Ares! – mondja rekedtes hangon. – Ha te a közelben vagy, senki mást nem látok. Mindig te voltál számomra az egyetlen.

Érzem, hogy egyre nedvesebbé válik, és fülig szalad a szám. Elég egyetlen érintés, és máris a farkamra vágynak. A puncijába csúsztatom két ujjamat, mire imádnivalón felnyög.

– Örülten szeretlek – mondom, és kicsatolom az övem.

Kiszabadítom a farkamat, Raven levegőért kap.

– Ares! – figyelmeztet. – Húsz perc múlva színpadra kell állnom.

– Tudom – mondom, és a puncijához irányítom a farkamat. – Úgy megduglak, hogy még a kifutón is érezni fogod a farkamat. Az

egész világ sóvárogva bámul majd téged, de te minden lépésnél emlékezni fogsz rá, kié vagy.

Belenyomom a farkamat, mire élvezettel behunyja a szemét.

– Nézzenek oda, bébi! Micsoda kis szajha vagy, szerelmem. Boldogan vigyorogsz, miközben benned van a farkam az öltöződ közepén. Bármelyik pillanatban bejöhet valaki, de téged ez nem zavar, igaz?

Raven megrázza a fejét, és amikor még mélyebben nyomulok belé, a tekintete elhomályosul.

– Ne hagyd abba! – kéri.

Kuncogva megemelem a csípőjét, hogy elérjem a G-pontját, és úgy dugom meg, ahogy szereti.

– Ares! – nyögi. – Te jó ég, *Ares!*

Sosem fogok betelni vele. Képes lennék egész nap hallgatni, ahogyan a nevemet nyögdécseli, és hamarosan ezt is fogom tenni. Ez után a rohadt bemutató után hazaviszem, és egy teljes hétig legfeljebb tíz percre engedem ki az ágyból.

– Ó, istenem! – nyögi Raven. – *Még!*

Vigyorogva gyorsítok a tempón, hogy megadjam, amire vágyik.

– Később nem akarok hallani egyetlen panaszt sem, hogy fáj a punci. Ne feledd, te akartad.

Elnyílt ajakkal, vággyal teli szemmel néz rám.

– Gyerünk, csináld! – sürget, és én engedelmeskedem.

Teljes erőmből dugom a feleségemet, közben az ecsetek és tégelyek szanaszét repülnek az öltözőasztalról. Egyre gyorsabban zihál, míg végül úgy mondja ki a nevem, mintha imádkozna.

– Nem bírom... – nyögi, és az izmai összehúzódnak a farkam körül, mire engem is magával ránt. Mélyen beleélvezek, és mosolyogva veszem tudomásul, hogy jól összemaszatoltam a punciját.

– Ez az – hörgöm, miközben kihúzom a farkam. Vigyorogva visszatolom a spermát a punciájába. – Miközben a kifutón sétálsz, a

spermám a combodon fog csorogni – mondom. – Így egy pillanatra sem felejtet el, kihez tartozol.

Raven bólint, a tekintetében szerelem és szenvedély keveredik. El sem hiszem, hogy ez a gyönyörű nő a feleségem. Mellette királynak érzem magam, és amikor megcsókolom, nem bírom letörölni a vigyort a képemről.

– Hagylak elkészülni, Muffin – suttogom a szájába. – Az első sorban ülve drukkolok neked.

Hátralépek, de Raven megragadja a kezemet, és magához húz. Nevetek, ő pedig még egyszer megcsókol, aztán eltol magától, és utamra enged. Igen, ez tényleg függőség. Egy pillanatra sem bírok elválni tőle.

– Mit vigyorgsz így? – kérdezi Sierra, amikor leülök mellé a nekem foglalt helyre. Mosolyogva felé fordulok, mire úgy tesz, mintha öklendezne.

– *Gusztustalanok* vagytok.

Oldalba bököm a könyökömmel, figyelmeztetve, hogy nagyi és Raven apja közeledik felénk. Az apósomra mosolygok, ő kezét ráz velem. Raven az anyjával és a nővérével már szóba sem áll, de az apja továbbra is minden lehetséges módon kifejezi a támogatását.

– Hálás vagyok, hogy eljöttél – mondom, és így is gondolom. Bólint, de a tekintetében fájdalmat látok. Bizonyára örülne, ha nem egyedül jött volna, de én nem bánom. Hannah-t és az anyját egy fából faragták, Ravennek pedig jobb nélkülük.

Nincs is rájuk szüksége. Körülnézek, hányan jöttek el az utolsó bemutatójára. Nagyi, Zane, Lex, Sierra, sőt még Silas és Alanna is itt van. Dion is hazarepült a kedvéért, most már bármelyik pillanatban befuthat. Ravent sokan szeretik, és rajtunk kívül nincs szüksége másra. Most már mi vagyunk a családja.

Megérkezik Luca, és mindannyian megdermedünk, amikor észrevesszük, hogy Valentinával kéz a kézben jöttek. Luca ránk mosolyog, Val azonban lesüti a szemét.

– Nagyi! – mondja Luca, miközben leül mellé. Valentinát maga mellé ülteti a Dionnak foglalt székre. Azután nagyihoz fordul, és elvigyorodik. – Valentinával összeházasodtunk – mondja egyszerűen. – Kérlek, bontsd fel az eljegyzésemet!

Nagyi hitetlenkedve néz rájuk.

– Azt majd meglátjuk – mondja, és a színpad felé fordul.

Micsoda? Pedig biztos voltam benne, hogy nagyi rögtön elfogadja majd Valentinát. Mi a franc folyik itt? Luca tanácstalanul néz rám, mire zavartan megrázom a fejem. Amikor felhergeltük, nem számítottunk rá, hogy rögtön feleségül veszi Valentinát, de persze ez volt a végső cél, Luca pedig igazán hatékony, ha akar valamit.

Kihunynak a fények, kezdődik a divatbemutató. Amikor a feleségem a színpadra lép, minden másról megfeledkezem. Mint mindig, most is gyönyörű, és alig hiszem el, hogy az enyém.

Nem vagyok méltó hozzá, de életem hátralévő részében mindent megteszek majd, hogy ne vegye észre. Olyan boldoggá teszem, hogy a ránk váró jövő elhomályosítja a szomorú múltat. Amíg csak élünk, bizonyítom neki, milyen, ha valakinek ő a legfontosabb. Hiszen így is van. Ő az én mindenem.

{*} A raven jelentése holló.